

76

**03.30 น. รพินทร์ ไพรวัลย์ ตื่นขึ้นมาด้วย
การเขย่าปลุกที่ปลายเท้าโดยใครคนหนึ่งพร้อม
กับเสียงกระซิบเรียกแผ่วเบา แต่ร้อนรนว่า**

"นาย! นาย!..."

**เขาดบปีกหมวกขึ้น ขยายม่านตา ก็เห็นว่าคนที่ปลุก คือ
เจ้าเกิด พรานเด็กหนุ่มของเขา**

ขณะนั้นอากาศหนาวจับใจ ไฟแทบทุกกองที่ก่อไว้หริ่มอด
เหลือแต่เฉพาะถ่านแดง ๆ คงมีลูกพลอมแพลมอยู่บ้าง ก็เฉพาะ
กองใหญ่ ที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้าของกระโจมที่พักนอนของ
นายจ้างอเมริกันเท่านั้น

ลักษณะของเกิดเต็มไปด้วยความรีบด่วน ตาเบิกกว้างเห็น
แต่ตาขาวกลอกล่อกล่อก

พรานใหญ่ตั้งตัวขึ้นนั่งทันที และก่อนที่เขาจะเอ่ยถาม คำใดขึ้นนั่นเอง เกิดก็บอกมาเร็วปรือว่า

“นาย! ลุงคำ กับน้ำจัน กลับมาแล้ว...”

จอมพรานแทบกระโดดผางขึ้นยืน ความอ่อนเพลียจ้วเจีย หายเป็นปลิดทิ้ง

“จันกับบุญคำกลับมาแล้ว? อยู่ที่ไหน?”

เกิดชี้มือไปทางเนินด้านที่ต่ำลงไปเสียงพูดยังอยู่ในอาการ เดิม

“โน่น นาย สองคน ไปนั่งหนาวสั่นกักๆ หลบอยู่ใต้เพิง หินต่ำลงไปสัก 2-3 เส้นนี่เอง จะจุดไฟผิงก็ยังไม่กล้า กลัวพวก เราในแคมป์นี้จะเห็นแสงกับควัน นั่งจ้องกันอยู่สองคน หน้าซีด เหลืองเป็นผีเลย”

คำบอกเล่าของเกิดมันฟังดูสับสน ไม่กระจ่างอย่างไร ชอบกล รพินทร์ขมวดคิ้ว จ้องหน้าเจ้าเด็กหนุ่มของเขาเป้ง

“บอกให้ช้าๆ ชัดๆ ชีเกิด บุญคำกับจันกลับมาแล้ว เสือก ไปนั่งจ้องอยู่ใต้เพิงหินซ่อนตัวอยู่ทำไม แล้วนายทหารเชิดวุธกับ แหม่มคริสล่ะ?”

“ไม่มี! แหม่มคริสกับนายทหารเชิดวุธ ไม่เห็นมาด้วยเลย เห็นแต่ลุงคำกะน้ำจันเท่านั้น ถามอะไรก็ไม่ยอมพูด น้ำจันแอบ โผล่ด้อมๆ เข้ามาที่ปางพักของเราเมื่อคืนนี้ ผมกำลังอยู่ยาม แก ไม่ได้เข้ามาในปางพัก แต่ด้อมแอบอยู่หลังก้อนหิน เป่าสัญญาณ ใบไม้เรียก ผมออกไปดูก็เห็นแกแอบซุ่มอยู่คนเดียว บอกให้ผม แอบมาปลุกนายโดยอย่าให้ใครเห็น บอกให้นายตามไปพบตรง ที่แกกับลุงคำซุ่มตัวอยู่ข้างล่างยอดเนินนี้ ก่อนจะมาปลุกนายนี้

ผมตามน้ำจันลงไปก่อนแล้ว ก็เห็นลุงคำนั่งคางสั่นกัก ๆ อยู่ตรงนั้นจริง ๆ ไม่เห็นหม่อมกะนายทหารอยู่ด้วยเลย จะถามอะไร ทั้งสองคนก็ไม่ยอมบอก เร่งให้มาตามนายอย่างเดียวเท่านั้น”

รพินทร์ใจวูบตกลงไปถึงปลายเท้า ลุกขึ้นยืนทันที ตามองจับไปยังกระโຈມพักของนายจ้าง ซึ่งขณะนี้มิด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ อิสซาเบล นอนกันอยู่โดยมีเสื่อเข้าไปอยู่เป็นเพื่อน

เขาไม่แน่ใจว่า นายจ้างทั้งสามขณะนี้ จะมีใครตื่นอยู่บ้าง แต่เชื่อว่า สำหรับสแตนลีย์กับคีธคงจะหลับสนิทแน่ เพราะสะบักสะบอมทั้งสองคน ประกอบกับยานอนหลับที่หมอเบลให้ไว้ ส่วนตัวหมอเบลเองไม่ทราบว่าจะหลับหรือเปล่า

คำรายงานของเกิดถึงแม้จะไม่กระจ่างชัดใด ๆ เลย ก็บอกสัญญาณร้ายที่เขาสังหรณ์ไว้ให้ประจักษ์ สำหรับบุญคำกับจันนั้นหลุดรอดออกมาจากใต้โพรงถ้ำภายหลังหนีถล่มลงกลบแล้วแน่นอน และชมซานมาจนถึงจุดที่นัดพบกันไว้ แต่ก็ไม่กล้าที่จะไพล่เข้ามาให้ใครเห็น เพียงแต่ส่งสัญญาณให้เขารู้ และปรารถนาที่จะพบเขาโดยเร็วที่สุดเท่านั้น คงจะเนื่องมาจากความวิตกอะไรสักอย่างหนึ่ง

เขาไม่อยากจะคิดในขณะนี้ เพราะก่อนจะจากกัน โดยแบ่งฝ่ายกันออกเป็นสองฝ่าย พวกเขานำ คีธ สแตนลีย์ และอิสซาเบลปีนขึ้นหน้าผาเพื่อเผชิญหน้ากับมนตร์ยี่ส่วนบุญคำและจัน นำเชิดวุธกับคริสเป็นฝ่ายเดินล่อเข้าไปในช่องเขา ตัวเขาเองได้กำชับสั่งไว้แล้วว่า ถ้าหากเชิดวุธและคริสได้รับอันตรายถึงชีวิต โดยทั้งบุญคำและจันไม่สามารถจะช่วยไว้ได้ละก็ ทั้งบุญคำและจันก็ไม่ต้องไพล่กลับออกมาให้เขาเห็นหน้าอีก

แต่นี้ สมุนซ้ายขวาของเขาเอาตัวรอดออกมาได้แล้ว ไม่
กล้ากลับเข้ามาปรากฏตัวในแคมป์ หากแต่ไปซุ่มแอบอยู่เพื่อ
รอพบเขาอย่างเป็นความลับ! อาการเต็มไปด้วยความประหวั่น
พรั่นพรึง...ทำไม? ทำไมบุญคำและจันรอดออกมาได้ แล้ว
เชิดวุธกับคริสละอยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น ในเมื่อทั้งสี่คนเดิน
เกาะหมุ่ไปด้วยกันอย่างใกล้ชิดที่สุด ในภาวะที่หินถล่มลง
นั้น?

พราณใหญ่กัตริมฝีปากแน่น จะสอบซักถามอะไรเกิดใน
ขณะนี้ต่อไป ก็ยังไม่มีประโยชน์อะไรแน่ นอกจากตัวเขาเองจะ
ไปพบบุญคำกับจันให้เร็วที่สุด เพื่อรีดเอาความจริง

“เกิด แก่รออยู่ตรงนี้ ฉันจะย่องไปดูที่กระโຈມของพวกเขา
นายห้างก่อน”

ว่าแล้ว รพินทร์ก็ออกสาวเท้ายาวๆ ตรงเข้าไปที่เต็นท์
ของคณะนายจ้างทันที พอใกล้เข้ามา เขาก็แผ่วฝีเท้าเป็นย่อง
ค่อยๆ แหวกประตูกระโຈມโผล่หน้าเข้าไปดู

ภายในกระโຈມ สแตนลีย์ คีธ ภายในผ้าแบลิ่งเกิดผืน
เดียวกัน นอนในลักษณะหลับเป็นตาย ห้างออกมาอีกเล็กน้อย
คืออิสซาเบล ซึ่งนอนตะแคงตัวคู้อยู่ โดยหันหลังให้ประตูกระโຈມ
อยู่ในอาการหลับสนิทเช่นเดียวกัน เส่ยนนั้นนอนขวางอยู่ทางด้าน
ปลายเท้าของทุกคนริมประตูกระโຈມ รพินทร์ทดลองโดยสะบัด
ฝ่าไลท์เตอร์แบบชิปโป้ของเขาให้เปิดออก ดังแก๊กเพียงเบาๆ ครั้ง
หนึ่งเท่านั้น เส่ยกก็ลืมตาขึ้นทันที แสดงว่าพราณของเขาอยู่ใน
ภาวะที่พร้อมเสมอ

รพินทร์เอานิ้วแตะริมฝีปากไว้เชิงบังคับให้เสยเงียบกริบที่สุด ตนเองมองสำรวจไปยังนายจ้างทั้งสาม อีกอึดใจหนึ่งระหว่างนั้นเสยนอนนิ่ง ลืมตาโพล่งมองดูเขาอย่างพิศวง พรานใหญ่ก้มสบตาแล้วกระดิกนิ้วเป็นสัญญาณให้คนของเขาตามออกมา แล้วตนเองก็ปล่อยผ้ากระโจมลง ผลุบออกไปยืนคอยข้างนอก

ไม่ถึงอึดใจ เสยก็คลานอย่างเบากริบออกมาหน้าตึ้นๆ

“ทั้งสามคน กลับสนิทหรือเปล่า เสย?”

เขากระซิบถามเบาที่สุด

“กลับเป็นตายเลยครับนาย สำหรับนายห้างคือ กับนายห้างบ๊อบ แต่แหม่มเบล เพิ่งจะกลับไปสักชั่วโมงที่แล้วเห็นจะได้ ก่อนกลับเห็นกระสับกระส่ายพลิกไปพลิกมาอยู่นาน แล้วก็ลุกขึ้นมาชัตยาอะไรก็ไม่ทราบ เอาเสยหลายเม็ดทีเดียว เลยเงียบไปได้” เสยรายงาน

“ดีแล้ว! ฉันกับเกิด จะออกไปนอกบริเวณปางพังสักครู เสยกลับเข้าไปนอนที่เดิม ระหว่างนี้ถ้าใครตื่นขึ้นมาโดยเฉพาะแหม่มเบล ถ้าถามถึงฉัน ก็ให้บอกว่าเดินตรวจบริเวณ และพยายามบอกให้นอนเสยตามเดิม”

“อ้าว! แล้วนี่นายจะออกไปไหน?”

เสยทำหน้างงๆ รพินทร์ตบไหล่

“ไม่ต้องถามหรอก ทำตามคำสั่งก็แล้วกัน”

เจ้าพรานหนุ่มรับคำอย่างว่าง่าย คลานกลับเข้าไปในกระโจมของนายจ้างตามเดิม รพินทร์ก็ปรีตรงมาที่เกิดผู้กำลังยืนคอยอยู่ในเงามืด

“ไป! เกิด พาฉันไปพบกับบุญคำและจันเตี๋ยวนี้ ถ้ามัน
จะยังไถเสียแล้วแฮะ”

ฉวยได้ไผ่เฟิลเป้ประจำตัวตวัดขึ้นพาดบ่า สุภาพบุรุษไพร่
ก็เร้นตัวออกจากบริเวณแคมป์ที่พัก ตามหลังการนำของเกิดไป
อย่างเงียบ ๆ โดยเลาะลัดไปตามป่าหินของยอดเนินสักด้า โดย
ไม่ได้พูดคำใดกันเลย ท่ามกลางความดำสนิทของราตรี

ชั่วไม่กี่จิตใจเท่านั้น เกิดก็นำเดินลงเนินได้ไต่ไปตาม
ขอบทางอันสูงชัน แล้วก็มาถึงตะพักหินบริเวณหนึ่ง อุดมไป
ด้วยหน่อหินล้วน เมื่อรพินทร์ฉายไฟปราดออกไป ก็แลเห็น
สองพรานอาวูโส อันเปรียบเสมือนแขนขวาและซ้ายของเขา พา
กันนั่งจับเจ้าอยู่ใต้เพิงหินที่ชะงอกเป็นหลังคาออกมา ทั้งสอง
พรานมือดี พอมองเห็นลำแสงไฟฉายก็พากันถลันลุกขึ้นยืนทันที
แต่ก็ดูจะยืนนิ่งซึ้งกระตือ โดยไม่ได้ปริปากคำใดออกมาทั้งสิ้น
จนกระทั่งรพินทร์เข้าถึงตัว

เขาเองก็ยังไม่เอ่ยคำใดในขณะนี้ แต่ส่งไปตรวจดูหน้า
และร่างกายของคนทั้งสอง เพื่อให้รู้ว่าเป็นบุญคำกับจันแน่ ไม่
ผิดตัวไป ทั้งสองชะมุกชะมอมฝุ่นเต็มตัว ท่าทางอับดีโรยเต็ม
ทน เสื้อผ้ารุ่งริ่งและหน้าซัดเหมือนผี มีรอยถลอกปอกเป็งแทบ
ทั้งตัว แต่ก็ดูว่าไม่มีอะไรสาหัส มากไปกว่าความหวาดหวั่นตกใจ
กายทั้งสองสั่นอยู่ริก ๆ จะเกิดจากความหนาวเย็นของอากาศ
หรือเพราะความรู้สึกลึบบางสิ่งบางอย่าง ไม่อาจทราบได้

“เอาละ บุญคำ จัน ตั้งสติให้ดีเสียก่อน ค่อยๆ เล่าให้ฟังก็ได้ ยังไม่ต้องรีบร้อนอะไรทั้งสิ้น...นั่งลง!”

เขาพยายามบังคับเสียงพูดของตนเองให้ฟังดูเป็นธรรมดาที่สุด ทั้งที่หัวใจร้อนแทบระเบิด บุญคำกับจัน ค่อยๆ หย่อนตัวลงนั่งแปะลงไปกับพื้นตามเดิม รพินทร์สอดมือเข้าไปในเบ้าหลัง ยังไม่พูดอะไรต่อ แต่จัดเอากระดูกบรันทือออกมาส่งให้ ทั้งสองตะครุบเอาไปตีมอย่างกระหายคนละหลายอีก เหมือนจะเป็นการดับความรู้สึกอันวุ่นวายใจอยู่ในขณะนี้ แล้วระบายลมหายใจเอือกใหญ่ ป้ายแขนเช็ดริมฝีปาก

พอดีกิริของแอลกอฮอล์เริ่มร้อนวาบไปทั่วทุกเส้นเลือด อากาการของสมุนช้ายชาของเขา ก็ดูจะดีขึ้นเล็กน้อย

“นาย...”

เสียงแหบ ๆ ของตาเฒ่าบุญคำดังขึ้นเป็นครั้งแรก

“บุญคำ กะจันเสียใจจริง ๆ ที่กลับมาให้นายเห็นกันเพียงสองคนเท่านั้น แล้วก็ยังไม่กล้าไพล่เข้าไปในแคมป์ให้ใครเห็นก่อน บุญคำเสียใจ...”

แกพูดได้เพียงแค่นั้น และหมายความว่าตามนั้นจริง ๆ จากสีหน้าอาการ สีหน้าเหมือนคนจะร้องไห้

รพินทร์ตบไหล่พรานของเขาหนัก ๆ แล้วว่า

“ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะว่าอะไรทั้งสิ้น ฉันต้องการรู้ความจริงทั้งหมดว่ามันเป็นยังไง ไหนลองค่อยๆ เล่าไปซิ แล้วนี่มาถึงที่นี้กันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“จันกับพี่คำมาถึงที่นี่สักครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้...”

จันเป็นคนบอกขึ้น น้ำเสียงเครียดสั่นเช่นกัน

“ปรึกษากันว่าจะทำยังไงดี ไม่กล้าเข้าไปพบนายกะนาย
ห่างพวกนั้น นั่งหนาวกันอยู่ตรงนี้ แล้วพี่คำก็บอกว่าไม่มีทาง
จะทำอย่างอื่นได้ นอกจากจะต้องไปแอบตามนายมา จนถึงได้
ย่องเข้าไปใกล้ปางพักแล้วเป่าสัญญาณใบไม้เรียกไอ้เกิด นายจะ
ตีด่าฆ่าแกงยังไงก็ยอมแล้ว ไม่รู้จะทำยังไงถูก จันกับพี่คำพยายาม
กันเต็มที่แล้ว...”

“ค่อยๆ เล่า จัน ลำดับภาพไปให้ดี ไม่ต้องกลัวว่าฉันจะ
ตีด่าฆ่าแกงอะไรหรอก ถึงยังไงเหลือรอดมาได้สองคนก็ยังดีกว่า
หายไปเสียหมดสี่คนโดยไม่รู้ข่าวอะไรเลย...ว่าไปให้ละเอียดที่สุด
ฉันกับพวกเจ้านาย และพวกเราทุกคนเป็นห่วงจนบอกไม่ถูก แทบ
ไม่มีใครหลับนอนกันเลย”

“เอ็งเล่าไป ไอ้จัน กูพูดอะไรไม่ถูกแล้ว...”

ตาเต่าบุญคำหันไปบอกกับมีอรอง ฉวยกระตักบรันทดี
ไปชดเสียอีกอีกใหญ่ แล้วนั่งกุมขมับ หลับตานิ่ง

เขาไม่เคยเห็นลักษณะของบุญคำ ท้อแท้ ผิดหวัง
เหมือนครั้งนี้เลย ในชีวิตแกร่งกระด้างผจญภัยร่วมกับเขา
มาทุกป่าทุกดง ลักษณะของบุญคำขณะนี้ เหมือนตัวเอง
อยากจะกลืนใจตายเสียรู้แล้วรู้รอด จนถึงขนาดเกิดต้องเข้า
ไปจับแขนและกระชับพูดปลอบใจแถมเพราะรู้สึกเหมือนจะได้ยิน
แกร้องให้อยู่ฮึดๆ ซึ่งไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน เสียงพึมพำปน
สะอื้นออกมาว่า

“นายไวใจกู แต่กูก็ทำพลาดจนได้...ผีसागเทวดาเท่านั้น
ที่รู้ว่า กูกะไอ้จันพยายามจนสุดฝีมือแล้ว กูรับปากกะนายไว

เป็นดิบตีว่าทั้งสองคนนั้นเป็นอะไรไป กูกะไอ้จันก็จะไม่โผล่มาให้
ให้นายเห็นอีก แต่กูกะไอ้จันก็ยังหน้าด้านมา”

“ทำใจดีๆ ไว้ลุงคำ อย่าเพิ่งตีโพยตีพายอะไรไปเลย นาย
ท่านจะต้องรู้อะไรดีที่สุด ไม่โทษลุงคำกับน้ำจันโดยไม่มีเหตุผล
หรอก”

เกิดกระซิบพลอบ เสียงตาเฒ่ารำพันต่อไปว่า

“ตั้งแต่ไอ้ภูเขานรคนนั้นมันถล่ม เหมือนจมอยู่ใต้แม่พระ
ธรณี ข้าวสีกเม็ด น้ำสีกหยด ก็ไม่ตกถึงกระเพาะกูกะไอ้จัน
ไหนจะตะเกียกตะกายเอาชีวิตให้รอด ไหนจะพยายามค้นหาไอ้
หนุ่มอีสาวสองคนนั้น ไอ้เกิดเอ๊ย! เลือดตาภูแทบกระเด็น นี่ไม่
เชื่อว่าพอรอดตัวกันมาได้สองคนก็ตรงมาที่นี่เลยเมื่อไหร่ กูสอง
คนมุดถ้ำค้นหาอยู่ตั้ง 5-6 ชั่วโมงจนหมดแรง หมดหวังแล้ว เลย
ต้องถอยก่อน ยอมกลับมาให้นายกระที่บ”

แล้วแกก็ร้องไห้ฮือๆ สะอึกสะอื้นต่อไปเหมือนลูกหมา
หน้าหนาว รพินทร์ชักรำคาญเต็มที ก็ตวาดเบาๆ ว่า

“หยุดพรรณนาเสียที ตาคำ! ถ้ายังพูดไม่รู้เรื่อง ก็ลงนอน
พักก่อน ยังไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ปล่อยให้จันพูด”

เจียบขาดและศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง เสียงตาคำเจียบกริบไปทันที
แต่ล่อบรันตีเข้าไปเกือบหมดกระดิก แล้วก็นั่งกอดเข้าเจ้าจุก
เหมือนท่อนหิน

จัน ผู้ดูเหมือนจะควบคุมสติได้ดีกว่าลูกพี่ นิ่งเจียบไป
ครูเหมือนจะลำดับภาพ แล้วก็เล่าว่า

“นายพาววกสามคนป็นขึ้นหน้าผา...จัน กับพีคำพาสองคนเดินเข้าซอก ก็ชี้หมายนัดแนะกันให้รู้แล้วว่า จะต้องเดินมาถึงริมทางหน่อหิน 3 หน่อ ตรงนั้นจะเป็นโพรงถ้ำที่จะมุดเข้าไปได้ แต่จะเป็นโพรงขวามือสุดทางซีกซ้ายของหน้าผา เพราะเป็นโพรงที่พีคำเคยเข้าไปหาเหล็กไหล มีทางทะลุออกได้...”

สมุนซ้ายของเขาพูดเสียงเหือดๆ อยู่เช่นนั้น รพินทร์อดบุหรีเต็มปอด แล้วเม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้าให้พูดต่อ

“ก็พูดบอกย้าแล้วย้าอีก แต่ทั้งนายทหารกับหม่อมคริสจะฟังหรือเปล่าไม่รู้ เห็นเดินคลอคุ้ยกันหนุงหนิงอยู่ข้างหลัง จันกับพีคำต้องคอยเร่งให้เดินติดหลังมาใกล้ๆ กันตลอดเวลา ถึงนั้น แกทั้งสองคน ก็ยังเดินเว้นระยะห่างไปประมาณสัก 4-5 วา เห็นจะได้ คุณไม่สนใจหรือเชื่อว่าหินมันจะถล่มลงมาเลย จันกับพีคำเสียอีก ขณะที่เดินไปขาสั่นตลอดเวลา คอยแหงนดูข้างบนอยู่เรื่อย ใจก็ภาวนาระวังเมื่อไหร่มันจะหล่นลงใส่หัว...”

“ต่อไปซิ”

“สักอึดใจ ก่อนหน้าที่ยันจะครืนลงมานั้นแหละครับ จันได้ยินเสียงหม่อมคริสร้องจ๊ากลั่น ตะโกนอะไรลั่นลั่นเข้าไปให้นายทหารแล้วตรงเข้าไปทุบตี ท่าทางจะโกรธจัด ตอนนั้นนายทหารร้องเพลง...เพลงฟารังอะไรก็ไม่รู้ จันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมนายทหารเชิดวุธร้องเพลง แล้วหม่อมคริสจะต้องเต้นเป็นจ๊วดด้วย สาว่าหม่อมจะด่าอะไรใส่คะแนนไม่ทันทีเดียว...ก็ตอนนั้นแหละครับ ภูเขาเหนือหัวมันก็ถล่มลงมายังกะฟ้าแล่นชนดิน จันกับพีคำตกใจแทบเยี่ยวราด ร้องตะโกนสุดเสียงให้หลบเข้าช่องที่หมายตาไว้ก่อนแล้ว แต่สองคนนั้นยังทุบกันนัวเนีย ห่างออกไปข้างหลัง

ตั้งเกือบ 10 วาเห็นจะได้ ไ้ข้างบนก็ครึกๆ ลงมาแล้ว ยังกะ
 ห่าฝน ผุ่นมันตกลงมาบังก่อนแล้ว เสียงพื้คำยังตะโกนเรียก
 นายทหาร นายแหม่ม...แล้วก็วิ่งถลาออกไปจะวิ่งตัว แต่ไม่ถึงครึ่ง
 นาย ก้อนหินเกือบเท่าครกตำน้ำพริกกระแทกไหล่พื้คำ โครม
 เดียวคะมำหน้าล้มลงกับพื้น หน้าฟาดหินยังโนปุดอยู่นั้น แต่ไม่
 แตกเพราะหนังแก้ดี จันเห็นท่าจะไม่ไหวแล้วก็เลยคว้าขาพื้คำ
 ได้ กระชากถูถูงักเข้าไปในโพรง คราวนี้ก็ไม่ต้องพูดแล้ว...เสียง
 มันดังครืน-ครืน-เหมือนโลกจะแตก โพรงถ้ำที่มืดหลบกันเข้า
 ไปได้อย่างหวุดหวิดไหวสะเทือนไปหมด สองคนนอนกับพื้นปิด
 หัวปิดหูอยู่ตรงนั้น นึกว่าถ้ามันคงจะถล่มลงมาทับเหมือนกัน
 จนกระทั่งเสียงหินถล่มมันค่อยๆ เงียบหายไป นานตั้ง 3-4 นาที
 เห็นจะได้ กว่ามันจะหยุด พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้ง ปากโพรง
 ข้างหน้าที่นอนกันอยู่ ดำมืดไปหมดแล้ว มองไม่เห็นอะไรเลย
 หินมันลงมากลบปิดปากช่องหมด จันเป็นคนรู้สึกตัวก่อนเขย่า
 พื้คำ ที่แรกก็นึกว่าตายแล้วเหมือนกัน เรียกอยู่พักใหญ่แก็
 จังรู้สึกตัว แต่ก็ยังนอนจุกอยู่ตรงนั้นอีกนาน”

ระหว่างที่จันเล่าเหตุการณ์ในนาที่วิกฤติ รพินทร์แทบไม่
 หายใจ จ้องหน้าในเงามืดนั้นไม่กะพริบ

“เอาครั้งสุดท้ายล่าสุด ที่จันกับบุญคำมองเห็นนายทหาร
 กับแหม่มคริส...เห็นเขาทั้งสองคนยังเง หลบมุดเข้าโพรงใกล้เคียง
 กับที่จันและบุญคำมุดเข้าไป หรือว่ายินตะลึงจนกระทั่งหินมัน
 หล่นมาทับ...เห็นไหมว่าหินมันหล่นลงมาบดขยี้ บอกมาตามตรง
 เลย”

จันอึ้งไปนาน พยายามขบคิด แล้วหันไปทางบุญคำผู้ยังนั่งเป็นตอหินอยู่

“พี่คำเห็นยังงี้ล่ะ? ลองบอกให้นายรู้ซิ เพราะพี่คำเป็นคนวิ่งถลาเข้าไป ส่วนฉันอยู่ข้างหลัง พี่คำจะต้องเห็นได้ถนัดกว่าฉัน”

รพินทร์หันขวับไปทางบุญคำ จากคำบอกเล่าของจัน ทำให้เขาสงสารแกเป็นอย่างยิ่ง บุญคำเองก็รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดที่สุด ถ้าไม่ได้จัน แกก็คงแหลกไปแล้ว เพราะมัวพะวงช่วยสองคนนั้นอยู่ จนตัวเองถูกหินกระแทกล้มลง แสดงว่าแกไม่ได้บอกพร่องต่อหน้าที่ คิดแต่จะเอาตัวรอดเลย

“บรรทัดกระตักนั้นนะยกให้ทั้งหมด เอาเลยบุญคำ ชัดให้เกลี้ยง แล้วก็พูดภาษาคนให้รู้เรื่องหน่อย”

บุญคำดูเหมือนจะตื่นจากภวังค์ แกไม่ต้องการบรรทัดอีกแล้ว แต่พยายามวนจากเกิดไปจุดสุบอย่างกระหายจัด

“นาย...นายไม่ด่าบุญคำนะ”

เสียงของแกอ่อยน่าสมเพช

“อย่ามัวแต่กังวลเรื่องนั้นอยู่เลยน่า ตาคำ ฉันต้องการรู้เรื่องให้ละเอียดถี่ถ้วนที่สุดระหว่างเกิดเหตุการณ์ตอนนั้น มัวแต่ร้องอืดๆ เป็นจะชัดเข้าให้เสียเท่านั้น”

เมื่อนั้นเอง แกจึงเพิ่งจะพูดเป็นภาษาขึ้นมาได้บ้างแต่ก็ไม่ค่อยจะกระจ่างแจ้งนัก รพินทร์ต้องคอยชักไปทุกระยะ

“ตอนที่บุญคำแล่นเข้าไป...”

แกบอกแหบแห้ง อัดบุหรืใบตองแห้งแดงวาบ ๆ

“บุญคำเห็นทั้งนายทหารและนายแหม่ม หยุดชะงักแห่งนมองขึ้นไปข้างบน ตอนนั้นยืนเฉยเหมือนคนตกตะลึง บุญคำไม่ได้เล่นไปเฉย ๆ ร้องตะโกนบอกแก่ทั้งสองคนด้วยว่าให้หลบแต่เสียงหินทลายมันกลบเสียงบุญคำเสียหมด ครั้งสุดท้าย ตอนที่หินมันหล่นมากระแทกหลังบุญคำคว่ำหน้าลงไป บุญคำเห็นแวบว่านายทหารพล็กแหม่มเข้าไปตรงชอกที่ใกล้ที่สุด...ใกล้กับที่สองคนยืนนั้นแหละ แหม่มกระเด็นหัวปัก นายทหารก็พุ่งหลาวตามเข้าไป บุญคำเห็นแค่นั้นแหละ แล้วตัวเองก็สลับ มารู้สึกตัวอีกครั้งก็ตอนที่ไอ้จันมันเขย่าปลุกขณะที่มานอนกันอยู่ในโพรงแล้วไม่รู้ด้วยว่าไอ้จันมันเป็นคนลากขาเข้ามา”

จอมพรวานเม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

“บุญคำเห็น ว่าครั้งสุดท้ายนายทหารกับนายแหม่มกระโจนหลบเข้าช่องโพรงเหมือนกัน แต่คนละโพรงกับของบุญคำอย่างนั้นหรือ?”

“บุญคำเห็นอย่างนั้น แต่ก็แวบเดียวเท่านั้น”

“ยืนยันได้ไหมว่าไม่ได้เห็นหินก้อนไหนหล่นลงมาถูกสองคนนั้นก่อน?”

เขาเน้นคำถามอย่างจริงจัง พร้อมกับจับไหล่บอบบางของตาพรวานแต่่าบิบแรง จนแกร้องโอ๊ย อันเนื่องมาจากไหล่ข้างนั้นก็แทบจะหักอยู่ก่อนแล้ว เพราะแรงหินกระแทก

“ที่เห็นนะ สองคนพยายามหลบแล้ว แต่จะหลบเข้าโพรงทันหรือจะถูกหินบดเสียก่อน บุญคำบอกไม่ได้ เพราะตัวเองหน้าคะมำปี่ดินลงไปแล้ว”

“มันมีโพรงถ้ำ ตรงหินงอกริมทางอยู่สามหน่อ นั่นเป็นช่องอยู่สามโพรง โพรงที่ห่างสุด หรือขวามือสุดเมื่อหันเข้าหน้าผา คือโพรงที่บุญคำกับจันมุดเข้าไป มันก็เหลืออยู่อีก 2 โพรงที่เราสันนิษฐานว่า ถ้าไม่ถูกหินทับแหลกไปเสียก่อน นายทหารเชิดวุธกับแหม่มคริส จะต้องเลือกเข้าโพรงใดโพรงหนึ่ง...พอจะสันนิษฐานได้ไหมว่า จะเป็นโพรงกลาง หรือโพรงริมอีกด้านหนึ่ง ลองหลับตาวาดภาพให้ดี แต่ละโพรงมีขนาดไล่เลี่ยกัน และห่างกันประมาณ 3-4 วา ต่อหนึ่งช่องโพรง”

เขาพูดซ้ำๆ เพื่อให้ทั้งสองตั้งสติคิด และให้ข้อมูลที่ต้องที่สุด

“ตอนที่นายทหารกะนายแหม่มตีกัน ยืนห่างออกไปมาก ถ้าจะมุดเข้าโพรงได้ โดยหลบหินพังท้น ก็น่าจะเข้าโพรงทางด้านซ้ายมือสุด หรือโพรงแรกที่แกยืนอยู่ตรงปากทางของมันนั่นแหละ”

บุญคำทบทวนความจำ ในสมองของแกปวดหนึบหมุนตัวไปหมด เมื่อคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น

“คราวนี้พูดกันตามตรงเลย บุญคำ จัน...ทั้งสองคนอยู่ใกล้ขีดเหตุการณ์ที่สุด สันนิษฐานว่ายังไง สองคนถูกหินบดแหลกไปเสียแล้ว หรือว่าหลบเข้าช่องโพรงทัน?”

เขาหยิ่งความเห็น

บุญคำกับจันหันหน้าเข้าหากันเองในเงามืด แล้วจันก็บอกเกือบเป็นกระซิบว่า

“มันก็ไ้เครือกันแหละนาย ถ้าถูกหินหล่นลงมาบดทับแหลกละเอียดไปแล้ว นายทหารกับแหม่มคริสก็วูบเดียวหมด

ความรู้สึก แต่ถ้าหลบเข้าโพรงทันที ก็ตายช้าลงไปอีกนิด แต่จะตายอย่างทรมาน เพราะสามโพรงนั้น มีอยู่โพรงเดียวที่มีทางออกได้ คือโพรงที่จันกับพีคำมุดกันออกมาแน่แหละ อีกสองโพรงนั้นนะมันเป็นโพรงตัน นายทหารกับหม่อมคนสวยนั้น จะถูกฝังทั้งเป็น”

สุภาพบุรุษไพร่หรือตาลง ต่อบุหรือตัวที่สอง

“ทั้งสองคนแน่ใจหรือว่าทั้งสองโพรงนั้นตัน?”

“พีคำแกบอกว่ายั่วเคยสำรวจมาก่อนแล้ว เป็นโพรงที่มีทางเดินเข้าไปลึกได้ก็จริง คดเลี้ยวไปมา เหมือนจะมีทางออกได้ แต่มันไม่มีทางออกหรือเหมือนเขาวงกต ในโพรงก็เต็มไปด้วยปล่องเหว”

“บุญคำ”

“ชะรับ นาย”

“บุญคำ สำรวจสองโพรงนั้นมาก่อนแล้ว ละเอียดยั่วแค่ไหน?”

“คนหาเหล็กไหลนะนาย ลงได้มุดหาเหล็กไหลกันละก็ นายก็รู้ ว่าจะต้องเลี้ยวต้องคลานงมไปหมดทุกทิศทุกทางนั้นแหละ แต่บุญคำไม่เคยพบว่ามันจะมีทางออกได้ ยกเว้นแต่บางช่องมันก็มีทางออกเหมือนกัน แต่แคบแค่ฝ่ามือเดียวเท่านั้น แต่ถ้าจะลงบาดาลไปหาพญานาคก็พอมีทางบ้าง เพราะมีบ่อเหวโบลงไป มองไม่เห็นกันอยู่หลายแห่ง หย่อนก้อนหินลงไปยังไม่ได้ยินเสียงกระทบกันเหวเลย”

“บุญคำสำรวจโพรงถ้าที่ว่าไม่มีทางออกนั้นมานานเท่าไรแล้ว?”

“ครั้งสุดท้าย 4-5 ปีมาแล้วมั้งนาย”

แกพูดอย่างมั่นใจ และบนความมั่นใจนั้นก็คือความสิ้นหวังท้อแท้ เพราะเสียงพิมพ์พร้อมกันพนมมือขึ้นจบศีรษะแล้วออกมาว่า

“อรหัง...อรหัง...ไปสู่สุคติเถิด พ่อคุณแม่คุณเอ๋ย ดวงชาดลงแค่นี้เอง ทำไมไฉ่ค้ำกับไฉ่จั้น ถึงไม่ตายไปพร้อมกันด้วยเสีย รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่ต้องกลับมาให้นายเห็นหน้าอีก”

รพินทร์ ไพรวลย์ ขณะนี้ประสาทชาดิก

เขารู้ว่า บริเวณใต้หน้าผาหมาประลัยนั้น มีโพรงถ้ำเต็มไปหมด รู้ว่าบางโพรงมีหนทางทะลุลอดออกได้ แต่ส่วนน้อยส่วนมากนั้น ก็อย่างที่บุญคำว่านั้นแหละ คือจะตันไม่มีทางออก นอกจากย้อนกลับทางเก่า ซึ่งบัดนี้ไม่ต้องหวัง หินหลายร้อยตันกลบปากทางหมดแล้ว แต่ถึงอย่างไร ตัวเขาเองก็ไม่เคยได้สำรวจโพรงถ้ำใต้หน้าผาอันตรายนี้มาก่อนด้วยตัวเองเลยสักครั้ง เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องสำรวจ

พยายามวางอารมณ์ให้เป็นปกติที่สุด อย่างน้อย สิ่งที่เขาควรยินดีก็คือ บุญคำกับจั้นก็ยังอุทิศสัพพะสิทธิ์รอดชีวิตมาได้ทั้งสองคน เรื่องอื่นค่อยแก้ไขปัญหากันในอันดับต่อไป เกิดเองผู้เข้ามาร่วมรับฟังเหตุการณ์อยู่ด้วยในขณะนี้ ก็ตัวสั้นไปหมด ประวัติของพรานใหญ่รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่เคยนำทางพานายจ้างคนใดไปสู่จุดจบเลย ตลอดทั้งชีวิตการหากินอยู่ในป่าของเขา แต่มาคราวนี้เขาเห็นจะสิ้นชื่อเสียแล้ว

“คราวนี้ หวนมาว่าถึงด้านบุญคำกับจันอีกครั้ง หลังจากหลบหนีถล่มหลบเข้าไปอยู่ในโพรงปลอดภัยได้แล้ว และรู้สึกตัวแล้ว ได้ทำยังงัยกันต่อไป คิดว่านายทหารกับนายแหม่มตายแน่แล้ว ก็ชวนกันมุดลอดหนึ่ออกมาเลยงั้นรี?”

“ใครบอกนาย!”

ทั้งสองไว้อยู่ขึ้นพร้อมกัน

“ไฉ่คำกับจันพยายามพูดวิทย์ เรียกนายทหาร เรียกจน
คอแหบคอแห้ง ไม่ได้ยินเสียงอะไรมันตอบออกมาเลย แม้แต่
จิ้งหรีดสักกะตัว”

“ทางด้านบนหลังหินถล่มแล้ว พวกฉันก็พยายามเรียก
บุญคำและนายทหารอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้ยินเสียงตอบเหมือน
กัน บุญคำได้ยินเสียงฉัน หรือพวกเราข้างบนบ้างไหม?”

บุญคำผู้บัดนี้ ค่อยๆ ยกวิทย์ที่แกยังถืออยู่ในมือขึ้นมาดู
แล้วสั่นหัว

“ไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง ได้ยินแต่เสียงตัวเองเท่านั้น ไม่ได้ยินทั้งเสียงนายทหาร นายแหม่ม หรือใครทั้งนั้น ไม่ใช่แค่เรียกวิทยุเท่านั้น ทั้งบุญคำ และไอ้จัน พอตั้งตัวตั้งสติได้ ก็ช่วยกันหาพยายามงมค้นหาช่องทาง เพื่อว่าจะพบมีทางทะเลลุดติดต่อไปถึงถ้าที่คิดว่านายทหารกับนายแหม่มไปติดอยู่บ้าง แต่หาเท่าไรก็ไม่พบ พยายามกันอยู่หลายชั่วโมงจนหมดหวังแล้ว ถ้าไม่มัวแต่ค้นหาเส้นทางอยู่ บุญคำกับจันมาถึงที่พักนี้ ตั้งแต่ 2-3 หุ่มาแล้ว ไม่เสียเวลามาถึงเอาเกือบใกล้รุ่งแบบนี้หรอก พอหลุดออกช่องเขาได้อีกด้านหนึ่ง บุญคำก็ปิดวิทยุ ไม่กล้าเรียกอีก เพราะกลัวจะไปเข้าเครื่องของนายห้างพวกนี้ ที่คงเปิดรับ

ฟังอยู่ตลอดเวลา เลื่อย่องมาเจียบๆ ถ้าบุญคำเปิดวิทย์พูด นับตั้งแต่โผล่ออกมาอีกด้านหนึ่ง ป่านนี้นายกับพวกนายห้างก็รู้ข่าว ได้ยินเสียงแล้ว นี่จะให้ออกได้ยังไงล่ะ ว่ามีบุญคำกับจันกลับ มาแค่สองคนเท่านั้น ก็เลื่อย่องเข้ามา แอบมาบอกให้นายรู้เสียก่อน”

จอมพรวนพยักหน้าลง พุดหนักๆ

“ดีแล้ว ที่ไม่โง่เลือกเรียกวิทย์ หรือรายงานมาให้รู้เสียก่อนโดยไม่มาพบฉันก่อน เรายังไม่ต้องการให้พวกนายจ้างหรือใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับนายทหารเชิดวุธกับแหม่มคริสในขณะนี้ ทุกคนยังรอทั้งสองคนอยู่ด้วยความหวัง และความหวังนั้นก็ทุ่มเทมาที่ฉันคนเดียว ฉันต้องรับหน้าหนักที่สุด ไอ้ผีดิบมันตรัย เล่นงานเราครั้งนี้ เจ็บแสนนัก”

“นายครับ นายแน่ใจหรือว่า นายทหารกับแหม่มคริสต้องตายแน่ๆ”

เกิดเอ๋อถามขึ้น

รพินทร์ไม่ตอบ นอกจากกระเดือกน้ำลายลงลำคออันแห้ง ฝืด ตาคำโพล่งออกมาแทนว่า

“ถ้าไม่ตาย ก็ไม่ใช่คนละวะ ไอ้เกิด นอกจากเทวดา ไม่มีใครรู้ทางใต้หน้าผาอันดีเท่ากูหรอก มึงกะไอ้เสียโชคดีแล้ว ที่นายใช้ให้ไปคอยคุมพวกกะเหรี่ยงกะลูกหาบอยู่ข้างล่าง ไม่ต้องเสี่ยงอะไรเลย กูกะไอ้จันนะ ตายไปแล้วกว่าครึ่ง ถึงนายกับพวกที่ปีนหน้าผาตามนายขึ้นไปก็เสี่ยงพอกัน ทางด้านนายเป็นยังไงบ้างล่ะ นายห้างบ๊อบ นายคีธ กะแหม่มเบลเรียบร้อยหรือ?”

ประโยคหลังถามมาบ้าง

“ทุกคนเกือบตายทั้งนั้นแหละบุญคำ แต่ก็รอดมาได้อย่างหวุดหวิดจวนเจียน ตอนนี้ก็เหลืออยู่แต่เพียงแหม่มผมทองกับนายทหารเชิดวุธเท่านั้น ที่เคราะห์หนักกว่าทุกคน”

“สองคนนั้นมัวแต่เดินหยอกเล่นกันอยู่ ไม่ระวังตัวเลย ทั้ง ๆ ที่เตือนแล้ว”

จันบ่นออกมาอย่างกลัดกลุ้ม

รพินทร์ไพรวัลย์ ตบแขนเสื้อดูนาฬิกา จากพรายน้ำ
ใช้เวลา 04.00 น. ตรง อีก 2 ชั่วโมง ก็จะย่ำรุ่งแล้ว แต่หมอกกำลังจัดเหลือเกิน คงจะยืดเวลาตื่นของพวกนายจ้างออกไปอีก

“เออจ้ ทั้งสองคนนั้นแหละ เห็นบอกว่ายังไม่ได้กินอะไรกันมาเลยไม่ใช่หรือ?”

“จะเอาเวลาที่ไหนกินเข้าไปได้ลงคอละนาย ถึงแม้จะไม่ใช้ความผิดของบุญคำกะจันโดยตรง แต่ทั้งนายทหารกับนายแหม่มก็อยู่ในความรับผิดชอบ แล้วบุญคำก็เอาสองคนนั้นไปตายเสียแล้ว ช่วยไม่ทัน นี่บุญคำไม่รู้จะกล้าเข้าไปให้นายจ้างที่เหลือเห็นหน้าได้ยังไง แล้วอีกอย่างหนึ่ง ก็ไม่มีอะไรจะกินด้วย ไม่ได้เตรียมติดตัวไว้เลย”

พรานใหญ่รื้อเป้หลังออกมา ส่งเรชั่นไปให้จันกับบุญคำคนละกระป๋อง สั่งว่า

“เฮ้อ! ก่อนอื่น กินเสียก่อน เอาแรงไว้ เห็นท่าทางใกล้จะตายด้วยกันทั้งคู่นั้นแหละ ให้อิมท้องพอมีแรงแล้วเราจะมา

หารือกันอีกที ว่าจะเอาอย่างไร ขณะนี้ หลบอยู่ตรงนี้แหละ ยังไม่ต้องเข้าไปให้ใครในปางพักเห็นหน้าทั้งสองคน ถึงฉันออกมา นี่ ก็ย่องออกมา ไม่มีใครรู้เห็นเหมือนกัน นอกจากเสียเท่านั้น”

อย่างซุ่ม ๆ เสร้า ๆ ทั้งบุญคำและจัน เปิดเครื่องกระป๋อง ออกกินอย่างซังกะตาย ระหว่างนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ เผาบุหรื ตัวต่อตัว

เขาตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว ว่าตนเองจะต้องทำอะไรบ้าง ขอเวลาเพียงให้ลูกน้องที่รอดตายออกมาทั้งสองคนได้กินอาหาร รongท้องเสียก่อนเท่านั้น เกิดเป็นคนเอาก่อนแก๊สเคมีออกมาจุด เป็นกองไฟเล็ก ๆ ขึ้น เพื่อให้เกิดแสงสว่างและไอร้อนโดยไม่มีควัน ผิงให้แก่บุญคำและจัน ผู้อยู่ในภาวะสะบักสะบอมเต็มที่...

ชั่วไม่นานทั้งบุญคำและจันก็กินอาหารชนิดพอปะทะ
ปะทั้งความหิวเสร็จสิ้น สิบบุหรืกันอีกคนละตัว ดูท่าทางจะ
กระปรี้กระเปร่าขึ้นบ้าง พรานใหญ่จึงเริ่มขึ้นว่า

“เออละ ทั้งสองคน ยังพอไหวไหม? ง่วง หรือว่าหมด
แรงแล้วยัง?”

“ไอ้ไวนะ มันไหวแหละนาย แต่นายจะเอาอย่างไร?”

ตาคำย่อนถามมาอย่างมีดมน

“ฉันต้องการทำอย่างนี้นะ คือเราสามคน หมายถึง ฉัน
บุญคำ และจัน ย้อนกลับทางเดิม เข้าไปหาช่องถ้ำที่ทั้งสอง
คนโผล่ออกมานั้นแหละ เราจะเข้าไปจนถึงปากทางตรงที่หิน

มันถล่มลงมาปิดเมื่อตอนเย็นนี้ แล้วช่วยกันสำรวจอีกที สองคนจะต้องนำทางฉันเข้าไป!”

บุญคำกับจันอ้าปากค้าง จ้องหน้าเขาในเงามืดอยู่ครู่ จันครางออกมาว่า

“จันกับพี่คำพานายเข้าไปดูได้ แต่มันไม่มีทางเลย จะเสียเวลาไปเปล่าๆ”

“เอาเถอะนะ จะมีทางหรือไม่มีทางยังงี้ เราก็จะต้องย้อนกลับไปดูอีกครั้ง คราวนี้มันหมายถึงว่า ฉันไปเอง โดยมีบุญคำกับจันนำทางเท่านั้น ต่อให้ไม่มีความหวังอะไรอยู่เลย ก็ต้องลงมือทำอะไรสักอย่าง เราอยู่เฉยๆ ไม่ได้”

เขาพูดเบาๆ แต่หนักแน่น

“อย่าว่าแต่จะไปช่วยเอาชีวิตสองคนนั้นให้รอดออกมาเลย ต่อให้ศพ ก็ยังไม่มีทางจะหาได้พบ”

ตาเฒ่า สมุนขวาของเขากระซิบเบาที่สุด

“การจะช่วยชีวิตให้รอดออกมาได้นั้น ฉันเองก็ไม่หวังเหมือนกัน...”

เขาบอกตามความรู้สึกแท้จริง

“แต่อย่างน้อยที่สุด ฉันก็ต้องรู้ให้แน่ๆ ว่า สองคนตายอยู่ตรงไหน และถ้าเป็นไปได้ ก็จะต้องเอาศพเขาทั้งสองออกมาให้ได้ เข้าใจไหม!”

สมุนคู่ใจซ้ายขวา รุนิสัยใจคอเจ้านายดีอยู่แล้ว ว่าเป็นคนอย่างไร

“นายจะไปเดี๋ยวนี้เลยหรือ?”

บุญคำถาม

“เดี๋ยวนี้! จะรอช้าอีกไม่ได้เป็นอันขาด”

“อ้าว! แล้วพวกนายห้างฟาร์ริงพวกนั้น...?”

“ก็เพราะอย่างนั้นนะซี ฉันจึงบอกว่าเราต้องไปกันเดี๋ยวนี้ ไปกันก่อนที่พวกนั้นจะตื่นขึ้นมา และต้องไม่ให้ความจริงอะไร ทั้งนั้น ในระหว่างที่ฉันย้อนกลับเข้าไปค้นในถ้าใต้ภูเขานั้น ไม่ เฉพาะแต่พวกเจ้านายเท่านั้น แม้พวกลูกหาบคนไหนก็จะไม่ให้ รู้ความจริงก่อนทั้งนั้นแหละ นอกจากเสียกับเกิดเท่านั้น”

“นาย! ถ้านายไปกับน้ำจัน ลุงคำแล้ว ยังไม่กลับมา จน กระทั่งรุ่งเช้า นายห้างพวกนั้นตื่นขึ้นมาถาม เกิดจะบอกว่ายัง ไง?”

เกิดร้องออกมาเบาๆ

“ฉันเตรียมอะไรไว้แล้ว เกิดกับเสีย มีหน้าที่ทำตามคำสั่ง เท่านั้น เดี๋ยว! ฉันจะเขียนจดหมายสักสองสามตัวถึงนายห้าง บ๊อบ พอเขาตื่นขึ้นมา เกิดก็เอาจดหมายนี้ให้ก็แล้วกัน...”

ดูเหมือนเขายังอธิบายอะไรไม่กระจ่างนัก ชะงักค้างไว้ ชั่วคราวแค่นั้น ตัวเองคว้าสมุดฉีกเล่มเล็กๆ ประจำติดตัวอยู่ เสมอออกมา พร้อมกับปากกาถูกลื่น แล้วขยับไปนั่งอาศัยแสง สว่างจากก้อนแก๊สที่เกิดจุดไว้ พร้อมทั้งลงมือเขียนหวัดๆ ข้อ ความว่า

“เรียน ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล...”

ผมไม่อาจทนรออยู่จนถึงรุ่งเช้าได้ ขณะที่เขียน
โน้ตนี้ 04.00 น. แล้ว ยังไม่มีวิธีแหว่ว่าคนของผมสอง
คนกับเชิดวุธและคริสติน่า จะมาถึงยังจุดนัดพบของ

เราที่นี่ได้ ผมจึงตัดสินใจออกติดตามด้วยตนเอง
 หน้าที่รับผิดชอบในขณะที่ผมไม่อยู่นี้ ขอมอบให้แก่
 พรานหนุ่มของผมสองคนที่เหลือ คือเกิดและเส่ย เมื่อ
 คุณทั้งสามตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องรอคอยผม
 อยู่บนยอดสักดำนี้อีกต่อไป ขอให้เคลื่อนขบวนของ
 พวกเราทั้งหมด รวมทั้งกะเหรี่ยงอพยพไปยังหมู่บ้าน
 ห้วยเสือร้อง ซึ่งจะไม่ไกลจากที่นี่นัก เกิดและเส่ย
 จะเป็นผู้นำทาง เมื่อถึงที่นั่น หยุดพักรอฟังข่าวจาก
 ผม อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหนเป็นอันขาด และไม่
 ต้องออกติดตามผมเลย

ขออ้าว่า ‘จงพักรออยู่ที่หมู่บ้านห้วยเสือร้อง’

ผมจะไปพบภายในเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมงนับ
 จากนี้เวลานี้ และไม่ต้องห่วงผม จงรอคอยกันอยู่
 อย่างสงบ สำหรับเกิดและเส่ย เข้าใจคำสั่งของ
 ผมดีแล้ว...

รพินทร์

เขียนเสร็จ พรานใหญ่ฉีกออกจากเล่ม พับส่งให้แก่เกิด
 พร้อมกับสั่งว่า

“เอ้า! นี่ เมื่อนายห้างบ๊อบตื่นขึ้น เอาจดหมายของฉัน
 ให้กับเขา ไม่ต้องไปปลุก ปล่อยให้พวกเขานอนพักผ่อนตามสบาย
 ที่สุด ตื่นเวลาไหน ถ้าถามถึงฉันเมื่อไหร่ค่อยเอาหนังสือนี้ให้...”

เขาพูดซ้ำๆ เพื่อให้เกิดเข้าใจ และปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง
 ที่สุด

“สำหรับตัวเอง ให้ทำยังงี้ ข้อที่หนึ่ง ไม่ต้องบอกความจริงให้ใครฟังสักคน ยกเว้นเสียคนเดียว ว่าบุญคำกับจันลอบมาพบฉันที่นี้ตอนใกล้รุ่ง โดยไม่มีนายทหารเชิดวุธกับหม่อมคริสกลับมาด้วย เข้าใจไหม?”

เกิดพยักหน้า พร้อมทั้งทวนคำตามคำสั่งของเขา รพินทร์สั่งต่อไป

“ข้อที่สอง ถ้าพวกนายจ้างถามว่าฉันออกไปตั้งแต่เมื่อไหร่ ให้บอกว่าฉันออกจากแคมป์ไปเมื่อตอนตีสี่ ไปคนเดียว โดยฝากจดหมายฉบับนี้ไว้ ข้อที่สาม เมื่อทุกคนตื่นพร้อมกันหมดแล้ว ให้เคลื่อนขบวนทั้งหมด ไปพักรออยู่ที่ห้วยเสือร้อง และรอกันอยู่ที่นั่นจนกว่าฉันจะไปพบ ข้อที่สี่ ในบรรดาพวกนายจ้างทั้งสามคน ถ้าจะมีใครก็ตามคิดที่จะออกติดตามฉัน บอกให้เขาเลิกล้มความคิดนั้นเสีย และอย่าให้ออกตามมาเป็นอันขาด และแม้ว่าพวกนั้นไม่มาเอง แต่จะใช้ให้ใคร ไม่ว่าจะ เป็นเกิด เสีย หรือกะเหรี่ยงคนอื่นๆ ออกตาม ก็ไม่ต้องทำตาม เขาจะเรียกเข้าไปสอบถามอะไรมากนัก ก็บอกแต่เพียงไม่รู้ ไม่เห็น และปลอบใจเขาไว้ว่า ฉันจะต้องกลับไปห้วยเสือร้อง อย่างแน่นอน เท่านั้นแหละที่ฉันสั่ง จำได้ไหม”

เจ้าพรานเด็กหนุ่มพูดซ้ำๆ ทบทวนคำสั่งของเขาไปที่ละข้ออย่างถูกต้อง แล้วรับปากมันคงว่า

“เกิดจะทำตามคำสั่งทั้งสี่ข้อของนาย ว่าแต่นายเขียนถึงนายห้างบ๊อบยังงัยมั่งล่ะ”

“ฉันบอกพวกเขาว่า ฉันจะออกค้นหาตามลำพัง เพราะทั้งสี่คนยังไม่มา และขอเวลา 24 ชั่วโมง จะกลับไปพบกับพวก

เขาที่ห้วยเสือร้อง กำชับไม่ให้เขาออกตามด้วย และให้พวกเขาไปรวมกันอยู่ห้วยเสือร้อง อย่าพลั้งปากออกมาละ ว่าฉันไปกับบุญคำ และจัน”

ประโยคหลังเขาคาคั่น

“ครับ นาย เกิดจะไม่บอกให้ใครรู้เลย นอกจากไอ้เสียคนเดียว จะหาโอกาสกระชับกับมัน โดยไม่ให้ใครเห็น”

“ดีมาก! เอาละ ดับไฟเสีย แล้วไปได้แล้ว จัน บุญคำ และจันก็จะไปเดี๋ยวนี้เหมือนกัน”

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นยืน เกิดก็เหนียวแขนไว้ รพินทร์มองหน้า เจ้าพรานเด็กหนุ่มของเขาฝืนยิ้มแห้งแล้ง อ้าอึ้งรือรออยู่

“ทำไม มีอะไรอีกล่ะ?”

“นายบอกว่า นายจะไปพบที่ห้วยเสือร้องภายใน 24 ชั่วโมง ถ้า...ถ้า...24 ชั่วโมงแล้วนายยังไม่มา เกิดกับเสียจะทำยังไง?”

เป็นคำถามที่ฉลาดรอบคอบพอตัวทีเดียว สำหรับเจ้าพรานเด็กหนุ่มของเขา รพินทร์ตบไหล่

“ถ้า 24 ชั่วโมงแล้ว ฉันยังไม่โผล่ไปที่ห้วยเสือร้อง หาทางถ่วงเวลาไว้ต่อไปอีก 24 ชั่วโมง เป็นระยะเวลายืดหยุ่น แต่ถ้าสองวันแล้ว โดยการไปรออยู่ที่ห้วยเสือร้อง จัน บุญคำ และจัน ก็ยังไม่โผล่ไปอีก ก็บอกเขาได้เลยว่า ทุกคนตายหมดแล้ว รวมทั้งฉันด้วย ให้พวกเขาตัดสินใจเอาเองว่าจะเดินทางต่อไปโดยเกิดกับเสียเป็นคนนำทางหรือว่าเขาจะกลับอย่างไรก็สุดแล้วแต่เขา”

เกิดน้ำตาคลอในเงามืด เสียงเครือ

“นาย! ไหนๆ สองคนนั้นก็ตายไปแล้ว ทำไมนาย ลุงคำ กะน้ำจัน จะต้องไปเสียเวลาเสี่ยงกันอีก ก็กลับไปบอกพวกนาย ห้างเขาโดยตรงตามความจริงที่มันเกิดขึ้น มันไม่ใช่ความผิดของ นาย ความผิดของลุงคำ น้ำจัน หรือใครทั้งนั้น แต่เป็นความผิด ของนายทหารเชิดวุธ กับแหม่มคริสเองตะหาก ที่มัวแต่เงอะงะ อยู่ ไม่ทำตามที่นัดกันไว้ก่อน”

รพินทร์โอบแขนกอดเกิดไว้ แล้วสั่นหน้าช้า ๆ

“นั่นไม่ใช่หนทางสุดท้ายที่ฉันจะเลือก เกิด และฉันก็ยัง ไม่เชื่อว่าสองคนนั้นตายไปแล้วจนกว่าจะไปเห็นศพ หรือที่ตาย ของเขาแน่ๆ เสียก่อน สมมติว่าโอกาส 1 ในแสนที่เขาทั้งสอง คนยังไม่ตาย แต่รอรับความช่วยเหลืออยู่ หากเราหวนกลับไป ช่วย เขาก็รอดได้ แต่ถ้าเราด่วนลงความเห็นไปเสียเลยว่า เขา ตายไปแล้ว โดยไม่พยายามช่วยเหลืออะไรเลย เขาก็ต้องตาย ไปจริงๆ ซึ่งคนอย่างฉันจะไม่ทำอย่างนั้นเป็นอันขาด ทำใจดีๆ ไว้เกิด เราผ่านผจญภัยมาร้ายกาจกว่านี้มานัก ไม่ต้องห่วงฉัน หรอก วาระสุดท้ายจริงๆ สมมุติว่านายทหารเชิดวุธ และแหม่ม คริส จะไม่กลับออกมาอีกแล้ว แต่ฉัน บุญคำ และจัน ก็ต้อง กลับออกมาจนได้นั้นแหละ บุญคำกับจันพยายามแล้ว ฉันเชื่อ แต่ฉันเองล่ะ ฉันยังไม่ได้ลงมือเลย และถ้าฉันลงมือเองแล้ว ยังไม่สำเร็จ มันก็ของแน่ๆว่าสองคนนั้นตายจริง”

“ในที่สุด นายก็ต้องทำงานหนักกว่าทุกคน...เหนื่อยยาก ลำบากกว่าเพื่อน...”

เกิดพูดทั้งน้ำตา

รพินทร์ไม่พูดอะไรอีก แต่สะกิดไหล่ทั้งบุญคำ และจัน ให้ผละออกเดินทันทีโดยไม่หันหลังกลับมาอีก เกิดขึ้นชิมอยู่ครู่ พอทั้งสามหายไปในความมืด และม่านหมอกหนาทึบ ก็หัน มาดับไฟ เอาเศษกระป๋องเรชั่นที่บุญคำกับจันเปิดกินเมื่อครู่นี้ แอบซ่อนลบร่องรอยเสีย แล้วบ้ายหน้ากลับแค้นบีด้วยจิตใจที่ เต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

บุญคำ กับจันนั้น แต่แรกเห็นหมดแรงสิ้นหวังแล้ว แต่ เมื่อกลับมาพบหน้าเจ้านาย และมีเขาร่วมลงมือปฏิบัติการด้วย เช่นนี้ ทั้งสองก็กลับมีกำลังใจขึ้นมาอีกทันที พานำออกเดินทาง ไปโดยเร็ว เลี้ยวลัดชอกซอนไปตามโขดหินน้อยใหญ่ที่งอกอยู่ เป็นป่าในเงาปกคลุมของหมอก โดยไต่ลงเบื้องต่ำ เพื่อมุ่งเข้า หาบริเวณปากโพรง ตรงตำแหน่งที่คนทั้งสองชมชานมุดลอด กันออกมา ไม่่งว่งไม่หิวอีกแล้ว แต่ทรหดสุดใจขาดดินตามวิสัย เคยชิน

ทั้งสาม ไปกันด้วยความชำนาญต่อภูมิประเทศเยี่ยง สัตว์ป่า และไม่ต้องมาคอยห่วงกังวลอะไรต่อกันทั้งสิ้น เพราะ ไม่มีใครอื่นมาเป็นตุ้มภาาระถ่วง ชอกซอนกันไป ก็คุยกันไปเบาๆ

รพินทร์ตรวจวิทย์ของเขาเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่ามันปิดสนิท แน่นนอน โดยจะไม่ถ่ายทอดเสียงใดๆ ไปสู่เครื่องรับฟังของพรรค พวกภายในแคมป์ ที่หลับกันอยู่ในขณะนี้ พร้อมทั้งกำชับให้ บุญคำตรวจสอบวิทย์อีกเรื่องที่แกถืออยู่ด้วย เพราะต่อไปนี้ จะไม่ใช้วิทย์อีกแล้ว ป้องกันไม่ให้สแตนลีย์ คีธ หรืออิสซาเบล จับได้ยินการเคลื่อนไหวได้

“จำไว้ บุญคำ ถ้าวิทยุมันดังเรียกขึ้น ก็อย่าเปิดเครื่อง
พูดตอบเป็นอันขาด ไม่แน่เหมือนกันว่า พวกนายจ้างสามคน
ที่เหลือในแคมป์ อาจเรียกมาเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะถ้าเขากดเรียก
โดยเรายังอยู่ในรัศมีคลื่นที่ส่งถึงกันได้ ออกสัญญาณมันจะดัง
ขึ้นที่เครื่องเรา”

บุญคำตรวจเครื่องที่แกถืออยู่ในมืออีกครั้ง แล้วตบเส้า
อากาศหุดจกลงในเครื่อง ปิดปลอกหนังหุ้มเสีย ยัดใส่ยามหลัง
โดยไม่คิดจะใช้งานอีกเลย

“นี่นายได้พักผ่อนหลับนอนมั่งแล้วยัง?”

แกถามอย่างเป็นห่วง

“ก็หลับๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลานั่นแหละ แต่ถึงยังไงก็ยังไม่
พอได้เอนหลังพักตามาบ้างแล้ว สองคนเราเหอะ แน่ใจหรือว่า
ยังไหว”

“โอ้ย! ซำบาย ถ้ามากับนายแบบนี้ ถึงไหนถึงกันเลย
เมื่อกี้ก็ได้รองกระเพาะบ้างแล้ว เรี่ยวแรงพอจะกลับคืนมามั่ง ไ้
เหนื่อยยากนะมันไม่เท่าไรหรอก แต่มาคิดถึงว่านายทหารกะ
แหม่มคริสจบเห่ไปแล้วโดยช่วยไม่ทันนี่ซิ ไ้คำ กับจันทมดแรง
เลย...ไม่น่าเลย ผะผ่า...เดินเข้าหาที่ตายแท้ๆ ยังเล่นกูกิก
กูกิกกันอยู่ได้ ก็อย่างว่าแหละนาย คนหนุ่ม คนสาว บุญคำ
ดูว่านายทหารเชิดวุธแกลจะชอบแหม่มคริสเอามากๆ ป่านนี้คง
นอนกอดกันและอยู่ใต้ก้อนหินแถวๆ ปากถ้ำนั่นแหละ”

“พออิมท้อง มีแรงเข้าหน่อย ชักปากเสีย ตาคำตะก็เห็น
ร้องจืดๆ อยู่”

รพินทร์ดูเบาๆ

“ก็บุญคำสงสารสองคนนั้นนะ แหม่มก็แสนสวย นายทหารเชิดวุธแกก็แสนดีกะบุญคำ มาด้วยกันแบบนี้แล้วใครจะอยากให้ใครตาย”

แกพูดเสียงละห้อย จอมพรานไม่สนใจอะไรกับถ้อยคำของตาเฒ่าจอมสัปโศกอีก สอบถามเอารายละเอียดอีกครั้งกับจัน เกี่ยวกับสภาพของถ้ำ ที่เล็ดลอดกันออกมาได้ แล้วเล่าให้ทั้งสองคนฟังถึงเหตุการณ์ด้านบนหน้าผาที่ฝ่ายเขาเผชิญมาก่อนที่หินจะถล่ม

การปรากฏกายของไธ้งาดำ ซึ่งจัดหินลงใส่โซดหินก่อนมहीมาซึ่งเป็นรอยคอดอยู่ และเขายังมันกลิ้งลงมาปะทะหินก้อนนั้น แล้วทำให้ภูเขาทั้งหมดเริ่มมีอาการเหมือนแผ่นดินไหว...ใครอยู่ในสภาพอย่างไร และเจ็บเช่นไรบ้าง และในที่สุด เมื่อทุกอย่างจบสิ้นลงก็ปรากฏว่าข้างใหญ่ ที่ทุกคนเห็นว่างามมีสีดำสนิทได้เปลี่ยนสีของเงาจากลง กลายเป็นเงาสีขาวปนเหลืองธรรมดา อันเป็นสภาพที่ผิดปกติวิสัยของข้างสามัญที่สุด

บุญคำกับจันได้ทราบเข้า เกี่ยวกับข้างงาดำ ที่พอถูกยิงตายแล้ว งามกลายเป็นสิ่งข้างตามปกติ ก็อุทานเสียงหลง

“ชิบหายแล้ว นาย ถ้าแบบนั้นมันก็แปลว่า ข้างงาดำมันไม่มี สุดแต่วิญญูณร้ายมันจะลงสิ่งตัวไหน ตัวนั้นก็กลายเป็นไธ้งาดำทันที”

ตาเฒ่าหลุดปากออกมาอย่างคนรู้เรื่องไสยเวทอาถรรพณ์คืออยู่แล้ว

“ใช่! ฉันเองก็เพิ่งจะมารู้เอาเมื่อตอนนั้นเอง พวกฝรั่งที่ขึ้นไปด้วยทุกคนก็มองเห็นเหมือนกันหมด ไม่ใช่ฉันเห็นอยู่คนเดียว”

“อีคราวนี้ มันยิ่งกว่าสมัยที่มันลงสิงเสื้อโคร่งดำ ที่ประเดี๋ยวเป็นหิน ประเดี๋ยวกลับมาเป็นเสื้อมีชีวิตอีก...ใช้ไหมนาย?”

“ยิ่งกว่าหลายท่านัก ยุคก่อนนี้ มันสลับเปลี่ยนวิญญูณกันระหว่างร่างของไอนักบวชโล้นกับเสื้อหินสีดำเท่านั้น แต่คราวนี้ มันแหกกรุป่าชานิทธานคร เอาไอ้ผีดิบยกโขยงกันออกมาทั้งกรุ มีหน้าซำยังใช้ช่างป่าเป็นบริวารนับไม่ถ้วน ตัวไหนเป็นช่างสำคัญ มันก็ลงสิงกลายเป็นช่างงาดำทันที เพราะฉะนั้นไอ้งาดำจะเกิดขึ้นได้เรื่อย ๆ ล้มเท่าไรก็ไม่รู้จักหมด จนกว่าเราจะล้มหรือขจัดวิญญูณอุบาทว์ของมันตรัยลงได้”

“แล้วนายจะทำยังไงดี?” จันทาม

“ก็ยังไม่ออกเหมือนกัน ต้องค่อย ๆ คิด ค่อย ๆ แก่ สำคัญคุมสติให้ดีก็แล้วกัน ทั้งบุญคำและจัน ก็ศิษย์มีครูเหมือนกันไม่ใช่หรือ”

ทั้งสองถอนใจเอือกออกมาพร้อมกัน

“ครูก็มีอยู่หรือกนาย แต่ครูคนไหน ก็ไม่ ‘แรง’ เท่ากับครูที่มากับไอ้คำไอ้จันเดี๋ยวนี๊ ครูรพินทร์ยังงี้ละ นี่ถ้า ‘ครู’ ไม่มาด้วย จ้างบุญคำก็ไม่กล้าย้อนกลับไปทีเก่าอีก ถ้ามไอ้จันดู... ก่อนจะโผล่ออกมาได้ก็เกือบม้วยเหมือนกัน จงอาจผีเจ้าของถ้ำ ดักแผ่พังพานอยู่ปากโพรงทางออกแลบลิ้นอยู่แปลป ๆ หัวเท่ากระดัง ผัดข้าว คาถากีบหงัดออกมาใช้หมดมันก็ไม่ยอมไป จะยิงด้วยกระสุนที่ลงอาคมไว้ก็ยังไม่ออก สงสัยจะอยู่ใกล้เคียงกับเส้นทางเดินของเหล็กไหล ผลที่สุดก็เลยต้องจัดเอาถุงเก้งในของหม่อมเบลออกมาโยนใส่...ฮือโฮ้ ที่แท้ก็คือเหง้าไม้โผล่พื้นดินขึ้นมา แต่อีต่อนที่เห็นอยู่เป็นนานสองนานนะ มันงูจงอางชัด ๆ ถ้ำ

ใต้เขาใหญ่ลูกนี้เอียนมากนะนาย เจ้าถ้ำก็เกะกะอันธพาลที่สุด
มันเป็นพวกรากษสผีร้าย ไม่ใช่เทพหรอก”

ดาพรานเฒ่าครางอ้อย

“เออ มันจะเป็นอะไรก็ช่างหัวมัน ประเดี๋ยวรู้เองว่ามัน
จะแน่สักแค่ไหน”

รพินทร์บอกเสียงเกรี้ยวๆ ในลำคอ

ประมาณไม่เกิน 20 นาที เท่านั้น ทั้งสองก็นำเขามา
พบเข้ากับปากถ้ำขนาดเชิงสูงราว 2 เมตรครึ่ง กว้างกว่า 5
เมตร เป็นเว้งโพรงเข้าไป รพินทร์ฉายไฟสำรวจอย่างใคร่ครวญ
ลักษณะของปากถ้ำนั้นมองผาดๆ ว่ามันจะเป็นโพรงถ้ำขนาด
เชิงพอสสมควรทีเดียว แต่จากคำบอกเล่าเดิมของบุญคำกับจัน
แสดงว่ามันถ่วงกว้างเฉพาะทางออกเท่านั้น เมื่อลึกเข้าไปจะต้อง
เป็นเส้นทางที่สอบแคบชนิดที่บางขณะต้องกระดืบคลานเลื้อย
กันเข้าไป

ประสาทสัมผัสกับบางสิ่งบางอย่าง ทำให้เขายืนหรีตา
พิจารณาเฉยอยู่ก่อน สมุนคู่ใจซ้ายขวา ยืนชิดอยู่เบื้องหลัง

“เป็นทางออกทางเดียวใช่ไหม มีทางอื่นที่จะออกได้อีก
ไหม?”

เขากระซิบถามแผ่วต่ำ

“ไม่มีแล้วนาย ถ้าจะหลุดจากปากโน้น มาโผล่ด้านนี้ได้
ก็ต้องออกตรงนี้แห่งเดียวเท่านั้น”

บุญคำตอบ

“ถ้าจะมุดไปในถ้ำจริง ๆ โดยไม่เสียเวลาทำอย่างอื่น ระยะทางมันยาวนานสักเท่าไรถึงจะทะลุ ระหว่างปากโน้นกับปากนี่”

“ก็ราว ๆ สองชั่วโมงเท่านั้น”

“เอาละ ทั้งสองคนถอยออกไปก่อน...ถอยห่าง ๆ ไปรวมอยู่ด้วยกัน ภาวนาบาทหัวใจพระเจ้าห้าพระองค์คุ้มตัวเองเอาไว้ฉันจะทำอะไรนิดหน่อย เตี้ยวเตี้ยวเท่านั้น เสร็จแล้วจะเรียกระหว่างนี้ ถ้าเกิดอะไรพิสดารขึ้น อย่าตกใจ คุมสติให้มันภาวนาเข้าไว้ก็แล้วกัน”

รพินทร์ ไพรวลย์สั่งกับคนของเขาทั้งสอง

บุญคำและจัน ก็พากันก้าวถอยหลังออกไปทันที ปล่อยให้เขายืนประจันอยู่หน้าปากถ้ำลักษณะประหลาดนั้นตามลำพังอย่างโดดเดี่ยว...

77

**บัดนี้ บุรุษผู้แทบจะถลอกทั้งชีวิตของเขา
(ยกเว้นระยะเวลาที่ใช้ไปในการศึกษาร่ำเรียน
ในฮักโลกสิวิไลซ์) จุติสให้แก่บ่าดงพงไฟรใน
ผดอะไรกับชาวป่าคนหนึ่ง ได้ยื่นสำรวนสมาธิสงบนิ่ง พร้อม
กับพลังจิตอันแน่นหนา**

วิทยาศาสตร์ที่ร่ำเรียนมาปัดออกไปหมดสิ้นจากสมอง
คงเหลือไว้แต่ไสยศาสตร์มนต์มิดที่ ได้รับถ่ายทอดมาจากครูบา-
อาจารย์ในระดับพระโสดาบันทั้งหลาย อันเป็นศาสตร์ที่เขา
หยั่งซึ่งตระหนักแน้อยู่แก่ใจตนเองเท่านั้น ไม่เคยพิสูจน์ให้ใคร
เห็นเลย และจะนำออกมาใช้แต่เฉพาะเมื่อถึงคราวจำเป็นขีด
สุดโดยไม่มีวิธีอื่นจะเลือกได้

บริกรรมเป็นอัตถคาถาสั้น ๆ ย่นย่อ พระพุทธรูปอยู่เหนือ

หัวเป็นที่ตั้ง บิดามารดาถัดมา แล้วก็ปรมาจารย์ผู้ถ่ายทอดวิชาให้ทั้งหลาย ดวงตาทั้งสองเบิกจ้องผ่านไปในความมืดทะมึนของช่องทางเข้าปากถ้ำนั้นโดยไม่กะพริบ ส่งกระแสจิตเข้าไปทันที

“เรามาด้วยการคารวะ มิได้หมิ่นหยามหรือว่าจะคิดลองดีประการใดเลย ผู้ใดก็ตามที่เป็นผู้ครอบครองถ้ำ และขุนเขานี้ ขอจงเปิดทางให้แก่เราด้วยเถิด!”

เบื่องนอกยามนี้ หนาวเยือกอยู่แล้ว แต่บัดคลมเย็นประหลาดวูบหนึ่งก็พัดจากโพรงถ้ำ พรุออกมาราวกับมีพัดลมยักษ์เป่าและฝุ่นละอองคลุ้งตลบผ่านกายเขาแล้วพัดเลยผ่านไป ยังบุญคำและจัน ที่ยืนพนมมือสวดมนต์อยู่ เป็นกลุ่มลมเย็นเหมือนเป่าผ่านออกมาจากถ้ำน้ำแข็งพร้อมกัน

ทั้งสมุนซ้ายขวาของเขา ก็สำเหนียกชัดว่าเชิงเขาบริเวณนั้นลั่นคึก ราวกับมีดินมหายักษ์ก้าวผ่านเลยหัวไปโดยลั่นเป็นระยะ ห่างออกไปตามลำดับ ทั้งบุญคำและจันขนลุกชันทั้งกาย แต่ความที่เคยเรียนรู้มาก่อนบ้างแล้วในเรื่องประเภทนี้ทำให้สงบนิ่งอยู่กับที่ โดยไม่เคลื่อนไหวขยับเขยื้อน หรือแสดงอาการอะไรให้เป็นที่ผิดปกติดอกไป เพราะเข้าใจดีว่า ถ้าขวัญเสียแผ่นออกวิ่งเมื่อไหร่ ก็จะเสียสติเป็นบ้าไปเมื่อนั้น หรืออย่างน้อยที่สุดก็จับไข้หัวโกรน

ระยะเวลามันก็แค่จิตใจใหญ่ๆ เท่านั้น ลมระลอกนั้นก็จางสิ้นลง รพินทร์ ไพรวลัยไหวตัว ร้องบอกมาเบาๆ ด้วยเสียงปกติของเขาว่า

“บุญคำ จัน...เจ้าที่เขาเปิดทางให้กับเราแล้ว เข้ามาเถอะ”

พร้อมกับพูด จอมพรานเปิดไฟฉายประจำตัวส่องจ้าเข้า

ไปก่อนยังปากโพรงถ้ำนั้น และก้าวเข้าไป พรานอาวุโสของเขา ทั้งสองก็ก้าวตามกระชั้นชิดทันที หหมดสิ้นความหวาดหวั่นพรั่นพรึงใจกับภยันตรายใดๆ อีกแล้ว ผิดกับตอนที่พากันตะเกียกตะกายกันออกมาตามลำพังเพียงสองคน ซึ่งตอนนั้นเต็มไปด้วยความปอดแหก ขวัญแทบไม่อยู่กับเนื้อตัว เพราะเจอเข้ากับอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่าง ที่ทั้งคู่ไม่กล้าที่จะเล่าให้เจ้านายฟัง

ภูมิประเทศของบริเวณนั้น เป็นไปในลักษณะที่เขาคาดคิดไว้ขณะที่มองเห็นผาดๆ ครั้งแรกไม่ผิด ภายหลังจากเข้ามาตรวจดูอย่างละเอียดพอสมควร ก่อนที่จะเข้าไปยังชอกลึกคดเคี้ยว คือถ้ำกว้างตรงทางออกและสอบแคบ เมื่อลึกเข้าไปยังช่องโพรงซึ่งมีอยู่หลายทิศทาง หินตะปุ่มตะป่ำของบริเวณนั้น รวมทั้งหน่อที่งอกตามพื้น กับผนังรอบด้านเป็นสีดำสนิทราวกับนิล สะอาดและเย็น ปราศจากวัชพืชหรือเศษกิ่งใบไม้ใดๆ ทั้งสิ้น เนื้อหินเป็นมันลื่น มีรอยชื้นของตาน้ำที่ไหลซึมอยู่ตามแนวร่องแตกทั่วๆ ไป ไม่มีร่องรอยว่าสัตว์ชนิดใด แม้แต่ค้างคาวจะอาศัยอยู่เลย นอกจากอย่างเดียวเท่านั้นถ้าจะมี ก็คือพวกงู

ระหว่างที่จอมพรานยังใช้ไฟฉาย เข้าไปตรวจสอบตามก้อนหินของปากเว้าถ้ำเหมือนจะหยั่งอะไรอยู่นั้น ทั้งบุญคำและจัน ยืนรวมกลุ่มรอคอยเขาอยู่อย่างเงิบกริบ และพยายามจับสังเกตว่าเจ้านายตรวจสอบร่องรอยอะไร ต่อมา เขาก็เดินเข้ามาใกล้และหยุดยืนอยู่ที่เหง้าไม้ขนาดใหญ่อันโผล่ขึ้นมาจากพื้นหินสูงประมาณเมตรครึ่ง ลักษณะส่วนบนแผ่กว้าง ประมาณ 2

ฟุตเศษ มันก็คือเหง้าไม้หมื่นๆ ปีที่แทบจะกลายเป็นหินแล้ว
นั่นแหละ จอมพรานเอามีดโบว์เคาะเบาๆ

“นี่ใช้ไหม ที่ว่าเห็นเป็นงูจงอางใหญ่”

ทั้งสองพรานอาวุธของเขา กระตือรือร้นล่ายลงคอฝืดๆ
อีกครั้ง

“ตอนนี้นะมันเหง้าไม้แหละนาย แต่อีตอนนั้น...”

จันทอไหลลงอย่างสยองใจ บุญคำก็กระซิบต่อมาว่า

“ท่าทางมันไม่ได้ดูเหมือนจะฉกหรอก แต่จะแตก...เอ๊ย!
จะจับบุญคำกะไอ้จัน ขยอกเข้าไปเลย พอนายมาด้วยเท่านั้น
ทุกอย่างมันกลับหน้ามือเป็นหลังมือไปหมด ตอนที่ลมเย็นมา
พัดวูบออกมาจากปากโพรงเฉียดบุญคำไป บุญคำได้ยินเสียง
พุดด้วย มันบอกอาฆาตไว้ว่า ‘มึงไอ้เด๋มอลามก มึงระวังตัวไว้
ให้ดี คราวนี้นายมึงมาเอง กูก็เปิดทางให้ก่อน ถ้าลำพังมึงสอง
คน ขึ้นเข้าไปอีก ก็ไม่ต้องโผล่ออกมาอีกแล้ว’ มันวางเงี่ยงนาย
แล้วก็มีเสียงเดินเหยียบหินตุบๆ ลงไปจากเนินเขา”

รพินทร์ไม่สนใจ เพราะรู้กันดีอยู่แล้วว่า จริงบ้างโกหก
บ้างไปตามประสาสันดานของแก

ตรวจดูแล้ว มีเส้นทางเดินของเหล็กไหลจริง ๆ นั่นแหละ
แต่ตอนนี้ไม่แน่ใจว่าเคลื่อนตัวไปอยู่บริเวณไหน มิน่าละ วิทย์
ถึงเรียกกันไม่ได้เลย นับตั้งแต่หินถล่มทับลงมาปิดปากทางด้าน
โน้น...มีช่องทางที่จะมุดลอดเข้าไปถึงสี่ช่องทาง...

เขาฉายไฟกราด พร้อมกับบ้วนปากไปยังตำแหน่งรูช่องดำ
มืดน่ากลัว ที่เขาจะซอนเข้าไปในผนังศิลาเหล่านั้น

“บุญคำกับจันโผล่มาทางช่องไหน?”

“ซ้ายมือสุดเลย นาย...”

จันเป็นคนตอบ

“แล้วอีก 3 ช่องนั้นล่ะ เคยสำรวจแล้วยัง มันไปถึงไหนบ้าง?”

“ถ้าในระยะสั้นๆ ก่อนจะไหลออกมาตรงเว้งปากทางออกนี้ทั้ง 4 ทาง มันก็มีเส้นทางจะเจาะซอนถึงกันได้ทั่วไปหมด แต่ถ้าลึกเข้าไปแล้ว มันจะต้องอาศัยเส้นทางด้านซ้ายมาตลอด นอกนั้นจะเป็นทางเวียนสลับไปสลับมา ไม่มีทางไปได้ไกลหรอก ถ้าไม่รู้มาก่อนก็หลงตาย ที่บุญคำมาไหลออกมาปากนี้ได้ ก็เพราะสมัยก่อนนี่เอาปูนขาวกาเป็นเครื่องหมายไว้เป็นระยะๆ บุญคำเคยหลงอยู่ในถ้ำนี้ 3 วัน 3 คืนคราวโน้น ดีแต่ว่ามีน้ำกับข้าวตากพอประทังไปได้ ไม่งั้นก็เป็นผีเฝ้าถ้ำไปแล้ว”

“พร้อมยัง เราจะเข้ากันเดี๋ยวนี้แหละ”

“ไป นาย!”

ทั้งสองบอกเป็นเสียงเดียวกัน

“เออจ้ะ บุญคำเป็นคนนำ ฉันจะตามเป็นคนที่สอง จันระวังหลังไว้ ตลอดเส้นทางเราจะช่วยกันสำรวจช่องทางพร้อมกันไปด้วย แต่จุดหมายปลายทางระยะแรกนี่คือ จะต้องย้อนไปยังตำแหน่งเริ่มต้นที่ทั้งสองคนหนีหนีถล่ม หรือปากทางเข้าถ้ำปากโน้นนั่นแหละ เข้าใจไหม...กลับไปทีเก่า”

“เข้าใจ นาย แต่ไฟฉายของบุญคำกะไอ้จันถ่านหมดแล้ว ถ่านสำรองก็ไม่มี แสงริบหรี่นิดเดียวเท่านั้น ตะกั่วก็ลืมบอกไอ้เกิดให้แอบไปเอาถ่านไฟมาเปลี่ยนให้ ไตก็ไม่ได้มีเตรียมติดมาด้วยเลยสักอัน ไปอยู่กะพวกลูกหาบหมด”

ตาพรานเฒ่าบ่น เอาไฟฉายของตนออกมากดสวิตช์ส่องให้ดู แสงมันหรือขนาดเพียงแค่มองฝ่ามือเห็นเท่านั้น รพินทร์ส่งไฟฉายประจำตัวของเขาไปให้ บอกว่า

“บุญคำเอาไฟฉายของฉันนี้ใช้ เราไปพร้อม ๆ กัน ไฟฉายดวงเดียวก็พอ ระยะไหนไม่จำเป็น เราก็ไม่ต้องส่องสงวนไฟไว้ แล้วฉันยังพอมองได้อีกดวงหนึ่ง”

เขาชูกล่องพลาสติกที่ถือเตรียมอยู่ในมือชนิดหนึ่งขึ้น พร้อมกับกดสวิตช์ แสงสว่างนวลของหลอดนีออน กำลังสว่างขนาดไฟฟ้า 60 แแรงเทียนก็นวลขึ้นทันที ขนาดของมันเล็กกะทัดรัดนิดเดียวเมื่อเทียบกับกำลังแสงที่เปล่งออกมา เพราะเป็นกล่องแบนสี่เหลี่ยมผืนผ้า สูงแค่ 8 นิ้ว และกว้างเพียง 4 นิ้วเท่านั้น แทนตะเกียงได้เป็นอย่างดี บุญคำกับจันอุทานออกมาอย่างยินดี

“ถ้างั้นสบายแล้วนาย ตะเกียงไฟฟ้าของนายสว่างดีกว่าไฟฉายเสียอีกเวลาส่องหาอะไรใกล้ ๆ ม๊ะ! ตามหลังไอ้คำมา เอ้า! ไอ้จัน เอ็งปิดหลัง ระวังหลังให้ดี อย่าให้ห่างจนเอื้อมมือไม่ถึงนายล่ะ”

ว่าแล้ว ตาคำก็ออกนำหน้าทันที โดยฉายไฟเป็นจังหวะสั้น ๆ เพื่อให้รพินทร์พอจะจับสังเกตอะไรในเส้นทางแต่ละช่วงที่จะผ่านเข้าไปนั้น พรานใหญ่ปิดสวิตช์ตะเกียงไฟฟ้าของเขาเพื่อถนอมแบตเตอรี่ไว้จะเปิดออกส่องดูอะไรเมื่อถึงคราวสงสัยไม่แน่ใจเท่านั้น ส่วนมากแล้วจะอาศัยไปในความมืด โดยฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้กับความเคยชำนาญทางมาก่อนของสมุนขวา

ของเขา จันนั้นก็ก้าวตามมาติด ๆ ทั้งชุดไปในลักษณะเรียงเดี่ยว
เว้นระยะห่างกันอย่างมากแค่ช่วงแขน

ช่องโพรงที่บุญคำเริ่มนำเดินเข้าไปนั้น มีดเหมือน
เดินเข้าสู่รก มีแง่หิน ทั้งริมผนัง ทั้งบนเพดาน และทั้งอกตาม
พื้น เกะกะไปหมด ซึ่งถ้าไม่ใช้ความระมัดระวังให้ดี ก็จะได้ชน
กระแทบบาดเจ็บ หรือมิฉะนั้นก็สะดุดล้ม แต่อันเนื่องมาจากทั้ง
3 คนที่ไปด้วยกัน ล้วนแล้วแต่เป็นบุคคลที่มีอาชีพอยู่กับป่าดง
พงไพร ชวนเขา และเหวถ้ำมาเป็นอย่างดีแล้ว จึงไม่มีอุปสรรค
ใดๆ เลย แค่สะกิดเตือนกันนิดเดียวก็สามารถรู้ได้ทันทีว่า ควร
จะเลียบชิดซ้าย ชิดขวา หรือว่าก้มมุดลอดอย่างไร

แม้จะผ่านปากเว้งกว้าง โดยมุดลอดเข้าไปได้อย่างสบาย
แต่ลึกเข้าไปได้สักพักเดียว หนทางก็เริ่มจะต้องก้ม ๆ เงย ๆ หรือ
บางขณะก็ต้องมุดลอดในลักษณะเกือบจะคลาน รพินทร์ใช้
ประสาทสัมผัสสังเกตการณ์เคลื่อนไปเบื้องหน้าของบุญคำ ซึ่ง
ทำหน้าที่เป็นคนนำทางอย่างดี ตัวแกเองก็ไม่ใช่วิธีส่องไฟฉาย
บ่อยนัก แต่จะใช้การพูดบอกเตือนมากกว่า ว่าบริเวณไหนควร
จะผ่านไปอย่างไร

“ระวังชนแง่หินเท่านั้นนาย ตอนนี้เขวยังไม่มี ตรงกลาง ๆ
ถ้าสักชั่วโมงละก็ต้องระวังกันให้มากหน่อย ถ้าพลาดก็ลงบาดาล
เลย เพราะรูมันเยอะ รูกลวงลงไปข้างล่างใต้ดิน ไม่ใช่รูตาม
ผนัง”

แม้เพียงชั่วระยะสั้น ๆ ที่เพิ่งจะมุดลอดคืบหน้ากันเข้า

ไปเท่านั้น มันกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่งแล้ว จะไม่มีโอกาสรู้ได้
เลยว่าเป็นเวลากลางคืนหรือกลางวัน ยกเว้นแต่จะมีนาฬิกาดู
เวลาเท่านั้น

เจียบสนิท! ไม่ได้ยินแม้แต่เสียงแมลง ครูใหญ่ก็มาถึง
บริเวณเหมือนโถงกว้างบริเวณหนึ่ง บุญคำส่องไฟกราบให้เขาดู
เพื่อให้เห็นภูมิประเทศเสียก่อน ผนังทุกด้านตันทึบ ยกเว้นด้าน
หน้าแห่งเดียวที่มีหย่อมหินลักษณะที่จะปีนป่ายกันขึ้นไปได้

“ตอนนี้เราต้องเปิดตะเกียงไว้ก่อนนะ เราต้องปีนขึ้น
สูงไปบนยอดหินโน้น...”

แกชี้บอกด้วยเสียงกระซิบ

“พอสุดยอดหิน ก็ลงทางอีกด้านหนึ่ง แล้วก็เข้าช่องแคบ
เป็นเส้นทางเดินเหมือนกัน”

จอมพรานพินิจไปรอบ ๆ มองไม่เห็นแม้ร่องรอยแตกหรือ
ช่องทางอื่นใดที่จะแยกไปยังเส้นทางอื่นได้ นอกจากที่บุญคำ
บอกแล้วพยักหน้า พลักแกเบา ๆ เป็นสัญญาณเตือนให้ปีนนำ
ขึ้นไป ตนเองก็ก้าวตามเง่หินที่แกเหยียบให้ดูเป็นตัวอย่างทุก
ระยะ เปิดตะเกียงไฟฟ้าอันจู้ ตรวจสอบอย่างไม่ยอมให้อะไรพลาด
ไปจากความถี่ถ้วนรอบคอบไปได้ บัดนี้คงได้ยินแต่เสียงหายใจ
ของตัวเองเด่น เหลือบกลับมาทางเบื้องหลัง จันตามติดมา
อย่างชนิดไม่มีอะไรจะต้องห่วง บัดนี้ทั้งสาม สะพายไรเฟิลแนบ
กระชับกับตัวแบบเฉียดไหล่ โดยแน่ใจว่าจะไม่มีความจำเป็นใด ๆ
ที่จะต้องอาศัยพื้พามันก่อนเลยทั้งสิ้น รพินทร์เพียงแต่ดึง.44
แม็กนัมที่บรรจุอยู่ในเป้หลัง มาเหน็บเอาไว้เอาผ้าขาวม้ามัดอีก
ชั้นหนึ่ง ในมืออีกข้างกระชับมีดโบว์ ซึ่งความจริงก็คือ มีดลง

อาคมของเขา ตะเคาะ หรือมิฉะนั้นก็ใช้ส่วนสันของมัน บาก
ฟันทำตำหนิไว้เป็นระยะ ๆ

“มีปล่องทะลุขึ้นไปทางด้านสูงบนเพดานถ้าส่วนไหนบ้าง
ไหมเท่าที่ผ่านมาแล้ว”

เขาสอบถามความระหว่างที่ปีนป่ายไต่ทางกันขึ้นไปบนก้อน
หินลื่นเป็นมันปลาบ ที่อกสลับเป็นช่อชั้นนั้น และคำถามนั้น
เอง ทำให้บุญคำนิ่งเหมือนจะนึกอะไรอยู่ครู่

“เอ จะมีหรือเปล่า ตรงไหน บุญคำก็ไม่ทันจะสังเกต
เหมือนกันนะ นาย ที่พยายามค้นหา ก็ค้นแต่เฉพาะทางด้าน
ราบเท่านั้น หวังจะหาทางให้มันเชื่อมทะลุกับช่องที่นายทหาร
กับแหม่มคริสเข้าไปติดอยู่ แต่ก็หาไม่พบ แล้วตอนที่บุญคำกะ
จันมุดลอดออกมาก็เป็นเวลากลางคืน มองไม่เห็นแสงอะไรเลย
ถ้าเป็นเวลากลางวัน และถ้ามีปล่องทะลุขึ้นไปจนถึงข้างบนได้
ตรง ๆ แสงมันคงจะลอดลงมาให้เห็นได้มั้ง”

“ตลอดทางที่มุดกันออกมา อากาศเป็นยังไง จันหมาย
ถึงว่าหายใจกันได้สะดวกดีไหม หรือว่ามีตอนไหนที่หายใจไม่
ค่อยจะออกบ้าง?”

เขาหยิ่ง เพื่อต้องการทราบสภาพของการถ่ายเทของ
อากาศและออกซิเจน

“มันก็หายใจได้สบายเกือบตลอดเส้นทางนั้นแหละนาย
มื่ออยู่ตอนเดียวเท่านั้น ใกล้กับปากโน้นเข้ามาสักพักใหญ่เป็น
ตอนที่แคบที่สุด ต้องใช้วิธีเลื้อยผ่านเข้าไปอย่างงู เพราะเป็น
โพรงสูงแค่คอกเดียว กว้างแค่ว่า ถ้าคนตัวอ้วนใหญ่หน่อยก็จะ
ออกไม่ได้ ตรงนั้นแหละที่หายใจไม่ค่อยออก แต่ทางมันก็ไม่

ยาวนักหรอก ระยะสัก 20 กว่าวาเห็นจะได้ ตรงนั้นเรียกว่ารู
จริง ๆ ตัวขนาดนายห้างบ๊อบหรือนายคีธหัวเกรียนนั่นละก็ ติด
แห้งแถม ไม่มีทางเลื้อยออกมาได้หรอก ยังอยู่อีกไกล นับจาก
ปากชะนีไป”

คำบอกเล่าของบุญคำ ทำให้เขาประมาณการณได้ทันทีว่า ระบบถ่ายเทอากาศภายในถ้ำลึกใต้ภูเขาแห่งนี้ อยู่ในเกณฑ์ดีทีเดียว และนั่นต้องแสดงว่ามันน่าจะมีช่องทางที่จะไหลออกไปทะลุยังโลกภายนอกได้หลายทาง เป็นช่องทางระบายลม อย่างน้อยที่สุด ก็อาจจากปล่องโพรงที่ทะลุสูงขึ้นไปเบื้องบนที่บุญคำยังสำรวจไม่พบ มิฉะนั้น ระยะทางที่ใช้เวลามุดลอดกันออกมา นานถึง 2 ชั่วโมง ทั้งสองคนนี้จะหมดออกซิเจน และตายเสียก่อนอย่างแน่นอน กว่าที่จะไหลออกมายังอีกฟากหนึ่งได้

ความหวัง ก็เกิดขึ้นอย่างรีบร้อน จากความห่อหุ้มทอด
อาลัย

ทั้งบุญคำ และจันไม่เข้าใจหรือเฉลียวคิดใดๆ ในคำถาม
ของเขาเลย เพราะตามความคิดไม่ทัน ก็นึกแต่เพียงว่า เจ้านาย
ชวนพูดคุยฆ่าเวลาไปเช่นนั้นเอง

พอได้ลงจากโคกหินเล็ก ๆ ที่ผุดงอกอยู่ใจกลางถ้ำ ทั้งสามก็ชอกชอนไปตามเส้นทางเดินนั้น รุดหน้าต่อไปอย่างเร่งรีบแข่งกับเวลา แต่การเดินงมไปในเส้นทางใต้ภูเขาไม่ใช่ของสะดวกนัก เพราะเสียงอันตรายอยู่ทุกขณะ เนื่องจากพื้นที่ขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อ ชนิดที่อาจถล่ำ หรือสะดุดล้มเอาง่าย ๆ

และพอ 20 นาทีให้หลัง ก็เริ่มเฉียดหมิ่นเหม่กับปาก
ขอบเหงะเล็กบ้าง ใหญ่บ้าง ซึ่งบุญคำจะคอยส่องไฟและเตือนให้
ทราบตลอดเวลา

รพินทร์เองก็ยอมรับว่าเต็มกลืนเหมือนกัน ถ้าหากไม่ใช่
มีบุญคำ กับจัน ผู้ผ่านเส้นทางมาก่อนแล้วเป็นผู้นำทาง เขาคง
จะต้อง ‘งม’ และเคลื่อนไปได้ช้ากว่านี้อย่างน้อยอีกเท่าตัว ปาก
เหงะบางเหว่นั้น จะต้องอาศัยเกาะยึดกับหินริมผนังถ้ำ เบียดตัว
ลึบค่อยๆ คืบเฉียดผ่านไปอย่างหมิ่นเหม่ที่สุด หรือบางแห่ง ก็
ต้องอาศัยเกาะปีนตามผนังข้าม

ทุกเหว ทุกตำแหน่งอันน่าที่จะคิดว่าควรมีทางแยกไป
ยังเส้นทางอื่นได้ รพินทร์จะยอมหยุดเสียเวลา ใช้ไฟส่องอย่าง
ละเอียดที่สุดแล้วทำตำหนิหมายตาไว้กันลืม

มีชอกทางแยกเริ่มให้เห็นถี่ขึ้นทั้งสองฝั่งทาง จอมพราน
ทดลองบอกให้บุญคำและจันหยุดรอ และตัวเองเปิดตะเกียงไฟ
ฟ้าส่องย่องส่องเข้าไป ก็ปรากฏว่า มันเป็นจริงตามที่ทั้งสองได้
บอกไว้ก่อนแล้ว ส่วนมากนั้น เดินลึกเข้าไปได้ 4-5 วาเท่านั้น
ก็พบกับผนังหินตันทึบ บางแห่งอาจมีการหักคดเคี้ยว มีทำที่ว่า
น่าจะชอกซอนไปได้อีกไกล แต่พอเลี้ยวเลาะไปได้สักสองสาม
ช่วง ก็พบกับหินตันอีก หรืออย่างมากที่สุดก็จะพบกับรอยแตก
ร้าวของหินเป็นเส้นดำมืดเข้าไป กว้างแค่ฝ่ามือเดียว

“เชื่อบุญคำเหอะ นาย จันก็จะบุญคำลองดูแล้วทุกชอก
ทีเดียวแหละ มันก็อย่างที่นายเห็น ตันบ้าง เจอแค่เหวด้กอยู่
ริมสุดบ้าง หรือไม่มีรูชอกแค่คืบสองคืบ นอกจากจะแปลง

ตัวเป็นตุ๊กแกได้เท่านั้น แล้วก็ยังไม่รู้เลยว่า ถ้าเป็นตุ๊กแกแล้ว คลานตามซอกหินแตกเล็ก ๆ เข้าไป จะไปโผล่ออกที่ไหนได้อีก หรือเปล่า บุญคำว่ามันตันไปหมด มีทางเดินสายกลางให้อาศัย อยู่สายเดียวเท่านั้น ที่จะเชื่อมดินเขาปากชะโน่นกะปากชะนี้ นายเองก็มีวิชาดี น่าจะเรียกเจ้าของถ้ำมาถามดูว่า สองคนนั้น อยู่ไหน ตายแล้วยัง”

“ถ้าฉันวิเศษถึงขนาดนั้น ฉันก็ไม่เรียกเจ้าถ้ำออกมาถาม ให้เสียเวลาหรอก เรียกทั้งสองคนนั้นให้ออกมาเสียเลยไม่ดีกว่า หรือ มีปากก็สักแต่พูด...พูด แต่พูดไอ้ที่ไม่เป็นประสา ไต่กัน เข้ามานี้ ไม่ตกเหว ไม่ถูกงูฉกก็ดีเท่าไหนแล้ว จะบอกให้ก็ได้ ตอนที่ฉันเลี้ยวเข้าไปทางซอกเมื่อตะกี้ พบคราบจาง รอย เกล็ดแต่ละชิ้น ขนาดเท่าช่องบูหรี!”

“อรหัง...อรหัง...เจ้าประคุณไม่เคยมีเวรกรรมกันมาก่อน ขออย่าให้พบหน้ากันเลย...”

เสียงตาเฒ่าสั้นรว ยกมือพนมท้วงหัว

และก็เป็นที่น่าประหลาดสำหรับบุญคำและจันอยู่ไม่น้อยเช่นกัน เพียงแต่ไม่ปริปากพูดออกมาเท่านั้น การย้อนกลับเข้ามาในถ้ำลึกเลี้ยวอันน่าสะพรึงกลัว ได้ภูเขาทั้งลูก โดยมีรพินทร์ ไพรวลย์มาด้วยในครั้งนี้ ไม่พานพบกับสัตว์เลื้อยคลานอันตราย ใดๆ ทั้งสิ้น รวมทั้งไม่มีภาพมายาคอยหลอกหลอนให้ตาฟาด เห็นไปได้ต่าง ๆ นานา

เพียงแต่เดินระวังชนหิน หรือตกเหวอันเป็นภูมิประเทศ ตามธรรมชาติเท่านั้น หนทางปลอดภัยไปรุ่งที่สุด

ในที่สุด ก็ผ่านปากเหวขนาดใหญ่ ที่บุญคำเคยบอกไว้ว่า ขนาดโยนก้อนหินลงไปยังไม่ได้ยินเสียงกระทบ ซึ่งเมื่อพรวนใหญ่ทดลองดู ก็ปรากฏว่าเป็นเช่นนั้นจริงๆ ไฟฉายไดนาไลต์ 6 ท่อน อันเป็นไฟล่าสัตว์ที่รัศมีส่องได้ไกลและโฟกัสแคบที่สุด ฉายลงไปก็พบแต่อากาศอันว่างเปล่าไม่มีที่สิ้นสุด ปลายลำแสงกลืนหายไปในความมืด เว้นแต่จะเจียดฉายเข้าไปริมๆ ขอบ ซึ่งก็จะพบเฉพาะแง่หินที่โผล่เกะกะออกมาเท่านั้น

สุภาพบุรุษจอมไพรเป่าลมออกจากปาก บ้ายแขนเสื้อขึ้นขีดหน้าผาก นี่เป็นอีกครั้งหนึ่ง ของหลายๆ ครั้ง ที่เขายังเกิดความหมดแรงท้อแท้ แต่ก็สู้กัดฟันมานะ ฝืนทำกริยาให้แลดูเป็นปกติที่สุดในสายตาของลูกน้องสองคนที่ติดตามมาด้วย ถ้าเขาเพียงแต่จะแสดงออกถึงความสิ้นหวังทอดอาลัยแม้แต่นิดเดียว ทั้งบุญคำและจันจะยิ่งเสียขวัญและหมดกำลังใจทันที

ส่องไฟตรวจลงไปใบบ่อเหวขนาดใหญ่ ราวกับเป็นทางนำไปสู่เมืองบาดาล (ตามที่บุญคำกับจันว่า) แล้วพรพินท์ก็กระดกลำไฟฉายทางเบื้องสูงเหนือศีรษะขึ้นไปบ้าง ผิดกับเพดานถ้ำทุกๆ ตอนที่ผ่านกันมาแล้ว หินแต่ละก้อน ช้อนทับกันอยู่ไปมาสวยงามยิ่ง เป็นหลืบ เป็นแ่งตะพักน่าสังเกตอยู่ แต่เท่าที่ลำไฟส่องขึ้นไปในขณะนี้ สุดปลายทางของมันก็คือเพดานที่เป็นหินย้อยโผล่แหลมลงมาเต็มไปหมด เหมือนพันสัตว์ประหลาดที่ถ้าเตรียมจะจับลงมานะนั่น

และแล้ว บัดนั้นเอง โดยไม่บอกให้บุญคำหรือจันรู้ตัวมา

ก่อนเลย รพินทร์ก็แหงนหน้าขึ้นป้องปาก ตะโกนสุดเสียงของเขา

“ไล...ล่า!”

บุญคำและจันสะดุ้งโหยงร้องเอื้บขึ้นพร้อมกันอย่างตกใจ กระแสเสียงนั้น สะท้อนดังก้องไปทั่วผนังถ้ำ คลื่นเสียง กระทบกัน และดังล่อเลียนขึ้นไปเบื้องสูง อ้ออิงไปหมด เสียง ไล...ล่า...ไล...ล่า...ไล...ล่า วังเวงสูงขึ้นไปตามลำดับเหมือนมีใคร ร้องรับต่อเป็นช่วง ๆ แต่ทว่าห่างสูงขึ้น สูงขึ้นไปตามลำดับ

ภายหลังจากตะโกนออกไปดังนั้นแล้ว (ซึ่งเขาก็ไม่ทราบ ตนเองเหมือนกันว่า เหตุใดจึงเรียกนามเดิมแท้จริงของคริส และ เรียกหล่อน แทนที่จะเรียกเชิดวุธ) ตัวเองก็ยืนขมวดคิ้ว เงี่ยหู ฟังเสียงสะท้อนก้อง รั้งกันเป็นช่วง ๆ ของตนจนกระทั่งมันค่อย ๆ แผ่วเหือดหายไปในที่ที่สุด ซึ่งใช้เวลาประมาณ 5 หรือ 6 วินาที กว่าที่จะจางสิ้น กลายมาเป็นความเงียบ ขนาดเข็มตกได้ยินตาม เดิม

“นะ...นะ นาย...”

เสียงบุญคำกระซิบกระเล่า เอามือจับแขนไว้นั่น สีหน้า ของแกและจันปั่นยากที่สุด

“เปล่า ฉันไม่ได้เป็นอะไรไปหรอก บุญคำ ไม่ได้บ้า อย่า ตกใจไปเลย”

รพินทร์พูดปกติตามเดิม

“แล้วนายตะโกนอะไรนะ ร้อง ‘ไ้อ้ยา!’ เป็นเจ๊กไปแล้ว เหรอ?”

จันถามขึ้นบ้าง ความรู้สึกไม่ต่างอะไรกับบุญคำขณะนี้
ทั้งสองจึงเขาเขม็ง

“ฉันทดลองตะโกน ทำเสียงดังๆ ส่งเดชออกไปนั่นเอง
แหละ จะลองดูว่าโพรงหรือเพดานเหนือหัวเราขึ้นไปตอนนี้ มัน
มีชอกมุม หรือว่าสูงขึ้นไปอีกบ้างไหม แล้วทั้งสองคนรู้สึกไหม
ว่าเสียงตะโกนขึ้นไป มันสะท้อนได้สูงขึ้นมากทีเดียว”

“เออ จริงด้วยนาย เสียงของนายมันดัง ‘แจ็กโก’ ดีพิลึก”
บุญคำเดาะภาษา ‘ฟาร์้ง’ เข้าให้แล้วคำหนึ่ง อาศัยที่เคย
คบหาคลุกคลีอยู่กับพวกผิวขาว และได้ยินฟังอยู่บ่อยๆ จน
บางคำแค้นหูพอจะเลียนเสียงได้บ้าง และรู้ความหมายพองๆ
ปลาๆ ‘เอ็คไค้’ อันหมายถึงระบบเสียงสะท้อนก้องซ้ำๆ ล้อกัน
ไปมา จึงกลายเป็น ‘แจ็กโก’ ไป ซึ่งรพินทร์ก็ฟังรู้เรื่องดีเหมือน
กัน แต่จันฟังไม่รู้เรื่อง สะกิดถามว่า

“มันเป็นยังไงพี่คำ ไ้ที่ว่าดัง ‘แจ็กโก’ นะ?”

บุญคำทำตาเขี้ยว ดุเบาๆว่า

“อย่าถาม ไ้จัน เดี่ยวถีบลงเหว! กูก็ไม่รู้เหมือนกัน เห็น
นายร้อง ‘ไ้ย่า’ เสียงคำหลังว่า ‘ย่าๆๆๆๆๆ’ มันสะท้อน
กลับไปกลับมา ได้สูงขึ้นไปถึงไหนต่อไป กว่าจะหมดเสียง ฟาร์้ง
มันเรียก ‘แจ็กโก’ ้วย!”

“อ้อ...แจ็กโก...แจ็กโก...”

จันทำปากหุบหิมิบท่องไว้ และพยักหน้าหงึกๆ รพินทร์
เฝ้านิ้วเคาะขมับตัวเอง เขาไม่สนใจว่าลูกน้องสองคนจะพูดอะไร
กันอยู่ เริ่มใช้สมองใคร่ครวญหนักอีกครั้ง เสียงตะโกนของเขา
นอกจากสภาพของการสะท้อนก้องล้อตัวเอง แล้วก็กลืนหายไป

ในความวิเวกสงัดของสถานที่ไม่มีอะไรจะตอบมาเลย นอกจากเสียงเต๋นต๊ิบ...ต๊ิบ เป็นจังหวะของหัวใจตัวเองในทรวงอก

“เคยทดลองปีนขึ้นไปบนแง้หินข้างบนนั่นบ้างไหม?”

ที่สุด เขาก็ถามบุญคำ ตาเฒ่าสั่นหัว

“ปีนขึ้นไปทำไม นาย ก็เห็นๆ อยู่แล้วว่าหลังคามันตัน ซ้ายยังมีหินงอกลงมา ยังกะพันตะเข้ มีช่องที่จะมองเห็นทะเลลูขึ้นไปตรงไหนกัน ท๊ิบไปหมด”

“แล้วทำไมเสียงของฉันเมื่อตะกี้ นี่ ถึงลอยสูงกังวานไกล ออกไปเรื่อย ๆ”

เขาเอ่ยขึ้น ในลักษณะรำพึงมากกว่าจะตั้งคำถาม เพราะเรื่องแบบนี้จะไปปรึกษาหารืออะไรกับบุญคำหรือจันก็ไม่มีวันเข้าใจกันได้ นอกจากจะใช้ให้ทำอะไรก็ใช้เท่านั้น

ทั้งสองเงยบเฉย ไม่มีความเห็นอะไร เพราะไม่เคยเรียนวิทยาศาสตร์แม้แต่เบื้องต้นมาก่อนเลย ถ้าจะเรียนมาบ้าง กับพระตามวัด (ในยุคที่ยังเป็นเด็กอยู่) ก็แค่ ก. ขอ ก.กา เท่านั้น ต่อมาก็ใช้แต่ความจำ เรียนทางไสยเวทอาคม ลงอักขระขอม ติรฉานวิชาไปตามพื้นเพของตน

“เฮาสะ เราผ่านตรงนี้ไปก่อน...” เขาบอก “ไปให้ถึงปากทางหินถล่มลงมาปิดช่องด้านโน้นเลย ไกลเข้ามาแล้วไม่ใช่หรือ?”

“ผ่านเหวนี้ เลื้อยลอดหินกันอีกกะเดียว ก็ถึงปากทาง ฟากชะโน้นแล้ว นาย”

รพินทร์ส่งไฟฉายให้ตาคำตามเดิม แล้วทั้งสามก็ค่อยๆ ไต่เลาะขอบเหวอันน่ากลัวนั้นผ่านพ้นไป...

ชั่วไม่นาน โดยการลดตัวลงนอนพังกาบพื้น และ
เคลื่อนกระดืบตัว แบบงูเลื้อยลอดช่องหินที่กดแคบต่ำลงมา
เกือบแนบชิดกัน ทั้งสามก็พ้นบริเวณวิบากนั้นมาได้ โชคดีอยู่
บ้างที่พื้นเบื้องต่ำ ซึ่งเอากและท้องไสไป เป็นพื้นหินเกลี้ยง
เรียบพอสมควร ไม่ขรุขระหรือเป็นตะปุ่มตะป่ำเกินไปนัก จึง
ไม่เกิดอันตรายอะไรกับผิวหนังมากไปกว่าถลอก และเลื้อยขาด
วันบ้างเล็กน้อย โดยเฉพาะเลื้อยและคุดเลื้อยของรพินทร์ สำหรับ
จันและบุญคำนั้นรุ่งเรืองมาก่อนแล้ว จึงไม่มีอะไรจะขาดอีกนอก
จากหนังกำพวด

ขณะที่เลื้อยผ่านที่คับขันกันไปนั้น ทั้งสาม อตมิได้ที่จะ
หวนระลึกไปถึงเจ้านักเลงโตหล่มช้าง คะหยื่น ผู้มีความชำนาญ
ในการเลื้อยเป็นพิเศษ เป็นความคิดอยู่ภายในซึ่งตรงกัน แต่ไม่
ได้เอ่ยออกมาเท่านั้นในสภาพเช่นนี้ ถ้าเป็นกะหยื่น ไอ้เลื้อยนั้น
ก็จะเลื้อยไปได้อย่างรวดเร็ว สะดวกสบายน้องๆ งูทีเดียว

พ้นบริเวณนั้น ซึ่งก็จริงอย่างบุญคำว่าอีก คืออากาศ
เบาบางเป็นพิเศษ ทำให้หายใจไม่เต็มปอดนัก แล้วก็เข้าสู่เส้น
ทางที่เหมือนเดิม เริ่มมีอากาศพอจะหายใจได้คล่องขึ้น แม้จะ
ไม่ถึงกับอากาศในที่โล่งก็ตามที จากนั้นชั่วไม่กี่นาที ที่บุญคำ
นำหน้าลี้วไป ทั้งหมดก็มาเผชิญกับปากทางตัน

หินก้อนใหญ่น้อยนับจำนวนไม่ถ้วน ทับถมปิดทึบอยู่ตรง
ปากทางนั้น เป็นหินเพราะที่เพิ่งจะถล่มหักลงมากลบทับ และ
ไม่ทราบว่าจะโถมทับกันขึ้นไปสูงสักเท่าใด บริเวณอันเคยเป็น
ปากถ้ำมาก่อนหน้านั้น ถ้าเข้ามาข้างใน 5-6 วา ก็มีหินลักษณะ
เดียวกัน แต่ก้อนย่อมๆ กระจายล้าเข้ามาเกลื่อนไปหมด

รพินทร์ไพรวัลย์ มองตามลำไฟฉาย ที่บุญคำส่องกวาดให้ดูซ้ำๆ แล้วเขาก็รู้สึกใจหาย กระตือรือร้นน้ำลายลงคออย่างไม่รู้สึกตัว

“นี่แหละนาย ปากทางที่บุญคำก็จะจันแผ่นหินที่ถล่มเข้ามา รอดตายกันแค่เส้นยาแดงเท่านั้น ไ้อ้จัน ลากขาบุญคำเข้ามา ตอนที่หกล้มก่อนจะแล่นไปถึงตัวเหม่มคริสก็จะนายทหารเชิดวุธที่เล่นทุบกันอยู่ตบตบ”

จอมพรานหรี่ม่านตาลง ลักษณะของเขาเหม่อมองจ้องหิน ซึ่งบัดนี้กลายเป็นผนังปิดเหล่านั่น อย่างตกลอยในห้วงภวังค์ บังเกิดความวิงเวียนเหมือนจะเป็นลม...จะไปเหลืออะไรอีกแล้วสำหรับคริสติน่า ผู้นำสงสาร (ในความรู้สึกซ่อนเร้นส่วนลึกของเขา) กับลูกชายท่านนายพลรุ่นน้องผู้นำรักคนนั้น ถ้าหากว่าทั้งสองคนหลบพายุหินเหล่านี้ไม่ทัน แม้แต่กระตูกก็จะกลายเป็นผงไปหมด และหรือว่า ถ้าแม้หลบเข้าไปช่องโพรงที่มีอยู่อีกสองโพรงใกล้เคียงกับโพรงนี้ และค้นหาทางออกไม่ได้ ทั้งคู่ก็จะติดอยู่แต่เฉพาในช่องโพรงแบบฝังทั้งเป็นแน่นอน

อย่าว่าแต่ร่างกายขนาดมนุษย์เลย ต่อให้ทำตัวย่อส่วนให้เล็กเท่ากับแมลงสาบก็ไม่มีวันที่จะชอกแซกมฤตภูเขหินที่ถล่มลงมาทับถมกลบเส้นทางเดิมนี้ขึ้นไปได้

สุภาพบุรุษพรทรดกายลงไปนั่งกับพื้นถ้า หลังพิงผนังเหยียดเท้ายาว ลำคอแห้งผากไปหมด กุมขมับ เสี่ยงบุญคำกับจันพุดอะไรกันเองอยู่พึมพำ แล้วต่อมาทั้งสองก็เข้ามานั่งประกบอยู่ข้างๆ เขา

“นาย...นายไม่สบายหรือ?”

จันกระซิบเรียกอย่างเป็นห่วง จับแขนเขา รพินทร์สั่นศีรษะ

“ไม่เป็นไรหรอก บุญคำ วิทยุของบุญคำอยู่กับตัวไม่ใช่หรือ?”

“อยู่ที่นี่ นาย”

“จะทดลองอะไรหน่อย...เอาขึ้นมาถือไว้ซิ ฉันจะลองกดสัญญาณเรียกดู เราอยู่ใกล้ๆ กันแค่นี้แหละ แล้วดูซิว่า เมื่อนักดสัญญาณเรียก กระแสคลื่นวิทยุ มันจะไปบังคับให้วิทยุของบุญคำมีเสียงดังเรียกขึ้นไหม”

“เอาละนาย ลองกดดูซิ”

จอมพรานล้วงวิทยุจากเป้หลังออกมา เปิดสวิตช์แล้วกดสัญญาณ

เจียบกริบ! ไม่มีเสียงออกดังขึ้นจากเครื่องของบุญคำเลยสักนิดเดียว ทั้งๆ ที่อยู่ใกล้เคียงกันแค่นี้ เขากดอยู่หลายครั้ง และบอกให้บุญคำกดของตนเองดูบ้าง ผลเป็นเช่นเดียวกัน พรานใหญ่ถอนใจเฮือก

“นี่แล้วไม่มีผิด วิทยุเรียกกันไม่ได้เลย เมื่อเข้ามาอยู่ในถ้ำนี้ สภาพของมันก็เหมือนกับตอนที่พวกเราพักกันอยู่ตรงหน้าผาที่กะเหรี่ยงอพยพขึ้นไปอาศัยอยู่นั้นแหละ เพราะฉะนั้นภายหลังจากหिनถล่มลงมาแล้ว ทุกฝ่ายจึงเรียกกันไม่ได้เลย ต่อให้แห่มมคริสกับนายทหารเชิดวุธยังมีชีวิตอยู่ โดยติดขังอยู่ในโพรงถ้ำตัน ก็ใช้วิทยุส่งข่าวขอความช่วยเหลือไม่ได้ แบบที่เราทดลองกันอยู่ที่นี่แหละ”

“นาย บุญคำถามจริง ๆ เอะ นี่นายยังคิดว่าสองคนนั้น
ยังไม่ตายหรือ?”

สมุนขวามือดีของเขา ถามขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจังที่สุด
รพินทร์ไม่ตอบ เพราะไม่รู้จะตอบเช่นไร ตาเฒ่าบอกต่อ
ไปว่า

“อย่าว่าแต่จะได้ตัวมาเป็น ๆ เลย ต่อให้ศพ ก็หาไม่พบ
บุญคำบอกนายแล้ว! และที่นายบอกให้บุญคำพานายมาให้ถึง
ปากถ้ำฟากชะนี้ บุญคำก็พามาถึงแล้วยังไง นายจะเอาอย่างไร
ต่อไป ก็ให้ว่ามา”

จอมพรานคงสงบนิ่งอยู่เช่นนั้น เปิดตลับเก่า ๆ เล็ก ๆ ที่
ล้วงออกมาจากกระเป๋าเสื้อ หยิบยาเม็ดหนึ่งขึ้นมาใส่ปากกลืน
เป็นยาประเภทระงับประสาท

“คนที่น่าสงสารที่สุด ไม่ใช่หม่อมคริสหรือนายทหาร
เชิดวุธหรือก พี่คำ ที่แท้ก็คือนายรพินทร์นี่เอง”

จันครางออกมาจากส่วนลึกของหัวใจ

“ฮือ! ภูก็ว่างั้นแหละวะ ไ้อ้จัน ใครจะเป็นตายร้ายดี ชี
ไม่ออกเยี่ยวไม่ออก นายภูต้องเป็นภาระลำบากเลือดตากระเด็น
ทุกทีไป เฮ้อ! ยุให้ไปอยู่บางกอกก็เ็นายหญิงเท่าไร ๆ ก็ยุไม่
ขึ้น นี่ภูก็นึกไม่ออกว่าจะทำกันอย่างไรต่อไปดี นี่ก็ตัวร้อนฉ่าเลย
ไม่รู้จะจับไข้ขึ้นมาอีกหรือเปล่า กลุ้มฉิบหายเลย”

ขณะที่พูดประโยคสุดท้าย ตาเฒ่าเอามือมาลูบคลำที่
หน้าผากของเขา

รพินทร์ปัดมือนั้นออกช้า ๆ แล้วมือข้างหนึ่งของเขา ก็จับ
มือบุญคำไว้ อีกข้างหนึ่งจับมือจัน บีบแน่นด้วยความรัก

“ทั้งสองคน อย่าห่วงเลย ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่เป็นไร
หรือรับรองได้ เอางี้...ตอนนี้เราสามคนทำได้ดีที่สุด ก็ได้แค่นี้
เอง ยังทำอะไรต่อไปอีกไม่ได้จนกว่าข้างนอกถ้ามันมีแสงสว่าง
และหมอกหมดพอให้มีแสงอาทิตย์ขึ้น และกว่าหมอกจะหมด
เห็นแสงตะวัน ก็คงจะอีก 2-3 ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย...”

เขาพูดซ้ำๆ

“บุญคำกับจันก็กรากกราหนักมาทั้งคืนแล้ว ยังไม่ได้พัก
หลับนอนเลย ระยะเวลาที่รอให้โลกข้างนอกมีแสงสว่างเสียก่อน
นี้แหละ เราทั้งสามคนมานอนพักเอาแรงกันเถอะ นอนให้หลับ
รอให้ตะวันขึ้นข้างนอกเสียก่อน แล้วเราจะตรวจหาช่องทางย้อน
กลับทางเดิมอีกที...เอาละ ดับไฟสงวนถ่านไว้ดีกว่า เรานอน
พักด้วยกันตรงนี้แหละ”

กล่าวจบ เขาก็ปลดเป้หลังและไรเฟิลที่สะพายเฉียงไหล่
ออก เอาเป้แทนหมอนเอนกายลงนอน บุญคำกับจันนั่งซึมอยู่
ครู่ก็ปฏิบัติตาม เมื่อตะเกียงแบตเตอรี่และไฟฉายดับ บริเวณ
นั้น ก็เหมือนนรกนรกานต์ คือดำสนิทมองไม่เห็นอะไรแม้แต่
อย่างเดียว รู้สึกสัมผัสกันได้ว่าอยู่กันสามคน โดยนอนเรียงเป็น
หน้ากระดานก็เฉพาะมือที่เอื้อมไปถึงกันได้เท่านั้นบุญคำก็เพสีย
ไอ้แป้ จันเองก็หมดแรงแล้ว พอหลังแตะพื้น หัวถึงย่ำมหนุน
จันก็ดับเครื่องสนิทแบบสลบไสล บุญคำนั้น ยังไม่หลับทันที แก
เอื้อมมือมาควานหาตัวเขา เหมือนจะให้แน่ใจที่สุด ว่าเจ้านาย
ทั้งนอนอยู่ที่เก่าใกล้ๆ

“นายมีความหวังอะไร ถึงบอกว่ารอให้ตะวันขึ้นไว้เสีย
ก่อน ช่วยบอกไอ้คำหน่อยเหอะ”

“ความหวัง เป็นสิทธิทางธรรมชาติของมนุษย์...”

เขาพิมพ์ว่า เหมือนพูดกับตัวเองมากกว่าจะตอบบุญคำ เป็นห่วง ๆ ซ้ำ ๆ

“เมื่อยังมีชีวิต มีลมหายใจอยู่ คนเราก็ต้องหวัง...หวัง ไปสารพัดชนิดสุดแต่ใจปรารถนา หวังที่จะได้มีความสุข หวังที่จะสำเร็จลงตามเจตนาที่ตั้งไว้...แต่ความหวังของฉันภายในถ้ำนี้ ก็คือ หวังที่จะได้เห็นลำแสงของตะวัน ส่งความสว่างลงมา บ้าง ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง เอาแค่นั้นก่อน เรื่องอื่นว่ากันที หลัง นอนหลับเสียเถิดบุญคำ ตัวเองก็เหนื่อยยากลำเค็ญมา มากแล้วสำหรับวันนี้ ได้หลับสัก 2-3 ชั่วโมงก็ยังดี ถ้าตาย เราจะตายพร้อมกันทั้งสามคนเหมือนกัน เดียวนี้ ขณะนี้ ฉัน ไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากบุญคำและจันทน์นั่น”

ตาเฒ่าบุญคำ ถึงกับน้ำตาซึม

แกนอนร้องไห้คนเดียวเงียบ ๆ ...บุญคำไม่เคยร้องให้ออกมาจากใจจริง เพิ่งจะครั้งนี้เป็นครั้งแรก ไม่ได้เกิดขึ้น เพราะรักตัวกลัวตายเสียตายชีวิต หรือกลัวความเหนื่อยยาก ลำบากกาย แต่เพราะสมเพชเวทนาเจ้านายจับใจ ซึ่งตัวแกเองก็บรรยายความรู้สึกนั้นไม่ถูก

แต่รพินทร์ ก็ไม่มีโอกาสจะรู้เห็นได้ เพราะความมืด เป็นฉากบังและบุญคำก็กุดฟันสะกดสะอื้นไว้ในหัวอก แล้วที่สุด ตัวแกเองก็ผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนระโหยโรยแรง

ลูกศิษย์คู่ชีพทั้งสองเงียบสนิทไปแล้ว มีแต่เสียงกรนเบา ๆ เป็นจังหวะสม่ำเสมอ แต่รพินทร์ ไพรวลย์ ยังไม่อาจ

บังคับจิตใจตนเองให้หลับลงได้ แม้ดวงตาเขาจะปิดก็ตาม มอง
และประสาททุกส่วนตื่นค้าง มือทั้งสองประสานวางอยู่บนอก
พยายามขีดสุดที่จะใช้อำนาจจิตสะกดตัวเอง ตัดสวิตซ์ความรู้สึก
หรือรับรู้ทั้งมวลให้หมดสิ้นลง เพื่อพักเอาแรงไว้คิดอ่านดำเนิน
การอีกครั้งยามตื่น ถ้าโอกาสตื่นยังมีสำหรับเขา

เท่าแล้วเท่ารอด เวลาจะล่วงผ่านไปสักเท่าใดก็ตามที่
สมองก็ไม่ยอมพัก มันคงทำงานอยู่ตลอดเวลา ครุ่นคิดฟุ้งซ่าน
ไปสารพัด ทั้งใกล้ตัวและไกลตัว ทั้งปัญหาเฉพาะหน้า และ
ปัญหาของหัวใจ ที่ทอดทิ้งไว้เบื้องหลัง มันเปรียบเสมือนฉาก
ของความฝันร้าย ที่ผุดโผล่มาให้เห็นมโนภาพสับสนกันไปหมด
คล้ายๆ การฉายภาพยนตร์ที่มีการตัดต่อผิดตอนผิดฉาก ทำ
ให้ภาพกระโดดปนเป๋ยุ่งเหยิง

คิดถึงความรักอันเคยชุ่มชื่นแสนหวาน ณ วันคืนสุดท้าย
ที่ยอดรักมาอยู่ร่วมเรียงเคียงใกล้เขาอย่างไม่คาดฝัน พร้อมทั้ง
สัญญาที่จะได้ไปพบกัน แต่แล้วก็มีอุปสรรคมาขวางกั้นอย่าง
กะทันหัน เหมือนฟ้าผ่าอย่างปราศจากเมฆฝน และนั่นก็คือ
ครั้งสุดท้ายแน่นอน ที่จะไม่มีโอกาสได้พบอีกแล้ว แน่
ละ เขาและเธอผู้นั้นดูจตายจากกันทั้งๆ ที่ยังหายใจอยู่...

หายใจอยู่? ใช่ ขณะนี้ เขายังหายใจอยู่ ด้วยความ
ทุกข์ทรมาน แต่จะหายใจเช่นนี้ไปได้อีกนานสักเท่าไรหนอ?

อดีตอันแสนหวาน ระหว่างเขากับม.ร.ว.หญิงดารี
นราฤทธิ์ วกกลับมาเป็นภาพที่เด่นชัด รพินทร์คำนึงย้อนหลัง

เก็บเอาความทรงจำเหล่านั้น มาย่อยในสมองทีละตอน เพื่อสร้างความชื่นฉ่ำให้แก่หัวใจตนเอง อนาคตนั้นไม่มีอีกแล้ว คงเหลือแต่อดีตเท่านั้นสำหรับคนอาภัพอัปภาคย์อย่างเขา

“คุณหญิง เคยเห็นเสือโคร่งในป่า ไช้ไหมครับ?”

“ทำไม?”

“แล้วคุณหญิงก็คงเคยเห็นหงส์ ผมหมายถึง ‘สวอน’ ที่มันลอยฟ่องอยู่ในสระน้ำ”

“แล้วยังไง?”

“เสือโคร่งนั้น มันจะคงความเป็นเสือ มีสง่าราศีก็ต่อเมื่อมันเดินอย่างอิสระของมันอยู่ในป่าเท่านั้น ถ้ามันเข้าไปอยู่ในเมืองเมื่อไหร่ เป็นต้นว่าจับไปขังกรง แม้จะเลี้ยงไว้อย่างดีแค่ไหน มันก็ไ้เสือขี้เรื้อนตัวหนึ่งเท่านั้น สวอนก็เหมือนกัน มันจะคงความสง่างามก็ต่อเมื่อมันลอยฟ่องอยู่ในสระ ถ้าขึ้นมาเดินบนบกเมื่อไหร่ก็หมดท่า เพราะมันก็เดินเตาะแตะ เป็ดเราดี ๆ นี่เอง”

“ฉันไม่เห็นจะเกี่ยวอะไร ระหว่างเราสองคนเลย”

“เกี่ยวสิครับ เกี่ยวมากเสียด้วย ผมคือเสือตัวนั้นและคุณหญิงก็คือ สวอน หรือหงส์ตัวนั้น ผมจะกลายเป็นเสือขี้เรื้อนถ้าผมอยู่กับคุณหญิงในเมือง เท่า ๆ กับที่คุณหญิงจะแปรสภาพจากสวอนมาเป็นเป็ดทันที ถ้าคุณหญิงมาอยู่ในป่ากับผม..”

“นอนเถอะ ควายในหมู่บ้านของคุณยังไม่ได้หายไปไหน แม้แต่ตัวเดียว เพราะฉะนั้นไม่ต้องรีบไปตามหรอก”

“คุณหญิง”

“โรคเก่าไม่ยอมหายเสียทีนะ เมื่อไหร่จะรักษาให้หายขาด”

“ถ้าได้เมียเป็นหมอเมื่อไหร่ก็คงหายขาดเมื่อนั้น”

“ก็ดีแต่พูดไปนั้นแหละ น้ำหน้าอย่างรพินทร์ ไพรวลัย ไม่มีปัญญาหรอก”

“ถ้าจะจริง...คนอย่างผมจะมีปัญญาอะไรได้ นอกจากจับถึงจับค่างมาขาย ว่าแต่ฉันผมกลับไปนานสักเท่าไรนี้ แล้วก็ทะเล่สิ่งขึ้นมานอนอยู่บนนี้ไ้ยังงิ ว้า! น่าเกลียดจริง ๆ”

“คุณสร้างไข่แล้ว จะกลับลงไปนอนกับบุญคำอีกตามเดิมก็ได้นะ”

“ฟ้าสาแล้วครับ ไม่เป็นไรหรอก ผมจะตื่นแล้วจะได้ให้เขาจัดเตรียมอาหารเข้าไว้ให้คุณหญิง ประเดี๋ยวนานอาหารเสร็จ จะได้ขับรถไปส่งที่สถานีภักสัตว์ของคุณอำพลตามคำสั่งแต่แหม! เสียตายเหลือเกิน...”

“เสียตายอะไรไม่ทราบ?”

“เสียตายที่เจ้าสาวอุตสาห์มาถึงเรือนหอแล้ว ผมก็ยังไม่รับขวัญเธอให้สมกับเจตนาอันน่ารักของเธอ มัวแต่โง่เง่าอยู่ไ้เฮ้อ! ต่อไปนี้ ‘เรือนหอหลังนี้’ ก็คง ‘เห็นที่จะร้าง’ อย่างที่เพลงเขาว่าเสียแล้ว ช่วยบอกหน่อยไ้ไหมครับ ว่าในโลกนี้จะมีผู้ชายคนไหนงั่งเท่านายรพินทร์คนนี้บ้าง”

“คุณไม่โง่เง่าหรอกคะ แต่คุณเป็นสุภาพบุรุษที่แสนดีของฉันมานานแล้ว ก็เพราะความเป็นสุภาพบุรุษแท้จริงอันนี้แหละที่ทำให้ฉันรักคุณอย่างสนิทใจที่สุด เหลือเวลาอีกไม่กี่ชั่วโมง ฉัน

ก็จะจากไปแล้ว เราอย่ามัวมาทะเลาะ หรือกวนอารมณ์กันอยู่เลย ฉันอยากจะหลับต่ออีกสักนิด...ถ้าเป็นไปได้...ในอ้อมแขนของคุณได้ไหมคะ?”

“ผมเหม็นสาบนะ ยังไม่ได้อาบน้ำเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก คุณเหม็นสาบมานานแล้ว แต่เป็นกลิ่นสาบที่ฉันรัก”

“ขอกอดนิดได้ไหม?”

“ตกลง!”

“ขอจูบอีกสักหน่อยได้ไหม?”

“ตกลง!”

“ขอ...”

“ไม่ตกลงย่ะ อย่างนะ!”

“อ้าว ทำไมล่ะครับ?”

“อยากสะตังเมื่อตอนหัวค่ำทำไม และนี่ก็ตะวันจะขึ้นแล้วหมดเวลา หมดสิทธิ”

“น่าเสียดาย”

“ช่วยไม่ได้”

“เอวคุณหญิง เล็กนิดเดียว...”

“เอวฉันเล็กมานานแล้วย่ะ 22 ครั้งเท่านั้น”

“แต่รู้สึกว่ตะโพกจะหนาขึ้นกว่าเดิม...”

“บ้า! อย่าชนไม่เข้าเรื่องนะ เดี่ยวเหอะ ถูกหักนิ้ว”

“ฉันกับเมย์ไม่เหมือนกันนะ จะบอกให้”

“ผมก็ไม่ได้ว่าเหมือน คุณหญิงน่ารักกว่าตั้งเยอะ”

“อย่ามาทำไก่อ”

“หยุดถามเรื่องนี้เสียทีเถอะ ชินถามอีกผมจะ...”

“ทำไม? พุดไปให้จบประโยคซิ”

“ปล้ำคุณหญิง!”

“ก็ปล้ำอยู่นี่แล้วยังไง เลือดผ้านฉันมีติดตัวที่ไหน เนื้อตัวก็
ๆเหมือนจะเป็นจ้ำไปหมดแล้ว กลับไปถึงกรุงเทพ สงสัยจะใส่
ชุดว่ายน้ำให้ใครเห็นไม่ได้เป็นอาทิตย์ เอละ จะถอดของฉัน
ก็เชิญถอดไป แต่ห้ามถอดของตัวเองนะ ห้ามไม่เชื่อจะเอาให้
ตายเลย”

“เป็นไข้จับสั่น กลั่นใจเสียให้ตายเลยดีรีเรา”

“เอาซิ จะช่วยอุดจุมูกให้ด้วย จะได้หายใจไม่ออก ตาย
เร็วขึ้นอีก”

“เอละ ไม่ปล้ำแล้ว กอดนอนเฉยๆ”

“ดี! อย่าผิดสัญญา นะ ฉันจะหลับอีกสักสองชั่วโมง และ
คุณก็ควรจะพักหลับด้วย”

“ดีเหมือนกัน ผมก็เพลียจนบอกไม่ถูก”

“เห็นไหม ว่าแล้ว...อวดเก่งไม่ถูกกาลเทศะ ตอนหัวค่ำ
ไม่เห็นเก่งอย่างนี้บ้างนี่”

“คนไม่มีโชค มันก็อย่างนี้แหละครับ มาซิ กอดผมไว้
เราจะหลับไปด้วยกัน”

“เมื่อคืนนี้...”

“ทำไม?”

“คนดีของพี่น้องรัก...”

“พูดแปลกนี้ แล้วยังไง?”

“พี่เองยังได้ประจักษ์ว่าน้องน่ารักทุกเวลา...”

“ไหน ลองว่าต่อไปซิ”

“คีนี่...”

“คีนี่? ทำไมอะ?”

“พี่ให้สัญญา...”

“สัญญาว่ายังไง?”

“เว้นดาวเดือนบนฟ้า นอกนั้นพี่มอบให้เธอ!...”

“ยี่เกहनองน้ำแห้ง! เสียใจเจ้าค่ะ ไม่มี ‘คีนี่’ อีกแล้ว
ประเดี๋ยวทานอาหารเสร็จ ขับรถไปส่งฉันที่สถานีกักสัตว์ ฉัน
จะกลับแล้ว”

“คุณหญิงไปแล้ว ผมจะเดินเข้าป่าให้เสือมันคาบไปกิน
เสียรู้แล้วรู้รอด”

“ตามใจซิ จะเดินเข้าไปให้เสือมันขบ หรือข้างเหยียบก็
ตามสบาย ฉันไม่ขัดหรอก แต่ฉันว่าเจ้าสัตว์พวกนั้นพอได้กลิ่น
เหม็นสาบของคุณ มันก็วิ่งป่าราบไปแล้ว...บอกให้กินยาเสีย”

“ไม่กิน!”

“ก็แล้วไป เรียบร้อยหรือยังล่ะ ฉันพร้อมแล้ว ให้เวลา
พักอีก 10 นาที แล้วขับรถไปส่งฉัน หรือถ้าขับไม่ไหวไม่เต็มใจ
จะไปส่ง ฉันให้เกิดขับไปส่งแทนก็ได้”

“แต่มาคีนี่ โยน้องหมางเมินไปแล้ว รู้ใจพี่บ้างหรือเปล่า
ว่าจิตรวาดราวเพียงใด พี่ปลั่งหรือผิดอย่างไร น้องจงให้อภัย อย่า
ด่วนตัดไมตรี...”

“สวิต!...บอกตัวเองอยู่หลายครั้งว่าจะเลิกรักคนป่าคน
นี้เสียทีแต่ก็เลิกไม่ได้ คนแข็งกระด้างผิวนอกแต่ซ่อนแหวหวาน
ไว้ในอย่างนี้จะหาได้ที่ไหนนะ บนความคุ่มๆ เชยๆ ของคุณนะ
คุณเป็นคนมีเสน่ห์สำหรับผู้หญิงรุ่นใหม่ ให้ฉันกลับไปวันนี้ก่อน
เถอะ แล้วเมื่อถึงวันเกิดฉัน คุณต้องขึ้นไปให้ได้นะคะ หลังจาก
นั้นแล้ว ฉันจะมาที่บ้านธารุชานีอีกครั้ง แล้วก็อย่าหนีหน้าไป
ไหนเสียอีกล่ะ เลิกคบกันเลย ถ้ายังหนีอีกคราวนี้”

“ตกลงครับ ผมจะไปส่งคุณหญิงเดี๋ยวนี้แหละ”

ความคิดคำนึงของรพินทร์ สะดุดชะงักลงเพียงแค่นี้
สะท้อนถอนใจ...ใช่แล้ว เขาจาก ‘สุดที่รัก’ ในวันนั้น...มันเป็น
วันสุดท้ายจริงๆ!! และเขาก็ผิดสัจย์โดยหนีหล่อนมาเสีย มาตก
ยากทุกข์ระกำลำบากเลือดตาแทบกระเด็นอยู่เช่นขณะนี้ เป็น
การผิดสัจย์โดยไม่ได้ตั้งใจหรือเจตนา แต่ความจำเป็นขีดสุดบีบ
บังคับ

**ปานจะนี่ ดาริน วราฤทธิ์ อยู่ที่ไหน จะเป็นฉันใด
บ้าง หรือว่าลืม รพินทร์ ไพรวลย์คนนี้เสียแล้ว?**

จอมพรานลืมหาโพล่งขึ้นในความมืด พยายามสลัดความ
คิดนั้นให้หลุดพ้นไปจากสมอง ควักบุหรือออกมาจุดสุบช้าๆ ประ-
กายจากชิปโป้สว่างวูบในถ้ำนรก มองเห็นบุญคำและจันนอนตัว
คู่ ขนาบชิดอยู่ทั้งด้านซ้ายและขวา กลับเหมือนตาย

ปัญหาเฉพาะหน้าของเขายามนี้ก็คือ จะดำเนินการต่อไป
อย่างไร หากตะวันขึ้นยังโลกภายนอก และหมอกจางสิ้นแล้ว?

พยายามแสวงหาเส้นทางจนสุดความสามารถ เพื่อที่จะชอนทะลุจากชอกโพรงถ้ำแห่งนี้ ไปให้ถึงถ้ำที่เชิดวุธและคริสติน่าหลบเข้าไปอาศัยกำบังตัวอยู่ (ถ้ำหลบก่อนหินทันทันในขณะนั้น) ให้ได้ ซึ่งเขาเชื่อมั่นว่ามันจะต้องมีทางต่อเชื่อมถึงกันได้แน่นอน เว้นแต่บุญคำกับจันจะค้นไม่พบเท่านั้น

แต่ถ้าหากทางเชื่อมทะลุถึงกันได้แล้ว เขาจะแน่ใจได้เพียงไรว่าจะสามารถค้นพบบุคคลสาบสูญทั้งสองในสภาพที่ยังมีชีวิตอยู่?

ปัญหามันก็มีอยู่แต่เพียงว่า ถ้าค้นพบทาง และถ้าคนทั้งสองหลบเข้าไปซ่อนตัวทัน ก็ช่วยเหลือได้แน่นอน แต่ถ้าค้นพบทางแล้วแต่การณ์ปรากฏว่า ทั้งเชิดวุธและคริสติน่าหลบพายุหินไม่ทัน เรื่องที่จะค้นหาศพเห็นจะหมดหวังแน่นอน เพราะเป็นไปได้ ที่เขาจะรื้อก้อนหินที่ถล่มลงมาฝังเป็นภูเขาเลากาเหล่านั้น เพื่อค้นซากขึ้นมา

คราวนี้ ก็หวนลำดับภาพย้อนหลังไปอีกครั้ง แต่เป็นเหตุการณ์สด ๆ ร้อน ๆ ที่เพิ่งจะผ่านมาเมื่อโพล้เพล้ของเย็นวานนี้เองก่อนที่ตัวเขาเอง และฝ่ายที่ถูกคัดเลือก จะได้หน้าผาขึ้นไป เขาได้บอกอำลาชั่วคราวกับบุคคลทั้งสอง เชิดวุธเป็นคนแรกที่เขาเข้าไปจับมือไว้นั่น

“โชคดีครับ คุณวุธ แล้วค่อยพบกันใหม่ ภาวนาคาถา หลวงพ่อทวดไว้ทุกขณะ แล้วอาศัยความไวให้มากที่สุด บุญคำ หรือจันพลุบเข้าไปในชอกถ้ำไหน คุณลากคริสเข้าไปในช่องนั้น ให้ได้ด้วย อย่าแยกไปช่องอื่น แม้จะมีอยู่หลาย ๆ ช่องก็ตาม”

จำได้ว่าสั่งกับเชิดวุธไว้เป็นประโยคสุดท้ายเช่นนั้น

แล้วก็พลาดจนได้...บุญคำและจัน สามารถหนีหลบเข้ามายังเส้นทางนี้ได้ แต่ทว่าบุคคลทั้งสอง มัวแต่ซ้ำโ้เอ้เอ้กันอยู่

คริส เป็นคนสุดท้ายที่เขาพูดด้วย ขณะนั้นจำได้ว่า ลำแสงสุดท้ายของตะวันซึ่งพลบสาดจับผิวหน้าหล่อสีแดงดูเหมือนย้อมด้วยเลือด

“ผมเชื่อฝีมือคุณ คริส...เชื่อเสียยิ่งกว่าทุกคนในคณะ ขอให้พระผู้เป็นเจ้าคุ้มครองคุณ”

แล้วส่งมือไปให้หล่อนจับ แต่คริสตีนาไม่ได้จับมือกับเขา สิ่งที่น่าคิด น่าประหลาดใจที่สุด เมื่อนึกย้อนหลังก็คือ ตอนนั้นหล่อนเอาก้านไม้อันสั้น ที่หล่อนดึงขึ้นมาได้จากการเสียดายแบ่งพวกว่าใครจะแยกไปกับฝ่ายไหนและหล่อนจับได้ไม้สั้น ซึ่งยิ่งถือติดมืออยู่ด้วย ได้บรรจงวางไม้อันนั้นลงไปบนแขนของเขา สัมผัสของนิ้วหล่อนที่แตะลงบนแขนเขาขณะนั้น มันเย็นยะเยือก สะท้านใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“นี่คืออนาคตของฉัน...”

เสียงพูดของคริส ยังแว่วเวียอยู่ในหู

“มันหดสั้นเท่าๆกับ ไม้ที่ฉันดึงออกมาจากมือคุณนี่แหละ แพร่เวลล์ รพินทร์!”

ประโยคสุดท้ายนั้น ดูเหมือนกับว่าจะเป็นการบอกอำลา ชั่วนิรันดร์ โดยจะไม่พบกันอีกแล้ว เป็นलगสังหรณ์ขีดสุด ทำให้เขาต้องใจหาย เมื่อได้ยินคำนั้นก่อนแล้ว

แล้วนี่มันจะเป็นจริง ตามที่หล่อนบอก ‘แพร่เวลล์’ กับเขากระนั้นหรือ ‘คริส...’

เขาพึมพำแผ่วเบากับตัวเอง

“คุณอาจเข้าใจผิด ผมไม่ได้เกลียดคุณเลย แต่ผมก็ไม่มีหัวใจที่จะรักใคร่คนอื่นได้อีกแล้วในชีวิตนี้...คุณจะต้องไม่ตาย ได้ยินไหม ผมจะต้องค้นหาคุณให้พบ!”

“จะค้นหาใครเพื่ออะไรก็นอนพักเอาแรงไว้เสียก่อน เอะผู้กอง มัวแต่นอนตาก้างเต็งอยู่อย่างนั้นจางก็ไม่มีแรง มีกำลังจะทำอะไรได้หรอก”

กระแสเสียงหนึ่งลอยมาในความมืด กระทบโศตสัมผัส หรือจิตสัมผัส เขาก็นิรนัยไม่ได้ แต่ปลงใจ บัดให้มันให้เป็นอนุสติของตัวเอง ไม่ตื่นเต้นหรือสงสัยอะไรอีก ทว่าใจก็คิดโต้ตอบออกไป

“แกชาย แกว่าสองคนนั้น ตายแล้วหรือยัง?”

“ถามพิลึก ผมไม่ใช่หมอคุณนี่ ค้นหาความจริงเอาเองซิ จะใช้วิธีทุบแรงซะเรือ เอะอะอะไร ก็จิกหัวแกชายใช้ตะบัน เตี้ยวนี้นะ ผมไม่ได้เป็นคนรับใช้ของผู้กองอีกแล้วนาจะบอกให้”

“เออ! รู้ละวะ ว่าเตี้ยวนี้นะ แกมันยิ่งใหญ่เสียแล้ว เป็นถึงสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชแห่งมรกตนครโน่น ส่วนฉัน มันก็แค่ไอ้พรวนปายากไร้อนาถาอยู่อย่างเดิมนั้นแหละ”

“ก็อยากวางมาดเป็นพระเอกตลอดกาลเองนี่นะ ช่วยไม่ได้ ผู้หญิงเขาจะเอาไปเลี้ยงก็ยิ่งทำเป็นหยิ่ง มันก็ต้องลำบากอยู่ยั้งงี้แหละ ฮ่า! ฮ่า! สมน้ำหน้า”

“แล้วนี่แกเลือกมาพูดกับฉันทำไม?”

“ใครว่าผมเสียก ผู้กองคิดเองตอบเองตะหาก ลองเปิดไฟส่องหาดูซิ มีเงาชายอยู่ที่ไหน พอจนท่า เข้าที่คับขัน หรือจะตายมิตายแหล่ที่ไร ผู้กองก็มองเห็น หรือได้ยินเป็นเสียงของผมทุกครั้งไปแหล่ะ ค่าที่เคยรับใช้เป็นลูกไล่มานานในยุคโน้น ผู้กองก็เป็นเสียยังงี้แหล่ะ อยู่ใกล้ก็ทำเป็นหยิ่งเต๊ะท่า พอห่างไกล ไม่มีโอกาสจะพบเห็นอีกแล้ว ก็คิดถึง ไม่ว่ายอดรัก...หรือเพื่อนตาย”

“ฮือม! จริงของแก แกชาย...”

“บอกให้ลุงคำกับน้ำจันหลับเสีย แต่ทำไมตัวเองถึงไม่หลับมั่ง”

“ฉันหลับไม่ลง”

“จะต้องให้แกชายร้องเพลงกล่อมอีกไหม?”

“ไม่ต้อง...ไม่ต้อง...แกร้องเพลงที่ไร มันเสียดแทงเข้าไปในหัวใจของฉันทุกที ไปให้พ้นๆ จากดวงจิตของฉันเสียดีกว่า เจ้ากะล่อน!”

“ไปก็ได้ ดูแลตัวเองก็แล้วกัน เตือนให้รู้ไว้ ถ้าได้ภูเขานี้มันแรงนัก แต่ผู้กองก็ศิษย์มีครูไม่ใช่หรือ สะกดไว้ให้ตืออย่าประมาทชะล่า ถ้าเพลอพลังจิตอ่อนลงเมื่อไหร่เป็นเสร็จเมื่อนั้นผมไปละ...”

รพิินทร์ พนมมือขึ้นบนนอกในท่าที่นอนหงายอยู่ เริ่มสวดมนต์ภาวนา...

แล้วหลับไปเมื่อไหร่ตัวเองก็กำหนดไม่ถูกเหมือนกัน

**ภายในแค่นับบนยอดเนินศักดิ์งำ อิสซาเบลเป็น
คนแรกของคนะมายจ้างที่ตื้นขึ้น ทันทที่รู้สึก
หล่อนก็พรวดพราดขึ้นนั่งทันที หันขวับไป
ทางหัวหน้าใหญ่กับตีส เห็นนอนหันฝ่าหลังสนิทกันอยู่ เหลียว
ไปทางด้านปลายเท้าที่จำได้ว่าเสีย เจ้าพราหมณ์เด็กหนุ่มของ
รพินทร์ที่หล่อนส่งให้เข้ามาเป็นเพื่อนอยู่ร่วมกระโจมด้วยก็หาย
ไปเสียแล้ว**

นาฬิกาข้อมือชี้เวลา 09.25 น. มันสายโซ่ที่เดียว เมื่อคืน
ที่ผ่านมาแปลว่าหล่อนหลับเป็นตาย ไม่รู้สึกตัวอะไรเลย เพราะ
นอกจากความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงแล้ว หล่อนก็ใช้ยานอนหลับ
เช่นกัน ขณะนั้นแสงสว่างพอประมาณของยามเช้า สาดผ่านผ้า
กระโจมพลาสติกเข้ามา และเบื้องนอกมีเสียงเคลื่อนไหวเบาๆ
อยู่รอบแค้มป์พร้อมทั้งกลิ่นควันไฟอันหมายถึงว่า พวกพราหมณ์
พื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลายกำลังหุงหากันอยู่

ดูมันเงียบๆ ซึมๆ อย่างไรพิกล จากโสตสดับ คนเบื่องนอกเหล่านั้น ไม่ได้ส่งเสียงเอะอะใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนกับว่าจะเจตนาให้พวกหล่อนภายในกระโจมได้พักผ่อนกันอย่างเต็มที่ ชนิดไม่มีเสียงรบกวน แม้ว่าพวกนั้นจะตื่นกันหมดแล้ว

เบลขมวดคิ้วทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมา แล้วคว้าปืนลูกพรวดพรวดแหวกกระโจมออกมาเบื่องนอกทันที กวาดสายตารอบๆ อย่างรวดเร็ว

หล่อนเห็น พวกลูกหาบกำลังนั่งหุงหากันอยู่เป็นกลุ่มๆ ห่างรอบนอกออกไปเล็กน้อย ก็เป็นชุดของพวกกะเหรี่ยงอพยพที่รวมมาด้วย พวกนั้นรวมหม่ออยู่ในคณะของตน หมอกยามเช้าสลายตัวลงบ้างแล้ว พอจะแลเห็นลำแสงของตะวันสายลอดลงมามองเห็นอะไรต่ออะไรรอบตัวได้อย่างถนัดด้วยสัญลักษณ์ของทิวากาล อากาศยังเย็นอยู่ก็จริง แต่เป็นอากาศสดชื่นบนยอดเขา

สองคนยืนเหมือนจะซุบซิบหาหรืออะไรกันอยู่ที่ก้อนหินใหญ่ไม่ห่างไกลจากเต็นท์พักออกไปนักหล่อนจำได้นั่นคือเกิดและเสีย พรานรุ่นหนุ่มของรพินทร์ทั้งคู่ แต่พยายามมองหาอยู่อีกหลายอึดใจก็ยังไม่พบตัวพรานใหญ่ แม่ผมแดงจึงขมื่อขึ้นพุ่งและตีดนิ้วโดยแรง จากเสียงตีดมือนั้นทำให้ทั้งสองหันขวับมาดู อิศาเบลโบกเรียกทันที

เกิดและเสียเดินตรงเข้ามาที่หล่อนช้าๆ สีหน้าเงียบ
ขรึมเท่ากับอเมริกันสาว ผู้จ้องอย่างพิศวง

“เสีย!...”

หล่อนเรียกเบาๆ ในลำคอเป็นคำแรก มองหน้าทั้งสอง
คนสลับกัน

“นี่เสียตื่นตั้งแต่เมื่อไหร่ และออกจากกระโจมพักไปตอน
ไหน?”

“ผมตื่นตอนย่ำรุ่ง พอตื่นก็ออกมาจากกระโจมของพวก
นายห้างเลย เห็นกำลังนอนหลับสบายกันอยู่ ก็เลยไม่ได้ปลุก”
เสียตอบไม่ลื้มจะเต็มเสียงนัก

เบลถามต่อมาโดยเร็ว เสียอื่นๆ อีกๆ ในลำคอ ชำเลียง
มองดูหน้าเจ้าเกิดเพื่อนเกลอนิดหนึ่ง บัดนี้ เสียเองก็ทราบเรื่อง
ที่เกิดเล่าให้ฟังหมดสิ้นแล้ว รวมทั้งรับทราบคำสั่งของรพินทร์
ที่กำลังเข้ามา และเข้าใจโดยตลอด ได้แต่เอ็งอื่น ยังไม่รู้จะตอบ
อย่างไรถูก เพราะตัวเองก็มีงงเช่นกัน อิสซาเบลไม่ได้หยุดถาม
เพียงแค่นั้น หล่อนชักต่อมาว่า

“...แล้วได้ข่าวอะไรคืบหน้าบ้างไหม เกี่ยวกับคริส เชิดวุธ
บุญคำ แล้วก็จัน ที่เรารอคอยกันอยู่ ตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา”

ทั้งเกิดและเสียยืนนิ่ง ได้แต่มองหน้ากันเอง อย่างอึดอัน
ตันใจอยู่ไปมาเช่นนั้นจนหล่อนเดือดดาล ร้องแหวออกมา

“เอ๊ะ! สองคนนี้เป็นอะไรไปแล้ว ฉันทามไม่ได้ยินรู้ทำไม
ถึงยืนเป็นไขกันไปหมดอย่างนี้”

ภาษาไทยของหมอเบล ถึงจะดีไม่เท่าคริสติน่า แต่ก็พอ
ใช้ทีเดียว พอจะฟังรู้เรื่องได้อย่างไม่ยากนัก แม้จะสำเนียงแปร่ง
ไปบ้าง

เมื่อนั้นเกิดจึงขยับตัว ยิ้มฝืดๆ ค่อยๆ ส่งกระดาษแผ่นเล็ก ๆ พับสองทบส่งไปให้แม่ผมแดงพร้อมกับบอกว่า

“แหม่มอ่านจดหมายของพรานใหญ่ก่อนดีกว่า แล้วค่อยถามอะไรทีหลัง ตอนนี้อยู่สองคนไม่รู้จะบอกอะไรถูก”

แม่ผมแดงยังมีสีหน้าประหลาดใจสุดขีด กระซากกระดาษแผ่นนั้นไปอ่านอย่างลึกลน อึดใจเดียว หล่อนก็หน้าซีดเผือด มีอาการเหมือนจะหมดแรง อุทาน

“โอ้ว ! ก๊อด! !...”

เงยหน้าพรวดขึ้นจ้องหน้าเส้ยกับเกิดอีกครั้ง พลังกัมลงดูกระดาษแผ่นนั้นสลับกัน จากนั้นหล่อนก็ไม่พูดอะไรอีก หมุนตัวกลับ ตลบชายเต็นท์ที่ปิดอยู่ให้ขึ้นไปอยู่บนหลังคา และถลันปราดเข้าไปคุกเข่าเขย่าปลุกทั้ง ดร. สแตนลีย์และคิธ อย่างละล่ำละลักรีบด่วน

ทั้งสองพอรู้สึกตัว ก็ตะลึงตะเหลือกลุกขึ้นในบัดนั้น ยังมึนงงงัวเงียลำดับภาพไม่ถูกอยู่ เสียงนายคิธร้องออกมาว่า

“เกิดอะไรขึ้น นี่มันเวลาเท่าไรแล้ว ?”

“เราหลับกันเป็นตายไม่รู้รู้สึกตัวเลย และตื่นสายกันมาก! ก่อนอื่น คุณี !”

เบลร้องลั่น แล้วยื่นโน้ตหรือจดหมายสั้น ๆ ของรพินทร์พรวดเข้าไปให้ ก่อนที่คิธจะหยิบทัน สแตนลีย์ผู้ประสาทไวกว่าก็ฉวยหมับไปทันที ก้มลงดูข้อความ คิธชะงักหน้าเข้ามาพร้อมทั้งขยี้ตา หัวหน้าคณะจึงอ่านขึ้นดัง ๆ ซ้ำ ๆ ไปทีละคำ

“เรียน ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล

ผมไม่อาจทนรออยู่จนรุ่งเช้าได้ ขณะที่เขียน
โน้ตนี้ 04.00 น. แล้ว ยังไม่มีวิแววว่าคนของผมสอง
คนกับเชิดวุธและคริสติน่า จะมาถึงยังจุดนัดพบของ
เราที่นี่ได้ ผมจึงตัดสินใจออกติดตามด้วยตนเอง
หน้าที่รับผิดชอบในขณะที่ผมไม่อยู่นี้ ขอมอบให้แก่
พรานหนุ่มของผมสองคนที่เหลือ คือเกิดและเสีย เมื่อ
คุณทั้งสามตื่นขึ้นมาแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องรอคอย
ผมอยู่บนยอดสักดำนี้อีกต่อไป ขอให้เคลื่อนขบวน
ของเราทั้งหมด รวมทั้งกะเหรี่ยงอพยพไปยังหมู่บ้าน
ห้วยเสือร้อง ซึ่งจะไม่ไกลจากที่นี่นัก เกิดและเสียจะ
เป็นผู้นำทาง เมื่อถึงที่นั่น หยุดพักรอฟังข่าวจากผม
อย่าเพิ่งเคลื่อนไหวไปไหนเป็นอันขาด และไม่ต้องออก
ติดตามผมเลย

ขออ้าว่า ‘จงพักรออยู่ที่หมู่บ้านห้วยเสือร้อง’

ผมจะไปพบภายในเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมงนับ
จากเวลานี้ และไม่ต้องห่วงผม จงรอคอยกันอยู่
อย่างสงบ สำหรับเกิดและเสีย เข้าใจคำสั่งของ
ผมดีแล้ว...

รพินทร์”

จบข้อความนั้น ทั้งสแตนลีย์และคีธ ก็นั่งตัวแข็งตะลึง
ไปชั่วขณะอย่างทำอะไรไม่ถูก อิศาเบลก็นั่งคุกเข่าลืมตาโพล่ง
ประจันอยู่ตรงหน้า

ข้อความในกระดาษแผ่นนี้ แสดงเจตจำนงและวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้อย่างแจ่มชัดแล้ว รวมทั้งบอกให้ทราบถึงเหตุการณ์ที่ทุกคนประสงค์จะทราบด้วย

เกือบ 2 นาทีเดียวๆ ที่อเมริกัน อันเป็นชายสองหญิง
หนึ่งพากันนั่งมองหน้ากันเองเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปชั่วขณะ และด้วยความรู้สึกภายในที่ไม่อาจบอกถูก คือเองผู้เป็นคนปากเปราะซี่ไวยที่สุด บัดนี้เจียบกริบคอแข็ง

หัวหน้าคณะ ดูเหมือนจะตัดสินใจได้อะไรก่อนทุกคน เขาหยิบวิทยุประจำตัวขึ้นมาทันที กดสวิทช์เรียกถี่ๆ อยู่หลายครั้งติดกัน ก่อนจะกรอกคำพูดห้าวๆ ลงไปว่า

“สแตนลีย์ เรียก รพินทร์!... กรุณาตอบรับ ถ้าคุณได้ยิน...”

ไม่มีสัญญาณตอบรับใดๆ มาทั้งสิ้น

หัวหน้าคณะเรียกซ้ำๆ ซ้ำๆ อยู่ถึงเกือบ 10 ครั้งแล้วกดริมฝีปากแน่น เหน็บวิทยุเข้าช่องของเอวลงตามเดิม มองออกไปยังลานด้านหน้าของกระโจมที่พัก ที่ยังเห็นพราณหนุ่มทั้งสองยืนนิ่งกันอยู่ แล้วพยักหน้าเรียกต่ำๆ

“เฮ้! โบธ ออฟ ยู คัม เฮียร์!”

เขาพูดด้วยภาษาของตนเอง แต่เกิดและเสียก็เข้าใจว่านั่นเป็นการเรียกแน่นอน จึงก้าวเข้ามา และทรุดตัวนั่งลงตรงหน้า

“จดหมายนี้ รพินทร์ให้ไว้กับใคร?”

หัวหน้าคณะสอบสวนทันที คราวนี้ใช้ภาษาไทยพยายาม

พูดให้ชัดและชัดเจนที่สุด โดยสะกดความรู้สึกทั้งมวลในสีหน้า และอาการอันสงบของเขา

“นายให้ไว้กับผม สั่งว่า ถ้าพวกนายห่างตื่น ก็ให้เอาจดหมายนี้ให้”

เกิดตอบเบาๆ สีหน้าไม่เป็นสุขเช่นเดียวกับนายจ้างทั้งสามคน ซึ่งบัดนี้ แน่ละ ประสาทรับรู้ตื่นพร้อมแล้ว ไม่มีวิแววของความงัวเงียเหลืออยู่อีกเลย เพราะสิ่งที่ได้รับทราบอย่างจู่โจมกะทันหัน

“เล่าให้ฟังชัดๆ ละเอียดๆ หน่อยซิ เหตุการณ์ตอนที่เขาส่งจดหมายนี้ให้”

“ผมกำลังนอนหลับ...”

เกิดเตรียมการปิดบังในบางส่วนไว้ล่วงหน้าแล้ว

“พราณใหญ่เดินมาปลุก ส่งจดหมายนี้ให้ สั่งความกับผมอีกสองสามอย่าง แล้วเขาก็เดินออกจากปางพักไป”

“คนเดียว?”

“ครับ คนเดียว มีปืน เครื่องหลัง ไฟฉาย”

“เวลาสักเท่าไร?”

“ผมไม่ทราบ รู้สึกจะใกล้รุ่งแล้ว แต่มืดมาก หมอกลงจัด”

“ตอนนั้น มีใครรู้เห็นอีกบ้างไหม นอกจากเกิดฉันหมายถึงว่า ขณะที่เขามาปลุก ส่งจดหมายให้ แล้วเดินออกไป”

“ไม่มี ทุกคนหลับหมด”

“แล้วเขาสั่งไว้ว่าอย่างไรบ้าง?”

“นายรพินทร์สั่งผมว่า ให้เอาจดหมายนี้ให้พวกนายห่าง

เมื่อตื่น แล้วพวกนายห้างจะรู้เอง ส่วนทางด้านผมก็สั่งว่า ให้
นำพวกเราทั้งหมดรวมทั้งกะเหรี่ยงอพยพพวกนี้ ลงไปรอแกลอยู่
ที่หมู่บ้านห้วยเสือร้อง ไม่ต้องคอยอยู่บนนี้ และสั่งห้ามไม่ให้
ใครตามแกลไปทั้งสิ้น”

“ตอนนั้นเสียอยู่ที่ไหน?”

อเมริกันอาวุโสของคณะ หันไปทางเสีย

“พราณใหญ่ให้ผมเข้ามานอนเฝ้าเป็นเพื่อนแหม่มเบลอยู่
ในกระโจมปลายตีนทางริมประตูทางออกนั้น...”

เสียตอบเสียงแห้ง

“ผมหลับไม่รู้เรื่อง เพิ่งมาตื่นตอนย่ำรุ่ง พอออกมา เกิด
กับบอกว่าพราณใหญ่ไปแล้ว ไปตามพวกที่ยังไม่กลับมา ให้ผม
กับเกิดทำหน้าที่นำพวกนายห้างทั้งหลายไปพักรออยู่ที่ห้วยเสือ-
ร้อง”

สแตนลีย์พยักหน้าช้าๆ แววดาสีฟ้าของเขาเครียด
แปลทำหน้าที่อธิบายการพูดโต้ตอบระหว่างหัวหน้าคณะกับพราณ
พื้นเมืองให้คือ ผู้ไม่สันักตภาษาไทยให้ทราบ หมอนั้นเป่าลม
ออกจากปาก เอามือข้างหนึ่งตบหน้าผาก

“นรก! นี่มันต้องแปลว่า ทั้งสี่คนนั้น...เชิดวุธ คริส บุญคำ
และจัน มีหวังตายกันหมดแล้ว เหตุการณ์มันเลวร้ายระยำมหา
กะไรยิ่งๆ ซ้ำไอ้เสือมันแอบหนีเราไปโดยไม่บอกให้รู้ตัว หมอมี
ความหวังอะไรอยู่อีก คงจะตามไปดูว่าศพแหลกลอยตรงไหน
กะมัง แล้วตัวเขาเองล่ะ จะกลับมาอีกไหมนี้ หรือว่าจะสาบสูญ
ไปด้วย?”

คือร้องครางออกมา

“รพินทร์นะ จะต้องกลับมาแน่ แต่สำหรับสี่คน เห็นจะหมดหวังเสียแล้ว”

สแตนลีย์เอ่ยออกมาอย่างแผ่วเบาที่สุด นัยน์ตาหรือลงประสาทของเขาเครียดแทบระเบิด มองไปทางพรานหนุ่มทั้งสองอีกครั้ง

“เสียเข้ามานอนในกระโจมเดียวกับพวกเราข้างนอกตลอดคืน ก่อนพรานใหญ่จะผละออกไป ก็คงมีเกิดกับพรานใหญ่เพียงสองคนเท่านั้นใช่ไหม ที่ดูแลบริเวณอยู่ และคอยรับฟังข่าวว่า ทั้งสี่คนของพวกเราจะกลับมาเมื่อไหร่”

“ครับ นายห้าง ผมอยู่ยามจนถึงเที่ยงคืน หลังจากนั้นก็นอน มีพวกลูกหาบขึ้นมารับเวรต่อ แต่พวกลูกหาบก็นั่งหลับ นายห้างไปถามอะไรคงไม่รู้เรื่องหรอก”

เกิดตอบอย่างฉลาดเท่าที่สมองของตนจะสั่งการได้

“ระหว่างที่เกิดยังไม่หลับ เห็นพรานใหญ่เคลื่อนไหวอย่างไรบ้างไหม ลองเล่าให้ฟังซิ เขานอนหรือว่าทำอะไรอยู่ตรงไหน?”

“พอพวกนายห้างเข้ากระโจมหลับกันไปหมดแล้ว ผมเห็นนายเดินไปเดินมาอยู่รอบๆ ที่พักของเรา บางทีก็ออกเดินตรวจบริเวณหายออกไปคนเดียว แล้วก็กลับมานอน แกจะนอนหลับหรือเปล่าผมไม่รู้ เพราะอยู่กันคนละแห่ง ไม่ได้พูดอะไรกับผมเลย แต่ผมรู้ว่าแกไม่สบายใจมาก ที่ยังไม่ได้ข่าวพวกเราสี่คน จนกระทั่งมาปลุกผมตอนใกล้รุ่ง ส่งจดหมายฝากไว้ให้อย่างที่ผมบอกแล้วนั้นแหละ”

สแตนลีย์หันไปทางคิธและอิสซาเบล

“แสดงว่า ระหว่างที่พวกเราหลับเป็นตาย รพินทร์ไม่ได้หลับเลย เขาจะต้องกระสับกระส่ายรอฟังข่าวพวกนั้นตลอดทั้งคืน และมาตัดสินใจออกตามเมื่อเวลาตี 4 อย่างที่เขาเขียนบอกไว้ในโน้ต โดยไปคนเดียว ทั้งเจ้าพรานเดินหนุ่มสองคนนี้ให้ดูแลแทนเขา รวมทั้งสั่งให้นำทางไปยังห้วยเสือร้องด้วย...”

“ถ้างั้นก็แปลว่า จากเวลาตีสี่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้นับแต่เขาออกจากที่นี่ไปตามลำพัง เป็นเวลานานถึงเกือบ 6 ชั่วโมงแล้ว ใช้ไหมคะอาจารย์?”

เบลเอ่ยขึ้นเสียงแตกพรวด หล่อนเริ่มขวัญเสียเป็นอย่างมาก รู้สึกเปล่าเปลี่ยวโดดเดี่ยวขึ้นมาในฉับพลัน เมื่อตระหนักแน่ว่า บัดนี้ รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงเสียแล้ว และอีกสี่คนที่พลัดพรากจากไป ก็ไม่มีหวังว่าจะได้กลับคืนมา ซึ่งนั่นหมายถึง ตายกันหมดแล้ว เพียงแต่หล่อนเมื่อไร ขนาดนายคิธเอง ที่ว่าผ่านศึกฆ่าคนมานับร้อยนับพัน (ทั้งระเบิด และยิงกราดด้วยปืนกล) มาแล้ว บัดนี้ ก็ยังหน้าเหลืองสองนิ้ว

“ถ้าคำนวณดูตามเวลาที่เขาเขียนบอกไว้นี้ก็ใช่ เขาแอบไปเมื่อ 5-6 ชั่วโมงที่แล้ว เมื่อรู้สึกว่ทั้งสี่คนจะไม่หวนกลับมาที่นี่ก่อนตะวันขึ้น เขาคงจะทนรอคอยต่อไปไม่ไหว จึงออกตามเสียดเอง และที่แอบหนีไปโดยไม่บอกให้เรารู้ล่วงหน้า ก็เพื่อตัดปัญหา ไม่ประสงค์ให้เราติดตามไปกับเขาด้วย รพินทร์รู้ว่ การไปคนเดียวจะคล่องตัวกว่าที่พวกเราคนใดจะตามเขาไปด้วยให้เป็นภาระ และฉันเชื่อด้วยว่ เขาคงสั่งคนของเขาไว้ว่ไม่ให้

ปลุกเรา จึงให้เกิดเอาจดหมายไว้ให้ ไม่เช่นนั้นเกิดคงจะรีบปลุก
เราเมื่อตอนย่ำรุ่งแล้ว นี่ปล่อยให้นอนเสียจนตื่นสายผิดปกติ
มันประกอบกับที่เราเพลียกันมากเมื่อวานที่ผ่านมา และอากาศ
มันหนาว หมอกคลุมไปหมด ไม่รู้ว่าเวลาล่วงไปเท่าไรแล้ว
นี่กว่ายังมีคอยู่”

“สถานการณ์มันไม่เข้าท่าเลยแฮะ...บ๊อบ แกคิดยังไง”

คือฝันหัวเราะแค้นๆ โพล่งออกมา

“ทางด้านไหน?”

“ก่อนอื่น สักคนที่หายไป คริส เชิดวุธ กับพรานอาวูโส
ของเขาสองคน”

หัวหน้าคณะยักษ์ไหล ไม่ตอบตรงคำถาม แต่พึมพำเบา
ที่สุด

“ในนามของพระบิดา...พระบุตร...และพระวิญญาณอัน
ศักดิ์สิทธิ์-อาเมน!!”

เบลร้องไห้โฮ มือทั้งสองปิดหน้า กายสั่นเต็มไปหมด
คือโดดเข้าประคองไว้ เขย่าตัวแรงๆ และพรวดพลบโยนไปอยู่
พักใหญ่ แม่ผมแดงหมดริ้วแรงมืออ่อนตื้นอ่อนไปหมด ระยะ
เวลาอันขุลงมุน ที่เบลมีอาการคลุ้มคลั่งด้วยความเสียใจ และ
ประหวั่นหวาด ซึ่งผู้ชายอีกสองคนช่วยกันปลอบอยู่นั้น เกิดกับ
เสียเองก็นั่งหน้าทื่อเหมือนไม้ตีพริก เจียบกริบ!

เป็นเวลาหลายนาที่ กว่าที่เบลจะสงบสติอารมณ์ลง
ได้ แต่ยังน้ำตาไหลพรากอยู่เช่นนั้น กัดริมฝีปากจนห้อเลือด
เอามือทั้งสองกุมศีรษะไว้ ไม่ยอมพูดจาอะไรอีก

คราวนี้ ก็เป็นหน้าที่ของผู้ชายเพียงสองคนที่จะหันหน้าเข้าหาหรือกัน คือ สแตนลีย์และคีธ

“สี่คน ตาย! หนึ่งคนออกตามอย่างไรประโยชน์ ทั้งเรากับขบวนทั้งหมดไว้ในความดูแลของเด็กหนุ่มเพียงสองคน ที่นี้ฝ่ายเราจะเอาอย่างไรกันต่อไปดี ?”

นายผมทรงลานบินถามเพื่อน ผู้อยู่ในฐานะ ‘นาย’ หรือหัวหน้าของตนขึ้น

“แกเป็นทหาร คีธ ควรจะต้องรู้ว่า วินัยคืออะไร สถานการณ์ที่คับขันครั้งนี้ ไม่มีใครรู้ดีไปกว่ารพินท์ อันเปรียบเสมือนกับต้นผู้นำของเรา เพราะฉะนั้น เมื่อเขาสั่งกำชับไว้อย่างไร เราก็ต้องปฏิบัติตามเขาก่อน...เอาล่ะ จัดการตัวเองของพวกเขาตามคนให้เรียบร้อย ภายในครึ่งชั่วโมงนี้ แล้วเคลื่อนย้ายลงที่หมายที่เขากำหนดไว้ให้ เพื่อรอเขาอยู่ที่นั่น ตามคำสั่งให้ครบ 24 ชั่วโมงเสียก่อน แล้วค่อยหาหรือกันอีกทีว่าจะเอาอย่างไรต่อไป หากรพินท์ยังไม่กลับ”

สแตนลีย์บอกอย่างเฉียบขาด หนักแน่นสมกับความเป็นหัวหน้าคณะ

“ตกลง! ถ้านั้นเป็นการตัดสินใจของแก...แต่ฉันอ่านใจไต้เสื่อนั้นไม่ถูกเลย เขาก็ต้องเชื่อมั่นเท่าๆ กับเรา คือต้องแน่ใจว่าสี่คนนั้นไม่มีโอกาสรอดอีกแล้ว เขายังจะออกติดตามอีกทำไม”

“ฉันคิดว่า ฉันพอจะอ่านใจรพินท์ออก ช่องว่างหรือความหวังเพียง 1 ในพันในหมื่น จะไม่ทำให้คนคนหนึ่งทนนิ่งดูตายได้เลย เขาจะต้องแสวงหาความจริงให้ได้ ในฐานะเป็นผู้นำ

ของพวกเราทั้งหมด...ในฐานะพรานหรือมัคคุเทศก์อันยิ่งใหญ่ มันเกี่ยวกับศักดิ์ศรี เกียรติยศของเขา ซึ่งยากที่คนอื่นจะเข้าใจ คนคนนี้น่าประทับใจ คือ เขาไม่ยอมทอดทิ้งพวกเรา แม้แต่จะตายไปแล้วก็ตาม และสิ่งสลดที่เกิดขึ้นในครั้ง นี้ ก็ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะเขาเป็นต้นเหตุ แต่เป็นคราวเคราะห์ของสี่คนนั่นเองต่างหาก เราสามคนยังได้นอนพักกันบ้าง แต่เชื่อว่ารพินทร์เองไม่ได้พักผ่อนเลยตลอดทั้งคืนที่ผ่านมา คนจริงแบบนี้แหละที่เราต้องการ เขาซื่อสัตย์ จริงใจต่อหน้าที่ของเขา”

“ไม่คิดว่าเขาจะหนี หรือหลบหน้าเราบ้างหรือ?”

คือกระซิบ

สแตนลีย์หัวเราะเกรี้ยวกราด ในลำคอ

“คนคนนี้เป็นคนกล้าหาญและรับผิดชอบ อีกประการหนึ่ง เรื่องที่เกิดขึ้น ไม่ใช่ความผิดหรือข้อบกพร่องของเขาเลย ทำไมเขาจะต้องหนีหรือหลบหน้าเรา ฉันทันเองก็คงไม่นับถือน้ำใจของเขาเหมือนกัน ถ้าหากว่าตื่นขึ้นมาในเช้าวันนี้ คริสและเชิดวุธยังไม่กลับมา แล้วเขาผู้นั้นก็ยังนอนสบายอย่างทองไม่รู้ร้อนถามอะไรไม่รู้เรื่องอยู่ในแคมป์ เขาจะต้องทำอะไรสักอย่างที่เหมาะสมกับการเป็น ‘พรานใหญ่’ การเป็นผู้นำของเขา และสิ่งที่เขาทำไปแล้วนั้นแหละ คือสิ่งที่ฉันเห็นว่าเหมาะสมที่สุดแล้ว คนที่ฉลาดมีนิสัยรับผิดชอบ จะไม่ทำอย่างนี้”

“ถ้าฉัน ทำไมเราไม่ช่วยเหลือร่วมมือกับเขาโดยออกตามไล่หลังเขาไปก็ยังดี อย่างน้อยก็หลายแรงดีกว่าแรงเดียว เขาเองอาจต้องการความช่วยเหลือก็ได้”

“อย่าพูดโง่ๆ คือ มีใครบ้าง...ที่จะคล่องแคล่วชำนาญป่า

ยิ่งกว่าเขา การตามไป จะทำให้เสียแผนทั้งหมดของเขา ที่ให้
เขาไปรอตามที่หมายกำหนด ประเดี๋ยวได้คลาดกันยุ่งไปหมด
แล้วอีกอย่างหนึ่งใครจะรับรองในอันตรายที่จะเกิดขึ้นในระหว่าง
ติดตาม แทนที่จะสูญเสียเพียงสองคนก็อาจจะเพิ่มเป็นสาม-สี่
หรือหมดทั้งคณะพวกเราก็ได้ เพราะฉะนั้น การร่วมมือที่ดีที่สุด
ของเรานี้ซึ่งอยู่ด้านหลังนี้ก็คือ ทำเฉพาะเท่าที่เขาสั่งก่อน”

คือยิ่ง จำนนต่อเหตุผลที่เหนือกว่าของหัวหน้าคณะ แล้ว
มองไปทางเกิดกับเสีย

“ก็แปลว่า ตอนนี้ เราเหลืออยู่เพียงเจ้าเด็กหนุ่มสองคน
ที่เท่านั้นใช้ไหม ที่จะนำทางและรับผิดชอบต่อการเดินทางของ
เราทั้งหมด จากนั้นไปถึงห้วยเสือร้อง”

“สองคนนะดีเท่าไรบ้างแล้ว ที่เขาทิ้งไว้ให้ ฉันไม่ประ-
มาทเลยว่าเขาทั้งสองจะเป็นเพียงเด็กหนุ่ม อย่างน้อยเขาก็เป็น
ผู้ศิษย์ของรพินทร์ ระยะเดินทางจากนี้ไปถึงห้วยเสือร้อง ทั้ง
สองคนคงควบคุมให้ความปลอดภัยแก่พวกเราได้แน่นอน ไม่มี
อะไรจะต้องห่วง...”

แล้วสแตนลีย์ก็จ้องไปทางเกิดกับเสีย ถามเป็นงานเป็น
การว่า

“เกิดกับเสีย ตอนนี้ชีวิตพวกเราทั้งหมด ฝากไว้กับทั้ง
สองคนแล้ว เธอแน่ใจไหมว่าจะนำทางและคุ้มครองพวกเราใน
ระหว่างเส้นทางยอดลึกดำ กับห้วยเสือร้องได้อย่างปลอดภัย?”

เกิดยิ้มแค่น ๆ

“ไม่ต้องห่วง นายห้าง ถ้าตาย เกิดกับเสียตายก่อนใคร

ทั้งนั้น ระยะทางมันก็ใกล้ๆ สะดวกสบายแค่นี้เอง เดินอย่าง
มากไม่เกิน 2 ชั่วโมงครึ่งก็จะถึงแล้ว ที่นายรพินทร์ให้ย้ายไปพัก
อยู่ที่นี่ ก็เพราะมันเป็นจุดหมายเดิมของเรา ที่พักสะดวกสบาย
กว่าที่นี่มาก น้ำท่าก็มีแยะ พวกกะเหรี่ยงอพยพ ก็อยากจะไป
รวมอยู่กับพี่น้องญาติโยมที่ห้วยเสือร้องเต็มที่แล้ว จะมารอคอย
กันอยู่บนนี้มีประโยชน์อะไร”

“ทุกคนรู้แต่เพียงสี่คนยังไม่กลับมา พรานใหญ่ออกตาม
คนเดียว ส่วนพวกเราที่นี่ต้องย้ายไปที่ห้วยเสือร้อง”

“ถ้ามันเตรียมตัวได้แล้ว ประเดี๋ยวทางนี้พร้อม เราจะ
ออกเดินทางทันที!”

สแตนลีย์สั่งอย่างตัดสินใจเด็ดขาด

เกิดและเสีย ลูกขึ้นไปร้องตะโกนสั่งการอะไรโหวกเหวก
มีการเคลื่อนไหวในบรรดาพวกลูกหาบ และกะเหรี่ยงอพยพทั้ง
หลาย ส่วนสแตนลีย์และคิธก็ตรงมาที่อิสซาเบล ที่ยังกุมศีรษะ
อยู่ ประคองให้ลุกขึ้น

“ทำให้เข้มแข็งไว้ เบล เราจะออกเดินทางภายในอีก
ไม่กี่นาที่ข้างหน้าแล้ว เตรียมตัวเถอะ”

อิสซาเบลพยักหน้าอย่างเลือนลอย พิมพ์่าเหมือนกระซิบ
ว่า

“ฉันสงสารคริส สงสารเชิดวุธ และพรานอีกสองคนนั้น
ทั้งสี่คนไม่น่าจะชะตาขาดเอาเพียงนี้เลย...รพินทร์เองก็ไม่รู้ว่า
จะได้กลับมาอีกหรือเปล่า ขาดเขาเสียคนเดียว พวกเราที่
เหลือก็เหมือนถูกปล่อยแพอยู่กลางป่า...”

รพินทร์สะดุ้งรู้สึกตัว เมื่อมีมือของใครคนหนึ่ง เขย่า
ปลุกพร้อมกับเสียงเรียกเบาๆ ซึ่งจำได้ว่าเป็นเสียงของบุญคำ
นั่นเอง

ลืมตา ทุกสิ่งทุกอย่างยังมีดมิดเหมือนเดิม รู้แต่เพียงว่า
เขาได้หลับไปแน่ๆ ช้านานเท่าใดไม่ทราบได้ โดยเพิ่งจะมาตื่น
ขึ้นเพราะถูกเขย่าปลุกนั่นเอง

ครางตอบออกไปว่า “อือ” แล้วก็ถามว่า

“จันล่ะ?”

“จันอยู่ที่นี่ นาย”

เสียงของสมุนซ้ายตอบมา แล้วตะเกียงबाटเตอรืแห่ง ก็
สว่างขึ้น เกิดจากการกดสวิตช์ของคนใดคนหนึ่งในระหว่างสอง
พอมีสว่าง ก็เห็นทั้งคู่นั่งอยู่ใกล้ๆ เขา

พรานใหญ่เอาผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ เช็ดหน้าแรงๆ
พร้อมทั้งขยี้ตา และลุกขึ้นนั่ง รู้สึกพอจะมีกำลังชุ่มชื้นขึ้นมาเล็กน้อย
เพราะได้พัก ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูขณะนั้น มันเป็นเวลา
10.10 น.

“ทั้งสองคนตื่นนานแล้วหรือ?”

“สักไม่ถึงอึดใจมานี่เอง ไอ้จันตื่นก่อน ปลุกบุญคำ แล้ว
บุญคำก็ปลุกนาย ไม่รู้ว่าเราหลับกันมานานแค่ไหน เวลาเท่าไร
แล้วละนาย?”

เสียงบุญคำถาม

“สี่โมงเช้าแล้ว จันก็หลับแบบตายสนิทไปเหมือนกันเป็น
ทั้งใจทั้งสองคน พอมีแรงหรือยัง?”

“ได้พัก 3-4 ชั่วโมง ก็พอมีแรงสู้ไปได้อีกทั้งวันแหละ นาย เอากันหรือยังล่ะ นายสั่งเลย จะให้ทำยังงัย”

ทั้งสองพรานคู่ชีพของเขาตอบอย่างมั่นคง เป็นเสียงเดียวกัน รพินทร์คว้ากระดิกบริณฑ์ ที่เหลื่อมมืออยู่เพียงไม่ถึง 1 ใน 4 ของที่บรรจุอยู่ขึ้นมากรอกใส่ปาก แล้วส่งแจกจ่ายเป็นการเติมความกระชุ่มกระชวยให้แก่ลูกศิษย์ทั้งสอง ซึ่งรับไปจิบกัน อย่างประหยัดคนละอีก ท้องกำลังว่าง ดิกรร้อนฉ่าผ่านลงไป ถึงกระเพาะ เลือดลมเริ่มเดินกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาทันที

“คราวนี้จะมุดกันไปถึงนรกโลกันตร์ชั้นไหนทั้งบุญคำและ จันก็ไม่ยั้งแล้ว”

“พร้อมนะ?”

“พร้อม นาย”

“เอาละ ลองดับไฟลงก่อนซิ”

จันดับสวิตช์ไฟดับวูบลงทันที รอบด้านกลายเป็นความมืดสนิทตามเดิม

รพินทร์พยายามมองสำรวจไปรอบด้าน มันเปรียบ เสมือนม่านดำมาปิดบังไว้หมด หรือมิฉะนั้นก็ถูกขังอยู่ในห้อง ล้างฟิล์ม ขณะนั้นไม่เห็นช่องทางหรือแสงสว่างใดๆ จะเป็นจุด สังกเกตได้เลย ถ้าไม่ใช่เพราะนาฬิกาข้อมือที่ชี้บอกเวลาอยู่ เขา ก็จะไม่มีโอกาสทราบได้เลยว่า ขณะนี้มันเป็นเวลาเท่าไรหรืเข้าไปแล้ว

พรานใหญ่เอนตัวลงฟังพาบราบกับพื้น พยายามมอง

ย้อนกลับไปทางเก่า ซึ่งพากันเลื้อยผ่านเพดานต่ำเตี้ยเกือบจรดพื้นกันเข้ามา แต่ก็ยังไม่เห็นอะไรอยู่เช่นนั้นนอกจากความดำตื้อ บุญคำและจัน ก็ทำอาการเช่นเดียวกันกับเขา คือช่วยสังเกตช่องทางในความมืดโดยไม่ใช้แสงช่วยเลย

รพินทร์ป้ายหลังมือขี้จุมก

“เราจะย้อนกลับทางเก่ากันละ สิ่งที่เราจะค้นหาเป็นอันดับแรกก็คือ ตำแหน่งที่อาจมองเห็นแสงสว่างบ้าง เอาสักแค่ จูฑริบหรือหรือรางๆ ก็ยังดี คราวนี้นั่นจะนำเอง ทั้งสองคนคอยตามมาก็แล้วกัน”

กล่าวจบ สุภาพบุรุษไพร่ก็ตัวเป้งหลังขึ้นไหล่ คว่ำไ้เฟิล และไฟฉายประจำตัว ลูกชิ้นยื่นเต็มสัดส่วนของเขา เพราะบริเวณโพรงที่มานอนตรงที่เคยเป็นปากทาง ซึ่งบัดนี้ถูกอุดตันนั้น สูงขึ้นไปพอประมาณ เขาเริ่มใช้ไฟฉายส่องกราดคำนวณทิศทางให้เห็น และจำได้ก่อน

จากนั้นก็ดับไฟลงอีก ค่อยๆ เลาะผนัง ไต่เลียบริมถ้ำ ย้อนกลับไปยังตำแหน่งที่เลื้อยผ่านกันมาแล้วเมื่อคืน ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่มากนัก

ชั่วไม่นาน โดยความชำนาญที่ผ่านกันมาก่อนแล้ว ทั้งสามก็มาถึงบริเวณดังกล่าว คราวนี้ก็ใช้วิธีเดียวกับเมื่อตอนเข้ามา คือ พังพาบเหยียดยาวลงกับพื้น กระดืบกายเลื้อยอย่างระมัดระวังลอดช่องแคบเตี้ยนั้นไปอย่างแหล่ซ่า โดยใช้ไฟฉายส่องเป็นระยะๆ ไป ถนอมแบตเตอรี่ไว้ เพื่อใช้งานข้างหน้าให้ได้มากที่สุด

“ทั้งสองคนมีไ้ติดกันมาบ้างหรือเปล่านี้?”

เขาถาม ขณะที่กระดืบตามกันมา

“ไม่มีเลย นาย แต่พี่ค่าน่าจะมีเทียนขี้ผึ้งสักเล่มหนึ่งเพราะเห็นแกมติดิ้วอยู่เสมอ”

จันเป็นคนบอก บุญคำก็รับว่าพอมิ ดุ่นขนาดหัวแม่มือ เชื่องๆ และยาวประมาณคืบเศษ แต่ขณะนี้เหลืออยู่ราว 4 นิ้ว เพราะจุดใช้ไปบ้างแล้ว ในพิธีกรรมบางอย่างของแก

“นายจะเอาไว้ทำอะไร?”

ตาเฒ่าถาม

“เปล่าหรอก ถามเพื่อไว้อย่างนั้นแหละ ถ้าจำเป็นจริงๆ ถ่านไฟฉาย ทั้งในกระบอกไฟฉาย และตะเกียงนี้หมด มีเทียนเหลืออยู่สักเล่ม ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเลย ไม่งั้นมองอะไรไม่เห็น”

“นายกะว่าเราจะอยู่ในนี้ เพื่อค้นหาช่องทางน่านสักเท่า ไหร่?”

จันถามขึ้นบ้าง คลานกันไป ก็หารือปรึกษากันไป

“ยังบอกไม่ถูก ว่าจะใช้เวลาอยู่ในเส้นทางใต้ถ้ำนี้นานสักเท่าไร ถ้าหาทางแยกที่จะนำไปเชื่อมกับช่องทางสายอื่น ไม่พบ มันก็คงไม่นานหรอก แต่ถ้าพบ เราก็ต้องชอกชอนกันไปจนถึงที่สุดนั่นแหละ มีทางไหน เราไปถึงนั่น จันมีเสบียงเครื่องกระป๋อง ที่จะแบ่งประทังชีวิตกันอย่างน้อยก็อีก 3 มื้อว่าแต่บุญคำหรือจันพอมิน้ำเหลือบ้างไหม”

“ไม่มีเลย นาย แต่น้ำในถ้ำนี้คงหาไม่ยากนัก เพราะตรวจดูแล้ว บางแห่งมีตาน้ำไหลซึมอยู่ตลอดเวลา พออาศัยดูดกินได้ มั่ง เรื่องน้ำในถ้ำนี้คงไม่อดหรอก”

และก็จริงดังคนของเขาว่า ระหว่างที่คืบคลานกันไปนั้น

ท่ามกลางความเงียบ รพินทร์สำเหนียกเสียงหยดน้ำหยดจาก
แก่งแ่งหิน ตอนใดตอนหนึ่งในรัศมีใกล้เคียง หยดลงกระทบพื้น
เป็นจังหวะอยู่ตลอดเวลา เป็นถ้ำที่ชุ่มชื้นเย็นฉ่ำอยู่ตลอดกาล
สะอาดหมดจด ปราศจากมูลสัตว์หรือสิ่งสกปรกใดๆ ทั้งสิ้น
อย่างน่าพิศวง

ผ่านเพดานหินที่กดเตี้ยลงมาแทบจรดพื้น อันเป็น
บริเวณที่มืดอึด อากาศเบาบางที่สุดออกมาได้ ก็สู่แนวทางที่
สะดวกในการเคลื่อนไหวตามเดิม ทั้งสาม ยันกายขึ้นมานั่งพัก
เหนื่อย และเตรียมตัวที่จะคืบหน้าต่อไป รพินทร์จำได้อย่าง
แม่นยำโดยการทบทวนย้อนกลับไปอีกไม่เกิน 30 เมตรเท่านั้น
ก็จะถึงบริเวณอันเป็นปากเหวใหญ่ที่ขวางทางอยู่ ซึ่งเมื่อคืนเป็น
ตำแหน่งที่เขาเสียเวลาสำรวจมากที่สุด รวมทั้งได้ทดลองตะโกน
ทำเสียงดังให้สะท้อนก้องขึ้นไปเบื้องสูง แล้วเก็บเป็นข้อคิดอยู่

ปานนี้ ขุนเขาและพงไพรเบื้องนอก คงจะสว่างไสวไป
แล้วด้วยแสงตะวัน รพินทร์คิด...แต่ในถ้ำ ไม่มีแสงอะไรให้ค้น
พบเลย ทว่าเขาก็ยังมั่นใจอย่างเต็มที่ ในข้อที่ว่า มันจะต้องมี
ช่องทางให้อากาศถ่ายเทขึ้นได้ เพราะมิฉะนั้น จะเอาออกซิเจน
ที่ไหนมาหายใจอยู่ได้ในขณะนี้ เนื่องมาจากปากันมุดเข้ามาจาก
ปากทางด้านโน้นไกลออกไปลิบลิบเช่นนี้ ซึ่งความจริงตามหลัก
วิทยาศาสตร์เช่นนี้ ทั้งบุญคำและจัน ไม่มีโอกาสจะทราบได้
รวมทั้งไม่เฉลียวคิดด้วย

ไม่มีการเตือนกัน พอเขาเริ่มเคลื่อน ลูกศิษย์ทั้งสองก็

ไหวตัวตามทันที รพินทร์คงใช้วิธีเดิม คือส่องไฟเป็นจังหวะๆ ไป แล้วก็มไปในความมืด อาศัยจากภาพที่มองเห็นในลำแสงไฟที่ส่องเป็นชั้ววาบ ขณะที่เดิน ก็ใช้มือควานคลำออกไปก่อน ป้องกันไม่ให้โชดหินที่ไพล่งออกเป็นแ่งมุ่มอยู่สลับซับซ้อนเหล่านั้น ชนกระแทกกับศีรษะหรือร่างกาย ไม่มีอะไรจะต้องห่วงบุญคำ และจันที่ตามอยู่เบื้องหลัง เพราะชำนาญเส้นทางดีอยู่ก่อนแล้ว ทั้งสามไปกันได้อย่างคล่องตัวที่สุด แต่ก็ไม่มีการประชุม หรือ ชะล่าใจเลย ระวังกริบกันทุกอิริยาบถการเคลื่อนไหว และเมื่อเจ้านายไม่พูด สองคนก็เลยพลอยเงียบกริบ เพราะตระหนัใจดีว่า พรานใหญ่กำลังใช้ความคิดหนัก

และแล้ว ก็ย้อนกลับมาถึงปากเหวใต้ภูเขา ภายในถ้ำนรกแห่งนั้น รพินทร์สั่งให้จัน ผู้ถือตะเกียงแบตเตอร์เปิดสวิทช์ขึ้นทันที เพราะเป็นเส้นทางอันตรายยิ่ง พอหลอดนีออนเล็กๆ พลังจากถ่านไฟฉาย 6 ก้อนสว่างนวลขึ้น ก็ช่วยให้มองเห็นเส้นทางได้ในระยะรอบตัวใกล้ๆ

ขณะนั้นเอง จันผู้ทำหน้าที่ชูตะเกียงไฟฟ้าส่องอยู่ ก็ร้อง “เย้าว!” ออกมาดังลั่น กระโดดตัวลอย ผงะหลังผึ่งกันจำแบ้าลงกับพื้น รพินทร์กับบุญคำ ซึ่งกำลังพิจารณาอยู่ขอบปากเหว ถึงกับสะดุ้งสุดตัวด้วยความตกใจ หันขวับมาก็มองอะไรไม่เห็นเสียแล้ว เพราะตะเกียงที่อยู่ในมือจันดับวูบ กลายเป็นความมืดมืดดำสนิทไปทันที

รพินทร์ฉายไฟปราดไปที่จัน พร้อมกับเสียงร้องทวาดอย่างกึ่งตกใจ กึ่งโมโหของบุญคำว่

“ไอ้จัน! นั่นเ็งเป็นอะไร งูจับหรือยังงิ”

จากลำไฟฉายของจอมพรานที่สาดจ้าไป ระยะห่างกันแค่ 3 วาเท่านั้น ทั้งเขาและบุญคำเห็นจันนั่งแผละมือกางตีนกางอยู่กับพื้น ตะเกียงที่ถือตกอยู่กับพื้นหินโกล้งๆ ตัวจันนั่งตาเหลือกเหมือนคนกำลังช็อค ริมฝีปากสั่นเขียว

รพินทร์โจนพรวดเดียวถึงคนของเขา กลั่นใจแล้วตบฝ่ามือขวาฉาดลงไปที่ก้นคอ จันแทบหัวทิ่ม แต่ก็สะดุ้ง รู้สึกตัวขึ้นมาได้ เป็นเวลาเดียวกับที่บุญคำก็กระโจนเข้ามาสมทบ จันละล้า-พะลักไวยวายออกมาว่า

“นะ...นาย...นาย!...ไอนั้นมันแยกเขียว อ้าปากจะจับจัน!”

สิ่งที่จันซื่บอก คือแท่งหินงอก ลักษณะประหลาดท่อนหนึ่ง โผล่ขึ้นมาจากระดับพื้น เป็นเงาตะคุ่มอยู่สูงเพียงแค่อเอว

เมื่อรพินทร์ส่องดู เขาก็ชะงักไปเหมือนกัน เพราะลักษณะของมันเหมือนคนถูกตัดขาดครึ่งตัว หรือมิฉะนั้นก็โผล่ขึ้นมาครึ่งตัวจากพื้นหิน มีส่วนศีรษะ ส่วนคอ ส่วนอันเป็นอกและร่างกายที่นอนบนโกล้งเคียงคนที่สุด บริเวณที่มองดูเป็นแขนทั้งสองข้างขาดท้วนเพียงข้อศอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตรงบริเวณที่เป็นทรงใบหน้านั้น แลดูน่าขนลุกชวนขวัญหายเป็นที่สุด เพราะพอจะเพ่งดูให้เป็นคิ้ว ตา จมูก และริมฝีปากที่อยู่ในสภาพสลายะจัดพอประมาณทีเดียว

บุญคำเอง พอมองเห็นตามลำไฟฉายส่อง ก็ผงะหลังไปก้าวหนึ่งเหมือนกัน แต่รพินทร์ยืนพินิจจ้องเขม็ง วาบแรก ที่เขาส่องดู ราวกับว่ามันมีชีวิตเคลื่อนไหวส่ายะยี้มกับเขาได้ แต่เมื่อเพ่งเขม็งไปด้วยดวงจิตอันกล้าแข็ง มันก็คือก้อนหิน

**ธรรมดาตัวเอง เพียงแต่ทรวดทรงสัจฐานชวนให้ตาฝาด
ได้เท่านั้น**

เขายังจับไฟฉายนั่งอยู่ที่นั่น แล้วหัวเขนจันให้ลุกขึ้นยืน
บอกต่า ๆ ว่า

“เหลวไหลจริง ๆ จันนี้ เห็นก้อนหินเป็นอะไรไปได้”

“สาบาน ให้ตายอยู่คาถ้านี้แหละ นาย ตะกี้มันเป็นคน
ซัด ๆ คนโผล่ขึ้นมาจากพื้นหินครึ่งตัว จันส่องไฟเห็นเข้าชนิดเดิน
เข้าไปเกือบชนรอมร่อ มันอ้าปากจะจับจันจริง ๆ ไม่ได้ตาฝาด
เลย ลูกตาสองข้างแดงโร่ยังกะได้เข้าไปจุดไว้”

จันร้องบอกลิ้นพันกันแทบไม่เป็นภาษา กายสั่นเทาไป
หมด รพินทร์จู้ปากลิ้น

“พิธ่ไว้ย! ไธบ้ำ! ก็เห็นซัด ๆ อยู่ว่านี่หินงอก ทำเสียเส้น
เสียจริง ๆ เจ้านี่!”

ปากเขาพูดไปเช่นนั้นแต่ในใจภาวนาหัวใจพระเจ้าห้าองค์
แล้วเป่าลงฝ่ามือ ตบลงไปที่ศีรษะของสมุนซ้ายอีกครั้ง ปลุกสติ
สัมปชัญญะให้คืนกลับมา ก่อนที่จันจะเตลิดวิ่งหลุดลงเหวไป

จันทรุดฮวบอย่างหมดเรี่ยวแรงลงไปจ้ำม่ำกับพื้นอีกครั้ง
แต่ดูจะมีอาการดีขึ้นอย่างคนคุมสติได้ ยกมือขยี้ตา จ้องแล้วจ้อง
อีก บุญคำเองก็เบิกตาจ้องไปที่หินก้อนนั้นเหมือนกันอย่างเหม็ง
ครู่หนึ่งแกก็หันหน้าไปจ้องเจ้านาย ในเงาสลัวของแสงไฟฉาย
แล้วมองไปยังหินรูปคนครึ่งท่อนนั้นอีกครั้ง หัวร่อเสียงพิกลใน
ลำคอ แต่ก็ช่วยพูดกลบเกลื่อนมาให้สอดคล้องกับคำพูดของ
เจ้านาย

“ไอ้จันเอ๋ย! เอ็งมันแยมเต็มทีแล้ว นี่ดีไม่เผ่นตกเหวนรกไป แค่อะลูดหินก้อนเดียวก็ตาฟาดเห็นเป็นอะไรไปได้ แล้วนั่นตะเกียงไฟฟ้าทำไมถึงดับมืดไปด้วย”

“หยิบขึ้นมาซิ บุญคำ สวิตช์อาจปิดก็ได้ ตอนจันทำตก แก่เปิดแล้วไม่ติด เขย่าแรง ๆ เข้า มันจะติดเอง”

รพินทร์สั่งเรียบ ๆ บุญคำก้มลงไปหยิบตะเกียงแบตเตอรี่ขึ้นมา สวิตช์เลื่อนไปในตำแหน่งปิดจริง ๆ คงเป็นเพราะแรงสะเทือนที่จันล้ม และหล่น แต่เมื่อตาเฒ่าเปิดสวิตช์มันก็ไม่ยอมติด เหมือนหลอดจะขาด หรือกลไกอะไหล่ชำรุด ฉะนั้น รพินทร์ว่าคาญเต็มที คว่ำขึ้นมาได้ก็เขย่าแรง ๆ อยู่สองสามครั้ง หลอดก็เอนจึงสว่างนวลขึ้นตามเดิม

หินงอก อันมีลักษณะเหมือนคนขาดครึ่งตัวนั้น บัดนี้ท่ามกลางแสงตะเกียงและลำไฟฉาย มันคงเป็นแต่เพียงรูปร่างละม้ายเท่านั้น จันเริ่มขวัญดีขึ้น สบถอะไรพึมพำเดินเข้าไปยกเท้าขึ้นถีบบริเวณที่มองเห็นเป็นรูปศีรษะ คำรามออกมาว่า

“นี่แน่ะ ไอ้เวรตะไล ตะกี้มึงจะจับกูให้ได้ กูไม่ได้ตาฟาดสักกะหน้อย พอนายบอกให้เปิดไฟปั๊บ ก็เห็นกันจ้งหน้าพอดี ไฟหล่นไปถึงปลายตีน”

พรวนใหญ่ร้องไห้ลั่นคนของเขาออกมา เมื่อเห็นจันยกเท้าขึ้นถีบซ้ำ ๆ อย่างโมโหโกรธา

“จันอย่าทำเก่งไปเลยตอนนี้ ตะกี้ร้องเสียงหลง ทำเอาตกอกตกใจไปหมด ถอยออกมาเถอะ ประเดี๋ยวมันก็แยกเขี้ยวจะจับให้เท่านั้น”

จันทวีเราะะแฮะๆ ถอยออกมาโดยดี แต่ยังจ้องดูอย่าง
พิณิจอยู่เช่นนั้น พลาغب่นว่า

“ขามา ขาไป ผ่านอยู่สองสามเที่ยวแล้ว ไม่เคยเห็นอย่าง
ที่เห็นตะกั้มาก่อนเลย มาอีกคราวนี้จะเล่นเอาจันทวีจับไข้หัวโกรน
ทีเดียว นายดูให้ดีๆ เอะ ไ้ห็นอุบาทว์กั่อนนี้ รูปร่างมัน
เหมือนหินท้าวๆ ไปเมื่อไหร่ ยังกะคนไพล่ขึ้นมาจากพื้นถ้ำครึ่ง
ตัวยังงัวยังงั้น”

บุญคำเลียงเข้ามายืนใกล้เขา กระชิบมาเบาที่สุดว่า

“ไ้จันไม่ได้ตาฟาดหอรกนาย มันจะเล่นงานไ้จันจริง ๆ
นี้ดีว่านายมาด้วย ไม่งั้นยู่ที่เดียวแหละ ตะกั้นี้ ลำพังบุญคำ คง
เอาไ้จันไว้ไม่อยู่หอรก ถ้าไม่เล่นลงเหวก็ตีฟ่อกชักตั้นชักงออยู่
ตรงนี้ไปแล้ว”

“บุญคำก็พลอยเหลวไหลไปอีกคน ไม่มีอะไรหอรกน้า”

เขาเอ็ดเบาๆ จันไม่ได้ยั็นว่าบุญคำพูดกับนายว่ายังงั ได้
ยั็นเฉพาะเสียงรพินทร์ดูถูกพื้ตนเท่านั้น หันหน้ามามอง รพินทร์
จึงเปลี่ยนความสนใจเสีย โดยบอกกับบุญคำด้วยเสียงปกติว่า

“ไ้ไหนว่ามีเทียนขี้ผึ้งติดมาด้วยเล่มหนึ่งไมใช่หรือตาคำ ส่ง
มานี้สิ”

บุญคำล้วงมือลงไปใญ่ยม อัดใจ กั้จัดเอาเทียนที่มีรอย
จุดไว้ก่อนแล้วครึ่งเล่มส่งให้ รพินทร์รับมา แล้วส่งต่อไปให้จัน
ส่งง่าย ๆ ว่า

“เอ้า! จันนั้นแหละ จุดเทียนเล่มนี้ขึ้น แล้วตั้งเทียนไว้
บนหินกั่อนนั้น ตรงบริเวณที่ดูเหมือนหัวนั้น”

จันยั้มแห้งๆ รีๆ รอๆ ลักษณะครึ่งขลาดครึ่งกล้า พอ

วพินทร์ตวาดมาเบาๆ สั่งให้ทำ ก็เอาเทียนเดินเข้าไปจนชิด จุดไฟติดไส้ขึ้น พอเอียงเทียนเพื่อที่จะทำให้น้ำตาเทียนหยดลงไปแทนสำหรับติดใต้ถุน ปราภว่า เปลวไฟที่ติดอยู่บนปลายเทียนมีกันเป็นไปดับวูบลงทุกครั้ง

พอครบสามครั้ง เทียนมีอันเป็นไป...ต้องดับลงทุกครั้ง จันก็ถอยหลังกรุดมาชนเขา สั่นหัวโดยเร็ว บอกเสียงร่ำ

“ไม่ไหวหรอกนาย มือจันไม่ถึง...มันเป่าดับเอาทุกที”

“ก็ทำไมจะไม่ดับล่ะ มีย่างรี เวลาจะหยดน้ำตาเทียนลงไป ดันเอียงเทียนเสียเกือบกว่าอย่างนั้น เปลวไฟมันก็ดับซิ... แก้ว! บุญคำ เข้าไปจุดและติดซิ”

เขาหันไปบอกกับบุญคำ ตาพรานเฒ่า ผู้แรงทางไสยเวทเหนือกว่าลูกน้องยืมเลี่ยนๆ

“เออละ เมื่อนายใช้ บุญคำจะลองดู แต่ไม่กล้ารับรองว่าจะติดได้หรือเปล่า ว่าแต่นายบอกบุญคำก่อน นายจะทำอะไร?”

“เถอะนะ ไปติดเทียนตรงนั้นก่อนก็แล้วกัน ประเดี๋ยวรู้เอง”

บุญคำก็แน่จริงเหมือนกัน แกร็บเทียนมาจากจันทน์ที่วางขึ้นเหนือศีรษะ สวดภาวนาพิมพ์อะไรอยู่อึดใจ ก็ยื่นส่วนไส้ของเทียนไปทางเขา

“นายจุดไฟแช็กติดกับไส้เทียนเข้า บุญคำจะเอาไปติดที่นั่นเอง”

พรานใหญ่สะบัดชิปโป้ สว่างเป็นเปลววูบขึ้น จ่อติดกับไส้เทียนให้ พอติดได้ที่ดีแล้ว บุญคำก็ก้าวซ้ำๆ ทำปากหมุบ-

หมีบสวดคาถา ก้าวเข้าไปจนชิดหินประหลาดรูปศีรษะคนก่อน
นั้น แล้วหยดน้ำตาเทียนลง โดยภาวนาไม่ขาดปาก

ปรากฏว่าเปลวไฟไม่ดับ น้ำตาเทียน 4-5 หยดหล่นลง
มากระทบยอดหินตำแหน่งอันดูเหมือนเป็นศีรษะนั้นพอให้เป็น
ฐาน แล้วตาเฒ่าเจ้าพิธีไสยศาสตร์ ก็กดล่ำเทียนลงไปมันก็ติด
สนิทมันคงตั้งลำตรงไหนว่ สองประกายจากเปลวที่ลุกติดไส้ ตั้ง
เป็นกรวยแสงไม่มีการกระดิก รวากับเทียนที่จุดอยู่ในกรอบแก้ว
เปล่งรัศมีอยู่เรืองรอง

ติดเทียนเสร็จ บุญคำก็ถอยหลังกลับมา รพินทร์ตบหลัง
แกอย่างพึงพอใจ

“ใช้ได้! ไม่เลวหรอก บุญคำ ถ้าไม่ตายด้วยกันเสียในถ้ำ
วันนี้ ต่อไปก็ถ่ายทอดวิชาให้จันบ้าง อย่าอมเก็บไว้คนเดียว”

แกหึๆ ในลำคอ

“บุญคำนะ กรอบให้อัจฉินได้หรอก ถ้ามันคิดจะเรียน
จริง ว่าแต่นายเถอะ ไม่เห็นกรอบให้บุญคำมั่งเลย เสียแรงเป็น
ครูศิษย์รับใช้มานาน นายมีดีกว่าไอ้คำตั้งหลายสิบเท่า แต่ไม่
เคยให้อำคำไว้มั่งเลย ชักครึ่งของนายก็ยังมี”

พรานใหญ่ไม่สนใจอะไรกับคำพูดของบุญคำ ตามอง
สังเกตนิ่งอยู่ที่เปลวไฟบนปลายเทียนบนหินก่อนนั้นแล้วจับแขน
สมุนซ้ายขวา ดึงให้ไปอยู่ข้างหลัง

“ทั้งสองคน ไปนั่งสำรวจสงบสติอารมณ์เฉยๆ ไว้ เห็น
หรือได้ยินอะไร อย่าพูด อย่าทัก อย่าแสดงอาการอะไรให้ผิด
ปกติดออกไป จนกว่าฉันจะเรียก ระหว่างนี้ตั้งสติสวดมนต์ไปก็
ได้”

อย่างเข้าใจ (แม้จะไม่ถนัดนัก) และรู้เส้นกันดีอยู่แล้ว
ทั้งบุญคำและจัน ถอยห่างออกไปประมาณ 3 ก้าว หรูดกายลง
นั่งราบกับพื้น หุบปากเงียบ

รพินทร์ ไพรวลย์ หย่อนกายลงนั่งตรงหน้าก้อนหิน
ก้นมีเทียนติดอยู่นั้น ชัดสมาธิเพชร ยึดลำตัวตรง มือทั้งสอง
แบขึ้น วางซ้อนกันอยู่บนตัก สูดลมหายใจลึก ดวงตาจับนิ่ง
ไม่กะพริบไปยังเปลวไฟบนปลายเทียน ที่เป็นกรวยตั้งนิ่งตรงขึ้น
ไปด้านบนแลดูประหนึ่งภาพวาดนั้น **ลักษณะของเขาเหมือน**
เพ่งกลืน หรือมิฉะนั้นก็สะกดจิตตัวเอง โดยใช้เปลวเทียน
เป็นจุดรวมพลังจิต

ภายในถ้ำบริเวณนั้น เจียบแสนเจียบ เงาของพราน
ใหญ่ที่นั่งเหมือนบริกรรมอยู่เบื้องหน้าพรานคู่ใจทั้งสองไม่ไหว
ตงเลย แทบจะแลเป็นท่อนหินเช่นเดียวกัน ไฟฉายและตะเกียง
ไฟฟ้าบัดนี้ดับมิด คงมีแต่แสงเพียงจุดเดียวตรงยอดเทียนเท่านั้น
ณ เจริบหรือไปรอบด้านในรัศมีจำกัด ทุกสิ่งทุกอย่างรอบด้านเป็น
เงาตะคุ่มๆ เต็มไปด้วยปริศนา...

มิชามินาน ในความนิ่งและเจียบสงบนั้น สำเนียงชนิด
หนึ่งก็เริ่มแว่ววิเวกโหยหวนมาจากที่ใดที่ไหน ไม่ปรากฏชัด ไม่
ทวนที่มา และไม่อาจจะแยกชัดเจนออกไปได้ว่า มันดังผ่าน
เข้าทางโสตประสาท หรือทางจิตสัมผัสกันแน่

กระแสเสียงชวนสยของเกล้าชนิดนี้ รพินทร์จะได้ยินหรือเปล่าไม่ทราบได้ แต่ทั้งบุญคำและจัน ต่างได้ยินพร้อมกัน มันฟังเหมือนถูกร้อง โหวกไวยขึ้นมาจากกันเหว หรือมิฉะนั้นก็จากหลีบเพดานหินย้อยเหนือหัวขึ้นไป ประดุจสำสัตร์จมบาปในห้วงอเวจีครวญคราง...เสียงร้องโหยหวนฟังไม่ได้ว่าควรจะเป็นสำเนียงมนุษย์หรือสัตร์อบายภูมิ บางขณะก็เป็นเสียงหัวเราะแหบต่ำ ปะปนกันมาแยกแยะไม่ถูก

แล้วพื่นถ้ำรอบด้านก็มีอาการเหมือนจะสั่นคลอนเคลื่อนไหวน้อยๆ เสียงหินลั่นอยู่ครึกๆ มีอาการคล้ายจะถล่มทับลงมา จันเริ่มตัวสั่นเทา กำลังใจชักไม่มั่นคงขึ้นมาอีก เหลียวมองไปรอบๆ กายอย่างวอกแวก แต่ตาเฒ่าบุญคำคุมสติมั่น มือหนึ่งขยุ้มคอลูกน้องไว้ กดบังคับแน่นป้องกันไม่ให้จันลุกขึ้นเล่นเตลิด พร้อมทั้งร้ายคาถาขับภูตขับปีศาจ เท่าที่แกร่งเรียนมา ว่าไปตามเรื่อง

เบื้องหน้าคนทั้งสอง ท่ามกลางสิ่งวิปริตอาเพศน่าสยของชนนั้น ต่างยังเห็นจอมพราณนั่งนิ่งไม่กระดุกกระดิก ไม่สะทกสะเทือนต่อภาวะแวดล้อมรอบกายอย่างใดทั้งสิ้น เหมือนก้อนหินก้อนที่เขานั่งเพชฌัญหาอยู่

พักใหญ่ต่อมา เสียงหินลั่นรอบตัวและสำเนียงร้องครวญครางน่าสะพรึงกลัวเหล่านั้น ก็ค่อยๆ เลื่อนห่างออกไป...ห่างออกไปทีละน้อย กระทั่งที่สุด ก็กลายมาเป็นดุษณีภาพดังเดิม

แล้วคราวนี้เอง ทั้งบุญคำกับจันที่นั่งเบิกตาโพลงอยู่เบื้องหลังก็เริ่มสังเกตเห็นเปลวไฟบนปลายเทียน ที่เป็นกรวยหนึ่งอยู่ลั่นไหวเล็กน้อยก่อน โอนเอียงไปมา แล้วก็บิดพลิ้วเป็นเกลียว

เป็นที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง บางครั้ง ก็มีอาการคล้ายๆ ลมจากที่ใดที่หนึ่งเป่าพัดมาทำท่าจะดับมิดับแหล่หวุดหวิดจนเจียนแต่ก็มีดับเปลวไฟลุ่พลั่วไปทางโน้นที่ทางนี้ที่ รอบทิศทางไปหมด ทั้งๆ ที่ไม่มีลมพัดผ่านมาให้รู้สึกได้เลย

ครูใหญ่ต่อมาอีก การพลิกพลั่วด้วยอาการประหลาดจากเปลวไฟบนปลายเทียนนั้น มันก็กลับมาตั้งตรงเหี่ยวเป็นปกติเหมือนเดิมอยู่ชั่วขณะจิต จากนั้นไม่ถึงอึดใจ มันก็เริ่มเบนกรวยเป็นรูป 45 องศา ชีเอนขึ้นสู่เบื้องบน อันเป็นเพดานถ้ำที่สูงเป็นช่อชั้นขึ้นไป และคงสภาพนิ่งเที่ยงอยู่เช่นนั้น ราวกับจะมีอะไรดึงดูดหรือบังคับให้เปลวพุ่งส่วนปลายไปทางด้านนั้นโดยไม่กระดิกเงไปทางอื่นอีกเลย

สองนาที่เต็มๆ ที่เปลวไฟบนปลายเทียนชี้ทิศทางให้ในสภาพน่าอัศจรรย์

รพินทร์ ก็ขยับตัวลุกขึ้นทันที เสียงเขาบอกมาโดยไม่เหลียวหลังว่า

“เออล่ะ บุญคำ จัน ลุกขึ้นได้แล้ว และเข้ามานี่...”

ทั้งสองพรานอาวุธคู่ ค่อยๆ ลุกขึ้นทันทีอย่างงุนงนไม่อาจเข้าใจความหมายใดๆ ได้ เดินย่องเข้ามาประกบเขาคบละด้าน เห็นจอมพรานแหงนหน้ามองสูงขึ้นไปยังเพดานถ้ำด้านบน เหนือบริเวณปากหุบเหวนั้น ตามแนวชี้ของแสงเทียนอันสนิทหนึ่ง เขาม้วยปากกับลูกน้องซ้ายขวาทั้งสอง

“มีช่องทางระบายอากาศ อยู่บนหลังหินข้างบนนั่นแน่
นอน”

“นายรู้ได้ยังไง?”

บุญคำกระซิบถามเบาที่สุด ขณะที่แหงนมองตามพร้อม
กับจัน รพินทร์เองก็ยังมีสายตาตั้งอยู่ตรงนั้น

“มีลมจากด้านล่าง...จากปล่องแห่งนี้แหละ ดูขึ้นไปยัง
หลังตำแหน่งนั้น เปลวเทียนก็ชี้บอกตำแหน่งอยู่นี้ อากาศจาก
ปล่องเหนือขึ้นสูงกว่า จะลอยขึ้นหาอากาศที่อบอุ่นหรือร้อนกว่า
เพราะฉะนั้นมันจะต้องมีช่องทางระบายลมตรงนั้น และคงเป็น
ช่องทางใหญ่แน่”

บุญคำกับจันฟังคำอธิบายของเขาอย่างไม่เข้าใจ หันมอง
หน้ากันเอง แล้วยิ้มแหย ๆ

“อากาศเย็นลอยขึ้นไปหาอากาศอุ่น หรืออากาศอุ่นจะ
ลอยมาหาอากาศเย็น บุญคำไม่รู้เรื่องหรอกนาย บุญคำรู้อยู่
อย่างเดียวว่า เปลวเทียนมันชี้บอกตำแหน่งอะไรกับนายสักอย่าง
หนึ่ง ด้วยอำนาจอาคมของนายเสียมากกว่า”

“บุญคำรู้ หรือเข้าใจยังไงก็สุดแล้วแต่เถิด เป็นอันว่าเอา
ยังงี้...สองคนยืนอยู่ตรงนี้ก็ก่อนนะ คอยส่องไฟฉายให้ฉัน ตัวฉัน
เองจะไต่ขึ้นไปตามหลังหินนั้น เพื่อจะพบลู่วางอะไรบ้าง แล้ว
ค่อยสังเกตเปลวเทียนไว้ด้วย ว่าขณะที่ฉันไต่ขึ้นไป มันจะเบน
ไปทางด้านอื่นอีกไหม ถ้ามันเปลี่ยนทิศ หรือเริ่มไหวรวนเรไป
ทางอื่น ให้ตะโกนบอกฉันทันที”

“เดี๋ยว นาย ขอบุญคำถามนายสักนิดเถอะ...”

“ถามอะไร?”

“ตอนที่นายนั่งบริการอยู่หน้าเทียนนี่นะ นายได้ยินเสียง
อะไรบ้างหรือเปล่า ถ้ามันลั่นครืดๆ ยังกะจะฟังแทบลงมา แล้ว
ก็มีเสียงครางยังกะฝืนรอกขอส่วนบุญแซ่รอบตัวไปหมด บุญคำ
ไม่ได้ยินคนเดียว ไอ้จันก็ได้ยินด้วย”

เขาสั่นศีรษะ ตอบหน้าตาเฉยปกติว่า

“คิดนึกไปเองแล้วก็ได้ยินไปเอง ฉันไม่เห็นได้ยินอะไร
สักอย่าง ก็บอกแล้วว่าให้สงบสติอารมณ์คุมไว้ให้ดี เอาละ อย่า
มัวชักช้าอยู่เลย เวลาไม่คอยท่า ฉายไฟส่องทางให้ด้วย ฉันจะ
ไปขึ้นไปดูตลาดแลก่อนเดี๋ยวนี้แหละ”

กล่าวจบ เขาก็เคลื่อนที่ทันที อย่างตัดสินใจเด็ดขาด
ค่อยๆ ไต่เขาเลาะขอบเหวอันหมื่นหมื่นไปก่อน บุญคำก็ส่องไฟ
ให้เห็นเส้นทางใจเต้นอยู่ตึกๆ ส่วนจันก็คอยชำเลื่องมองดูที่เปลว-
เทียนตลอดเวลา เห็นยังคงชี้ตั้งเป็นมุมเอนดูประหลาดอยู่เช่น
นั้นโดยไม่กระดิกไหวเลย

พอถึงตำแหน่งที่ตรงกับหลืบหินเบื้องบน ดាំทะมึนแล
ทะเง๋อมอยู่เหนือศีรษะ สูงขึ้นไปประมาณ 7-8 วา เกือบติด
เพดานถ้ำ จอมพรวนก็ค่อยๆ เกาะง่าหินที่โผล่ยื่นออกมาอย่าง
แปลกจากระเบียบ แต่ก็สวยงามระคนไปกับความน่ากลัวนั้นป็น
ไปยขึ้นไปช้าๆ อย่างระมัดระวัง ค่อยๆ เหยียบโหนสูงขึ้นเป็น
ขั้นบันได โดยมีลำแสงไฟฉายช่วยส่องให้ทุกช่วง

พื้นหินค่อนข้างลื่นและเต็มไปด้วยคราบตะไคร่ บางแห่ง
ก็มีน้ำไหลแผ่วจากอยู่รินๆ สองสามครั้งที่เขาเกือบพลาด
เพราะความลื่นแทบจะพลัดร่วงลงมา ทำเอาทั้งบุญคำและจัน

ร้องอุทานออกมาอย่างตกใจ เพราะถ้าหลุดลงมาเมื่อไหร่ ก็
แปลว่าจะหล่นลงไปในห้องแหวนที่รอรับอยู่เบื้องล่างเมื่อนั้น แต่
รพินทร์ก็สามารถคว้าแ่งหินเกาะห้อยต้องแต่งอยู่ได้อย่างน่า
หวาดเสียว แล้วก็ออกแรงขึ้นข้อตัวเองให้สูงขึ้นไป ใช้เท้า
เหยียบยันแ่งข้างเคียง ค่อยๆ ไต่กระดืบขึ้นไปทีละช่วง สะดวก
บ้าง ยากบ้างสลับกันไป โดยหยุดมองหาเส้นทางอยู่เป็นระยะๆ
ส่วนบุญคำก็ฉายไฟให้เขาเห็นทิศทางเหนือศีรษะขึ้นไปอย่างคน
เข้าใจอะไรดีอยู่แล้ว โดยไม่ต้องเสียเวลาแนะนำหรือออกคำสั่ง
ว่าควรจะให้เห็นอะไรอย่างใดบ้าง

“เปลวเทียนเป็นยังงัยบ้าง จัน?”

เสียงเขาร้องถามลงมา และจากการถามโดยตำแหน่ง
ที่มาเกาะยืนอยู่บนหินสูงกว่าพื้น 4-5 วา นั่นเอง แม้จะพูดเบาๆ
มันก็ดังกังวานก้องไปหมด

“ยังขึ้นอยู่ที่เดิม นาย ไม่กระดิกเลย”

“บุญคำ! ส่องไฟมาทางด้านซ้ายมือของฉันนี่หน่อย ตรง
หัวของฉันนี่ ปีนขึ้นไม่ได้เพราะแผ่นหินมันชะงักล้าออกไปมาก
เหลือเกิน เอื้อมไม่ถึง แล้วก็ไม่มีแ่งที่จะเกาะโหนขึ้นไปได้”

เขาสั่งลงมาอีก

บุญคำก็กราดลำไฟฉาย ส่องไปทางซ้ายมือ เหนือศีรษะ
ของเขาทันที มันเป็นหลืบหินลักษณะแบนๆ ซ้อนกันอยู่หลาย
ชั้น คล้ายๆ ชั้นบันได และยังมีชะง่อนโผล่ออกมาเกะกะไปหมด
พอที่จะอาศัยยึดเหนี่ยวได้บ้าง และถ้าไต่ขึ้นไปตามทิศทางนั้น
อีกแค่ 2-3 วาเท่านั้น ก็จะบรรลุถึงบริเวณชานศิลาเกือบชิดกับ
เพดานด้านบน อันเป็นเส้นทางที่เปลวไฟชี้บอกตำแหน่ง

ถ้าขึ้นไปบนนั้นแล้ว พบว่าฝาผนัง ซึ่งมองจากข้างล่าง ไม่เห็นกลายเป็นหินตัน ความหวังทั้งหลายในการค้นหาเส้นทาง ตรงตำแหน่งนี้ ก็ภินท์พังลงแค่นี้ แปลว่าปีนขึ้นมาเหนื่อยเปล่า! ...แต่เขามั่นใจ...มั่นใจอย่างที่สุด เพราะขณะที่มายืนเพ่ง สายตาตรวจดูเส้นทางที่จะปีนต่อไปนี่ เริ่มสัมผัสกับกระแสลมที่โชยผ่านมาอ่อนๆ จะว่าเกิดจากอุปาทานหรืออะไร ก็ยังไม่ทราบได้

รพินทร์ยืนนิ่งอยู่ครู่ ควักบุหรือออกมาจากกระเป่าเสื้อ จุด เป็นตัวแรก พ่นควันโขมง แล้วก็จริงดังที่เขาเข้าใจ กลุ่มควัน บุหรี่ที่เป่าที่บออกไปนั้นค่อยๆ ม้วนตัวลอยขึ้นเบื้องสูง พร้อมทั้งหายลับขึ้นไปบนชานหินเหนือศีรษะนั้น

เขาดับบุหรี่เฟิงจุดและสูบอัดเข้าไปได้เพียงอึดเดียวเท่านั้นที่ ยัดใส่กระเป่าเสื้อไว้ แล้วไต่เง่หินทางซ้ายมือไปโดยไม่ ปล่อยให้เวลาให้ล่าช้าอีกเลยท่ามกลางการเฝ้าจับมองตาไม่กะพริบ ของพรานคู่ชีพทั้งสอง แล้วชั่วไม่กี่อึดใจต่อมา นั่นเอง โดยทิศทาง เบื้องล่าง ที่บุญคำและจันเฝ้าจับตาเขม็งดูอยู่ ร่างของพราน ใหญ่ก็ลับหายบังเหลี่ยมขึ้นไปสู่ชานหินที่ยืนล้าเป็นแผ่นออกมา ใส่น

ทั้งสองคน ทำหน้าตื่นเล็กน้อย มองกันเองอีกครั้งเมื่อ ไฟฉายที่ส่องตามขึ้นไปนั้น ส่องไม่พบเห็นร่างของจอมพรานอีก ทูว่ากันว่าเขาจะกลืนหายเข้าไปในเพดานหินฉะนั้น หันแลดู เปรี้ยวเทียน ก็ยังเห็นส่องชี้ทางอยู่ในมุมเดิมไม่เปลี่ยนแปลง แต่

แล้วก่อนที่คนใดคนหนึ่งจะตะโกนเรียกเขาขึ้นนั่นเอง ลำไฟฉายของบุญคำ ที่กราบส่องค้นหาไปตามมุมหลืบ ก็สาดจับกระทบใบหน้าของเจ้านายที่โผล่ชะโงกลงมา ลักษณะของเขาคงจะนอนคว่ำพังพาบอยู่บนชานหินนั้น และโผล่แค่คอลงมาให้เห็น

“ฮึ้ย! นายโผล่หน้าอยู่นั้น!...”

เสียงจันอุทาน

“เออ! เห็นอยู่แค่นี้ว่ะ ไม่รู้ตัวอยู่ไหน ถ้านายยัดคอยาวลงมาหาเมื่อไหร่ละก็ ไ้อ้จันเอ๊ย เอ็งกะข้าโดดเหวนี้เหอะวะ อย่าอยู่เลย”

ตาคำกระซิบกระซาบ

เสียงรพิณตรีจูปากกลั่นลงมา แม้ทั้งสองจะพูดปรึกษากันเบาๆ แสนเบาเท่าไรวะ เขาก็พอได้ยินจับกระแสความได้ ร้องบอกลงมาว่า

“นี่ตาเฒ่าสับปะรังเคทั้งสองคนนั้นนะ เอาเลย เลือกเอาได้สองวิธี จะโดดเหวตายโหงตายท่าเสียทั้งสองคนก็เชิญ หรือไต่ตามฉันทันขึ้นมาก็ลงมือได้เดี๋ยวนี้”

“อ๊ิบ! นายจริงๆ แหละว้ย ไ้อ้จัน ตาเราไม่ได้ฝาดไปหรอก...”

บุญคำร้องออกมาอย่างดีใจ แล้วตะโกนถามขึ้นไปว่า

“นาย! นายพบช่องทางแล้วเรื่อ มีทางหรือเปล่าบนนั้น?”

“อย่ามัวถามอยู่เลย ตาคำ ให้จันไต่ตามเส้นทางที่ฉันทันขึ้นมาก่อนนี่ เป็นคนที่สอง บุญคำรออยู่ตรงนั้นก่อน ขึ้นมาทีละคน คอยส่องไฟให้ด้วย เอ้า! นี่เชือก จะโรยลงไปให้ ระวังให้มาก ๆ นะ ทางลื่นมากทีเดียว”

พร้อมๆ กับบอกลงมาดังนั้น สายเชือกในล่อนประจำ ตัวของพรานใหญ่ ก็ทอดห้อยลงมาจนถึงพื้น สมุนซ้ายของเขา เพลื่อนจากที่โดยเร็ว ไม่ต้องให้เตือนอะไรมาก ค่อยๆ ไต่เลาะ ขอบเหวไป โดยทำอาการเดียวกับเขาในครั้งแรก พอถึงปลาย เชือกที่รพินทร์หย่อนลงมาให้ ก็จัดการมัดติดกับเอว เพื่อป้องกัน การพลาดหลุด พร้อมกับไต่เตี้ยะขึ้นไปอย่างรวดเร็ว เต็มไป ด้วยความมั่นใจยิ่ง เพราะเชือกเป็นสายชุชีพคอยป้องกันไว้ให้ กักชั้นหนึ่งแล้ว ระหว่างนั้นบุญคำก็ทำหน้าที่ส่องไฟให้ตามเดิม

พอจันทาลับเข้าไปถึงตำแหน่งเดียวกับรพินทร์ ก็ถึง ทวารของแกม้ง

“ดับเทียน แล้วเก็บเสีย!...”

เขาบัญชาต่อมา

“ใช้ไฟฉาย ส่องทางเลียบเหวเข้ามา พอถึงยืนรออยู่ตรง หน้าก่อน เอาปลายเชือกที่หย่อนลงไปให้นี้ ผูกกับไฟฉาย ฉัน จะตั้งไฟฉายขึ้นมาก่อน แล้วส่องจากด้านบนลงไปให้”

บุญคำรีบปฏิบัติตามคำสั่งของเขาทันที บริกรรมคาถา ง่ายๆ ตามพิธีกรรมของแก แล้วก้มลงเป่าเทียนที่ติดเปลวไฟอยู่ ที่ขอบ คัวาเทียนเก็บลงย่ำม หลังจากนั้นก็เปิดไฟฉายส่องทาง ค่อยๆ ไต่ลงมายังตำแหน่งที่รพินทร์รอยเชือกผูกกับไฟฉายอย่าง มั่นคง แล้วร้องให้สัญญาณขึ้นไป ดวงไฟที่ใช้ส่องทางถูกสาว ขึ้นไปก่อน พอถึงมือรพินทร์ เขาก็โยนสายเชือกคืนลงไปพร้อม กับส่องไฟให้จากด้านบน

“เร็ว! จัดการผูกเอวแล้วค่อยๆ ไต่ขึ้นมา อย่ามัวชักช้า หนุ่ เสียงทายภาวนาให้ดีก็แล้วกัน ถ้าบาปหนากรรมหนัก สาย

เชือกนี้ก็ขาด หลุดร่วงนรกไปแล้ว ช่วยอะไรกันไม่ได้อีกแล้ว ถ้าบุญช่วยอยู่บ้าง ชะตายังไม่ขาดก็จะไต่ขึ้นมาถึงบนนี้ได้”

“ฮี้! นายภูผุดอะไรยังงั้นก็ไม่รู้ จะแข่งให้ไ้ค้ำลงนรกแล้วหรือยังงิ ฮี้ธ่อ !”

ตาเต๋มาจอมเขียนบ่นอ้อ๊ แล้วโหนสายเชือก ใช้เท้าเหยียบ แ่งหินป็นป้ายขึ้นมาอย่างคล่องแคล่วอย่างกับลิง รวดเร็วกว่า การขึ้นของจันเสียอีก แม้ว่าบางครั้ง ความรีบด่วนจะทำให้แก พลาด มือหลุดไปเพราะความลื่นของแ่งหิน ลอยต้องแต่อยู่ กลางอากาศ แต่ทั้งรพินทร์และจันที่ขึ้นไปนอนพักพาบคอยอยู่ ก่อนแล้ว ก็ช่วยกันหิ้วรั้งเอาแกพ้นภาวะวิกฤตนั้นขึ้นมาได้อย่าง ทุลักทุเล

ที่สุด บุญคำอันเป็นคนที่สาม ล้าหลังที่สุด ก็ปีนขึ้นมา นอนหอบแฮ่กๆ รวมกลุ่มอยู่กับรพินทร์และจัน ที่ล่องหน้าขึ้นมา ก่อนแล้ว

ตำแหน่งที่ทั้งสามปีนป้ายกันขึ้นมาหมอบอยู่นั้น เป็น ชานหินราบเรียบกว้างประมาณ 5-6 เมตร และระดับที่ยื่นล้ำ ออกไปเหนือปากเหวเบื้องล่างนั้น วัดจากตำแหน่งที่ขึ้นมาพัก เหนื่อยตั้งหลักกันอยู่ ขึ้นไปสู่เพดานถ้ำที่แลเห็นจากขณะยืนอยู่ เบื้องล่าง ห่างแคว่เท่านั้น

ทั้งจัน และบุญคำ ที่ไต่ขึ้นมาถึงภายหลัง เมื่อมองเห็น สภาพของชานหินนั้น เป็นทางทะลุยาวเหยียดไปในระดับสูง โดยชอกซอนเป็นโพรงลึกเข้าไปในผนัง ต่างก็อุทานลั่นออกไป อย่างยินดีขีดสุด

“เฮ้ย มีทางทะลุไปได้แล้วว้ย!!”

รพินทร์ดับไฟฉายในมือมืดมืดสนิทลง แล้วสะกิดคนคู่ใจของเขาทั้งสอง ให้มองไปตามช่องทางในระดับสูงอันเป็นป้ายกันขึ้นมานั้น บอกเรียบๆ ว่า

“เฮ้! คราวนี้ช่วยกันพิจารณาให้ดี ตามช่องทางที่ทะลุออกไปโน่น เห็นอะไรไหม?”

“แสงสว่าง!...มีแสงหลัวๆ อยู่ตรงนั้น! มันจะต้องมีทางที่ทะลุช่อง จากโพรงใดโพรงหนึ่งลงมาแน่ๆ และคงอยู่ไม่ไกลนัก”

จันไววายลั่นอย่างลึมตัว

ท่ามกลางความมืด ที่ต่างมาหมอบพัก เรียงกันเป็นหน้ากระดานอยู่บนชานหินชั้นสูง สูงแทบจะติดเพดานถ้ำนั้น เมื่อจ้องไปตามช่องทางที่ธรรมชาติเจาะเอาไว้ ซึ่งจะเป็นหนทางยาวไกลสักแค่ไหน หรือนำไปสู่ที่ใดก็ตามที่ ทั้งบุญคำและจันสังเกตเห็นความสว่างรางๆ ปรากฏอยู่ตรงซอกมุมซอกหินห่างออกไปประมาณไม่เกิน 10 วา ซึ่งผิดไปกับความมืดมืดที่เผชิญกันมาโดยตลอด ชนิดไม่เห็นแสงเดือนแสงตะวัน มันเป็นแสงสะท้อนหักเห ที่เล็ดลอดมาจากช่องทางใดช่องทางหนึ่ง และเสาดเข้ามาถึงตำแหน่งนั้น ทำให้พอมองเห็นซอกหิน ในเส้นทางยาวเฉดประมาณ 2-3 ตารางวา หน่อหินงอกอยู่พร่าวไปหมดราวกับฉากประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างไว้ ขณะเดียวกัน ก็สัมผัสได้กับกระแสลมอ่อนๆ ที่โชยผ่านร่างกายมาอย่างแผ่วเบาเป็นระลอก-ระลอก กลิ่นอับของถ้ำอันประกอบด้วยตะไคร่ และ

ว่านที่เจริญเติบโตได้แต่เฉพาะในความมืด ลอยมาสัมผัสมาน-
ประสาทอยู่ริ้ว ๆ

ทั้งบุญคำและจัน แทบจะลุกขึ้นเต้น เมื่อมองเห็นเส้นทาง
เชื่อมโยง แยกออกไปจากเส้นทางเข้าออกตามปกติเบื้องล่างนั้น
ซึ่งมันซ่อนอยู่บนหนวลีปหินที่สูงขึ้นมา โดยที่ตนเองทั้งคู่ไม่เคยค้น
พบหรือคาดฝันว่าจะมีช่องทางมาก่อน

“ยังงิ พ่ออาจารย์นักตัดเหล็กไหล ไหนว่าสำรวจเส้น
ทางใต้ภูเขานี้ไว้ก่อนอย่างปรุโปร่งหมดแล้วยังงิละ”

รพินทร์ถามขึ้นเบา ๆ

ทั้งจันและบุญคำยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้งที่สุด ยกมือ
พนมขึ้นเหนือหัวอย่างยอมแพ้ศิโรราบ

“โอ้! นายอย่าว่าอะไรบุญคำ กะไอ้จันเลย ถ้าบุญคำ
หรือไอ้จันเป็นอาจารย์ตัดเหล็กไหล ป่านนี้ก็คงได้เหล็กไหลขาย
รวยไปแล้วไม่มาเป็นลูกกะตุ่มนายคอยติดสอยห้อยตามต้องแต่ง
อยู่อย่างนี้หรอก บุญคำยอมแพ้นายมานานแล้ว ไม่จะฝากตัว
เป็นศิษย์เรือ ใครจะไปนึกถึง ว่าบนหนวลีติดเพดานถ้ำเหนือเหว
นี้ จะมีเส้นทางทะลุไปได้ มองจากข้างล่างรู้ที่ไหน ต้องปีนขึ้น
มาด้วย แล้วกว่าจะปีนขึ้นมาพบได้ นายก็ต้องเพ่งกลีบนิมิตกรรม
เสียย่าแยเหมือนกัน เจ้าถ้าเขาสู่วิชา นายไม่ได้ ก็เลยเปิดทางให้
ส่วนบุญคำกะจันนะ แค่เดินตรวจดูตามเส้นทางข้างล่างเท่านั้น
ทะลุออกไปอีกฟากหนึ่งได้โดยไม่หลงตายอยู่ในถ้ำนี้ ก็นับว่าเก่ง
แล้ว”

ตาพรานเต๋าบ่นอ้อย

“นายกูแน่จริง ๆ คนหนุ่ม ๆ สมัยใหม่ พุดฟารังเป็นน้ำ

ทำไมถึงเก่งยิ่งกะพระธุดงค์ยิ่งงี้หว่า กลัวใจเลย ผะผ่า! แทนที่จะเรียกนาย เรียก ‘หลวงพ่อ’ เสียดีรี?”

เสียงจันครางออกมาอีกคนหนึ่ง แต่ก็เต็มไปด้วยกระแสแห่งความปีติปราโมทย์ยิ่งนัก

“ฉันไม่ได้เก่งกาจอะไรเหนือกว่าจันหรือบุญคำในเรื่องนี้หรอก เพียงแต่ว่า ฉันไม่ชอบส่งเดชทำอะไรลวกๆ เหมือนอย่างบุญคำกับจันเท่านั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง มันอาศัยหลักความจริงที่จะต้องพิจารณาให้รอบคอบ เราเข้ามาด้วยกันอยู่ในถ้ำลึกถึงขนาดนี้ แล้วก็ยังอุตส่าห์มีอากาศหายใจกันอยู่ได้ มันก็ต้องแปลว่าสภาพของถ้ำจะต้องมีช่องทางซ่อนทะลุไปยังด้านอื่นๆ ได้ อย่างไต่ยก็ทางระบายอากาศ เพียงแต่จะต้องใช้เวลาใคร่ครวญตรวจหาให้ละเอียดกว่าที่บุญคำและจันเคยสำรวจกันอยู่อย่างลวกๆ มาแล้ว มันอาจจะซ้ำหน้อย แต่ก็ต้องพบแน่ๆ ถ้าไม่ช่องทางด้านบน ก็จะต้องเป็นช่องทางด้านล่างที่ต่ำลงไปอีก เป็นต้นว่าช่องต่อเชื่อมระหว่างเหวต่อเหว...เป็นไง พบทางเชื่อมทะลุถึงกันด้านบนแบบนี้แล้ว พอจะมีความหวังขึ้นบ้างหรือยัง?”

ประโยคหลัง เขายังเสียงลูกน้องทั้งสองคน

จันยิ้มออกมาได้ บอกเสียงหนักแน่นว่า

“ถ้าทั้งสองคนนั้นไม่ถูกหินทับตายเสียก่อน เราตามตัวได้แน่นอน! ทางบนเพดานถ้ำนี้ จะต้องต่อเชื่อมไปถึงโพรงถ้ำที่สองคนเข้าไปติดอยู่แน่ๆ เลย เพียงแต่ว่าเราต้องค่อยๆ ตรวจหาว่ามันจะลงไปบรรจบกันอยู่ตรงไหนเท่านั้น จันว่าคงไม่ห่างออกไปนักหรอก เพราะปากภูถ้ำทางด้านที่หินถล่มกลบทับ มันก็อยู่ห่างกันไม่มาก”

ส่วนบุญคำ ไม่พูดอะไร ยกมือขึ้นวาตริมฝีปาก แล้วก็
เอื้อนเอ่ยเป็นเพลงยี่เกออกมาเจ้อยแจ้ว

“อนิจจา แม่ยากาแร้ท ถ้าน้องไม่แบนแต่แต่ดก็ยังพอ
ตามได้...ขอบอกกล่าว แม่จอมขวัญพ่อพระเอกไพรวัลย์ เขาไม่
ดูตาย...สู้บุกบันกัดฟันหา โอ้แม่คริสติน่า แม่อย่าเพิ่งตาย...

รอเขาเหนื่อยเถิดทุนหัว แล้วจะได้ผิวชำบาย...ตุเรง เตรง
เต่ง เตรง เต่งเต่งเต่งตุเหลง...โอ้ย !”

เสียงร้องปิดท้ายพิณพาทย์ครั้งสุดท้ายดังลั่น
เพราะมะ هنگที่สับไปกลงไปบนกบาลอันหยิกขูดไป
ด้วยเส้นผมสั้น ๆ ของแก บุญคำคลำหัวป๋อย แยกเขี้ยว
หลับตาปี

**ถ้าจะหมุนขึ้นมาปีกาทวนอีกครั้ง ย้อนกลับ
มาสู่เวลาที่วิกฤต ขณะที่ภูเขาหิมกล่นยานเนื้อ
บุญคำ จัน เชิดวุธ และคริสติน่า ทำหน้าที่
เดินล่อเข้าไปในช่องเส้นทางช่องแคบระหว่างช่องเขาขนาดทั้ง
สองด้าน ตอนตะวันตกพลบเนื้อเย็นวาน เหตุการณ์ปรากฏ
ดังนี้**

เชิดวุธยามนั้นอยู่ในอารมณ์คึกคะนองเต็มที่ ขณะที่แหก
ปากร้องเพลงอันมีข้อความแบบจาบจ้วงอนาจาร ล้อเลียนคริส
ไทระหว่างที่เดินเคียงคู่ไปด้วยกัน โดยทอดระยะตามหลังบุญคำ
และจัน ผู้นำอยู่เบื้องหน้าประมาณ 2-3 วา ขณะนั้น ดูเหมือน
นายทหารหนุ่มจากกองทัพบกไทยจะลืมอะไรเสียหมดสิ้น นอก
จากความครื้นเครงในอารมณ์ทะเล่สิ่ง สนุกสนาน แฝงความโลน

ที่ผสมอยู่ในรูปศิลป์ ซึ่งบ่งชัดออกมาในบทเพลง ข้อความที่เขา นำมาดัดแปลงได้อย่างฉับไว โดยไม่ต้องเสียเวลาประดิษฐ์คำมา ก่อนเลย รวากับกลอนลิเกหรือลำตัด ที่คล้องจองลงตัวโน้ต ได้คำโดยอัตโนมัติ ซึ่งเป็นผลมาจากเขาวงปฏิภาณเกิดขึ้นอย่าง กะทันหัน เริ่มต้นจากประโยคที่หล่อนพูดเป็นเชิงขู่ไว้นั้นแหละ คือ

‘F..ck me and die painfully.....’ หรือ ‘สมสู่ฉัน แล้ว ก็จตายอย่างเจ็บปวดทรมาน’ ซึ่งรูปประโยคเสียงหนักเบาของ แต่ละคำของมันดันเลือกไปลงตัวกับโน้ตดนตรี เพลง ‘เลิฟ มี เทนเดอร์’ เข้าอย่างพอดีบพอดี อาศัยทำนองกันได้อย่างสบาย แต่เนื้อความของคำแปล มันหนักหน่วงอนาจารเสียวกระสัน กว่ากันมากมายนัก ก็จัดว่าเป็นเพลงรักเหมือนกัน แต่เป็นเพลง รักชนิดที่จะร้องให้ใครฟังได้ ก็เฉพาจะอยู่กันตามลำพังสองต่อ สองบนเตียง และเป็นคู่ที่ ‘เคยชา’ กันมาก่อนแล้วเท่านั้น ขึ้น ไปร้องให้ ‘ว้าว’ ที่ไม่ ‘เคยชา’ หรือ ‘ม้า’ ที่ยังไม่เคย ‘ชี่’ ฟังแบบ นี้ มีหวังถูกตบหน้าหัน หรือมิฉะนั้นก็ถูกก้นโคตรไปถึงญาติโยม ทางบิดามารดาแน่

เพราะฉะนั้น จึงไม่มีปัญหาอะไร ที่คริสติน่า จะไม่เต้น เร่า ร้องด่าพ่อล้อมารดาเขาอยู่กริดๆ เพราะเนื้อเพลงอันแสน จะผาดโผน เนื้อหาแทนความหมายถึงตัวหล่อนเอง ชำแรกแทรก ทะลวงเข้าไปทางช่องโสตประสาทก็จริง แต่มันก็สั่นสะเทือน- สะท้อนไปถึงแหล่งสะดุ้งกามของหล่อนอย่างจังที่สุด เหมือน อยู่ๆ ก็ถูกใครเอาลิ้นสากๆ มาคุนเล่นตึงเนื้ออันบอบบางไวต่อ ความรู้สึกชนิดไม่บอกให้รู้ตัวมาก่อน

หล่อนไม่ได้แผดเสียงร้องเอ็ดตะโรตัวอย่างเดียว ยังกราก
เข้ามาทูปตีหยิกข่วนเขาเป็นพัลวัน เชิดวุธก็หัวเราะก๊าก อย่าง
ทบอบชอบใจ ฉวยโอกาสตะครุบกอดหล่อนไว้ หล่อนตบ เขา
ทูป...หล่อนทูป เขาขยำทั้งส่วนที่มันยื่นเด่นล้ำออกมา...หล่อน
หยิกข่วนเขาก็ล้วงควักบี้ และไซ ชุลมุนชุลเกไปหมด สภาพของ
ทั้งสองในยามนั้นดูผาด ๆ ว่าล้อเล่นกันชนิดเข้าถึงตัวนิ้วเนี่ย กอด
ฟัด ชวนเซกันไปมา

เสียงลั่งเล้งลั่นไปหมดทั้งหุบเขาระคนไปกับเสียงหัวเราะ
ของเชิดวุธ ซึ่งเขาลืมไปเสียอย่างสนิทว่าในภาวะเดินเป็น
'เป่าล่อ' เข้าไปหุบเขาอันตรายนี้ รพินทร์ ไพรวลย์สั่งไว้
เช่นไร ไม่ใช่ให้เขามาเล่นสัปดนคะนองมือ คะนองปาก
หย่างที่เป็นอยู่ขณะนี้ แต่เตือนให้ท่องสวดมนต์ภาวนาขอ
ความปลอดภัยสวัสดิมงคลจากพระอรหันต์เจ้า ที่จำลอง
เป็นองค์พระเครื่องรางแขวนคออยู่

ผ่ามาแหกปากร้องเพลงข้อความหยาบโหล่น แล้วก็ทำ
พิเรนทร์ บัดสีบัดเกลิงเสียนี้!!

มันเป็นเวลาเดียวกับเสียงกัมปนาทของไรเฟิลจากพวก
ที่ไต่หน้าผาอยู่เบื้องบน ระเบิดสะเทือนเลื่อนลั่นขึ้นราวกับฟ้า
ผ่า แล้วก็ติดตามมาด้วยเสียงครืนครันของหมู่โขดหินงอกบน
หน้าผาเหนือศีรษะขึ้นไป ซึ่งถล่มพรวูร่วงลงมาประดุจฟ้าถล่ม
โลกทลาย ซึ่งกลบเสียงอื่นใดหมดทั้งสิ้น แหวนพรวดมองขึ้น
ไปยังหน้าผาสูงลิบลิ้วเหนือหัวโดยที่อ้อมแขนยังกอดแม่ผมสีทอง
อยู่เช่นนั้น

เชิดวุธตาก้างตัวแข็ง หยุดลมหายใจนิ่งชั่วขณะจิต เขา

เห็นคลื่นหินเหลือที่จะคณานับก้อนใหญ่่น้อยขนาดต่าง ๆ กันบ้าง
ก็กำลังกลิ้ง บ้างก็ลอยละลายแว้งคว้างลงมาแล้ว พร้อมกับม่าน
ฝุ่นที่ขาวมัวไปหมดเหมือนใครเทbungก็ยักษ์ลงมา และมันก็ประดัง
ประเดเหือกบาลของเขานั้นเอง

บุญคำหรือจัน ขณะนั้นอยู่ที่ไหนเขาไม่อาจทราบได้เพราะ
มันไม่ทันสังเกต รู้แต่เพียงว่าพรานอาวุโสของรพินทร์ทั้งสองคน
เดินอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก

คริสเอง ยามนั้นก็หยุดการเคลื่อนไหวเล่นงานเขา แหงน
ขึ้นไปและยืนตะลึงนั่งเช่นกัน ตาสีฟ้าของหล่อนเบิกกว้าง จับ
อยู่หินก้อนมหึมา ซึ่งลอยละลายไกลลงมาทุกขณะ เหมือนลูก
อุกกาบาตที่พุ่งเข้าชนพื้นโลก ตำแหน่งน่าจะตรงกับตัวหล่อนที่
ยืนอยู่กับเชิดวุธในขณะนี้พอดี...

อาจเป็นช่วงเวลาพิเศษอย่างที่เรียกกันว่า ‘ไมโคร-
เช็กกันด์’ หรือหนึ่งในล้านของวินาที แห่งอานิสงส์ผลบุญของ
อะไรสักอย่างหนึ่งที่เชิดวุธเคยสร้างสมไว้...มิฉะนั้นก็อาจเนื่องจาก
อำนาจสิ่งศักดิ์สิทธิ์เทพคุ้มครองตัวที่ยังไม่ทอดทิ้ง เขาแว่วยินเสียง
กระซิบเตือนว่า

“หลบ!”

ก็แค่นั้นเอง การเคลื่อนไหวต่อไปของเชิดวุธ ดำเนินไป
โดยที่ตนเองก็ไม่รู้สีกตัว และสมองก็ไม่ได้สั่งการ มันเป็นไป
ตามสัญชาตญาณจิตนอกสำนึก

กระซึกเวยคริสติน่า ที่อ้อมแขนของเขากำลังคล้องกอด

หล่อนอยู่ในขณะนั้นเต็มเหนี่ยว สุดแรงเกิด ในลักษณะเหวี่ยง
เป้าหมายที่โยนหล่อนเข้าไป ก็คือปากโพรงถ้ำที่ขุดอยู่ริมทาง
ใกล้ตัวมากที่สุด มันจะเป็นช่องไหน โพรงไหนเขาไม่มีเวลามา
สำรวจไตร่ตรองได้อีกแล้ว ยามนี้ รู้อย่างเดียวกันว่า ขอให้เป็น
แหล่งหลบพายุหินที่กำลังทับถมพรั่งพรูเข้ามาก่อนหน้านี้

และแรงของเชิดวุธยามนี้ ราวกับช้างสาร ร่างสูงระหง
ของคริสปลิ้วตามแรงกระชากของเขาลอยทั้งตัว ศีรษะพุ่งปัก
เข้าไปตรงปากโพรงที่มีขนาดกว้างประมาณ 2 เมตร และสูงไม่
เกินระดับอกนั้น เหมือนถูกยักษ์จับขว้างเข้าไป ถ้ำในยามปกติ
แล้ว การทุ่มเหวี่ยงเข้าไปสู่โพรงหิน ที่เต็มไปด้วยโขดหินงอกอยู่
ตะปุ่มตะป่ำไปหมดด้วยความแรงขนาดนั้น ก็หมายถึงการทุ่ม
กันอย่างไม่เลียง อาจคอหัก แขนขาร่างกายส่วนใดชำรุดไปได้
ทั้งสิ้น ทว่าในยามนี้ เชิดวุธไม่มีโอกาสที่จะคิดได้อีกแล้ว คริสติน่า
เข้าไปคอหัก พิกลพิการอยู่ที่ในโพรงกำบัง อันเป็นโพรงถ้ำเล็ก ๆ
นี้ หล่อนก็ยังมีโอกาสรอดมากกว่าที่จะยืนเป็นเป้าเด่นอยู่ที่เดิม
เพราะตำแหน่งนี้จะกลายเป็นจุดมหายุณไปในพริบตาเมื่อห่าฝน
ศิลาเหล่านั้นหล่นลงมาถึง

พร้อมกัน ตัวเขาเองก็พุ่งหลาวข้ามโขดหินรูปหลังเต่า ที่
ขวางหน้าอยู่ ตามติดเข้าไปในทันที สำนึกครั้งสุดท้ายก็คือเสียง
ตุ้มสนั่น สะเทือนเหมือนแผ่นดินไหวบริเวณพื้นที่ทั่วๆ ไป ของ
หนักแข็งน้ำหนักและขนาดต่างๆ กันประดังกรูกรียว เหมือน
มีอะไรมาขว้างปา ตั้งแต่สะบักลงไปจนกระทั่งขาระหว่างที่เขา
พุ่งหลาวลอยเข้าไปสู่เป้าหมายทำตัวราวกับพระเอกหนังจีน ผู้
สามารถใช้กำลังภายในเหาะเหินเดินอากาศได้ฉะนั้น โลกรอบ

ตัวทุกด้านขณะนั้นพลิกหมุนไปหมด ตับไตไส้พุงและอวัยวะภายในสิ้นสะเทือนขยับเขยื้อนคล้ายๆ กระสุนปืนใหญ่มาตกแตกอยู่ไม่ห่างตัว

ระหว่างที่ลอยตัวข้ามโศดหินติดตามหลังคริสติน่า ซึ่งปลิวกระจัดกระจายด้วยแรงเหวี่ยงเข้าไปก่อนแล้วนั้น นายทหารหนุ่มเก็บคอ มือทั้งสองไขว้กันตะปบรัดแน่นที่ต้นคอไว้ งอตัวค้มลงโดยม้วนให้เป็นลักษณะลูกกลมที่สุด ตามหลักของการลงสู่พื้นของพลร่ม หรือมิฉะนั้นก็การกระโดดไปเพื่อล้มตัวของนักยิมนาสติก

ล้มผัดต่อไป ก็คือ ร่างกายของตนเองพลิกตีลังกากลางอากาศเอาหนอกของสะบักส่วนหลังกระแทกกับอะไรไม่ทราบ มันเจ็บและจุกแน่นแทบดับจิต จากนั้นร่างกายที่ม้วนกลับนั้นก็กลิ้งกระเด็นไปกระทบของแข็งต่างๆ ที่ดักรออยู่ก่อนแล้ว จำแนกไม่ถูกว่าปะทะส่วนใดเข้าบ้าง

พร้อมๆ กับความรู้สึกวูบสุดท้าย ที่บอกกับตนเองว่า “หลวงพ่อ ช่วยลูกด้วย!” ก็เป็นขณะเดียวกับที่สำนึกว่า “กูดับแน่แล้ว”

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็มืดไปจากความรู้เห็นทั้งมวล เขาเหมือนไฟฟ้าที่ฟิวส์ขาด...

นานเท่าใดไม่ทราบได้ ตายแล้ว หรือยังมีลมหายใจอยู่ก็ไม่ทราบเหมือนกัน ดวงจิต (หรือมิฉะนั้นปราณ) ของเขาก็ภาวนา

นะโม โพธิสัตว์ อาคันติ

มายะ อิติ ภควา!

ครั้นแล้ว แสงมลังเมลืองประหลาด ก็ค่อยๆ ปรางภูขึ้น
ทีละน้อย จนกระทั่งเด่นชัด ภิกษุชรารูปหนึ่งร่างสูงใหญ่ ผิว
กายดำสนิทยืนอยู่เบื้องหน้าเขา ประกายแสงเรืองรอง แผ่อก
มาจากร่างกายและใบหน้าอันก่อปรไปด้วยความการุณย์นั้น มือ
ข้างหนึ่งของท่านยกขึ้นช้าๆ ในลักษณะให้พร

“สาธุ! พระคุณเจ้ามาโปรดลูกแล้ว ถึงลูกจะตายไปก็
ไม่เสียดายชีวิต เพราะลูกได้เห็นหลวงพ่อแล้ว หลวงพ่อจริง ๆ
ด้วย!!”

ดวงจิตของเขาได้ร่ำร้องอย่างปีติปราโมทย์ออกไปเช่นนั้น
ภิกษุรูปนั้นสำแดงตนมาให้เขาได้เห็น (ในดวงจิตอันมืด
สนิทไร้สติ) ชั่วขณะหนึ่ง และโดยมิได้เอื้อนเอ่ยคำใดด้วยทั้งสิ้น
ภาพของท่านก็ค่อยๆ จางออกทีละน้อยเลือนหายไป กลายเป็น
ความมืดสนิทตามเดิม

ต่อมา โสตสัมผัสและกายสัมผัสของเขา จึงเริ่มรู้สึกตัว
แกงอยู่ที่ไหน ภาวะใดไม่ทราบได้ แต่รู้สึกแน่ๆ ว่านอนเหยียด
กายอยู่กับพื้นแข็งกระด้างเย็นสนิท เฉพาะส่วนศีรษะเหนือต้น
ศอกเข้าไปเท่านั้น ที่พาดอยู่กับสิ่งอ่อนนุ่มอบอุ่น ร่างกายถูกขยับ
เบาๆ มีมืออุ่นประกอบด้วยนิ้ว จับประคองใบหน้า พร้อมกับ
เสียดกระชิบเรียกถี่ๆ อย่างรุ่มร้อน ท่ามกลางความเจ็บแสบ
ใจเท่านั้น

“วูธ!...คุณเป็นยังไงบ้าง?...คุณยังไม่ตายนะ ชีพจร ลม-
หายใจยังมีอยู่...รู้สึกตัวเสียทีซิ คุณสลบไปนานแล้ว”

เสียงนั้นชัดเจนที่สุด

ใบหน้าของเขาถูกอุ้งมือจับพลิกไปมา และมานประสาธ
ก็สัมผัสกับกลิ่นฉุนของแอมโมเนียที่ลนอยู่ริมช่องจมูก พอสุด
ลมหายใจลึกๆ ก็ผงะแทบสำลัก สะดุ้งลืมตาขึ้นมาทันที

รอบด้านมืดมืดไปหมด คงมีแสงสว่างเป็นลำจำกัดจาก
ไฟฉายที่เปิดวางไว้ใกล้ๆ ตัวเท่านั้น ทันทีที่สติคืนสู่ตัว เขาเอื้อม
มือตะครุบสร้อยแขวนพระเครื่องรางที่ห้อยคอไว้ก่อนอื่น พร้อม
กับอุทานออกมาว่า

“หลวงพ่อด! เมื่อไหร่ท่านมายืนอยู่ตรงนี้ ท่านไปไหน
เสียแล้ว...”

“คุณว่ายังไงนะ ใครยืนอยู่ตรงนี้?”

เสียงร้องถามมาเบาๆ จากผู้ที่ประคอง เอาศีรษะของเขา
พาดตัก และให้การปฐมพยาบาลอยู่ ใบหน้าอันชะมุกชะมอม
ไปด้วยฝุ่นละออง มองเห็นได้รางๆ จากแสงลำไฟฉายที่เปิดตั้ง
ทิ้งไว้ นั่นก็มาจ้องหน้าจนเกือบชิด

จำได้ในทันทีว่า นั่นคือ แม่ผมทอง คริสติน่า

แต่...ยังลำดับภาพไม่ถูกต้องนักกว่า นี่มันเกิดอะไรขึ้น
และอะไรเป็นอะไร

“คริส!”

เขาอุทาน ขณะที่ผงกกายขึ้นนั่ง พร้อมกับกัดฟันหน้า
นิ้ว ครางออกมา เอามือกุมท้ายทอยและหน้าผากไว้ สัมผัส
ต่อไปที่คืนมาสู่ก็คือการสะบัดสะบอมขัดเคล็ดปวดยอกไปหมด
ทั้งสรรพางค์กาย

“ฉันเอง...รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง?”

หล่อนถามต่อมาโดยเร็ว ยังจับไหล่เขาแน่นอยู่เช่นนั้น
นายทหารหนุ่มแยกเขี้ยว

“อ้าว...”

เขาร้องยาวออกมา

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นนี่ ผมฝันไปหรือยังไง?”

“ใช่! ผัน...แต่เป็นฝันร้ายเอาการทีเดียวแหละ ฉันก็ดันมาฝันร่วมกับคุณด้วย แต่ตื่นรู้สึกตัวก่อน งมหาตัวคุณพบ ครั้งแรกนึกว่าตายไปเสียแล้ว แต่เห็นมีลมหายใจ ชีพจรยังเต้น ตรวจดูก็ไม่พบว่ามึร่างกายส่วนไหนย่อยยับพิการไป นอกจากบาดแผลจากหน้าผาก ฉันห้ามเลือดและเอาพลาสติกเตอร์ยาปิดไว้ให้แล้ว ใช้เวลาปลุกเรียกคุณไม่ต่ำกว่า 10 นาทีมาแล้ว”

เชิดวุธคงสูดปากอยู่เช่นนั้น เอามือลูบคลำดูตามใบหน้า
ของตนเอง แล้วก็พบว่าพลาสติกเอร์ยาปิดอยู่ที่หน้าผากเหนือคิ้ว
ขวาเป็นเส้นยาว มีอาการเสียวแปลบ มันไม่เจ็บแต่ชา และชา
ไปหมดแทบทุกส่วนของร่างกาย เสียงคริสบอกต่อมาว่า

“หน้าคุณจึก เป็นแผลยาวเกือบ 3 นิ้ว เข้าใจว่ากระแทก
กับแฉ่หิน นอกนั้นไม่มีบาดแผลอะไรมากนัก คงจะถูกกระแทบ
กระแทกอย่างแรงจนหมดสติ”

“นี่เราอยู่ที่ไหนกันนี่ ผมรู้สึกเหมือนถูกธรณีสูบ”

เชิดวุฒพ์มพ์ออกมา พยายามเหลียวมองไปรอบ ๆ ของ
ความตื้นที่บและมิดสนิทของผนังหินรอบด้าน

คริสติน่าไม่ตอบ แต่คว้าไฟฉายที่เปิดตั้งอยู่ใกล้ๆ ขึ้น
มาส่องให้เขาดูไปรอบๆ เซ็ดูธมองตาม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ปากทางเข้า ซึ่งบัดนี้มีก้อนหินปรักหักพังมาอุดตันเต็มไปหมดแล้ว บริเวณที่ทั้งสองนั่งกันอยู่ ห่างจากปากทางเข้ามาประมาณ 6-7 ตารางเมตรนั้น ท่ามกลางหน่อหินที่งอกโผล่ขึ้นมาจากพื้นพราวไปหมด โดยไม่นับฝาผนังหินที่บดสีดำสนิททั้งสองด้านที่เป็นลอนเว้าๆ แหว่งๆ แต่เนื้อหินเรียบมันปลาบ ด้านตรงข้ามกับปากทางเป็นชอกแคบเล็กเหมือนรู มีดื้อไม่ทราบจะนำไปสู่ที่ใด เพราะลำไฟฉายที่สาดตามเส้นทางนั้นเข้าไป สะดุดกับหลืบหินที่บังเสียก่อน เนื่องจากหนทางเริ่มหักเลี้ยวเป็นมุมโค้งหักศอก เมื่อลี้กเข้าไปประมาณ 7-8 วา

นายทหารหนุ่มเอามือตบขมับตัวเองเบาๆ ทบทวนความทรงจำครั้งสุดท้าย แล้วก็ลำดับภาพออกมาได้ประปรังตลอดหมดจากวินาทีดับจิตที่บังเกิดขึ้น มาขาดตอนเอาเฉพาะตรงที่สลับไปเท่านั้น

บัดนี้ เขานั่งถ่างขา กะพริบตาปริบๆ เจียบกริบไปชนิดยังพูดอะไรไม่ออก ส่วนคริสคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ ตัวหล่อนเองก็พยายามมองไปรอบๆ ตามลำไฟฉายส่องเช่นกัน แล้วในที่สุดดวงตาของทั้งสองฝ่ายก็มาพบกันอีกครั้งในเงาสลัวนั้น ดวงหน้าของคริสแลดูขาวโพลนในความมืด แต่ประกายตาขริบเยือกบึกบึนเหมือนเดิม อาจมีแววกังวลสิ้นหวังแฝงอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ยี่หระต่ออะไรทั้งสิ้น พอสบตากียิ้มให้นิดหนึ่ง ถามว่า

“เป็นไง คราวนี้พอจะลำดับภาพได้หรือยังว่า อะไรมันเป็นอะไร ?”

เชิดวุธเป่าลมออกจากปาก

“ว่าแต่คุณเถอะ คริส เรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

“ฉันคิดว่าฉันหมดสติไปชั่ววูบเดียวเท่านั้น เพราะถูกคุณ จับโยนกลิ้งเข้ามาในโพรงถ้ำนี้ แล้วกระแทกกับหินจุก ขยับตัว ไม่ไหว ที่ว่าครู่เดียวก็เพราะตอนที่รู้สึกตัว ยังได้ยินเสียงภูเขา ด้านบนมันถล่มทลาย ดังติดต่อกันยาวนานถึงเกือบ 5 นาทีเต็มๆ ในโพรงถ้ำนี้ก็สั่นคลอนไปหมดเหมือนจะยุบพังลงมาทับเหมือนกัน ฉันนอนฟังอยู่จนกระทั่งเสียงคลื่นหินมันหมดสิ้นไป หลังจากนั้นก็ใช้ไฟฉายส่องหา พบคุณนอนคว่ำหน้าสลบอยู่ตรงนี้ แก้มข้างอีกร่วม 20 นาที กว่าคุณจะรู้สึกตัว คิดเวลาเบ็ดเสร็จ นับจากหินเริ่มถล่ม และคุณโยนฉันเข้ามาหลบอยู่ในซอกนี้เกือบ ครึ่งชั่วโมงเข้าไปแล้ว”

หล่อนบอกด้วยน้ำเสียงที่พยายามให้เป็นปกติที่สุด เสื้อผ้าของหล่อนและเขาขณะนั้นขาดรุ่งริ่งแทบไม่มีชิ้นดี ราวกับใคร เอามีดคมๆ หรือกรรไกรมาทำอย่างไม่เป็นระเบียบ โชคดีอยู่ บ้างที่อาวุธคู่มือและเบ้าหลังที่ติดตัวอยู่ไม่ได้พลัดหลุดหายไป ยัง อยู่ครบทั้งสองคน

“นั่นเวลาเท่าไรแล้ว?”

เขาถามภายหลังยกข้อมือขึ้นดู ซึ่งพบว่านาฬิกาเดินป่ายี่ห้อดีสายเหล็กของเขา ไม่ทราบขาดหลุดจากข้อมือหายไปไหน เสียแล้ว

“หุ้มกับ 12 นาที”

“แล้ว...บุญคำกับฉัน?...”

คริสยิ้มแค้นๆ สั่นศีรษะแซมซ้ำ

“คุณน่าจะรู้ดี ว่าเราพลัดกับสองคนนั้นเสียแล้ว โดยคง เข้ามาหลบกันอยู่คนละซอกโพรงถ้ำ เขาสองคนเดินนำอยู่ด้าน

หน้าเราห่างสัก 7-8 หลา เห็นจะได้ แต่ชี้กำหนดให้เราดูไว้ล่วงหน้าก่อนแล้วว่า หนทางไหนที่เราควรจะหลบเข้าไป ถ้าเกิดเหตุร้ายขึ้น แต่เรามัวแต่ล่าหลังโ้เอ้กันอยู่ และเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นอย่างกะทันหัน ก่อนที่ คุณจะโยนฉันเข้ามาในนี้ ฉันรู้สึกจะเห็นเหมือนว่า บุญคำพยายามจะวิ่งเข้ามาที่เรา แต่หिनมันถล่มลงมาขวางหน้าเสียก่อน ป่านนี้ ถ้าสองคนนั้นไม่หลบเข้าไปในถ้ำ ก็คงจะต้องแหลกไปแล้ว”

“เดี๋ยว ๆ ให้ผมลำดับเหตุการณ์อีกสักครั้ง...”

เชิดวุธกัตรีมฝีปาก เอานิ้วเคาะขมับคิด ตายังจับนั่งอยู่ที่ใบหน้าของแม่เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้าย

“มันมีชอกโพรงถ้ำเรียงกันอยู่ 3 ช่องทาง ก่อนเกิดหिनถล่ม เรายืนกันอยู่ตรงช่องแรก แล้วก็มีอีกช่องหนึ่ง ตรงกลางด้วย ส่วนช่องที่บุญคำกับจันซื่บอไว้ เป็นช่องริมสุดไกลออกไปทางด้านหน้าของเราใช่ไหม?”

คริสส่องไฟไปยังปากถ้ำ ที่ถูกกลบไว้มิดด้วยหินคะเนปริมาณไม่ได้อีกครั้ง

“ใช่! เขาบอกกับเราไว้ล่วงหน้าแล้วว่า สองช่องจะเป็นรูถ้ำที่ตันไม่มีทางออก ส่วนโพรงที่เขาบอกนั้น จะมีทางทะลุออกอีกฝั่งหนึ่งของภูเขาได้ เพราะฉะนั้น ขณะนี้ก็ขอให้คุณรู้ไว้เถิดว่า ถ้าคำบอกเล่าของจันและบุญคำเป็นจริง ก็แปลว่า เราถูกมาติดขังอยู่ในนรกใต้แผ่นดิน ที่หาทางออกไม่ได้แล้ว เพราะเข้าผิดช่องทางที่นัดแนะกันไว้”

“เป็นความผิดของผมเอง ที่ถ่วงเวลา ดึงเอาคุณล่าหลังไว้”

นายทหารหนุ่มพูดออกมาแผ่วเบา ประสานตาหล่อนหนึ่ง
“ไม่หรอก ฉันไม่โทษว่าเป็นความผิดของคุณ หรือของ
ใครทั้งสิ้น อนาคตหรือจุดจบของเราจะลงเอยเอาในรูปแบบนี้เอง
ต่างหาก ฉันก็บอกกับคุณล่วงหน้าแล้ว ขณะที่เราเดินเข้ามาใน
ช่องเขานี้ ว่าชีวิตของฉันหรือของคุณ มันกุดสั้นเท่าๆ กับไม้
เสี้ยนทลายที่เราสองคนหยิบขึ้นมาได้นั้นแหละ”

หล่อนตอบเรียบๆ อย่างผู้หญิงใจเพชร

“วิทยุอยู่ที่คุณหรือเปล่า?”

“นี่ไง”

คริสจัดขึ้นมาชูให้ดู

“ทดลองเรียกบุญคำ หรือพวกเรารู้แล้วยัง ก่อนที่ผมจะ
ฟื้นขึ้นมา”

“เรียกจนคอแทบแตก ไม่มีสัญญาณใดๆ ตอบรับมาเลย
บุญคำกับจัน รอดปลอดภัยเข้าไปในถ้ำที่กำหนดไว้หรือเปล่าเรา
ไม่รู้ เท่าๆ กับไม่รู้ด้วยว่า พวกเราอีก 4 คน คือหัวหน้าของจัน
คือ เบล และรพินทร์ ที่ปีนขึ้นไปบนหน้าผา ใครดับไปบ้างจาก
การถล่มของภูเขาทั้งลูก วิทยุไม่มีประโยชน์อะไรเลยในขณะนี้
เหมือนถูกตัดขาดกันออกไปคนละโลก”

กล่าวจบ หล่อนก็ทดลองกดคีย์ถี่ๆ ให้เขาดู แสงไฟจาก
ตัวเครื่องแบบมือถือสีแดงสว่างอยู่วูบๆ เป็นระยะของการกด
ของหล่อน แสดงว่าแบตเตอรี่ยังทำงาน แต่ก็ไม่ปรากฏว่าจะมี
เสียงเรียก หรือสัญญาณใดๆ มาจากพวกพ้องฝ่ายใดเลย มัน
เงียบกริบ!

“ไหน ลองดับไฟฉายสิ”

หล่อนกคสวิตช์ดับตามคำสั่งของเขา

ตั้งแต่เกิดมา เชิดวุธก็ยังไม่เคยพบเห็นกับความมืดถึงขนาดนี้ แม้ว่าดวงตาทั้งสองจะพยายามเปิดกว้างออกอย่างเต็มที่ สภาพของถ้ำที่เข้ามาติดกันอยู่นั้น มันมืดสนิทเหมือนเอาผ้าดำมาผูกมัดดวงตาไว้หลายชั้น ขนาดเอามือของตัวเองยกขึ้นมากางแผ่ตรงหน้า ก็ยังมองไม่เห็นแม้แต่เงา...

นายทหารหนุ่มเอื้อมมือคลำไปเบื้องหน้า ฝ่ามือเขากระทบกับเนื้อเคียดครัดเป็นก้อนหยุ่นๆ สปริงมือ ในภาวะเช่นนั้น เขาไม่เจตนา หรือมีความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น และผู้ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ก็จับมือข้างนั้นของเขาไว้ ต่างคนต่างบีบกันแน่น

“คริส?”

“อือห์มม์”

“คุณมองเห็นผมไหมนี้ ขณะนี้?”

“เห็นเหมือนกันแหละ แต่จากจินตนาการ ไม่ใช่จากจักขุภาพ”

“มืดฉิบหาย...”

เขาพิมพ์้าเป็นภาษาไทย แล้วถามด้วยน้ำเสียงที่พยายามทำให้เป็นปกติที่สุดว่า

“คุณเคยไปติดหลงอยู่ในถ้ำที่ไหนมาก่อนบ้างหรือเปล่า?”

“เคยเหมือนกัน ถ้ำในสวนสนุกของดิสนีย์แลนด์ ตอนนั้นอายุสัก 11 ปีเห็นจะได้”

“รู้สึกเป็นยังไงบ้าง ตอนนั้น”

“ฉันทลัวแทบเป็นบ้าตาย ร้องเสียงหลงให้คนช่วยเพราะมันน่ากลัวเหลือเกิน ขณะนั้นพลัดกับเพื่อนๆ ที่มุดเข้าไปด้วย

กันด้วยซิ โชคดีที่คนเฝ้าดูแลถ้ำนั้นได้ยินเสียงและเข้ามาช่วยจูง
ฉันออกไป... ‘หนูไม่ควรแยกกับเพื่อน ๆ ที่มาด้วยกัน ถ้ำนี้ลึกลับ
ผิดๆ และสัตว์ประหลาดน่ากลัวมีมาก’ เขากระซิบกับฉันยิ้มๆ
ขณะที่จูงฉันผ่านทางออกมา แล้วก็กระตุกสายเชือกที่ซ่อนไว้ให้
ๆ ปรากฏว่ามีโครงกระดูกที่แขวนอยู่บนหีบถ้ำหล่นลงมาห้อย
โตนงเตง ฉันร้องกรีดกอดขาเขาไว้แน่น คนเฝ้าถ้ำใจดีคนนั้น
หัวเราะ...ปลอบโยนฉัน พอเขาออกมาส่งให้ยังปากทางออกอีก
ด้านหนึ่ง เขาก็ซื้อไอสกรีมโลลี่ป๊อบปลอบใจฉัน 1 แท่ง เขาเป็น
ชายแก่ผมขาว ร่างสมาร์ทที่เดี๋ยวละ”

เชิดวุธหัวเราะในความมืดสนิท

“แล้วคุณคิดว่า คีนี่จะมีชายแก่ผมขาวร่างสมาร์ท มา
ช่วยจูงคุณออกจากถ้ำนี้ ซื้อไอสกรีมปลอบขวัญให้ที่ปากทาง
ออกอีกไหม?”

“ฉันคิดว่า ฉันอาจเห็นเขาอีกครั้งก็ได้ จากจิตใต้
สำนึกของความทรงจำครั้งนั้น แต่ไม่ปรารถนาอื่นใดมากไป
กว่าเห็นเขามายืนภาวนาสวดส่งวิญญาณให้แก่ฉัน ในนาทีสุด
ท้ายก่อนที่ลมหายใจจะสิ้น”

นายทหารหนุ่มดึงหล่อนให้เอนเข้ามาหา แล้วโอบกอด
ไว้อบไหล่ ตบเบาๆ ที่ต้นแขนนั้น

“คิดอะไรอย่างนั้น เมื่อลมหายใจยังมี ความหวังก็ยังมี
แม้จะเป็นความหวังที่เลื่อนลอยสักขนาดไหนก็ตาม...ระหว่างที่
ผมนอนหมดสติอยู่ คุณทดลองสำรวจถ้ำนี้บ้างแล้วหรือยัง นอก
จากปากทาง ที่เราเข้ามาหลบกันอยู่นี้ ผมรู้สึกว่ายังมีช่องทาง
ที่จะเดินหรือคลานเข้าไปได้อีกนะ”

หล่อนสิ้นศึระในเงามืด อากัปกริยาเนือย ๆ หมดอาลัย
ตายอยาก ไม่ยินดียินร้ายใด ๆ ทั้งสิ้น

“ยังไม่ได้สำรวจหรือเคลื่อนไหวไปไหนทั้งสิ้น ฉันไม่กล้า
ทิ้งคุณขณะทีนอนหมดสติอยู่ เผ้าคอยจนกระทั่งคุณฟื้นรู้สึกตัว
ขึ้นมาแน่แหละ”

เชิดวุธหัวเราะอีกครั้ง

“ขอบคุณมากที่ยังอุตส่าห์เป็นห่วงผม ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อน
จะเกิดเหตุการณ์ฉิบหายบรรลัยจักรขึ้นนั้น คุณโกรธแค้นผมมาก
มีอาการเหมือนจะฆ่าเสียให้ตายแน่แหละ เดียวนี้เราก็ก็น้ำ
กันอยู่เพียงแค่สองคนแค่นี้ ไต่แผ่นพิภพ! ถ้าวอด เราก็รอด
ด้วยกัน และตาย ก็ตายด้วยกัน ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมจะ
ตายก่อนคุณ ยกโทษให้ผมนะ ที่ทำให้คุณอารมณ์ไม่ดีเมื่อตอน
นั้น”

หล่อนหัวเราะบ้าง เบา ๆ บอกว่า

“ยังอุตส่าห์จำได้อยู่อีกหรือ ฉันลืมมันหมดแล้วละ”

“ผมทะเล้งหายบคายกับคุณมากนะ แต่โปรดอย่าได้คิด
อะไรเลย มันเป็นอารมณ์สนุกคะนองของผมมากกว่า เพราะ
เหตุการณ์ตอนนั้น คุณมันตึงเครียดเหลือเกิน จีส์ท์ฟอร์พิน เท่า
นั้น”

“แล้วตอนนี้ละ มันหายตึงเครียดแล้วหรือ?”

“ไฟสำคัญ มันแบออกมาให้เห็นชนิดรู้แล้วรู้รอดไปแล้ว
คือเราเข้ามาติดขังอยู่ในนี้แน่นอน ไม่มีอะไรจะต้องตึงเครียด
อีกต่อไป โลงออกไปที อนาคตเป็นสิ่งที่จะต้องค่อย ๆ ช่วยกัน
หาทางแก้ไข ตอนนี้ ผมรู้สึกจิตใจสงบและมันคงเสียยิ่งกว่า

ตอนที่เรารุดเข้ามาในช่องเขา โดยกำหนดไม่ถูกว่าหินมันจะถล่มลงมาทับหัวเมื่อไหร่เสียอีก...คริส คุณรู้สึกยังไงบ้าง ในสภาพที่เหมือนหนู ถูกปิดรูตันไม่มีทางออกของเราเนี่ย”

“ก็รู้สึกว่าคุณเป็นคนกล้าหาญ และสติกำลังใจมันคงเกินกว่าคิดไว้ในครั้งแรกมาก ฉะนั้นก็ว่า นึกว่า...”

“นึกว่ายังไง ว่าไปซิ?”

“ก็นึกว่า พอปลุกให้ฟื้น มีสติขึ้นมาได้ แล้วรู้ตัวว่าเรามาถูกฝังทั้งเป็นแบบนี้ คุณคงขวัญเสีย ตกใจกลัวตายจนคลุ้มคลั่งแทบเป็นบ้าไปนะซิ แต่คุณกลับไม่สะทกสะท้านอะไรเลย คุณผสมแล้วที่จะเป็นลูกผู้ชายชาติทหาร นักผจญภัย”

“เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้เอง ว่าคุณคิดดูหมิ่นผมมานานแล้ว แต่ก็นั่นแหละนะ คนเรามันต้องดูกันให้นานๆ หน่อยถึงจะรู้ธาตุแท้ของกันและกัน สำหรับคุณหรือพวกคุณ ถ้าไม่แน่จริง หน่วยเหนือของคุณก็ไม่ส่งมาให้มาทำงานชิ้นนี้ ผมเองก็เหมือนกัน ถ้าไม่แน่จริง หน่วยเหนือของผมก็คงไม่ส่งมาเช่นกัน...เอาละ ตอนนี้เราเห็นจะเป็น ‘เพื่อนตาย’ กันแน่ๆ แล้ว คือตายด้วยกัน! แต่ก็อย่างที่บอกแล้วคือ ถ้าลมหายใจยังไม่สิ้น ความหวังก็ยังมี ผมไม่ต้องการให้คุณทอดอาลัยทอดอยโดยปลงเชื่อว่าเราต้องตายแน่แล้ว และถึงอมืองอเท้ารอความตายอยู่ แต่เราจะตั้งสติ สงบอารมณ์ ค่อยๆ เพียรพยายามหาเส้นทางต่อไป โดยใช้ปัญญาความสามารถของเราทั้งสองทั้งหมดที่มีอยู่ เข้ามารวมเป็นอันหนึ่งอันเดียว ต่อสู้กับเหตุการณ์คับขันที่เราเผชิญอยู่ในขณะนี้จนถึงที่สุด”

“ก็คงเหมือนหนูสองตัว ที่ตะเกียกตะกายอยู่ในโพรง

คอนกรีตซึ่งถูกโบกปูนปิดตันหมดนะ คือมันจะใช้ฟันกัดแทะ คอนกรีตอันหนาแข็งนั้น จนกระทั่งฟันหักหมด โดยไม่อาจทะลุ ผ่านขึ้นไปสู่โลกภายนอกได้ แล้วที่สุด ก็ค่อยๆ หมดแรง ตายไป อย่างทรมานซ้ำๆ”

คริสติน่าเอ่ยมาด้วยเสียงชัดเจน แต่แผ่วต่ำของหล่อน

“ก็ยังดีกว่าไม่ทำอะไรสักอย่าง นอนหมดอาลัยตายอยาก รอความตายอยู่เฉยๆ และถึงอย่างไรเราก็ยังมีสติปัญญามากกว่า หนู สุภาจิตไทยเขากล่าวไว้ว่า ‘ไม่ถึงที่ตายก็ไม่วายชีวาตาย ใครพิฆาตเช่นฆ่าไม่อาสัญ ถ้าถึงที่ก็ต้องตายวายชีวัน ไม่มีใคร ฆ่าฟันก็ตายเอง’ เคยได้ยินบ้างไหม?”

“ไม่เคยได้ยิน แปลว่ายังไง?”

“ก็แปลง่ายๆ ว่า คนเรา ถ้าถึงคราวจะตาย นอนบนฟูก อยู่ในบ้านก็ตาย แต่ถ้ายังไม่ถึงคราว ต่อให้อยู่ในสถานการณื เลวร้ายสักขนาดไหน ก็รอดวันยังค่ำ”

“เป็นปรัชญา ไม่ใช่วิทยาศาสตร์ แต่ก็เป็นเครื่องปลุก ปลอบใจได้ดีเหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในภาวะอันจณสิ้น ทำแบบนี้”

“คริส คุณเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็ง กล้าหาญ แต่ขณะนี้ สังเกตดูคุณท้อแท้เหลือเกิน”

“ฉันว่าฉันรู้สึกเฉยๆ นะ อะไรก็ได้ จะตายหรือจะรอด ชีวิตฉันไม่มีความหมายอะไรสำหรับตัวเอง หรือกับใครหรอก และเพื่อไม่ให้คุณเห็นว่า ฉันหมดอาลัยตายอยาก หรืองอมือ งอเท้า เรานั่งพักสงบสติอารมณ์เรียกกำลังวังชาของเราให้กลับ คืนมาเสียก่อน แล้วมาช่วยกันค้นหาทางก็ได้ สำหรับฉันไม่

เป็นอะไรหรอก แต่คุณดูสะบักสะบอมมาก อยากจะให้พักอีกสักครู่ เอ้า! ก็นยาระงับปวดและแก้แอสเสบบาดแผลที่หน้าผากคุณเสียก่อนดีกว่า”

หล่อนฉายไฟขึ้นอีกครั้ง ดูเหมือนจะเตรียมยาเม็ดไว้ให้กินแล้วในมือ ส่งไปให้พร้อมกับกระตักน้ำ เป็นเม็ดกลมแบนเม็ดหนึ่ง และชนิดแคปซูลอีกเม็ดหนึ่ง เชิดวุธสันศิระษะ

“อย่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ แผลแตกแค่นี้มันไม่มากมายอะไรนักหรอก”

“คราวนี้ เป็นคราวที่คุณจะต้องเชื่อฟังฉันบ้าง ตอนนี้นั้นขาอยู่ คุณก็รู้สึกอะไรมากนัก แต่ความซาหายไปมันจะเริ่มปวดระบมและอาจแอสเสบเป็นหนองได้ เอาไว้เก่งอย่างอื่นดีกว่าอย่าเก่งในเรื่องมองเห็นบาดแผลฉีกเป็นเรื่องเล็กน้อย ถ้ามีเครื่องเวชภัณฑ์พร้อม แผลขนาดนั้นต้องเย็บแล้ว การจะตื่นรนแสวงหาทางออกที่คุณตั้งความหวังไว้ ต้องหมายถึงมีสุขภาพและร่างกายที่แข็งแรงด้วย ไม่ใช่บาดเจ็บอย่างนี้ ซึ่งมันจะเป็นการบั่นทอนทำให้คุณไม่มีกำลังที่จะต่อสู้ต่อไป ฉันไม่ใช่หมอ แต่ก็หาจู้ได้เท่าๆ กับหมอเหมือนกัน”

นายทหารหนุ่มมองหน้าในเงาสลัวของลำไฟฉายที่หล่อนเปิดตั้งไว้ ยิ้มให้แล้วรับยามาใส่ปาก ดื่มน้ำตามเข้าไป

“ขอบคุณ คริส คุณรอบคอบ และวางตัวเป็นผู้ใหญ่น่าสำหรับผมเสมอ”

“ไม่ว่ากับคุณ หรือกับใคร ฉันก็รอบคอบ และเป็นผู้ใหญ่เสมอแหละ เพราะความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น จะให้บอกสักกี่ครั้งว่าฉันไม่ใช่สาวรุ่นอย่างที่คุณอยากจะให้เป็น”

“เอาล่ะ...เอาล่ะ เป็นอันว่ารู้! คุณนะสาวใหญ่ สาวแก่ ผ่านโลกมามากมายก่ายกองสารพัดเล่ห์สารพัดกลมาแล้ว ควรจะเป็นชั้นครูบาอาจารย์ พี่สาว หรือแม่ของไอ้ไก่อ่อนอย่างผม”

หล่อนยิ้มซึมๆ สายหน้าเข้มซ้ำ วางมือทั้งสองลงบนไหล่เขา

“ป่วยการที่เราจะมาทะเลาะหรือผิดใจอะไรกัน ในภาวะเช่นนี้ ฉันขอโทษ ถ้าฉันทำให้คุณไม่พอใจ เป็นยังไงตอนนี้รู้สึกมีกำลังขึ้นบ้างหรือยัง เราจะได้ลองช่วยกันงมหาช่องทางดู ทางออกด้านหน้ามันถูกหินถล่มปิดตัน และท่วมขึ้นไปสูงสักก็สิบเมตรก็ตาม แต่เรากียังมีลมหายใจกันอยู่ได้สบายๆ แสดงว่า มันจะต้องมีช่องทางถ่ายเทอากาศผ่านเข้าออกได้ ไม่งั้นเราหมดออกซิเจนหายใจ และตายกันไปนานแล้ว”

กล่าวพลาง หล่อนก็ล้วงชิปไปออกมาจากกระเป๋าเสื้อที่ขาดวิน ทดลองขีดไฟให้เขาดู พอประกายไฟแลบแวบมันก็ลุกติดไส้ของที่จุดบุหรี่ยันนั้นทันที เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า ภายในโพรงถ้ำยังมีออกซิเจน แม้จะไม่ปริมาณมากเท่ากับอากาศโล่งๆ ภายนอกก็ตาม

“นั่นแหละ คือความหวังของเรา คริส...”

เขาบอก

“นอกจากปิ่นแล้วเครื่องยังชีพประจำตัวในเป้หลังของคุณอยู่ครบถ้วนไหม?”

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ก้มหัวลง

“ครบ! ไม่มีอะไรตกหล่นขาดหายไปหรอก อาหารเรชั่นประมาณ 4 มื้อ กระสุนสำรอง ยาจำเป็นชุดติดตัว เชือก ปิ่นพก

เลื้อกันหนาว เข้มทึบและของเบ็ดเตล็ดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มีคคุเทศก์
นำทางของเราคนนั้นกำหนดไว้ให้ว่า ควรจะมีอะไรบ้าง ก่อนที่
จะออกเดินทางมา ซึ่งมันจะช่วยชีวิตเราไปได้ระยะหนึ่งทีเดียว
ในภาวะเช่นนี้”

“ถ้างั้นก็สบายแล้ว ของผมก็ยังอยู่ครบเหมือนกันในเบ้
หลัง ฆาตหายไปอย่างเดียวน่าพิกาช้อมือ ไม่รู้ขาดกระเด็น
ไปตอนไหน...คุณหิวไหม ถ้าหิว เราจะทานอาหารจากเรชั่นกัน
ก่อนแล้วค่อย ‘งม’ หาทางกันทีหลัง”

“ฉันยังไม่หิวหรอก คุณล่ะ”

“งั้นมาสสำรวจเส้นทางกันสัก 2 ชั่วโมงก่อน เป็นยังไง เพื่อ
จะพบลู่ทางอะไรบ้าง ในโพรงถ้ำที่บุญคำกับจันบอกไว้ว่าเป็น
ช่องทางตันนี้ ผมก็คิดอย่างคุณเหมือนกัน ปากทางมันปิดตัน
หมดแล้ว แต่เรายังมีอากาศหายใจได้ มันก็ต้องแปลว่าไม่น่าจะ
เป็นทางตันที่บเสียทั้งหมด อย่างน้อยอากาศมันถ่ายเทได้ เข้า
มาตามช่องแตกของหินหรือเส้นทางที่สองคนนั้นไม่เคยรู้มาก่อน
ถ้ามันตันที่บจริง ๆ ป่านนี้หมดอากาศหายใจไปนานแล้ว แต่ผม
สงสัยเสียจริง ถ้ามีช่องทางที่อากาศถ่ายเทได้แบบนี้ ทำไมวิฑู
ติดต่อของเราจึงเรียกไม่ได้ผลเลย หรือว่าพวกข้างนอกที่ถือวิฑู
อยู่ ตายกันหมดแล้ว”

อาการของคริส ขบคิด ขณะที่ค่อย ๆ ลุกขึ้นยืนเต็มส่วน
สัด โดยการจุดมือให้ยืนตามขึ้นของเชิดวุธ

“เมื่อเข้ามาอยู่ในภูมิประเทศแถบนี้ เรื่องกระแสคลื่นวิฑู
เอาแน่ไม่ได้หรอก บทมันจะรับได้ มันก็รับได้ หรือบทมันจะ
ขาดหายไปเสียเฉย ๆ มันก็เกิดขึ้นได้เหมือนกัน โดยเรายังค้นหา

สาเหตุไม่ได้แน่นอน นอกจากสันนิษฐานว่า บริเวณทั่วไปแถบนี้บางส่วน เป็นโซนที่คลื่นวิทยุใช้ไม่ได้ผลเต็มที่ อาจมีแร่ธาตุบางชนิด ประเภทอันโนนแมกนีติก ไฟรช แผลรังสีเข้ามาควบคุมไว้ในบางครั้งบางคราวก็ได้”

กล่าวจบ หล่อนก็เร่งตุ้มวอลลุ่มเต็มที่ พร้อมทั้งดึงสายอากาศที่ยาวสุดช่วงของมัน ซึ่งก็ยึดเต็มที่ขึ้นไปได้เพียงแค่ 2 ฟุตเท่านั้นจากวิทยุรับส่งแบบมือถือขนาดจิ๋ว แต่มีพลังรับและส่งสูงจากแบตเตอรี่พิเศษ อันสร้างขึ้นมาสําหรับใช้กับวิทยุจารกรรมชนิดนี้โดยเฉพาะ

ไม่มีสัญญาณหรือเสียงเรียกจากเพื่อนมนุษย์ร่วมกลุ่มที่พลัดพรากแยกจากกันไปโดยไม่สามารถเดาเหตุการณ์ ปรากฏขึ้นเลย แต่พอหล่อนหมุนปุ่ม ‘สควันซ์’ ซึ่งเป็นตุ้มบังคับให้ไวต่ออาการรับส่งมากที่สุด ก็ปรากฏเสียงคลื่นอากาศ ลั่นอูโครกครากสนั่นไปหมด จังหวะเสียงตามเดิม พลาวยักไหล่

“ไฮปเลสส์!”

หล่อนพึมพำออกมาจากส่วนลึกของลำคอ แล้วปิดสวิทช์ตบเสาอากาศหดต่ำจมลงในเครื่องจนหมด สอดตัวเครื่องเข้าช่องหนังที่คาดไว้กับเข็มขัด ปิดฝาตามเดิม โดยไม่คิดที่จะนำขึ้นมาเปิดอีก

“ทำไมไม่เปิดเครื่องทิ้งไว้ เพื่อเวลาใดเวลาหนึ่งพวกนั้นอาจเรียกมา”

เชิดวุธเตือน หล่อนสั่นศีรษะ

“ไม่จำเป็นหรอก วิทยุนี้คุณลืมแล้วหรือว่า คลื่นรับกับคลื่นส่งมันคนละคลื่นกัน ถ้ามีใครเรียกมา ถึงแม้เราจะปิดเครื่อง

ไว้ก็ตาม สัญญาณจากคลื่นส่งจะมากกระทบแล้ว ทำให้เกิดเสียง เป็นสัญญาณออกเตือนขึ้นเอง ถ้ามีเสียงเรียกดังขึ้นแบบนี้ เรา ค่อยเปิดสวิทช์ที่หลัง เสียงพูดของเขาก็จะออกมาจากลำโพง ไม่ ต้องเปิดเครื่องสแตนด์บายไว้ให้เปลืองแบตเตอรี่หรอก ว่าแต่ เครื่องของคุณที่มอบให้กับบุญคำและจันไว้นั้นเถอะ คุณแน่ใจ หรือว่า ได้อธิบายให้เขาเข้าใจในวิธีใช้งานอย่างถูกต้องแล้ว”

“มันก็ไม่ยากอะไรไม่ใช่หรือ เครื่องไม้เครื่องมือของพวกเขา คุณ มันสะดวกทันสมัยไปเสียหมด จนกระทั่งคนโง่ที่สุดก็เข้าใจ ได้ง่าย ๆ ถ้าเขายังไม่ตาย และกตศัຍ์เรียกมาเมื่อไหร่ หากกระแส คลื่นมันไม่ถูกตัดด้วยพลังแม่เหล็กไฟฟ้า หรือแร่ธาตุอะไรที่เรา กังคั่นไม่พบ มันก็จะมาตั้งเป็นสัญญาณเรียกขึ้นที่เครื่องของเรา เอง อย่างที่คุณบอกแล้ว เอาละส่งไฟฉายของคุณกระบอกนั้น มาให้ผม เราใช้อันเดียวกันก็พอ ของผมสงวนไว้ก่อน และคุณ พอยเดินตามหลังผมไว้”

กล่าวจบ เขาก็รับไฟฉายเดินป่าจากหล่อน ที่ยังเหลือ พลังจากถ่านแห้งอยู่พอสมควร ฉายกราดไปยังทิศทางด้านใน ฝั่งเห็นเป็นช่องแคบ ๆ หักเลี้ยวไปตามผนังชอกหินพลางก้าว พยัคเดิน

เชิดวุธจัดให้โรเฟิลสะพายเฉียงไหล่ไว้ป้องกันการ พัดหลุด อีกมือหนึ่งชักมีดโบว์จากเอวขึ้นมาถือแทน เพื่อใช้ ในการเคาะดูตามซอกหินงอก หินย้อย และผนังหินที่ค่อย ๆ เดิน ผ่านไป รวมทั้งใช้ทางด้านสันมีด สับให้เป็นรอยบิ่นกะเทาะ

ทำเป็นเครื่องหมายไว้กันลืม คริสติน่าจรดเท้าตามหลังเขามา
อย่างแผ่วเบา กระชั้นชิดชนิดเอื้อมมือถึง

“ระวังปล่อง หรือรูเหวตามพื้นนะวุธ อย่าลืมส่องตรวจ
ที่พื้นตรงหน้าที่คุณจะถูกก้าวไปด้วย อย่าส่องแต่เฉพาจะก้อนหิน
หรือตามผนังเพดานอย่างเดียว”

หล่อนเตือนขึ้นเบาๆ ขณะที่แตะหลังเขาไว้ ก่อนที่เซดวูธ
จะเริ่มก้มมุดเข้าไปในช่องแคบ ซึ่งเป็นหนทางบังคับอยู่เส้นทาง
เดียวเท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ เนื่องจากที่เง่หินกดต่ำลงมา ไม่
สามารถจะยืนหรือเดินเข้าไปในสภาพที่ยึดกายเต็มส่วนสักได้

“ถ้างั้นเอางี้...”

เซดวูธหยุดยืนนิ่ง บอกมา

“เอาเชือกประจำตัวของคุณมัดติดเอวของผมไว้ แล้วโยง
ปลายอีกด้านหนึ่ง ไปมัดกับตัวคุณ ถ้าผมพลาดหลุดลงไปใน
ปล่องโพรงด้านต่ำเพราะไม่ทันสังเกตหรือจะด้วยอุปัทวเหตุอะไร
ก็ตาม ก็ยังติดสายเชือกทางด้านคุณอยู่ จะได้อาศัยยึด ช่วยดึง
ขึ้นมาได้”

“คุณถามฉันแล้วเมื่อกี้ที่ว่า ฉันเคยเดินในถ้ำมาก่อนหรือ
เปล่า ซึ่งฉันก็ตอบคุณไปแล้ว คราวนี้ให้ฉันถามคุณบ้าง ในคำ
ถามเดียวกัน...เคยเดิน หรือสำรวจถ้ำจริงๆ มาก่อนบ้างไหมวุธ?”

“ถ้าจะตอบกันจริงๆ ก็คือ ‘ไม่เคย’ ผมเดินป่าหลายครั้ง
แต่ไม่เคยเดินถ้ำสักที เพราะรู้สึกว่ามันไม่น่าสนุกอะไรนักในการ
มุดถ้ำโดยไม่จำเป็น และเท่าที่เดินป่ามาแล้วหลายครั้ง ก็ไม่เคย
มีความจำเป็นที่จะต้องมุดเข้าถ้ำสักที นอกจากถ้ำดินๆ กว้าง
ใหญ่ ชนิดมองเห็นปากทางออกอยู่ใกล้ๆ”

“ถ้างั้น เราก็ไม่ชำนาญเท่า ๆ กันนั้นแหละ เพราะฉะนั้น
เองดีกว่า ให้ฉันเดินหน้า คุณคุมไว้ข้างหลัง”

“คนเดินนำไปข้างหน้า เสี่ยงกว่าคนเดินตามหลังนะ
เพราะถ้าเกิดอะไรขึ้น ก็จะต้องเกิดขึ้นกับคนหน้าก่อน”

“ฉันไม่ได้มาคิดเสี่ยง หรือว่าแสดงความเก่งกล้าสามารถ
อะไรกับคุณในเรื่องนี้หรอก แต่เหตุผลมันมีอยู่ว่าตัวฉันมีน้ำหนัก
น้อยกว่าคุณ ถ้าฉันพลาดหลุดลงเหว คุณจะสามารถจุดรั้ง
ช่วยเหลือฉันไว้ได้ทัน ในการเดินทางคุมอยู่ด้านหลัง และมีสาย
เชือกมัดติดกันเช่นที่ว่านี้ แต่ถ้าคุณเดินหน้า เวลาคุณพลาด
นั้นอาจไม่มีแรงพอที่จะยึดคุณไว้ได้แล้ว ในที่สุดก็จะถูกจุดให้
ร่วงไปด้วยกัน เพราะฉะนั้นเลือกวิธีปลอดภัยแน่นอนไว้ก่อนดี
กว่า ในกรณีนี้”

“ฮือม เป็นเหตุผลที่พอรับฟังได้...”

เชิดวุธว่า แล้วเบี่ยงตัวเบียดเข้าริมผนังถ้ำอันแคบจำกัด
นั้น ปล่อยให้คริสแทรกตัวผ่านล้าไปเบื้องหน้า และส่งเชือกที่
ถือเตรียมพร้อมแล้วในมือหล่อนให้เขา นายทหารหนุ่มจัดการ
มัดติดกับเอวตัวเองก่อนอย่างมั่นคง แล้วเข้ามาประกบหลัง
หล่อนช่วยผูกมัดเป็นเงื่อนให้ จากปลายเชือกอีกด้านหนึ่ง คริส
ยื่นกอดอกเฉย ให้เขาโอบแขนทั้งสองจัดการกับสายเชือกรอบ
เอวกึ่งของหล่อน

พอผูกเสร็จ เขาก็สวมกอดหล่อนไว้เบา ๆ ทางเบื้อง
หลังนั้น นิ่งกันไปชั่วครู่ เบื้องหน้าหนทางแคบดำมืดที่ไม่รู้ว่ามี

อะไรคอยอยู่เบื้องหน้านั้น คริสลมือทั้งสองลงมาจับที่อ้อม
แขนที่รัดรอบเอวหล่อนไว้ เอนศีรษะพิงกับไหล่ที่ซ้อนอยู่เบื้อง
หลัง

“คิดมาก่อนหรือเปล่า คริส?...”

“คิดอะไร?”

“ว่าจะมาทุกข์ยาก เผชิญหน้ากับความตายลำพังสอง
ต่อสองแบบนี้?”

“ก็...สังหรณ์อยู่เหมือนกัน ตั้งแต่เดินอยู่ในช่องเขาแล้ว
แต่ก่อนหน้านั้นไม่คิด”

“ผมสารภาพรับผิดอีกครั้ง ที่เป็นต้นเหตุตัวการทำให้คุณ
ต้องมาอยู่ในภาวะเช่นนี้ เพราะไอ้เพลงเนื้อร้องอุบาทว์โสโครก
ของผมเพลงนั้น แทนที่จะสวดมนต์ภาวนาและคอยระวังตัว”

“พูดไปก็ไม่มีประโยชน์อะไรในสิ่งที่ผ่านมาแล้ว และไม่มี
โอกาสจะแก้ไขให้มันดีขึ้นอีกแล้ว แต่ถึงอย่างไร คุณก็ยังอุตส่าห์
จับฉันทโยนเข้ามาในชอกนี้ได้ทัน ก่อนที่หินจะหล่นลงมาทับฉัน
แหลก และคุณเองก็กระโจนตามเข้ามาร่วมสถานการณ์ทุเรศ
กับฉันทันเหมือนกัน เอาละ ปล่อยันได้แล้ว อย่ามัววกอด
อยู่อย่างนี้เลย ทุกนาทีที่ผ่านไปมันหมายถึงโอกาสแห่งการรอด
ชีวิตของเรา ถ้าหากว่าโอกาสรอดนั้นยังมีอยู่บ้าง อย่ามัวอ้อยอิ่ง
ถ่วงเวลาอยู่เลย”

“ถ้างั้นให้ผมแก้ตัวหน่อยได้ไหม เป็นการขอโทษคุณ ขอ-
โทษเจ้าของเพลงที่แต่งไว้ก่อนด้วยเนื้อร้องที่ไพเราะ และขอโทษ
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วย”

“ขอโทษยังไง?”

จากใบหน้าที่แนบกันอยู่ใกล้ชิด โดยลักษณะโอบกอดทาง
เบื้องหลังนั้น เชิดวุธกระชับเป็นเนื้อเพลงเดิมนั้นเบาๆ ว่า

“เลิฟ มี เทนเดอร์ เลิฟ มี สวีท เอ้า ต่อให้ครบประโยค
ซิ”

“เนฟเวอร์ เลิฟ มี โก...”

หล่อนกระชับต่อประโยคให้ ครบเนื้อความท่อนแรก แล้ว
เบี่ยงริมฝีปากมาสัมผัสกับริมฝีปากเขาเบาๆ ครั้งหนึ่ง เชิดวุธ
กอดไว้นั่น

“แน่นอน ผมจะ ‘ไม่มีวันปล่อยให้คุณจากไป’ อย่าง
เด็ดขาด ไม่ว่าเดี๋ยวนี้ หรือเมื่อไหร่ นอกจากจะขอติดตามไป
ทุกหนทุกแห่ง”

“แม้แต่ความตายและนรกกระนั้นหรือ?”

“ใช่ แม้แต่ความตาย หรือในนรก”

“ถ้าเช่นนั้น ฟอลโลว์ มี”

คริสติน่าปลดแขนเขาออก แล้วเริ่มเคลื่อนที่ไปใน
ช่องทางอันน่าสะพรึงกลัวเบื้องหน้า

หล่อนเป็นคนฉายไฟตรวจทาง และเดินนำไปเบื้อง
หน้าอย่างระมัดระวังตามโพรง หรือที่ถูกต้องจะเรียกว่า ‘รู’ หิน
อันมีระดับต่ำ ชนิดต้องค้มตัวเดินนั้น เชิดวุธคืบตามมาเบื้อง
หลังระยະเอื้อมมือถึง สอดสายสายตาตามลำไฟฉายของคริสที
นากราดไปในแนวทิศทางทางด้านอันแคบจำกัดและเต็มไปด้วยชอก
ในขณะที่เดียวกัน ก็คอยระวังหลังด้วยอย่างหวาดระแวงไม่ไว้วาง

ใจต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ผ่านโชคหรือหน่อหินตำแหน่งใด ที่น่าจะเป็น
จุดสำหรับสังเกตได้ เขาก็ใช้สันมีดลับเป็นตำหนิไว้ทุกครั้ง

หนทางที่คืบหน้ากันไปในลักษณะย่องและด้อม ๆ มอง ๆ นั้น ในช่วงแรกก็มีเพดานค้อย ๆ ลดต่ำลงทุกขณะจนถึงกับบางขณะต้องคลานกันเข้าไป แต่แล้ว ชั่วไม่นานก็มาถึงบริเวณที่ส่วนเพดานหินเหนือศีรษะขึ้นไป มีส่วนขยายสูงขึ้น พอจะลุกขึ้นมาเดินกันได้โดยไม่ต้องก้มอีกสลับกันอยู่เช่นนั้น บริเวณส่วนกว้างของเส้นทางก็เช่นกัน บางช่วงถึงกับต้องตะแคงตัว เบียดแทรกกายผ่านเข้าไปชนิดตัวลีบ จนต้องปลดเครื่องหลังออกก่อน บางช่วงก็กว้างขวางขนาด 3-4 เมตร พื้นบางแห่งเป็นหินราบเรียบ บางแห่งก็เต็มไปด้วยหน่อหินหรือหินงอกไหลแหลมขึ้นมา มีรูปลักษณะลักษณะต่าง ๆ ยอดปราสาทย่อส่วนก็มี เป็นรูปสิ่งสารพัดต่าง ๆ ก็มี หรือบางขณะก็มีลักษณะเหมือนคนยืนตะมิงตระหง่านเงียดเงื่ออาวุธเตรียมจะทำร้ายอยู่ ชนิดที่พอส่องไฟไปกระทบก็แทบจะผงะหลัง ทำให้ตกใจขวัญหายกันอยู่บ่อย ๆ

ขณะหนึ่งที่คริสหยุด เหมือนจะสำรวจสติอารมณ์ ภาย
หลังจากที่หล่อนสะดไฟไปปะทะกับโชดหินงอกสูงขึ้นมาในระดับ
เท่ากับตัวคนอย่างจู่โจมกะทันหันโดยการหักเลี้ยวไปตามเส้นทาง
บังคับ ภาพนั้นเหมือนคนยืนคอขาดปราศจากหัว เชิดวุธเอง
พอมองไปเห็นก็แทบหงายหลัง ฝ่ามือข้างหนึ่งตะครุบกำพระ-
เครื่องรางที่ห้อยติดคออยู่ อีกมือหนึ่งเหนียวไหล่แม่เพื่อนสาว
คู่ชีพ (ใน ภาวะเช่นนี้) ไว้ ต่างคนต่างยืนตัวแข็ง

นายทหารหนุ่ม มีสิ่งยึดเหนี่ยวและเชื่อมั่นเคารพบูชาโดยแท้ในอำนาจพระพุทธรูป จึงสามารถตั้งสติได้เร็วกว่าคริส ซึ่งไม่ได้เฉพาะความเชื่อมั่นในตัวเองอย่างเดียว เขาหัวเราะขึ้นเบา ๆ ตาไหลลั่น

“ความมืดและแสงไฟฉายที่อ่อนกำลังเต็มที่ของคุณ มันสว่างภาพมายาลวงตาให้เรามองเห็นเป็นภาพไปได้ต่าง ๆ นานา หุ่มนสติไว้ให้ดีคริส เมื่อผมยังอยู่ใกล้คุณเช่นนี้ ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งสิ้น”

“ภาพนั้นน่ากลัวกว่าภาพโครงกระดูก ที่คนเฝ้าถ้ำในดิส-เนแลนด์แกลังกระดูกให้ร่วงลงมาหลอกฉันเมื่อตอนเด็ก ๆ เสียอีก”

หล่อนกระซิบ

และมันเป็นความจริง เพราะหินก้อนที่ประจันหน้าบุคคลทั้งสองอยู่ในขณะนี้ มันมองไม่ผิดอะไรกับอสุรกายที่มีร่างกายครบทุกส่วน ขาดหายไปอย่างเดียว คือศีรษะเหมือนคนถูกตัดคอฉะนั้น

“จำไว้อย่างเดียว คริส ในภาวะเช่นนี้ อะไรก็ตามที่มองเห็นว่าน่ากลัวที่สุด เราจะต้องเข้าไปใกล้มัน ไม่ใช่แผ่นหิน เอาละ ตอนนี้คุณไปอยู่ข้างหลังผมก่อน ผมจะเข้าไปพิสูจน์ให้คุณดูเอง ว่ามันเป็นแต่เพียงหน่อหินที่งอกตามธรรมชาติเท่านั้น”

กล่าวจบ เขาก็วิ่งตัวหล่อนให้ไปอยู่ด้านหลัง ตนเองภาวนาคาถาอยู่ในใจ แล้วก็เดินตรงเข้าไปจนชิด ฉายไฟส่องดูในระยะใกล้ พร้อมทั้งเอามือโบว์กรีดกระทบ ปราบภูเสียงโลหะสัมผัสดังแกรกราก คริสก็ตรึงฝีปากแน่น ค่อย ๆ ก้าวตามหลัง เขาเข้ามา

“เห็นไหม หินแท้ๆ บางทีธรรมชาติก็อุตริในการสร้าง-
สรรค์เหมือนกัน”

เขาบอกยิ้ม ๆ แล้วแขวนชิ้นพุดกับร่างอันปราศจากศีรษะ
ที่ยืนตระหง่านสูงขนาด 6 ฟุตเศษนั้น เป็นการท้าทายว่า

“ไงเพื่อน ยืนเฝ้าถ้าอยู่ตรงนี้มานานก็หมื่นก็แสนปีแล้ว”

ปากเขาพูดไปอย่างหนึ่ง ให้เห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด
แต่ในใจ อย่างน้อยก็ท่องอิตปิโสถอยหลัง ส่งจิตน้อมระลึกไป
ถึงหมดทุกองค์ของเกจิอาจารย์ที่ตนเคยเคารพบูชา ฝากตัวเป็น
ศิษย์ เพื่อขออำนาจบารมีคุ้มครองป้องกัน อย่างน้อยที่สุด
เชิดวุธก็รู้สึกตัวเองดีกว่า ที่เขาทำตัวเป็นผู้กล้าหาญ มีสติมั่นคง
ได้ถึงขนาดนี้ ก็เป็นเพราะมีคริสผู้ซึ่งเขาถือว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ
กว่า ได้ร่วมสถานการณ์อยู่ด้วย จึงจำเป็นที่จะต้องวางตัวเองให้
เป็นที่อบอุ่นหลักประกันของหล่อนอย่างดีที่สุด ในสภาพที่เผชิญ
อยู่นี้ ถ้าลำพังตัวเขามาเห็นจิ้งหรีดเข้าคนเดียวนั้น ป่านนี้คงวิ่งแจ้น
ไปไม่รู้ทิศทาง ดีไม่ดีชนโขดหินทิ้งออกอยู่ระเกะระกะ คอหักตาย
ไปแล้วก็ไม่รู้

อาการของเขาเช่นนั้น ทำให้แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวเลือด
อเมริกันผสมตุรกีเริ่มขวัญดีขึ้น หล่อนจรดเท้าเข้ามาจนชิดหิน
ลักษณะน่ากลัวนั้น แล้วเอื้อมมือไปแตะที่บริเวณอันเป็นแขนซึ่ง
ห้อยอยู่ข้างกาย

“วุธ!”

คราวนี้เสียงเรียกของหล่อนแหบพร่า

“หือม”

“ลองแตะดูที่หินประหลาดก้อนนี้ แล้วดูซิว่า คุณจะมี
ความรู้สึกเหมือนฉันหรือเปล่า”

เชิดวุธก็ตรึมฝีปากเบาๆ เอื้อมมือไปแตะอีกครั้งบอกว่า
“ก็หินแข็งกระด้างนั่นแหละ หรือคุณว่ามันเป็นยังไง”

คริสติน่าเอาหลังมือขยี้จมูก มีอาการครุ่นคิดพิศวงหนัก
หันไปแตะสัมผัสกับหินงอกก้อนอื่นๆ ที่อยู่ใกล้ แล้วหมุนตัวกลับ
มาแตะหินก้อนอันเป็นรูปคนหัวขาดนั้นอีกครั้ง

“นี่คุณไม่รู้สึกเหมือนฉันเลยหรือ หินรอบด้านของเราจะ
เฝ้ายับเฉียบราวกับน้ำแข็ง แต่หินก้อนนี้มีอุณหภูมิผิดไป มันอุ่น
ทั้งใจพิกลอยู่นะ”

ชุมชนในเรือนกายของเชิดวุธเริ่มจะลุกชันเป็นระลอกขึ้น
วิวๆ เขาทดลองคลำดูหินก้อนอื่นๆ ใกล้เคียงแล้วหันมาแตะ
หินก้อนนั้นอีก

“ผมไม่เห็นรู้สึกเหมือนคุณเลยถ้ามันจะเย็นมันก็เย็นเท่าๆ
กันนั่นแหละ เพราะอยู่ในบริเวณเดียวกัน บรรยากาศอย่าง
เดียวกัน หรือถ้ามันจะอุ่น มันก็อุ่นเท่าๆ กัน ไม่เห็นผิดกันสัก
นิด”

ปากเขาพูดกลบเกลื่อนน้ำเสียงปกติไปเช่นนั้นเอง
แต่ความจริงนั้น ประสาทสัมผัสทางกาย ก็ไม่ผิดอะไรกับ
คริสทุกอย่าง! หินรอบด้านเย็นเฉียบปานก้อนน้ำแข็งจริงๆ
แต่ทว่า หินที่รูปคนหัวขาดยืนตระหง่านอยู่นั้น มันดูอุ่นผิด
สังเกตไปมาก ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้เลยในสิ่งแวดล้อมเช่น
นี้

เสียงพูดในลักษณะแผ่วเบากระซิบกระซาบของทั้งสอง

แม้จะเบาสัปดาห์ใดก็ตาม มันสะท้อนพิมพ์ๆ ไปทั่ว ราวกับมี
ใครมากระชิบอยู่รอบๆ กายแช่ดไปหมด

แม่ผมทองนั้น ต้องนับว่าเป็นคนที่กล้าหาญ จิตประสาธ
แข็งพิศเพศ เมื่อเขาบอกมาเช่นนั้น หล่อนก็ไม่กล่าวโต้เถียงเช่น
ไรอีก เพียงแต่ยืนจ้องหินก้อนนั้นเขม็ง และจับไฟในมือของ
เขาส่องตั้งแต่ยอด ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เห็นชัดว่าเป็นส่วนคอ อัน
ปราศจากศีรษะ ไล่ระลงมาที่สองไหล่อันเป็นหนอก ราวกับลูก
มะพร้าว ได้ขนาดกันพอดีทั้งสองข้าง ทรวงอกที่เต็มไปด้วยมัด
กล้ามเนื้อ ลักษณะเปลือยโล่ง ต่ำลงมาที่เอวคอด กลางลำตัวนั้น
มีลักษณะเหมือนนุ่นเตี้ยหยักกรังแบบถกเขมรไว้ ท่อนลำขา มี
แม้กระทั่งส่วนอันน่าพิจารณาได้ว่าเป็นหัวเข้าแต่สำหรับส่วนเท้า
นั้น ผังจมหายไปในพื้นที่ดินด้านล่าง

แขนทั้งสองมีลักษณะของฝ่ามือและนิ้ว เพียงแต่ว่าติด
กันเป็นพืดเท่านั้น

“ฉันไม่คิดว่า ธรรมชาติจะสร้างหินก้อนนี้ขึ้นมาในรูป
ลักษณะของมนุษย์หัวขาดได้ละเอียดถึงเพียงนี้ ถ้าจะให้ฉันลง
ความเห็นก็คือ มันถูกแกะสลักเอาไว้อย่างเจตนา”

หล่อนครางออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ก็ใครที่ไหนล่ะ จะอุตริเข้ามาแกะสลักหินไว้ในถ้ำลึก
ขนาดนี้เพื่ออะไร ตั้งแต่เดินสำรวจกันเข้ามานี้ ผมยังไม่เห็น
ร่องรอยว่าเคยมีมนุษย์คนใด ไม่ว่ายุคใดสมัยใด ผ่านเข้ามาใน
ช่องทางที่เราผ่านกันมานี้เลย อย่าว่าแต่มนุษย์ แม้แต่สัตว์ทุก
ชนิด ขนาดแมลง ผมก็เชื่อว่าไม่มีเลย มันไม่มีสิ่งมีชีวิตอยู่ใน
โพรงถ้ำนี้แน่นอน มันเงียบเสียจนได้ยินเสียงแห่งความเงียบ

คือไม่ได้ยินอะไรสักอย่าง นอกจากเสียงของสัตว์มนุษย์ที่พลัดหลงเข้ามาเพียงสองตัวเท่านั้น คือคุณกับผม”

คริสติน่าค่อยๆ เดินวนอ้อมไปทางด้านหลังของหิน
นำกล้วยก้อนนั้น ใช้ไฟฉายส่องตรวจอีก แล้วอุทานอะไรออกมาเบาๆ คำหนึ่ง เชิดวุธแผ่นพรวดเดียวเข้าไปถึงตัว เห็นหล่อนยกมือหนึ่งปิดปากตัวเองไว้ อีกมือหนึ่งกระดกลำไฟฉาย ส่องให้เขาดูไปยังบริเวณต้นคอด้านหลังของหินนั้น

เชิดวุธก็ยืนจ้องไปอีก

ภาพที่เห็นทางด้านหลังของโชดหินลักษณะ विकलिकार นั้น คือน้ำที่ไหลแผ่วจากรินๆ จากยอดที่แลเห็นว่ากุดตันไป มันไหลปรึ่มไม่ขาดสายเป็นริ้วบางๆ ลงมาตามลำตัวลงสู่พื้น เหมือนฝายเลือดที่หลังรินซ้ำๆ จากบาดแผลถูกตัดคอ และคงจะไหลแผ่วอยู่เช่นนี้มานานแสนนานแล้ว จนกระทั่งมีคราบตะไคร่จับเป็นทางตามร่องน้ำที่ไหลลงมา

นายทหารหนุ่มก้มเข้าไปฉายไฟตรวจดูรอยน้ำที่รินปรึ่มๆ เป็นทางลงไปสู่พื้นเบื้องล่างนั้นจนเกือบชิด แล้วใช้นิ้วค่อยๆแตะสัมผัส บอกได้ทันทีว่ามันเป็นสายน้ำอุ่น เขาเอามาขยี้กับนิ้วยกขึ้นดม ซึ่งก็ปราศจากกลิ่นใดๆ ทั้งสิ้น จึงเอานิ้วไปรองอีกแล้วนำมาแตะที่ลิ้น

คริส...ขณะนั้นหันไปจ้องหน้าเขาเขม็ง

“ถ้าเป็น ‘เลือด’ ของมิสเตอร์หัวขาดนี้ ก็เป็นเลือดที่จิตสนิทแบบน้ำสะอาดธรรมดาแต่อาจมีหินปูนปนอยู่ไม่น้อยทีเดียวตามธรรมชาติของน้ำซึมใต้ภูเขา”

เขาเอ่ยขึ้น แล้วส่องไล่ระลงไปตามแนวน้ำไหลนั้นก็พบว่า เมื่อมันไหลลงมาถึงพื้นแล้ว ก็ไหลต่อไปสู่ตำแหน่งลาดต่ำ และไปซังเป็นแอ่งน้ำเล็กๆ ตามลักษณะของพื้นที่คูคล้ายบ่อขนมครก รูปกลมรีขนาดกว้างยาวไม่เกิน 2 ตารางฟุต ส่วนที่ลึกที่สุดตรงกลาง ก็แค่ไม่เกินฟุตเดียวเท่านั้น ตามแนวทางที่น้ำได้ไหลลงไปสู่แอ่งน้ำ ลึนเป็นคราบตะไคร่ ระยะห่างจากตำแหน่งที่ร่างหินยืนอยู่เพียงวาเดียว

ทั้งสองค่อยๆ ก้าวไปยังตำแหน่งแอ่งน้ำแคบๆ นั้น แล้วทรุดกายลงนั่งพิจารณาอย่างมึนงง คริสพับแขนเสื้อที่ขาตรงรุ่งของหล่อนตลบขึ้น แล้วทดลองเหย่มือลงไปแอ่งน้ำ หล่อนคลำควานไปรอบๆ ก้นของแอ่ง ซึ่งก็พบว่ามันเป็นหินเหมือนๆ กับบริเวณพื้นหินทั่วๆ ไปภายในถ้ำนั่นเอง ส่วนตาก็ยังมองจับไปยังร่างที่ยืนตระหง่าน อันเป็นแหล่งที่มาของสายน้ำ การไหลลงมารวมตัวอยู่ในแอ่งเบาเสียดจนไม่ได้ยินเสียงใดๆ เลย

หล่อนวักน้ำขึ้นมาดม แล้วแตะที่ริมฝีปากชิมรสดูบ้าง
เค้าน้ำยังฉงนฉงายอยู่เช่นนั้น

“เป็นไง คุณว่าน้ำอะไร?”

เชิดวุธกระซิบถาม คริสป้ายแขนเสื้อเช็ดริมฝีปาก

“แปลก...”

เสียงแม่ผมทองพ้อออกมา

“น้ำไหลลงมาจากยอดหิน อันมองดูเหมือนคอที่ถูกตัดขาดนั้น แล้วก็มารวมซังเป็นบ่อเล็กๆ อยู่ตรงตำแหน่งนี้ เป็นน้ำสะอาดของกระแสน้ำใต้ภูเขา แต่ก็มีอุณหภูมิอุ่นผิดปกติไป เป็น

กระแสน้ำร้อนที่น้ำจะไหลผ่านกำแพงกัน ฉันรู้สึกว่าจะได้กลืนกำแพงกันเจอผสมอยู่ด้วยบาง ๆ”

“ถ้าฉัน จะเป็นอย่างนี้ได้ไหม บบยอดหินตำแหน่งนี้ดูเหมือนคอคคนถูดตัดขาดนั้น เป็นตำแหน่งตาน้ำซึม หรือน้ำที่พุขึ้นมาอย่างแผ่วเบาที่สุด โดยมีเส้นทางที่น้ำจะพุขึ้นอยู่ทางเดียวตรงหินสูงรูปคนไม่มีหัว และเป็นอยู่เช่นนี้ชั่วนาตาปีมาแล้ว พอไหลรินลงมาถึงพื้น ก็มารวมตัวกันอยู่ที่แอ่งแคบ ๆ นี้”

“รูปการณ์มันก็ทำให้สันนิษฐานได้ตามที่คุณบอกนั้นแหละ แต่ทำไมถึงน้ำในแอ่งนี้จึงมีระดับอยู่แค่นี้เอง การสะสมน้ำไว้เป็นเวลานาน ซึ่งนานมาแล้วสักเท่าใด เราก็ยังไม่ทราบได้ ทำไมถึงไม่มีการล้นแอ่งไหลไปที่อื่นบ้าง คงมีแต่แอ่งอันแคบจำกัดเพียงแค่นี้ รอรับน้ำอยู่ในปริมาณเท่าเดิมตลอดกาล ตรวดดูให้รอบ ๆ แอ่งน้ำนี้ซิ คุณจะพบว่าน้ำล้นเอ่อไหลไปทางไหนอีกเลยทั้งสิ้น”

“เรายังไม่อาจตรวจดูบริเวณกันแอ่ง หรือตามขอบแอ่งได้ละเอียดมากนัก อาจมีรอยรั่วซึม หรือช่องทางที่จะระบายน้ำเหล่านี้ไปได้พื้นถ้าอีกก็ได้ และอัตราการดูดซึมหายไปนั้น ก็อาจเป็นอัตราเบาบางขนาดเดียวกับปริมาณของน้ำที่ไหลรินลงมาจากยอดหินก้อนนั้น เพราะฉะนั้น น้ำในแอ่งจึงไม่มีโอกาสจะล้น เท่า ๆ กับไม่มีวันแห้งขอด จนกว่าน้ำร้อนที่พุขึ้นมาจะหยุดไหล คริส น้ำที่พุลงมาจากหินก้อนนั้น เราพิสูจน์ได้แล้วว่าจะต้องมาจากใต้บาดาลที่ต่ำลงไป และมาจากแหล่งน้ำร้อน เพราะฉะนั้น พอจะเป็นข้อตอบปัญหาของคุณเมื่อตะกี้นี้ได้หรือยังว่า เหตุใดหินก้อนนั้น จึงมีความอุ่นผิดไปจากหินก้อนอื่น ๆ เพราะมีกระแสน้ำอุ่นไหลผ่านหล่อเลี้ยงอยู่”

คริสติน่าเอามือจับปลายคาง สะบัดหน้าอย่างไม่วายมึน
ง

“ก็คงจะเป็นอย่างที่คุณพูด แต่...”

หล่อนยิ้มไม่สนิทนัก ขณะที่มองสบตาเขาในเงาสลัว
แล้วเหลือบไปทางหินนั้นอีกครั้ง

“ฉันรู้สึกไม่สบายใจอย่างไรพิกล ในรูปร่างลักษณะของ
หินอันเป็นตำแหน่งน้ำพุร้อนไหลปรึ่มๆ ลงมานั้น”

“อย่าคิดอะไรมากเลยน่า บอกแล้วว่ามันเป็นเรื่องการ
จัดสรรของธรรมชาติ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ อย่างน้อยที่สุดเราได้แหล่ง
น้ำกินแล้ว ไ้เกลอหัวขาดนั้นเขาให้น้ำเราประทังชีพขณะที่ติด
อยู่ในถ้ำนี้แล้วก็นับว่าเป็นความกรุณาอย่างยิ่งถ้าไม่งั้นน้ำสำรอง
ที่เหลืออยู่น้อยเต็มทีของเราหมด เราจะแย่”

กล่าวจบ โดยไม่มีการลังเลใดๆ ทั้งสิ้น เชิดวุธล้วงเป้
หลังของเขา หยิบกระตักน้ำของตนเองที่ว่างเปล่าออกมากรอก
น้ำในแอ่งนั้นใสจนเต็ม ปิดฝาไว้ แล้วบอกให้หล่อนส่งกระตัก
ของหล่อนมาให้ จัดการบรรจุเต็มเปี่ยมอีก พอเต็มก็ส่งคืน ตัว
เองใช้มือทั้งสองกอบวักน้ำขึ้นลูบหน้าและลำคอ ความอบอุ่น
และรสชาติสดชื่นของมันทำให้รู้สึกชุ่มชื้นมีกำลังขึ้นบ้าง คริสติน่า
คงทรุดคุกเข่ามองดูอาการของเขาเฉย เชิดวุธถอนใจเอือกอย่าง
ปลอดโปร่งใจไปเปลาะหนึ่ง ควักผ้าขนหนูออกมาเช็ดหน้า พอ
เงยขึ้น ยังเห็นหล่อนนั่งมองดูเขาเงิบเฉยอยู่เช่นนั้น ก็บอกมา
ปนหัวเราะว่า

“รู้สึกว่า คุณมีอะไรลังเลอยู่บางอย่างเกี่ยวกับน้ำในแอ่ง
นี้ คริส รับรอง ต้มกินได้ไม่มีพิษมีภัยอะไรหรอก หรือจะรอดู

หากการผมก่อนสักครู่ ถ้าผมไม่ลงชักดินชักงอแล้วคุณค่อยตีมันก็ได้”

คริสติน่ายิ้มซิด ๆ สันหน้าแช่มช้า

“ไม่ใช่ฉันจะต้องรอดูอาการหรือให้คุณทดลองก่อนหรือกึ่งอย่างไรเราก็ต้องตายด้วยกันอยู่แล้ว จะยิ่งเป็นการเลวร้ายแก่หรับฉันอย่างที่สุด ถ้าหากว่าคุณชักดินชักงอตายไปต่อหน้าต่อตาฉัน เพราะน้ำดื่มเป็นพิษ โดยทิ้งฉันไว้คนเดียว มันเพียงแต่ว่า ฉันยังไม่รู้สึกหิวน้ำเท่านั้น ก็เป็นการดีแล้ว ที่คุณช่วยบรรจุกะดิกไว้ให้ฉันด้วย เราช่วยกันค้นหาเส้นทางต่อไปเถอะ หรืออย่างน้อยก็ไปเสียให้พ้น ๆ จากที่นี่ ฉันรู้สึกจิตใจไม่ค่อยจะดีเลย”

หล่อนพูดเพียงแค่นั้น แล้วบ้วนปากไปทางก้อนหินรูปร่างไม่เป็นมงคลต่อสายตา เชิดวุธเข้าใจดี พยักหน้า พร้อมกับลูกขี้เย็น ส่งมือไปให้หล่อนแล้วจุดให้ยืนตามขึ้นไปด้วย ต่างกราบไฟฉายสำรวจไปตามผนังอันมีลักษณะเป็นคุหาค่อนข้างกว้าง เป็นรูปวงกลมนั้น

มีช่องทางที่จะทะลุไปได้อีกสามทางสามด้าน คือด้านซ้ายมือ ด้านหลังของท่อนหินรูปคนหัวขาด และด้านขวามือ พวกเขามาจากช่องที่เดินเข้ามาด้วยกันก่อนแล้ว และมาโผล่ออกยังตำแหน่งนี้

ต่างหารือกันว่าจะเลือกเดินเข้าไปทางช่องไหนระหว่างสามเส้นทางที่เห็นอยู่นั้น

“ผมให้คุณเลือกก่อน”

เชิดวุธว่า

“ฉันเลือกหรือคุณเลือก ผลมันก็จะออกมาอย่างเดียวกัน นั่นแหละ เพราะถ้าไปพบทางตันเข้า เราก็ต้องถอยกลับ และ ย้อนมาตั้งต้นใหม่ โดยพยายามไปที่ละช่องทางจนครบ ซึ่งยังไม่รู้ว่าจะกินเวลาสักเท่าไร สำหรับช่องทางเหล่านี้ ในการที่เราจะดันดันชมซานมุดกันเข้าไป”

“ไม่มีหลักเกณฑ์อะไรจะให้เรากำหนดได้ นอกจากการ เสี่ยงเดาสุ่มไปตามเรื่อง จากปากทางที่หินถล่มลงมาอุดตันโน่น เรามกันมาแล้วราวชั่วโมงเศษ เราจะลองมกันอีกชั่วโมงเดียว ถ้าไม่มีอะไรคืบหน้า ก็พักนอนเอาแรงกันก่อนเถอะ ตกลงไหม?”

หล่อนพยักหน้าแทนคำตอบ

เขาชี้ไปทางช่องซ้ายมือก่อน...

โดยหนทางที่แคบขนาดเดินเรียงเดี่ยวเข้าไปได้ชนิดตัวลื่น นั้น การเดินเต็มไปด้วยความยากเย็น ผิดไปจากทุกแห่งที่ผ่าน กันมาโพรงก่อนแล้ว เพราะนอกจากผนังจะบีบแคบ ผนังก็ยัง ลุ่ม ๆ ดอน ๆ มีหินงอกขวางเป็นอุปสรรคเต็มไปหมด มันเลี้ยว ซ้าย เลี้ยวขวา หักซิกแซ็กอยู่สองมุมเท่านั้น ก็มาพบกับผนัง หินตันทึบ ไม่มีหนทางจะไปได้อีก

“หนึ่งประตูตายแล้วนะ ถอย คริส”

เชิดวุธสะกิดหลังบอก ขณะที่แม่ผมทองยืนมองดูผนัง หินตันที่บังหน้าอยู่อย่างท้อแท้ เส้นทางตันนั้น ใช้เวลาแงมเข้า

และถอยออกมายังโถงกว้างที่เก่าประมาณเกือบครึ่งชั่วโมงเข้าไปแล้ว

ด้วยความมานะพยายามอย่างไม่ลดละ ทั้งสองเริ่ม
 ว่ายน้ำเข้าไปในช่องด้านหลังของท่อนหินรูปคนหัวขาดเป็น
 ช่องที่สอง ซึ่งปากทางมีเค้าเหมือนว่ามันน่าจะนำทะเลสู่ใต้ภูเขา
 ไปได้ไกลลิบเพราะพื้นเรียบ และช่องทางเดินกว้างประมาณ 1
 เมตร แต่พอเดินตรงแนวเข้าไปในเส้นทางบีบบังคับได้เพียงแค่
 ไม่เกิน 20 ก้าวเท่านั้น ก็ปรากฏว่าเส้นทางบีบตัวเองสอบแคบ
 และเพดานก็ลดเตี้ยลงทุกขณะ กระทั่งในที่สุด ก็ไม่สามารถจะ
 แทรกกายผ่านเข้าไปได้ เพราะแม้จะมีทางลัดต่อไปก็จริง แต่
 มันหดความกว้างลงเหลือแค่ฟุตเดียว ข้าเมื่อฉายไฟส่องเข้าไป
 ก็เห็นริ้วหนารูดำมืด ซึ่งถ้าหากจะมุดกันเข้าไปดูให้ถึงที่สุด ก็
 ต้องแปลว่าต้องจำแลงตัวเป็นงูได้เท่านั้น

“เฮลล์!”

คริสสบถออกมาอย่างหัวเสีย เขากำปั้นทุบผนังหิน

“ขอร้องอะไรคุณอย่างได้ไหม คริส อย่าสบถ อย่าผรุ-
 เสวาทคำทออะไรทั้งสิ้น และอย่ากล่าวคำหยาบ นรกนะไม่ต้อง
 ไปเรียกหามันหรอก เพราะขณะนี้มันก็ครอบคลุมเราอยู่แล้ว”

เขาลูบหลังอย่างปลุกปลอบ และกระซิบอ่อนโยน

“ทำไม ทำไมฉันถึงจะดำไม่ได้ เตี้ยวนี้ฉันอยากจะดำแม้
 แต่พระเจ้า”

หล่อนสะบัดเสียงเก็บบจะเป็นตวาด อารมณ์หงุดหงิด
เต็มที่

“ใจเย็นๆ เพื่อนยาก และเชื่อผมเถอะ อย่าใช้วาทกิริยา
อันไม่สมควร ในภาวะที่เราตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ พระเจ้าของ
คุณและพระเจ้าของผม เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ด้วยกันทั้งคู่ ถ้าหาก
ว่าเราทั้งสองจะถึงกาลสิ้นสุดลง ก็ขอให้เป็นการสิ้นสุดลงด้วย
ความเมตตาการุณย์ของพระองค์เถิด เพราะอย่างน้อย วิญญาณ
ของเรากียังได้ไปสวรรค์ ไปสู่สุคติภพ”

“คุณเชื่อในโชคกลางด้วยหรือ?”

“อย่าว่าแต่ผมเลย ถึงคุณเองก็เชื่อในโชคกลาง ไม่งั้นตอน
ที่คุณหยิบไม้สั้นจากมือพรินท์ขึ้นมา ทำไมคุณถึงรู้นั้นเป็น
กลางร้าย และสำหรับผม เพียงแค่คณะนองเลือดตัวร้องเพลงลามก
หยาบคายเพื่อล่อคุณเล่นออกไปเท่านั้น แทนที่จะเข้าช่องทาง
อันถูกต้องตามที่บุญคำกับจันชีบอกไว้ เราก็ต้องมาหลงพลัดกับ
เขาทั้งสอง โดยมุดเข้าโพรงผิด ทำให้ต้องมาอับจนกันอยู่อย่างนี้
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สิ่งลี้ลับเหนือธรรมชาติ อันจะดลบันดาลให้เกิด
ผลดีหรือผลร้ายแก่ชีวิตมนุษย์โลกมีอยู่จริง มันขึ้นอยู่กับว่า เรา
จะบูชาสักการะหรือว่าดูหมิ่นทำลาย...ไป ถอยอีกตามเคย คราว
นี้ก็เหลืออีกช่องทางเดียวแล้ว คือช่องสุดท้ายทางขวามือสุด”

กล่าวจบ เขาก็ร้องเอาจม่านนักเคมีฟิสิกส์สาวผู้ร่วม
ชะตากรรม ให้ถอยหลังกลับทางเดิมอีกครั้ง...

80

**จุดเริ่มต้น ย้อนกลับมาที่โอบกลาง ใจกลาง
กำด้าแห่งหิมลักษณะคนหัวชาดอีกครั้ง และ
คราวนี้ หนทางเลือกก็เหลืออยู่ทางเดียว คือ
ช่องทางแคบ ๆ ด้านขวามือสุด (เมื่อหันหน้าเข้าเผชิญกับก้อน
หินประหลาดก้อนนั้น) โดยไม่นับช่องทางด้านหลังที่ชันชัน
กันเข้ามาในตอนแรก เพราะมันหมายถึงนำออกไปสู่จุดปากทาง
ซึ่งแผ่นหลบหินกลั่นกันเข้ามา อันบัดนี้ดันตีบไปแล้ว**

อ่อนระโหยโรยแรงกันเต็มที่ แม้แต่จะทรงตัวยืนอยู่ก็ยัง
แทบไม่ไหว คริสทุดตัวฮวบลงไปนั่งอยู่ริมบ่อน้ำแบบคนหมด
กำลังใจซื่อ แล้วพังพาลลงกว่าหน้าเอาริมฝีปากจุ่มลงไปในแอ่ง
น้ำนั้น ดูดดื่มกินแบบเดียวกับสัตว์ป่า จากนั้นก็นอนพักนิ่ง ๆ ใน
ลักษณะคว่ำหน้าเช่นนั้น โดยเอาศีรษะวางไว้กับท่อนแขน

เชิดวุธหย่อนกายลงไถ่ๆ เขาเองต่อให้ฉกรรจ์แข็งแรง ขนาดไหนขณะนี้ก็เต็มกลืนเช่นกัน เอื้อมมือไปลูบศีรษะหล่อน อย่างสงสาร

“คุณคงไม่ไหวแล้วละ คริส...”

เขาเอ๋ยขึ้นแทบเหือด

“ขอพัก 5 นาที แล้วเรามาพยายามกันใหม่ ตรงช่องทาง สุดท้ายนั้น”

หล่อนตอบในกระแสเสียงเดียวกัน กลับตา

“ผมคิดว่า ถ้ายังไงแล้ว เราหยุดพักกันตรงนี้ก็ดีกว่า เส้นทางที่เหลือให้เลือกสุดท้ายช่องนั้น เอาไว้ค่อยพยายามกัน อีกครั้งภายหลังจากหลับกันสักตื่นตอนนี้ถึงจะตื่นรนไปลักขนาด ไหน ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมาได้หรอก โลกภายนอกขณะนี้ ก็เป็นเวลากลางคืนแล้ว เราสะบักสะบอมกันมาหนักเหลือเกิน”

คริสติน่าไม่ตอบ นอนคว่ำหน้า หายใจรวยๆ และหลับ ตาอยู่เช่นนั้น เชิดวุธวางไรเฟิลประจำตัวลง เหยียดเท้ายาวออกไป เอาหลังพิงก้อนหิน

ต่างคนต่างจมกันอยู่ในความเงียบของความเงียบ โดย ไม่ได้เอ่ยคำใดกันขึ้นเลย เพราะต่างปล่อยร่างกายให้อยู่ในสภาพ พัก เขาเองก็หลับตาลงเช่นกัน และดับไฟฉายเดินทาง สภาพ รอบด้านดำสนิทเหมือนภายในห้องล้างฟิล์ม ซึ่งไม่ได้เปิดไฟเลย ตามเดิม

บัดนี้ นายทหารหนุ่มหวนคิดไปถึงคำพูดของสมุนขวาของ รพินทร์ คือเต่าบุญคำ ซึ่งกล่าวว่าย้าเตือนเขาครั้งแล้วครั้งเล่า ระหว่างที่เดินกันเข้ามาในซอกช่องเขาว่า

“นายทหารคอยระวังให้ดีนา มีช่องโพรงอยู่ในเชิงฝาเห็นอยู่ 3 ช่องก็จริง แต่อีก 2 ช่อง มันเป็นรูตัน ไม่มีทางออก จะมีทางออกได้ช่องเดียวเท่านั้น บุญคำกับจันผลุบเข้าไปตรงช่องไหน นายทหารก็จะนายแหม่ม ตามเข้าไปทางช่องนั้นให้ได้ อย่าแยกไปทางอื่น!”

เสียงนั้น ยังแว่วก้องอยู่ในสมองของเขา

ณ บัดนั้น ไม่มีเหตุผลใด ที่จะมาค้านคำพูด คือคำบอกเล่าสั่งเตือนของบุญคำ เพราะเขามองไม่เห็นทางออกเลย เมื่อมาติดอยู่ในโพรง (ที่ถล่มเข้ามาผิด) นี้ ชีวิตรอดมาได้ชั่วขณะหนึ่งก่อน เพียงแค่หลบก้อนหินที่จะหล่นลงมากลบทับเท่านั้น ความหวังแห่งการหลุดรอดออกไปจากช่องทางที่ถูกอุดตัน รีบหรีเต็มที หรือจะพูดว่า ไม่มีเหลืออยู่อีกเลยก็ได้ เพียงแต่ว่า เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะเอ่ยออกมาได้เท่านั้น

ตัวเองเข้าภวังค์ เคลิ้มๆ ไปชั่วขณะ แล้วก็สะดุ้งลืมตาขึ้นในความมืด กะว่าทั้งเขาและคริส คงจะนั่งกันไปกว่า 5 นาทีแล้วเอามือคลำ พบเนินตะโพกของแม่เพื่อนสาวผู้ร่วมสถานการณ์ร้าย รู้สึกว่ายังนอนพังกาบอยู่เช่นนั้น ทดลองเขย่าปลุกเบาๆ หล่อนไม่เคลื่อนไหวรู้สึกตัวใดๆ ทั้งสิ้น คริสคงจะม่อยหลับไปเพราะความอ่อนเพลียขีดสุด เมื่อก้มลงไปใกล้ก็พอจะสัมผัสได้กับลมหายใจรวยๆ ของหล่อน แสดงว่าไม่มีอะไรผิดปกติ เว้นแต่สภาพทางร่างกายทนไม่ไหว ดับเครื่องไปชั่วคราวเท่านั้น

โดยไม่ปลุก หรือรบกวนใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากปล่อยให้หล่อนนอนพักอยู่เช่นนั้น เชิดวุธฉายไฟ ล้วงเอาเสบียงเรชั่น

ออกมาโดยเลือกประเภทซูป ซึ่งมีเชื้อเพลิงสำหรับอุ่นในกระ-
 ปोंงของมันเองในตอนล่าง ใช้เครื่องมือเปิดออกทั้งทางด้าน
 เชื้อเพลิงและด้านบน จากนั้นก็จุดไลท์เตอร์ ไฟจากสำลีอัดแน่น
 ซูปเคมีก็ลุกเขียวช่วยให้เกิดแสงสว่างขึ้นรางๆ ยังบริเวณที่ปัก
 กันอยู่นั้น

ขนาดเขาจุดไฟอุ่นอาหารเรชั่น และง่วนทำอะไรถูกกักอยู่
 ใกล้เคียง ตัว คริสก็ยังไม่รู้สึกตัว หล่อนนอนหนุนท่อนแขนตัวเอง
 หลับไปจริงๆ หันไปจ้องพิจารณาดูแล้ว ก็บังเกิดความเมตตา
 สงสารขึ้นมาอย่างจริงใจเป็นครั้งแรก จะดูเหยี่ยมหาญบึกบึน
 หรือกร้าวแกร่งขนาดไหนก็ตาม

ผู้หญิงก็คือผู้หญิงนั่นแหละ

จนกระทั่งซูปเดือดทั้งสองกระปोंง และใช้เชื้อเพลิงที่ยัง
 ลุกแรงเขียวจ้ำอยู่ ต้มน้ำในหม้อสนามเล็กๆ เพื่อใส่กาแฟผง
 สำเร็จรูป เมื่อต้มกาแฟเสร็จจึงก้มลงไปเขย่าปลุกเรียกหล่อน
 อย่างสุภาพอ่อนโยน

คริสลืมตาสีฟ้าสว่างโพล่งขึ้น พร้อมกับผงกศีรษะชั้นคอ
 หล่อนมองไปรอบๆ จากรัศมีแสงไฟแอลกอฮอล์ที่ลุกสว่างอยู่
 อาการงๆ เหมือนจะลำดับภาพให้รู้ว่าตนเองขณะนี้ตกอยู่ใน
 ภาวะใดที่ไหนกันแน่ แล้วอดีตใจนั้นก็รีบดึงกายลุกขึ้นนั่งทันที

“นี่ฉันเผลอม่อยไปนานสักเท่าไรหรือนี่?”

“ราวครึ่งชั่วโมง”

“โอ๊ะโอ้ว!...”

“คุณเพลียมาก ผมเลยไม่อยากรบกวน จัดการเรื่องเสียบึง
 ไว้ให้เรียบร้อยแล้ว รongท้องถิ่นก่อนเถอะ เอากำลังไว้ หลังจาก

เน่นเราก็จะนอนพักกันที่นี้แหละ นอนกันให้เต็มอ้อมเลย และถ้า
ยังมีโอกาสตื่นขึ้นอีก ค่อยคิดหาเส้นทางกันไป”

“ฉันไม่หิวเลย...”

“อย่าได้อู๋นะ แล้วก็อย่าเพิ่งสิ้นหวังหมดกำลังใจ คิดเสีย
ว่าเรามาฝึกกันก็แล้วกัน หาบรรยากาศที่ไหนได้พิเศษไปกว่า
นี้ก็แล้วได้พิภพโลก ธรรมชาติวิจิตรพิสดารที่ไม่เคยมีมนุษย์
คนไหนอย่างก้าวเข้ามาถึงทั้งสิ้น เหนือกว่าอะไรก็คือ อนาคตไม่
รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน โอ๊ย! มันชะมัด ชื่อหาสถานที่และสถานการณ์
แบบนี้ได้ที่ไหน ไม่ว่าคุณจะทำสักเท่าไร?”

หล่อนยิ้ม ประสานสายตาเขานิ่ง

“คุณไม่ได้เป็น ‘เด็กเหลวไหลชุกชอนไม่เป็นเรื่อง’ อย่าง
ที่นั่นคิดแต่แรกหรอก วุธ เมื่อยามจำเป็นจริงๆ มาถึง คุณเป็น
ลูกผู้ชายนักสู้ผู้มีอารมณ์รื่นเริงแจ่มใสคนหนึ่ง...ขอบคุณมาก ที่
ทำหน้าที่สุภาพบุรุษอย่างดีที่สุดระหว่างฉันเพลอดับเครื่องไปชั่ว
ๆนะ มะ! ก็นึกก็กิน”

ทั้งสอง จัดการกับอาหารยามยากไปตามมีตามเกิด
เพียงแค่ประทังชีพโดยนั่งขัดสมาธิ หันหน้าเข้าหากัน แล้วแบ่ง
แกแปกันดื่ม คริสจุตบุหรืขึ้นสองตัวพร้อมกัน ตัวหนึ่งส่งไปให้
เขา แล้วทั้งสองก็เอนหลังพิงก้นหิน มองดูเปลวไฟสุดท้ายจาก
เชื้อเพลิงของกระป๋องเรชั่น ซึ่งกำลังหริ่งลงทีละน้อย สาดประกาย
พลอมแพลง ดวงตาของเขาและหล่อนจับอยู่เชื้อไฟเล็กๆ นั้น
เป็นจุดเดียว เพราะไม่มีอะไรจะดูได้มากไปกว่านั้น

“คริส”

“หือม?”

“ในฐานะนักเคมีฟิสิกส์ หรือเรียกได้ว่านักวิทยาศาสตร์เต็มตัว คุณมีความคิดยังไงบ้าง”

“ในกรณีไหน?”

“เรายังมีอากาศหายใจสะดวกอยู่ในขณะนี้ ไฟโดยเชื้อเคมีจากเครื่องเรชั่นซึ่งลูกใหม่ได้เป็นปกติ ควันจากบุหรีที่เราพ่น แล้วมันก็ค่อยๆ ลอยขึ้นสูง คล้ายๆ กับเราอยู่ในห้องของโมเต็ลสักแห่งหนึ่ง ที่ค่อนข้างมืดทึบไปหน่อยเท่านั้น”

อเมริกันสาวผมทอง แหงนหน้าขึ้นมองเพดานที่สูงขึ้นไปประมาณ 4-5 เมตร เหนือบริเวณนั้น ซึ่งพราวไปด้วยหินย้อยและแก่งแก่งที่โผล่แซมระเกะระกะลงมา อันเป็นเงาอยู่ตะคุ่มๆ ด้วยประกายไฟที่ลูกเจี๊ยะจางเต็มที

“ถึงแม้ว่าเราจะมหาทางออกตามแนวพื้นราบไม่พบ แต่ก็ควรจะต้องมีหนทางถ่ายเทอากาศในแนวสูงขึ้นไป โดยเฉพาะตรงบริเวณห้องกว้างนี้แหละ แต่อาจเป็นช่องทางเพียงแค่นี้ให้อากาศระบายได้เท่านั้น ฉะนั้นเพิ่งจะมาคิดได้ เมื่อคุณพูดขึ้นเดี๋ยวนี้อย่างนี้เอง”

“ต้องใช้สติ ค่อยๆ คิด ผมว่าถึงอย่างไรมันก็ยังพอมีทางนะ ถ้ายังหาทางออกไม่ได้ คุณว่าเราพอจะประทังชีวิตไปได้นานสักเท่าไร ในถ้ำนี้?”

“สัปดาห์สำหรับอาหารเรชั่นที่เราจะใช้กันอย่างประหยัดต่อจากนั้น ฉันทยังมีอาหารสำเร็จรูปเป็นเม็ดเล็กๆ ปราศจากกากที่ใช้สำหรับนักบินอวกาศสำรองติดตัวอยู่พอจะประทังไปได้อีก

। อาทิตย์แต่พลังงานในร่างกายและภูมิต้านทานของเราจะค่อย ๆ เผลอถอยลงตามลำดับ...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะเบา ๆ

“ถ้าไม่บ้าตายไปเสียก่อน เราจะอยู่ในถ้ำนี้ได้นานพอสมควรทีเดียว และนั่นก็หมายถึงเวลาที่เหลือเพื่อที่เราจะหาทางช่วยตัวเอง ระยะเวลาตั้ง 200 กว่าชั่วโมงนี้ ถ้าเรายังออกไปไม่ได้ ก็สมควรที่จะตายได้แล้ว ตอนนี้ก็คิดเสียว่า เราติดคุกมิดไปพลาจ ๆ ก่อนก็แล้วกัน”

“ทำไมคิดว่าเราติดคุกมิด ทำไมถึงไม่คิดว่าพระเจ้าส่งเราให้เข้ามาฮั่นนิมูนกันอยู่ในนี้โดยเฉพาะ ชนิดไม่ประสงค์จะให้ใครเข้ามารบกวนเกี่ยวข้องด้วยเลย”

คริสเปาควันบุหรีเป็นรูปวงกลม พุงลอยออกไปข้างหน้า ความสั่นสวบของอากาศภายใน ทำให้มันม้วนตัวเป็นเกลียวทึบ และรักษารูปวงกลมนั้นไว้นาน เพียงแต่ค่อย ๆ ขยายแผ่กว้างเป็นวงใหญ่ขึ้นตามลำดับ

“ฮั่นนิมูน รึ?...” หล่อนเลิกคิ้ว ยิ้มนิด ๆ หางเสียงอ่อนเนิบ แต่เนือย “เราแต่งงานกันตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“ก็ ตั้งแต่ตอนที่พระเจ้าโปรยปรายดอกไม้หิน ก้อนใหญ่ น้อยนับแสนนับล้านลงมาให้เราทั้งสองเมื่อตอนใกล้ค่ำนี้ยังงี้ละ เสียงระฆังวิวาร์ ก็ดังออกไปเพราะ กังวานก้องไปทั่ว ครึน-ครึน รวากับเสียงฟ้าร้อง”

“แปลว่าคุณไม่เปลี่ยนความคิดที่จะ...”

“อย่าตีความหมายหรือใช้ถ้อยคำไปในทางต่ำ...ใช่! ผมรักคุณคริส”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“จะให้พูดตามตรงไหม?”

“ฉันชอบความตรง...ความจริงใจ”

“ก่อนหน้านี้ทั้งนี้ๆ ผมมองคุณในแง่กามารมณ์ด้านเดียว แต่เดี๋ยวนี้ ขณะนี้ เมื่อรู้สึกว่าคุณอาจไม่มีโอกาสรอดชีวิตอีกแล้ว ผมเพิ่งจะมาแน่ใจว่า ผมรักคุณอย่างจริงจัง”

“ก็...น่ายินดีนะในการที่จะได้ยินใครสักคนหนึ่งมากระซิบฝากรัก ในยามที่ทุกข์ยากแร้นแค้นไม่รู้อนาคตว่าจะเป็นหรือตายแบบนี้ ดีกว่าที่จะได้ยินถ้อยคำนี้ในยามที่ชีวิตแวดล้อมในสังคมสมบูรณ์พูนสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย...”

แล้วหล่อนก็ถอนใจยาว

“...วุธ คุณจะสมหวัง มีความสุขมากไหม ถ้าหากฉันจะยอมตัวให้แก่คุณคืนนี้?”

“จะไม่มีเลยจนนิดเดียว และไม่ปรารถนาด้วย ถ้ามันไม่ได้เกิดขึ้นจากใจรักของคุณ ผมต้องการความรักจากคุณ ไม่ได้ต้องการเพียงเฉพาแต่คุณให้ทาน หรือสนองตอบความใคร่”

เชื้อไฟสุดท้ายหรือดับวับ ความมืดสนิทปกคลุมบริเวณดุจเดิม รู้สึกได้แต่เพียงไหลต่อไหลที่แนบชิดจากท่าครึ่งนั่งครึ่งนอนคู่กันเช่นนั้น ฝ่ามืออุ่นของหล่อนเอื้อมมาควานหามือเขา แล้ววางไว้บนหลังมือ บีบเบาๆ

“บอกได้ไหม อะไรที่ทำให้คุณคิดมารักฉัน?”

“บอกไม่ถูก ความรักบางทีมันก็ไม่มีเหตุผลอะไรนัก...แต่ที่แน่ๆ ก็คือ ไม่ใช่เพราะเห็นว่าคุณเป็นคนสวยหรือมีรูปร่างที่

เหมาะสำหรับการสืบพันธุ์ นั่นเป็นสิ่งที่รองลงไป ผมศึกษาคุณมานานพอสมควรตลอดเวลาที่เราเดินทางมาด้วยกัน คุณเป็นคน ‘นึ่ม’ และมีอารมณ์ที่ละเอียดอ่อนลึกซึ้ง ผิดไปจากผู้หญิงอเมริกันหรือยุโรปทั่ว ๆ ไป แม้ว่าโดยพื้นหน้า คุณจะเป็นคนเฉย ๆ เย็นกระด้างก็ตาม ผมก็ไม่คิดมาก่อนว่า ผมจะมารักคุณเข้าข้างแท้จริง ครั้งแรกก็คิดอย่างคะนองเฉพาะอยากจะมีสัมพันธ์ทางเพศกับคุณอย่างเดียวเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้ กายน่ะมันเรื่องเล็กใจมันถล่ำเข้าไปทั้งสี่ห้องแล้วซี”

“คุณยังไม่รู้จักฉันดีพอ เชิดวุธ ฉันก็ได้แต่ย่ำเตือนและทวงร้องอยู่แค่นี้แหละ มันยังไม่สายเกินไปหรอก เก็บหัวใจอันดีงามของคุณไว้เพื่อรักคนอื่นดีกว่า ถ้าหากคุณจะมีโอกาสรอดชีวิตอยู่ต่อไปได้นี้ ฉันก็พูดจากใจจริงเหมือนกัน แต่ถ้าคุณประสงค์จะได้ฉันเพียงชั่วขณะ...โอ เค! นั่นไม่ใช่สิ่งเหลือบ่ากว่าแรงอะไรเลย และฉันก็เต็มใจด้วย”

“จะมีประโยชน์อะไรขึ้นมาในเมื่อคุณไม่มีหัวใจให้กับผมเลย”

“คุณจริงจังเกินไป จนบางขณะกลายเป็นคนโง่ ถ้าปากฉันบอกคุณว่าฉันรักคุณจนสุดหัวใจ แต่ทางร่างกายคุณไม่มีโอกาสที่จะได้เลย คุณต้องการอย่างนั้นรึ หรือปากฉันบอกว่าฉันจะรัก และซื่อสัตย์ต่อคุณเพียงคนเดียว แต่ร่างกายของฉันส่ายไปเรื่อย ๆ มันเป็นเรื่องภูมิใจสำหรับคุณหรือ?”

“คริส คุณเป็นคนดูยากเหลือเกิน”

“ฉันไม่ได้บอกคุณไว้ก่อนแล้วหรือในข้อนี้?”

“เอาละ ถ้างั้นผมไม่รักคุณแล้ว”

เขาบอกรีบบๆ เอนตัวลงนอนหงายราบกับพื้น ใช้เบ้
หนุนศีรษะไว้

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีมากสำหรับตัวคุณเองเป็นสิ่งที่ถูกต้องด้วย
แต่...ขอдингักนึกเถิดนะ”

“ทำไม อะไร?”

หล่อนทอดกายลงนอนเคียงข้างเขา รู้สึกว่าจะหันหน้า
ตะแคงเข้าหา

“ข้างเป็นความรักที่ถอนกลับคืนได้ง่ายดีเหลือเกิน พ่อ
หนุ่ม!”

“มันง่ายสำหรับคำพูด แต่มันจะง่ายหรือยากแค่ไหนอยู่
ที่ในใจผม ซึ่งคุณไม่จำเป็นจะต้องรู้ คุณบอกให้ผมเลิก ผมก็เลิก
พอใจหรือยังล่ะ แม่สาว!”

แล้วต่างคนก็ต่างเงียบ...

**นานทีเดียว! เหมือนต่างคนต่างหลับ เพราะไม่มีฝ่าย
ใดกระดิกตัว**

“หลับแล้วหรือ?”

เสียงกระซิบเป็นของหล่อนถามมาเบาแสนเบา

“เปล่า!”

“แล้วทำอะไร?”

“นอนฟังเสียงแห่งความเงียบ”

“ได้ยินอะไรบ้าง?”

“เสียงหัวใจของคุณพูด”

“หรือ? หัวใจฉันพูดว่ายังไง?”

“หัวใจของคุณพูดว่า ‘โธ่ โธ่ ใจเอ๋ย! แกจะหวังอะไรจาก
แน่นมากมายนัก’”

“ถ้าฉันคุณก็ฟังผิด หัวใจฉันไม่ได้พูดว่าอย่างนั้น”

“แล้วพูดยังไง?”

“พูดว่า... ‘โธ่ โธ่ ใจเอ๋ย! ทำเป็นนอนป็นปิ้งเล่นองค้อยู่ได้
ถึงที่ตัวเองปรารถนาอยู่แค่เอื้อม ไม่คิดจะไขว่คว้าแสวงหาเอง
เสียชาติเกิดเป็นชาย...!’”

“อ้อ! นี่แปลว่าทำท่าย”

“เปล่าไม่ได้ทำหรอก มานอนให้หลับกันเถอะ กู๊ดไนท์!”

พร้อมกับกระซิบคำสุดท้าย หล่อนชะงอกเข้ามาจู่โจม-
ฝปากที่แถมเขา แล้วถอยกลับไปนอนอยู่เคียงข้างตามเดิมอย่าง
สงบ

เชิดวุธปดๆ อยู่ในใจ แต่แล้วก็ข่มจิตสงบใจเสีย ความ
จริงภาวะทางกายของเขา ก็คือผู้ชายธรรมดาตนเอง หาใช่
พระอิฐพระปูนที่โหน ช้ำเจตนาตั้งแต่เดิมก็เคยกระเหียนกระ-
หือหรือที่จะ ‘ฟัด’ คริสตินามาตั้งแต่แรกพบแล้ว เขาเองขณะ
นี้ก็แทบไม่เชื่อว่าหล่อนจะ ‘เปิดทาง’ โดยวาจาแสดงออก
ถึงเพียงนั้น

แต่ในฐานะที่เกิดเป็นไทยแท้ นับถือศรัทธาอยู่ในพระ-
พุทธคุณ เรื่องโชคลางและสิ่งศักดิ์สิทธิ์อันลึลับ ช้ำยังมีติดตัว
กราบไหว้บูชายึดถือเป็นที่พึ่งยามยากอยู่ในขณะนี้ อีกประการ
หนึ่ง ตัวอย่างมันก็ได้ปรากฏผลให้เห็นมาแล้วตำตา ลับดีสี่ปะคน
คะนองปากใช้ถ้อยคำไม่สมควรไปหน่อยเดียว ท่ามกลางเส้นทาง

อันตรายที่เดินผ่านเข้ามา แทนที่เกิดสวัสดิมงคลแก่ตนเอง กลับพบกับความช่วยโชคร้ายขนาดหนักถึงขั้นพลัดหลงกับบุญคำและจัน หลบเข้าช่องโพร่งถ้าผิดที่หมาย อันเป็นทางตัน ต้องมาติดขังเหมือนถูกฝังทั้งเป็นอยู่แบบนี้

เพราะฉะนั้น สิ่งที่เขาจะพึงทำในขณะนี้ ก็คือพนมมือไหว้กลางทรวงอก สวดมนต์ภาวนาขอพรพระ และส่งจิตระลึกน้อมเคารพสักการะถึงเจ้าถ้าเจ้าเขาที่คุ้มครองสถานที่อยู่ในขณะนี้เป็นการขอขมาลาโทษ ฝากชีวิต ฝากอนาคตไว้ให้อย่างเสียยมเจียมตน

เมื่อสวดมนต์ แผ่อุทิศส่วนกุศลให้เจ้าเวรนายกรรมเสร็จ รู้สึกว่าคริสจะพลิกตัวนอนคว่ำแนบชิดกับร่างกายซีกขวาที่หงายเหยียดยาวของเขา แก้มเย็นซีกหนึ่งของหล่อนแนบชิดอยู่กับชอกคอ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าระหว่างเขาและหล่อน ใครจะม่อยหลับไปก่อนใครในภาวะที่ต่างคนต่างนอนอย่างสงบ

เวลาสักเท่าใดไม่ทราบได้ สัมผัสเตือนให้เขารู้สึกตัวขึ้นมาอีกครั้ง

อะไรชนิดหนึ่ง! ซึ่งมองไม่เห็นในความมืดสนิทนั้นกำลังเคลื่อนช้าๆ ทาบทับไปบนร่างกายของเขา ตรงบริเวณเหนือขาอ่อนเล็กน้อย ดูเหมือนมันจะเคลื่อนจากซีกซ้ายมือของเขาผ่านลำตัวเขา...และก็ผ่านไปบนลำตัวด้านหลังแนวตอนสะโพกของคริส ผู้นอนคว่ำหนุนไหล่อยู่ ด้วยน้ำหนักของมัน หนักอึ้งเอาการทีเดียว หยუნสากๆ

คริสก็รู้สึกดูเหมือนรู้ตัวตื่นขึ้นอย่างคนนอนไวเหมือนกัน แต่ก่อนที่หล่อนจะขยับเคลื่อนไหวใดๆทั้งสิ้น มือที่วางราบกับพื้นใกล้เคียงกัน เหมือนจะเกาะกุมกันอยู่ก่อนแล้วก่อนหลับ เชิดวุธกำบีบมือหล่อนแน่น กระชับเบาที่สุด เพราะริมฝีปากของ เขาก็ดูเหมือนจะใกล้ชอกหูหล่อนอยู่แล้ว

“นิ่ง! อย่าขยับเลยจนนิดเดียว...รู้สึกจะเป็นงูใหญ่กำลัง จะเลื้อยผ่านคร่อมตัวเรา!”

คริสติน่ากลั้นใจนอนตัวแข็งเป็นหิน

เชิดวุธก็ตกอยู่ในอาการเดียวกัน เขาไม่กระดิกกระเดี้ยจน นิดเดียว แม้แต่ตาก็ยังไม่กล้าลืมขึ้น (เพราะถึงจะลืมก็มองไม่ เห็นอะไรในความมืดมิดนั้น) รู้สึกแต่เพียงว่าฝ่ามือเย็นเฉียบของ คริส ที่วางประกบกับฝ่ามือเขาอันทอดราบไปกับพื้น บีบเกร็ง แน่น

ในใจของเขาสวดมนต์ภาวนาอีกครั้ง พระพุทธคุณเป็นที่ พึ่ง พ่อแก้วแม่แก้ว...

สิ่งหนักๆ ที่ผ่านทับร่างกายของเขาและคริส ในลักษณะ เลื้อยพาดนั้นเคลื่อนไหว ใดๆ หยุตๆ แต่ก็ขยับไปเรื่อยๆ มันเป็นระยะ เวลาที่เขารู้สึกว่ามันนานสักร้อยปีก็ไม่ปาน ของภาวะที่สะกด กลั้นลมหายใจไม่กระตุกกระดิกเลยนั้น ภายในของแม่เพื่อน สาวผู้ร่วมสถานการณ์ยามนี้จะเป็นอย่างไรบ้างเขาไม่อาจเดาถูก แต่ที่รู้ก็คือหล่อนมีไหวพริบปฏิภาณเยี่ยมยอดที่จะไม่เคลื่อนไหว ขยับเขยื้อนตัวให้เป็นทีผิดปกติเลย หรือมิฉะนั้นก็อาจตกใจซ็อก นิ่งไปแล้วก็ได้

ที่สุด ลำตัวชุดสุดท้ายของสิ่งนั้น ก็ผ่านพ้นร่างเขา และ

ร่างของคริสทีนอนเบียดชิดกันประดุจขอนไม้สองอัน ซึ่งวางคู่กันอยู่ไป โสตก็สดับได้กับเสียงที่เลื้อยอย่างแผ่วเบาแต่มือน้ำหนักไปตามพื้นหินห่างไกลออกไปเป็นลำดับ ทางด้านขวามือของเขา (ผู้นอนหงาย) หรือซ้ายมือของคริส (ผู้นอนคว่ำหน้า) แล้วก็เงยไปยังบริเวณใดบริเวณหนึ่ง อันเต็มไปด้วยชอกโพรง คะเนจาก น้ำหนักที่ขึ้นมาทับอยู่บนร่างกายบริเวณเลื้อยผ่านและช่วงเวลาทีลากล้ำตัวยาวเหยียดพาตไปนั้น เชิดวุธกะว่าลำตัวอวบขนาด ขาอ่อนของผู้หญิงขางาม ๆ คนหนึ่ง และยาวราว ๆ 6-7 วา

ความใหญ่ยาวขนาดนี้ ถ้าเป็นเหลื่อม หรือหลวมก็ไม่จัดว่าใหญ่โตอะไรนัก แต่ถ้าเป็นงูพิษ ประเภทจงอาง ก็เรียกว่าขนาดมหัศจรรย์ทีเดียว และเขาก็ไม่สามารถเดาได้ถูกเหมือนกันว่านั่นเป็นงูอะไร

มันเลื้อยผ่านลำตัวไปแล้ว ทั้งสองก็ยังนอนแทบไม่หายใจอยู่อีกเป็นเวลานานโดยไม่กล้ากระดุกกระดิก หรือพูดอะไรกันเลยเป็นเวลาถึงร่วม 3-4 นาที นอกจากจะจับมือกันแน่นอยู่เช่นนั้น ราวกับว่า ถ้าอยู่ก็จะอยู่ด้วยกัน หรือถ้าถึงวาระสุดท้าย ก็จะไม่ยอมมรณลงด้วยกัน อันเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ ยามที่มามากอยู่ในภาวะเดียวกันแค่สองคนโดยไม่มีใครอื่นร่วมสถานการณ์อยู่ด้วยอีกเลย ในโลกอีกโลกหนึ่ง ซึ่งต่างฝ่ายต่างรู้ตัวว่าน่าจะสิ้นหวังในการรอดชีวิตต่อไปแล้ว

ที่สุดเขาก็กระซิบเรียกหล่อน แต่อเมริกันสาวก็ยังนอนนิ่งตัวเป็นท่อนหินตามเดิม จึงใช้อีกมือหนึ่งแตะหลังเขย่า

เบาๆ จากท่าที่นอนคว่ำอยู่ คริสพลิกตะแคงตัวเข้าหาและกอด
เขาไว้แน่นโดยเร็ว กายสั่นเต็มไปหมด

“ทำใจดีๆ ไว้ คริส...”

เชิดวุธกอดตอบประทับไว้แนบอก ลูบที่ศีรษะอย่างปลอบ
ขวัญ

“เขาเพียงแต่มา ‘ทักทาย’ แสดงตัวให้เรารู้จักเท่านั้น และ
ขณะนี้ก็ไปแล้ว ไปอย่างสงบที่สุด โดยไม่ทำอันตรายใดๆ เรา
เลย”

“ฉัน...ฉันแทบจะขาดใจตายในตอนนั้น...”

หล่อนล้าลักออกมา แทบจะสดับเป็นคำพูดไม่ได้

“คุณว่า สิ่งนั้นเป็นอะไรกันแน่?”

“ถ้าจะพูดตามหลักชีววิทยาก็คือ สัตว์ไม่มีตีนชนิดหนึ่ง
ที่เราเรียกกันว่า ‘งู’ แต่ถ้าจะพูดกันตามความรู้สึกของผม ซึ่งยัง
เชื่ออยู่ในสิ่งลึกลับนอกเหนือกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ผมก็อยาก
จะบอกว่านั้นคือ เจ้าของผู้พิทักษ์รักษาถ้ำนี้มาสำแดงตนทักทาย
ให้เราได้รู้จักไว้ เพราะก่อนที่จะหลับไปนั้น ผมได้ส่งจิตระลึกถึง
และขออภัยในการที่เราล่วงล้ำเข้ามาในนี้ ตลอดจนสวัสดิภาพ
คุ้มครองจากเขาด้วย สบายใจได้แล้วคริส ไม่ว่าจะเป็นงูจริง หรือ
งูที่เกิดขึ้นจากอิทธิฤทธิ์อภินิหารของอะไรก็ตามที่ สิ่งที่เราเผชิญ
หน้ารู้เห็นร่วมกันหยกๆ นี่น่าจะเป็น ‘ลางดี’ สำหรับเราทั้งสอง”

“ลางดี! มันจะเป็นลางดีไปได้ยังไง ในเมื่อเรานอนหลับ
อยู่ในนี้ แล้วอยู่ๆ ก็มีงู...งูใหญ่เหลือเกิน เลื้อยผ่านลำตัวของ
เราไป”

คริสพูดเหมือนจะร้องไห้ ซึ่งนั่นเป็นอาการครั้งแรก

ของหล่อนที่เขาพบเห็นในลักษณะเช่นนี้ นับตั้งแต่ร่วมเดินทางมาด้วยกัน

“ลางดีชี คริส...ถ้าไม่ใช่ลางดี งูตัวนั้นก็ควรจะต้องทำอันตรายเราแล้ว ไม่เลื้อยผ่านตัวเราไปเฉยๆ หรอก คุณนึกหรือว่าต่อให้เรานอนกันนิ่งๆ ลักขนาดไหน สัญชาตญาณประสาทสัมผัสของงู จะไม่รู้ว่าเราเป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกปลอมเข้ามา คุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่ขอให้รู้ไว้เถอะว่านั่นแหละ คือเจ้าถ้า หรือบริวารของเจ้าถ้า ที่ไม่คิดจะเป็นอันตรายต่อเรา ผมอยากจะคิดต่อไปอีกด้วยว่า การที่มึงเลื้อยผ่านตัวเราไปนั้นเป็นการบอกใบ้ให้ว่า ให้พยายามหาช่องทางเข้าเถิด แล้วเราก็จะพบทางออกเอง เพราะถ้าไม่มีทางออก งูตัวนั้นจะโผล่มาได้อย่างไร หรือแปลอีกอย่างก็คือ ต้องมีทางออกแน่นอน เพราะเป็นงูขนาดใหญ่มาก ลำตัวขนาดนั้น ถ้าเลาะลัดออกไปทางช่องทางใดได้ ร่างกายขนาดเราก็จะต้องลอดผ่านออกไปได้เหมือนกัน”

กายหล่อนยังไหวสะท้านสั่นเทาเป็นระลอก ชนลุกชู

“แต่เดิม ก่อนที่หินจะถล่มลงมาปิดปากถ้ำ งูตัวนี้อาจอาศัยอยู่ก่อนแล้ว และใช้ปากโพรงถ้ำที่ยังไม่ถูกกลบนั้นเป็นทางเข้าออก แต่พอปากถ้ำถูกกลบ มันก็ติดขัดหาทางออกไม่ได้ อยู่ในนี้เช่นเดียวกับเรานั้นแหละ ขณะนี้คงกำลังแสวงหาทางออกอย่างเดียวกับเรา ซึ่งถ้าหาทางออกไม่ได้จริงๆ คุณว่าระหว่างเราสองคนกับงูตัวนั้นหรืออาจมีตัวอื่นๆ อยู่อีกด้วย ใครจะเป็นฝ่ายมีชีวิตอยู่ได้แผ่นดินนี้ได้นานกว่ากัน และใครควรจะตกเป็นอาหารของใครกันแน่ ในภูมิประเทศที่เราเสียเปรียบทุกด้านแบบนี้”

“คริส ถ้าผมเป็นรพินทร์ ไพรวลย์ ผมพูดอะไรคุณก็คง
รับฟัง และยอมเชื่อปฏิบัติตามใช่ไหม แต่นี้คุณเห็นว่าผมเป็นแต่
เพียงเชิดวุธ...”

“คุณต้องการจะให้ฉันปฏิบัติยังไง บอกมาซิ”

“เฉยๆ เจียบๆ ไว้ อย่าเอะอะกระโตกกระตากอะไรทั้ง
นั้น และในการเริ่มต้นเคลื่อนไหวเพื่อหาทางออกของเราต่อไป
นั้น หากพบงูหรือพบสิ่งอันน่ากลัวอันตรายใดๆ ไม่ว่าจะรูปร่าง
อย่างไรในภายใต้นี้ ขออย่าได้ทำอะไรเขาก่อนเป็นอันขาด
อย่ายิง!”

“ก็แปลว่ายอมให้ตัวเอง ถูกฉกกัด หรือถูกรัด ถูกขยอก
กลืนกินทั้งเป็นนะหรือ?”

“ถ้าภาวะเช่นนั้นมาถึงเมื่อไหร่ ขอให้รู้ไว้ว่า ผมจะยอม
เสี่ยงให้แก่คุณเป็นคนแรก จะเสียสละชีวิตให้คุณเอง และเมื่อ
ผมถูกทำอันตรายจากสัตว์ร้ายชนิดใดในถ้ำนี้ โดยคุณเห็นแน่ชัด
แล้ว คุณจะยิงหรือจะต่อสู้ยังไงภายหลังก็สุดแล้วแต่ ผมไม่ขอร้อง
ทักต่อไป ขออย่างเดียว อย่ายิงก่อนเป็นอันขาด ตกลงไหม?”

คริสพยักหน้าที่ยังชุกอยู่กับอกเขา แล้วเบียดกายเข้ามา
ชิดอีก ราวกับต้องการจะแทรกตัวเองให้กลืนหายเข้าไปในร่าง
กายของเขาจะนั้น เป็นอาการที่น่าสมเพชยิ่ง

“กอดฉันไว้ วุธ กอดให้แน่นที่สุด”

“ควบคุมสติกำลังใจให้ดี คริส สำคัญอยู่ที่สติ ผมจะไม่
ยอมให้คุณได้รับภัยใดๆ ก่อนเลย ถ้าหากยังมีลมหายใจอยู่เราจะ
แนกกันอยู่ตามเดิมอย่างนี้แหละจะไม่ลุกขึ้นมาส่องไฟฉายสำรวจ
ทุกะไรทั้งสิ้น...หลับสนิทใช่ไหม ก่อนที่จะรู้สึกตัวขึ้นมา?”

“หลับ ด้วยความฝันร้ายเหลือประมาณ คุณล่ะ?”

“หลับเหมือนกัน แต่ก็ปกติธรรมดาที่สุด ไม่ได้ฝันอะไรเลยเหมือนๆ กับสมัยที่เรายังนอนแค้นป่วนอยู่กับพรรคพวกทั้งหลาย มารู้สึกตัวก็ตอนที่มืออะไรเลื้อยผ่านทับลงมาบนขาแล้ว นั่นแหละ ผมกลัวว่าคุณจะตกใจ ร้องเอะอะ เคลื่อนไหวขึ้น จึงกอดมือคุณไว้แน่น”

“ฉันก็มารู้สึกตัว ตอนที่คุณกอดมือแรงผิดปกตินั่นแหละ...”

หล่อนค่อยๆ ชูข้อมือซ้ายไปให้เขาตรงใบหน้า กระซิบบอกว่า

“กอดที่ปุ่มแบตเตอรี่ตรงนาฬิกาของฉัน ดูซิว่าเวลาเท่าไรแล้ว”

เชิดวุธจับข้อมือข้างนั้นของหล่อนไว้คลำหาปุ่มแบตเตอรี่ซึ่งติดอยู่กับนาฬิกาแบบคอมพิวเตอร์ของหล่อน พอกดแสงสว่างน้อยนิดก็ปรากฏขึ้นบนหน้าปัด พอจะสังเกตเห็นได้

“เที่ยงคืนพอดี!...เรามื่อยหลับกันไปได้ประมาณ 3 ชั่วโมง อย่างน้อยควรจะได้พักผ่อนอีกคนละสัก 3-4 ชั่วโมง แล้วค่อยมาเริ่มต้นกันใหม่”

“ฉันไม่ง่วงเลย ตอนนี้”

ทั้งสองพูดกันในเสียงกระซิบกระซาบ

“ถึงไม่ง่วงก็นอนสงบอารมณ์นิ่งๆ ไปอย่างนี้แหละ แล้วมันก็จะหลับไปเอง สวดภาวนาไปก็ได้ ถ้าคุณเคยสวด”

“วุธ คุณ...คุณคิดว่า...”

“อะไรหรือ พูดไปให้จบซิ”

“เดาถูกไหม เกี่ยวกับพวกเรา ในโลกภายนอกออกไป?”

เชิดวุธอิงไปครู่ ฝ่ามือคงลูปอยู่ที่เส้นผมละเอียดอ่อนของ คริสเช่นนั้น

“ผมไม่กล้าเดาอะไรสักอย่าง แต่สวดภาวนาขอให้ทุกคน เบี่ยงนอกรอดปลอดภัยกันทุกคน แม้กระทั่งบุญคำและจัน”

“ถ้าพวกเรายังมีชีวิตรอดกันอยู่ คุณว่าเขาจะหาทางติดตามเราสองคน ผู้ตกอยู่ในฐานะหายสาบสูญไปไหม?”

“คนอื่นอาจหมดความสามารถ แต่ถ้าสุขภาพบุรุษไพรของ เราคนนั้นยังรอดปลอดภัยอยู่ ผมหมายถึง รพินทร์ แน่นอนที่ สุด เขาจะต้องค้นหาเราจนได้ โดยไม่ยอมผละไปไหนทั้งสิ้น ส่วน จะพบเราในขณะที่ยังมีลมหายใจอยู่ หรือพบแต่โครงกระดูกย่อม เป็นอีกเรื่องหนึ่ง...คราวนี้ขอให้ผมถามคุณบ้างได้ไหม?”

“ถามอะไร?”

“ในฐานะที่คุณรู้แผนการ และหยั่งทราบจิตใจของฝ่ายคุณเองดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะด็อกเตอร์สแตนลีย์ หัวหน้าคณะ สมมุติ นะ...สมมุติว่า ถ้าทุกคนภายนอกขณะนี้รอดปลอดภัยหมด และ รูปการณ์มันก็เห็นชัด ๆ อยู่ถึงร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าเราสองคนถูกฝัง เสียแล้วแบบนี้ ทางฝ่ายคุณเขาจะดำเนินการอย่างไร?”

คริสติน่าถอนใจเฮือก

“ถ้าคุณจำได้ ในระหว่างที่เราเดินเป็นเป่าล่อเข้ามาใน ช่องเขานี้ด้วยกัน ฉันได้บอกคุณไว้แล้วว่า ชีวิตฉันนั้นไม่มีความหมายอะไรนักหรอก ถ้าหัวหน้าเขาแน่ใจว่าฉันรวมทั้งคุณด้วย ตายแน่แล้ว เขาก็จะวิทย์แจ้งให้หอบังคับการลอยที่ควบคุมการ เดินทางอยู่ทราบ หากว่ายังติดต่อกับหอบังคับการได้ และขอ ให้ส่งคนอื่นลงมาแทน การเดินทางจะไม่หยุดชะงัก แต่จะต้อง

ดำเนินต่อไป เว้นไว้ประการเดียว ถ้ามีบุคคลคนนั้นเสียชีวิตลงละก็ เขาอาจต้องเปลี่ยนแปลงแผนหาคนนำทางใหม่ สำหรับฉันหรือเราสองคนที่เขาจะทำให้ได้ดีที่สุด ก็คือยืนไว้อาลัย...สวดส่งวิญญาณให้เท่านั้น งานใหญ่จะไม่มีวันหยุดชะงักในการสูญเสียชีวิตลงบ้าง พวกเราที่เหลือก็ต้องแจ้งให้หอบังคับการทราบ และขอให้ส่งหัวหน้าผู้จะบังการตัดสินใจมารับงานต่อไปใหม่ คุณรู้ดีอยู่แล้วว่า เรามาทำงานครั้งนี้ไม่ใช่งานส่วนตัวของใคร แต่เป็นงานแห่งความมั่นคงปลอดภัยของชาติฉัน ทุกคนที่ร่วมทางมานี้ยอมสละชีวิตแล้วทั้งสิ้น”

“สมมุติอีกครั้ง...”

เชิดวุธถือโอกาสของสถานการณ์และสิ่งแวดล้อมที่เผชิญกันอยู่นี้ ล้วงความนัยตามวิสัยของนักแสวงหาข่าวทหาร โดยเชื่อแน่ว่านีเป็นโอกาสอันดีที่สุด เพราะคริสตินากำลังขวัญไม่ดี ท้อแท้ ทอดอาลัยในชีวิตแล้ว คงไม่มีอะไรที่จะต้องปิดบังอีกต่อไป

“ถ้าเรารอดออกไปได้ พบกับพวกเราทุกคน และการเดินทางดำเนินต่อไปโดยพบความสำเร็จ คือสามารถค้นพบซากเครื่องบินตก และพบระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันลูกนั้น จนกระทั่งฝ่ายคุณเรียกกำลังทางอากาศมากู้คืนไปได้สำเร็จ รพินทร์กับพวกของเขารวมทั้งตัวผมด้วย จะถูกฝ่ายคุณกำจัดทำลายหมดเลยใช่ไหม อย่าปิดผมเลย คริส ขณะนี้เราก็เห็นหน้ากันอยู่แค่สองคนเท่านั้น ข้ามีหวังน้อยเหลือเกินที่จะกลับออกไปเห็นแสงสว่างของดวงตะวันอีกแล้ว พุดง่าย ๆ ก็คือ เรากำลังจะตายด้วยกัน เพียงแต่จะอีกกี่ชั่วโมงข้างหน้าเท่านั้น”

“นี่เป็นสิ่งที่คุณระแวงอยู่ตลอดเวลาหรือ?”

“ใช่”

“และคุณจะเชื่อในสิ่งที่ฉันพูดให้คุณฟังไหม?”

“ในภาวะเช่นนี้ ผมเชื่อว่าคุณคงไม่คิดจะปิดบังหลอกลวงอะไรผมหรอกคริส”

“ถ้าเช่นนั้น ฉันก็จะพูดให้คุณฟัง จากความรู้สึกนึกคิด ความจริงใจจากฉัน...วูธ ฉันถูกเลือกเดินทางมาในครั้งนี้ ฉันไม่เคยรู้แผนการลึกซึ้งอะไรอย่างที่คุณคิดหาตระวางแผนไปเลย รู้เฉพาะหน้าที่ของฉันเองเท่านั้นว่า จะต้องเป็นคนหนึ่ง...ใช้ความรู้ความสามารถในทางเทคนิคเฉพาะตัวของฉันเข้าช่วยเหลืองานนี้ เขาไม่เคยบอกฉัน หรือว่าฉันรับรู้มาก่อนล่วงหน้าเลยว่า ถ้างานสำเร็จแล้วเราจะทำอย่างไรกับพรินท์ กับคุณหรือกับพวกพรานพื้นเมืองลูกหาบทั้งหลาย ถึงเบล หรือคือเอง ฉันก็เชื่อว่าเขาไม่รู้ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์เพียงคนเดียวเท่านั้น ซึ่งฉันก็ไม่กล้ารับรองว่าเขาได้รับคำสั่งหรือรับทราบมาก่อนอย่างไร แต่ถ้าถามถึงความรู้สึกทางด้านส่วนตัวแล้ว ฉันเกลียดการทรยศหักหลังหรือเล่ห์เหลี่ยมทุจริตทุกอย่าง ฉันคงจะทนดูอยู่ไม่ได้ ถ้าหากฝ่ายฉันเล่นสกปรกถึงเพียงนั้น ฉันเองยอมรับว่าไม่ได้เป็นคนดีบดื้ออะไรเลย แต่ฉันก็มีความกตัญญูรู้คุณคนรู้ค่าในน้ำใจและน้ำมิตร ถ้าบังเอิญฉันตายก่อนคุณ และคุณรอดไปได้ มีโอกาสพบพรินท์ โปรดบอกเขาด้วย ในสิ่งที่ฉันได้พูดกับคุณไว้นี้ ฉันรู้ว่าคนคนนั้นก็มีความระแวงเช่นเดียวกันกับคุณเหมือนกัน...หรืออาจยิ่งกว่าเสียอีก เพียงแต่เขาไม่พูดเท่านั้น”

“คุณชอบพรินท์ใช่ไหม?”

อยู่ๆ เขาก็ยิงคำถามโดยที่หล่อนคาดไปไม่ถึง
คริสติน่าอึ้งไปนาน แล้วเงยหน้าที่ซุกอยู่กับอกเขาขึ้น มี
อาการเหมือนจะจ้องในความมืด

“ฉันยอมรับ ว่าฉันชอบเขามาก”

ในที่สุด หล่อนตอบชัดเจน อาจหาญจริงใจ ไม่สะทก-
สะท้าน

“รัก?”

“ฉันไม่มีสิทธิที่จะรัก หรืออยู่ในฐานะที่จะรักเขาได้”

“แล้วคุณรู้ไหมว่าในส่วนลึก รพินทร์ก็ชอบคุณ”

“รู้ แต่เขาก็ไม่มีสิทธิ หรืออยู่ในฐานะที่จะรักฉันได้เช่น
กัน เราพบกันช้าเกินไป”

“คราวนี้ผมล่ะ คุณชอบผมบ้างไหม?”

“คุณจะบังคับให้ฉันโกหกตัวเองทำไมนะ?”

“ก็แปลว่าผมไม่ได้อยู่ในความสนใจของคุณเลย?”

“คุณไม่มีอะไรที่น่าสนใจสำหรับฉันเลยสักนิดเดียว สำ-
หรับเท่าที่เราคบหาสมาคมกันมาแล้ว แต่สำหรับเดี๋ยวนี้ ถ้าฉัน
จะยืนยันว่าฉันไม่ชอบชื่อนี้ของคุณ ฉันก็โกหกตัวเองอีกเหมือนกัน
คุณก็ลูกผู้ชายที่น่านับถือหัวใจ ซึ่งจะรู้ได้ ก็ต่อเมื่อพิบัติภัยมา
ถึงเช่นเดี๋ยวนี้”

“เดี๋ยวนี้ผมเชื่อแล้ว ว่าคุณพูดจริงหมดทุกอย่าง โดยไม่
มีเล่ห์กลปิดบังอำพรางอะไรเลย และทำให้ผมยิ่งรักคุณเพิ่มขึ้น
ไปอีก ผมนึกว่าคุณจะปฏิเสธเรื่องรพินทร์ ในขณะเดียวกันก็
ย้อนกลับมาหลอกลวงด้านผม แต่คุณกลับพูดตรงไปตรงมาดี
มาก และบทจะตรงขึ้นมาก คุณตรงยิ่งกว่าเบล ที่เห็นภายนอก

ว่าเป็นคนเปิดเผยเสียอีก ถ้าคุณเป็นเมียผม ผมจะไว้วางใจ
ได้มากกว่าเบล...ในด้านความซื่อสัตย์สุจริตที่มีต่อสามี แม้จะมี
อุปนิสัยใจคอที่น่ากลัวซ่อนอยู่ลึกกว่าก็ตาม”

คริสพลิกตัวออกจากท่าที่นอนตะแคงหันเข้ากอดเขาโดย
เปลี่ยนไปเป็นนอนหงาย ในความรู้สึกของเขา หล่อนคงจะตั้ง
สติปรับอารมณ์อันหวาดผวาสยดสยงใจจากเหตุการณ์เมื่อครู่
และกลับคืนมาเป็นตัวของตัวเองแล้ว ถ้ามองเขาเบาๆ น้ำเสียง
ปกติว่า

“ถ้าฉันจะสูบบุหรี่สักตัวเดี๋ยวนี้ มันจะมีอะไรขัดข้องกับ
การถือโชคถือกลางของคุณไหม...ไ้ตัวยาวๆ นั้น จะเลื่อยกลับมา
ที่เราอีกหรือเปล่า?”

“ตามสบาย คริส ผมดีใจที่คุณสำรวจจิตใจได้แล้ว”

“คุณเอาด้วยสักตัวไหม?”

“เราสูบบุหรี่ด้วยกันดีกว่า ถ้าคุณไม่รังเกียจ ทุกอย่างของ
เราต้องสงวนและประหยัดทั้งสิ้น!”

ไลท์เตอร์เป็นประกายสว่างแวบขึ้น จากนั้นก็ดับวูบ
หายหลังจากที่มันชนต่อกับปลายบุหรี่ซึ่งหล่อนคาบอยู่ แล้วมือ
หนึ่งของหล่อนคลำมาที่ใบหน้าในความมืดสนิทของเขา บรรจง
สอดกันบุหรี่ที่จุดติดให้ที่ริมฝีปากเขา เชิดวุธอัดควันเต็มทึจน
ปลายบุหรี่แดงโร่แล้วจับมือหล่อนส่งคืนไปให้ ทั้งสองต่างนอน
สูบบุหรี่ตัวเดียวกัน

ในที่สุดบุหรี่ตัวนั้นก็หมดตัวโดยลามขึ้นมาเกือบติดฟิล-
เตอร์ตอนปลาย คริสขยี้ดับกับพื้นข้างๆ กายโดยที่ตลอดเวลา

ต่างนอนโหล่นแนบชิดกัน ไม่ได้พูดอะไรตลอดระยะเวลาที่บุหรื
เผาไหม้

“จะให้ฉันเล่าความฝันอะไรให้คุณฟังไหม?”

หล่อนเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“ถ้าคุณยังไม่ง่วง และมีอารมณ์อยากจะคุยกับผม”

“มันเป็นความฝันที่แปลก และน่าบัดสีมาก ฉันนึกไปไม่
ถึงว่าทำไมฉันถึงฝันไปเช่นนั้น”

“ลองเล่าไปซิ”

คริสนึ่งไปอีกอึดใจ ก็บอกว่า

“อย่าให้ฉันเล่าเลย มัน...มันอุจาดน่าละอายเหลือเกิน”

“เห็นกันอยู่เพียงแค่สองชีวิตแค่นี้ ทำไมคุณจะต้องปิดบัง
ด้วย”

หล่อนเอามือคลำตัวเขา เหมือนจะให้แน่ใจว่ายังอยู่ใกล้ๆ

“คุณรู้สึกไหม ว่าขณะที่เรานอนกันอยู่ตรงนี้ ปลายเท้า
ของเราหันไปทางด้านไหน ลองคิดให้ดีซิ แม้จะมีดสนิทก็ตาม”

“ก็...หันไปทางหिनรูปประหลาดที่มีลักษณะเหมือนคนยืน
หัวขาดกอนนั้นไงล่ะ ถามทำไม?”

ภายหลังอีกๆ อีกๆ อยู่ในลำคอครู่หนึ่ง คริสก็บอกมา
ซ้ำๆ ว่า

“กอนหिनรูปคนหัวขาดที่อยู่ทางด้านปลายเท้าเราในขณะ
นี้แหละ เข้ามาปรากฏตนชัดเจนอยู่ในความฝันแบบ ‘ไนท์แมร์’
ของฉัน...”

หล่อนหยุด กล้ากลืนอะไรชนิดหนึ่งลงลำคอ ก่อนจะบอก
ต่อไปว่า

“ในฝัน...ฉันรู้สึกว่ายากในท้องที่เรานอนอยู่ที่นี่มีความสว่าง
ขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยแสงสีม่วง มองเห็นภาพหินรูปคนหัวขาดนั้นอย่าง
แนบแน่น ฉันลุกขึ้นนั่งจ้องตะลึงดู ขณะนั้นก็ยังรู้สึกว่าได้เห็นคุณ
นอนหลับอยู่ที่เดิม แล้วหินก้อนนั้นซึ่งลักษณะเหมือนอสูร ก็
ค่อย ๆ หมุนกลับเคลื่อนมาเผชิญหน้าฉันช้า ๆ พื้นถ้าสะท้อนไป
หมด ขณะที่ร่างประหลาดนั้นหันกลับมา ฉันตะลึง จ้องมองดู
ทำอะไรไม่ถูก พอเขาหันมาเผชิญตรงกับหน้าฉัน ก็มีเสียงหัวเราะ
กักหน้าสะพรั่งกล้วกั้วไปหมดทั้งคูหา ร่างกายของฉันขณะนั้น
ชาไปหมด กระดิกไม่ได้เลย นอกจากจ้องค้าง แล้วก็มีเสียงพูด
ก้องมาว่า ตัวเขาเอง คือผู้ครอบครองถ้าภายใต้ภูเขาลูกนี้ ใคร
ก็ตามที่บังอาจล่วงล้ำเข้ามาจะต้องถึงแก่กาลวิบัติ ถึงแก่ภรรษา
ไปอย่างทรมานทั้งสิ้น ตัวเราสองคนที่หลงเข้ามาก็เช่นกัน จะ
ต้องตาย! เขาขู่คำรามมาเช่นนั้น...ในฝัน...ฉันอ้อนวอน ร้องขอ
ชีวิตจากเขา บอกเขาว่าฉันมิได้คิดลบหลู่หมิ่นหมายามใด ๆ ทั้งสิ้น
และมีภาระหน้าที่ซึ่งจะต้องกระทำต่อไป เขาก็บอกว่า เขาจะ
ปลดปล่อยชีวิตเราทั้งสองคนให้รอดออกไปได้โดยจะเปิดช่องทาง
ให้ไม่ต้องให้มาติดขัดตายอยู่ในนี้ แต่มีข้อแม้ข้อหนึ่งที่ฉันจะ
ต้องปฏิบัติให้แก่เขา เป็นการเช่นสรวงสังเวยให้เป็นที่พักใจแก่
เขาเสียก่อน เขาจึงจะเปิดทางให้...วูธ คุณทนายถูกไหมว่าอสูรไม่
มีหัวตนนั้น บงการให้ฉันทำอย่างไร...”

เชิดวูธเบิกตาโพล่งขึ้นทันที ดึงตัวลุกขึ้นนั่งโดยเร็ว เอื้อม
มือไปจับตัวก็พบว่า คริสติน่าเอามือทั้งสองปิดตาไว้นั่น

“คริส! ชายหัวขาดนั้นสั่งให้คุณทำอะไร?”

เขาถามเร็วปรือ

คริสปิดหน้าแน่นอยู่ครู่ ก็ผงกกายขึ้นโผกอดคอเขา ดึง
รั้งลงไปจนใบหน้าชิดกัน กระชับแทบจะไม่ได้ยินว่า

“เขาบอกว่า เขาต้องการให้เราทั้งสอง ‘เม็คเลิฟ’ กัน ต่อ
หน้าเขา เพื่อให้เขาดู นั่นคือการสังเวย เป็นการบูชาคารวะต่อ
เขา...”

“วือท!!”

เชิดวุธตกใจ ร้องก้องออกมาอย่างลืမ်ตัว แทบไม่เชื่อหู
แม่ผมทองรั้งตัวเขาไว้แน่น อีกมือหนึ่งปิดปากเขาไว้บอก
ละล่ำละลัก

“คุณบอกฉันเอง ไม่ให้เอะอะโวยวายออกไป แล้วคุณ
ก็กลับเอะอะขึ้นเสียเอง...เจียบ! วุธ”

ถ้อยคำที่กำลังจะพรูสวาทกรูเกรียวออกมาของเชิดวุธก็
พลันชะงักอยู่เพียงแค่นั้น เขาบรรยายถึงความรู้สึกตัวเองใน
ขณะนี้ไม่ถูก เลือดในกายร้อนฉ่า พึมพำออกมาเป็นภาษาไทย

“เอาละซิ...เจอเอาเจ้าถ้าประเภทอุบาทว์อัปรีย์ลามกจก-
เปรตเข้าให้ซะแล้ว”

“คุณพูดว่ายังไงนะ?”

“เปล่า ๆ...”

เขารีบปฏิเสธ หันกลับไปทางหินประหลาดก้อนนั้น ซึ่ง
ก็มองไม่เห็นอะไร กัดริมฝีปากแน่น

“ทำไมเขาถึงไม่มาเข้าฝันบอกผม ไปบอกคุณทำไม”

หล่อนส่ายหน้าไปมาอย่างว้าวุ่นใจ

“ฉันก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน แต่ฉันฝันเช่นนั้นจริง ๆ ยังจำภาพ
จำเสียงเขาได้ถนัดทุกถ้อยทุกคำ ขณะนั้นไม่รู้สึกละเลยว่าเป็นความ

ฝัน เหมือนจะเห็นจริง ๆ จังแหละ มารู้ตัวว่าฝันก็ต่อเมื่องูเลื้อยผ่านและคุณกดมือพร้อมทั้งกระชิบให้ฉันนอนนิ่ง ๆ นั้นเอง จึงแน่ใจว่าสิ่งที่เห็นคือฝันไป”

เมณฺสสังเวช!

นั่นคืออะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งปรากฏภาพเป็นหินให้เห็นในลักษณะน่าสะพรึงกลัวที่สุด ส่งสัญญาณบอกความประสงค์ไปให้แม่อเมริกันผมทองทราบ

สิ่งนี้ หาใช่เทพผู้ดั่งามไม แต่คงเป็นภูตปิศาจแห่งความชั่วร้ายแน่นอน ซึ่งกำลังเข้าคุมดวงชะตาเขา และคริสไว้ในขณะนี้ ใจหนึ่งเขาปฏิเสธ ไม่อยากจะเชื่อ นอกจากคิดว่าเป็นความฝันร้ายของคริสเอง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากเข้าใจว่าจะอย่างไรเสียคืนนี้ หล่อนคงต้องถูกเขาถือโอกาสลวนลามแน่ แต่อีกใจหนึ่งในฐานะคนไทยแท้และเคยรู้เคล็ดอะไรมาบ้าง แม้จะไม่มากนัก เขาก็เกิดอาการสังหรณ์ชนิดขนลุกอยู่เป็นระลอก

จะอย่างไรก็ตาม มีข้อแม้ ข้อต่อรอง ที่วิญญาณร้ายนั้นจะมอบให้เป็นรางวัล (ถ้าหากความฝันของคริสเป็นจริง) นั่นก็คือ ถ้าปฏิบัติตาม ก็จะได้ ‘เปิดทางออก’ ให้ ซึ่งแน่ละ ทั้งคริสและเขาต้องการ

“ทำไมมัน เอ๊ย! เขา จึงไม่มาเข้าฝันผม กลับไปเข้าฝันบอกคุณ?” เขาย้ำถามในประโยคเดิม

“ฉันก็ไม่ทราบเหมือนกัน”

“แล้วคุณคิดยังไง?”

“ฉัน...ฉันบอกไม่ถูก แต่...ฉันอยากจะรอดออกไปจากถ้ำที่เราถูกติดขังอยู่นี้”

“ก็แปลว่า...”

“ไม่รู้ คุณอย่าพูดเลย ฉันบอกแล้ว ว่ามันเป็นสิ่งที่บัดสีใจเหลือเกิน และฉันไม่เข้าใจด้วยว่าทำไมเขาถึงต้องให้เราทำอย่างนี้โดยบอกว่าต้องการจะดู การที่เราจะมีอะไรต่อกัน ภายใต้นี้ ไม่ใช่สิ่งแปลกประหลาดอะไรเลย และฉันก็บอกแล้วว่า ถ้าคุณประสงค์ฉันพร้อมเสมอ แต่ไม่ใช่ว่ามีคนหัวขาดมาชี้หน้าสั่งให้เราทำต่อหน้าเขา...เพื่อให้เขาดู”

“เอาละ ถ้างั้นเดี๋ยว ให้ผมลองเจรจากับเขาดูก่อน”

เชิดวุฒพูดพร้อมกับหัวเราะหึๆ พลังก็หยิบไฟฉายที่อยู่ใกล้ๆ ตัว ขึ้นมาฉายปราดไปยังหินประหลาดก้อนนั้นทันที

81

**บิดดล ที่ล่าไฟฉายสาดไปกระทบ คริสเกือบ
หวัดขณะที่เชิดวุธก็ผงะกายเย็นเฉียบ
หึน...เป็นรูปชายปราศจากสีระยะสูงใหญ่ทะนึน-
ทันนั้น ทั้งสองจำได้ดั่ว หันส่วนหน้าไปยังอีกด้านหนึ่ง (เพราะ
ทั้งสองนอนอยู่ทางด้านหลัง)**

บัดนี้ จะโดยปรากฏการณ์อันใดก็เหลือที่จะเดาได้
มันได้หันหน้ามาทางด้านที่ทั้งสองนอนกันอยู่ ราวกับมี
ใครมาหมุนจับหันฉะนั้น สังเกตได้แน่ชัด โดยอาศัยดูจากแผ่น
อก และร่างกายส่วนหน้า อันแตกต่างไปกับส่วนแผ่นหลัง ซึ่ง
ไม่เหมือนกัน!

อึดใจเต็มๆ ที่เชิดวุธสาดไฟฉายจับ ในระยะที่ห่างออกไป
ไปเพียงแค่ 3 วา แล้วคริส ก็ตะครุบไฟฉายจากมือเขาไปดับมืด

ลงเสีย เพราะหล่อนทนอยู่ต่อไปไม่ได้ ด้วยความหวาดเสียว
ตกประหม่าแทบขาดใจตาย

“อย่าฉายไฟ วุธ ฉันจะเป็นบ้าอยู่แล้ว”

พลาญหล่อนก็ผวากอดเขาไว้ชนิดไม่ยอมปล่อย

ชัด!...เชิดวุธบอกกับตนเองอยู่ในใจ พยายามสะกดจิต
ข่มใจเต็มที่ บัดนี้เขาได้มาเผชิญหน้ากับสิ่งลึกลับมหัศจรรย์เหนือ
ธรรมชาติเข้าอีกชนิดหนึ่งแล้ว อย่างชวนขนพองสยองเกล้า เขา
ไม่พูดเรื่องที่เห็นร่างนั้น หันกลับมาเผชิญหน้ากับคริส และคริส
ก็ไม่ยอมเอ่ยเช่นกัน ต่างรู้ต่างตระหนกอยู่แก่ใจดีที่สุด เกินกว่า
ที่จะต้องพูดบอกกัน

นานเท่านั้น ที่ต่างอยู่ในวงแขนของกันและกัน เขาฝืน
หัวเราะขึ้นเบาๆ อีกครั้ง ถามเรียบๆ เป็นปกติว่า

“คราวนี้ก็ถึงคราวที่เราจะต้องมาहारือกันแล้ว คริสเคลื่อน
ย้ายหาที่นอนใหม่ดีไหม ตรงนี้มันไม่ค่อยเข้าทำยังงิพิกล”

“คุณจะย้ายไปนอนที่ไหน มันก็ไม่พ้นภายในถ้ำแถบๆ ที่
อยู่นั้นแหละ หรือคิดว่าจะพ้นได้”

หล่อนพูดออกมาอย่างน่าสงสาร เสียงสั่นเครือ

“คุณเชื่อในความฝันที่ ‘พิเรนทร์’ ของคุณหรือเปล่า?”

“แล้วคุณมองเห็นอะไรหรือเปล่าตอนที่ฉายไฟดูตะกั๊นนี้?”

คริสย่นถามเบาที่สุด

“บอกผม เอางิดดี?”

“ฉัน...ฉันพูดไม่ออกบอกไม่ถูก ฉันรู้แต่เพียงว่า ขณะนี้
เราสองคนติดอยู่ในโลกมหัศจรรย์อีกโลกหนึ่งที่นอกเหนือไปจาก
โลกของภูมิศาสตร์สากล เป็นโลกที่ฉันไม่เคยรู้จักเรียนรู้มาก่อน”

“ผมจะยังไม่พูดอะไร หรือให้คุณพูดอะไรก่อนทั้งสิ้นเรา
จะใช้เวลาสงบๆ สักครู...สำหรับคุณ ถ้าทำอะไรยังไม่ถูก นอน
นับไปช้าๆ จาก 1 จนถึง 100 ส่วนผมก็จะร้องเพลงปลอบใจตัว
เองไปพลางๆ ให้ประสาทหายใจเครียดเสียหน่อย หลังจากนั้น
เราจะมาหารือกันอีกที ตกลงไหม?”

หล่อนพยักหน้า

เชิดวุธประคองให้คริสนอนราบลงตามเดิม ตนเองก็นอน
ลงไถ่ๆ ขณะที่หล่อนประสานมือไว้บนอกตัวเอง คงจะเริ่มนับ
ช้าๆ สรรวมสติอารมณ์ตามที่เขาบอก นายทหารหนุ่มก็ตั้งใจ
ทำเป็นรีนเริง ร้องเพลงออกมาเบาๆ

“รักกันวันนี้ดีกว่า เผื่อว่าพรุ่งนี้มีอันเป็นไป
ฉันอาจสิ้นหวังเหมือนดังสิ้นใจ แล้วจะหวังใคร ให้เป็น
ที่รักยิ่ง...”

แค่นั้น เขาก็หยุด มือของคริส เอื้อมมาวางแผ่วเบาบน
อกเขาพลางก็บอกเขาว่า

“วุธ ไม่นึกว่าคุณจะร้องเพลงได้เพราะ และมีความหมาย
น่าคิดมาก...ฉันไม่ต้องมานอนนับ 1 ถึงร้อยให้เสียเวลาแล้ว ร้อง
ต่อไปซิ ฉันอยากฟัง”

“คุณฟังเพลงไทยเข้าใจเนื้อร้องคำไทยได้ลึกซึ้งพอหรือ?”

“คุณก็รู้แล้วว่า ฉันพูดไทยได้ดีพอสมควร และเนื้อเพลง
ที่คุณร้อง ก็เป็นคำตรงๆ ง่ายๆ ไม่ใช่ศัพท์ลึกซึ้งอะไรนัก ฉัน
เข้าใจ ร้องไปซิ”

“ผมไม่แน่ใจว่า จะจำเนื้อร้องได้ทั้งหมดหรือเปล่า แกล้ง
ร้องส่งเดชปลอบใจตัวเองไปงั้นเอง”

หล่อนหัวเราะแผ่วพลีว ดูจะหมดสิ้นอารมณ์กลัวลงแล้ว
 ฝ่ามือลูบไล้อยู่กับแผ่นอกเขา สอดตลอดแนวของชิปเข้าไปสัมผัส
 ผิวเนื้อ...เป็นสัมผัสละมุน

“จำได้แค่ไหน ก็ร้องไปแค่นั้นแหละ”

“จะฟังจริงหรือ?”

“จริงซิ”

“รักกันวันนี้ดีกว่า เพื่อว่าพรุ่งนี้มีใครมาชิง
 ฉันอาจพ่ายแพ้ เหลือเกินแก่ทุกสิ่ง แล้วจะหมายถึงแอบ
 อ่อนหวานรักใคร...”

“หยุดทำไม ต่อกไปอีกซิ”

“พรุ่งนี้ไม่มีอะไรแน่นอน...”

“เยส ทูมอร์โรว์ เนเวอร์ คัม!”

“แปรผันยกย่อนลวงหลอนเปลี่ยนใจ...”

“ใครเปลี่ยน คุณหรือฉัน?”

“เพื่อว่าพรุ่งนี้ โลกแตกสลายไป แล้วใคร เล่าใคร จะอยู่
 คู่ฉัน?...”

“โอ! เฮาว์ สวิท ยู อาร์!”

หล่อนกระซิบข้างหูเขาเป็นระยะๆ เอาปลายจมูกเย็นๆ
 ดุนที่แก้ม

“รักกันวันนี้ดีกว่า เพื่อว่าพรุ่งนี้จำใจไกลกัน
 ฉันอาจสิ้นหวังเหมือนดังสิ้นชีวัน เหลือแต่เพ้อฝัน สุด
 กลั่นตรมน้ำตา...”

“จูบฉัน เชิดวุธ!”

คริสกระซิบแผ่วหวาน โอบมือมาเหนี่ยวไหล่เขา นาย

ทหารหนุ่มพลิกตัวเข้าหา ริมฝีปากทั้งสองประสานกันสนิทแนบ
นาน

เมื่อเขาถอนริมฝีปากขึ้น หล่อนว่า

“คุณเคยบอกใช้ไหมว่า คุณปรารถนาที่จะได้ฉัน?”

“หลังจากนั้นแล้วจะตายก็ไม่ว่า ผมบอกคุณได้อย่างนั้น
ท้าย”

“เออละ เตี่ยวันนี้บอกคุณบ้าง ฉันก็ปรารถนาที่จะได้
คุณเช่นกัน...จริงของคุณ ‘พรุ่งนี้ไม่มีอะไรแน่นอนหรอก’ โลก
อาจแตกหรือเราอาจตายไปเสียก่อนก็ได้ ฉันไม่สนใจแล้วว่าเรา
จะได้ออกไปจากถ้ำใต้แผ่นพิภพนี้หรือไม่ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ ฉัน
จะต้อง ‘ได้’ คุณเท่าๆ กับที่คุณก็ต้อง ‘ได้’ ฉัน อนาคต เรา
คงไม่ต้องพูดถึง เพราะอนาคตของเราดูเหมือนจะไม่มี”

“แน่ใจหรือว่า คุณพร้อมแล้ว”

แทนคำตอบ และอย่างง่ายเกินคาดฝัน เชิดวุธได้ยินเสียง
ปลดสายเข็มขัดช้าๆ ต่อมา ซิปกางเกงของหล่อนก็ถูกรูดลงด้วย
มือของเจ้าตัวเอง ดูเหมือนหล่อนจะงอเข้าขึ้นเพื่อให้กางเกง
พ่นปลายเท้า และขาอ่อนซึ่งมีแต่ผิวหนังแท้ๆ อบอุ่นเครียดครัด
กระทบกับสีข้างของเขา ขณะที่หล่อนรูดกางเกงออก ต่อมา
ก็เป็นเสียงลั่นปัดของสลักยึดบราเซียร์ชนิดเบาบาง เขาป้าย
ฝ่ามือควานไปคลำตั้งแต่โขนหัว ไล่ลงมาอย่างรวดเร็ว
เป็นการสำรวจ ก็รู้สึกใจหายวาบหวืออย่างบอกไม่ถูก เมื่อ
สัมผัสอย่างฉาบฉวยชั่วคราวนั้น บอกชัดว่าบัดนี้ ไม่มีอะไร
อยู่บนตัวของคริสเลย นอกจากความเปลือยเปล่า โลง
ตลอด...

อะไรก็ตามที่เขาเคยคิดว่ามันช่างยากเย็นเหลือประ-
มาณนั้น บทมันจะง่ายขึ้นมา มันก็ง่ายเสียจนคิดไม่ถึง

โดยจิตใจแท้จริงแล้ว เชิดวุธนั้นยังไม่พร้อม และไม่อยู่
ในอารมณ์ชนิดนี้เลยจนนิดเดียว เพราะมัวแต่ครุ่นคิดอยู่แต่ใน
เรื่องที่มีความสำคัญต่อความเป็นความตายมากกว่า จึงได้แต่
ลิ่งเล รึๆ รอๆ ทำอะไรยังไม่ถูกอยู่ แต่อ้อมแขนของคริส มี
สภาพไม่ผิดอะไรกับปลอก ตัวรัดรอบลำคอและช่วงตัวตอน
บนของเขาไว้ โนม์ให้ออกของเขาเอนลงไปทาบกับแผ่นอกของ
หล่อน และริมฝีปากของหล่อนก็ใช้เหน็บตามใบหน้าเขาอย่าง
นุ่มนวล ไต่ไล่ไปตามแก้มอันสากไปด้วยเครา เปลือกตา ปลาย
จมูก จอนผม

พอฟพบกับริมฝีปาก หล่อนก็จูบนิ่งในลักษณะเบี่ยงขวา
แล้วปลายลิ้นพลิวแผ่วก็สอดเข้าไปเกลี้ยพันอยู่กับปลายลิ้นของ
เขา คราวนี้เอง สมองอันมีนชากราวกับถูกจุดด้วยประกายไฟ
แห่งปรารถนา มันส่งสัญญาณลงไปถึงไขสันหลัง อันเป็นจุด
รวม เลือดทุกหยดในร่างกายฉีดแรงระอุพล่าน ธรรมชาติของ
ร่างกายตามระบบของสรีระที่ไม่ได้บกพร่องไปถูกปลุกให้ตื่นเต้น
โชนชั้นสนองตอบ ถึงแม้จะไม่จับพลันทันทีนัก ก็ค่อยๆ เร่งทวี
ขึ้นเรื่อยๆ เหมือนอุณหภูมิตา ที่ถูกเชื้อเพลิงเร่งโหมขึ้นทุก
ขณะเพื่อนำไปสู่จุดเดือด จนเหนียวรั้งหรือยับยั้งต่อไปไม่ได้

ด้วยสัญชาตญาณเพศ แขนข้างหนึ่งโอบกอดรอบลำตัว
ของหล่อนไว้ อีกข้างหนึ่งมีอิสระพอสมควร สำหรับการลูบไล้
จับต้อง หรือสำรวจ ครั้งแรก มันก็จับแน่นอยู่กับต้นแขน
ของหล่อน ระหว่างการจูบด้วยลิ้นอันยาวนานและติดต่อกัน

กันไปนั้น ต่อมาก็ลูบต๋ามาที่ทรวง กระทบก้อนเนื้อทั้งสอง
เต้า สะดุดปลายตุ่มหรือจะงอยค่อนข้างเล็กอย่างคนที่ไม่
เคยมีบุตรมาก่อน ซึ่งถ้ามีแสงสว่าง อย่างที่เขาเคยพยายาม
ลอบสังเกตขณะหล่อนเปียกน้ำชุ่ม หรือยามนอนผิ้งแดด
(ก่อนหน้าออกเดินทางครั้งนี้)

มันน่าจะเป็นตุ่มสีทับทิมประดับเด่นอยู่บนยอดของ
ก้อนเนื้อขาวอมชมพู ตั้งแข็ง มีสปริงกว่าสมบัติติดตัวของ
อิสซาเบลที่เคยทดลองมาก่อนแล้ว แต่ก็กะทัดรัดมีสัญญาณ
ที่กลมเล็กกว่า-ตูมเต่งเหมือนสาวรุ่น

จากการความคล้ำ ขี้เคล้นอย่างแผ่วเบา นั่นเอง รู้สึกได้
ทันทีว่า ขุมขนตลอดเรือนกายของคริส เป็นตุ่มผื่นชันขึ้นมาทันที
ที่ในลักษณะขนลุก หล่อนห่อไหล่ สะดุ้งบิดเบี่ยงอยู่เป็นระยะ
อย่างคนจิกจี้ และไม่ค่อยจะคุ้นเคยกับการสัมผัสชนิดนี้จนเกิด
ความตายด้านซาชินเกินไปนัก ยิ่งกอดรัดเขาแน่นเข้าไปอีก ส่วน
การจูบของหล่อนก็ยิ่งเร้าร้อนรุนแรงดุต้นขึ้นทุกขณะเช่นกัน ลม
หายใจเริ่มถี่

โดยฝ่ามือสัมผัส...แผ่นหลัง เอว เนินตะโพกที่ตะแคงเข้า
หาเขาอยู่ และต้นขาแน่นเปรี้ยะเป็นมัดกล้าม อันเป็นสรีระ
เนื้อหนังมังสาของสตรีที่ออกกำลังกายหรือบริหารเป็นประจำ
อยู่ทุกวัน ไม่มีส่วนไหนหย่อนยาน หรืออุดมไปด้วยไขมันเลย
โดยเฉพาะหน้าท้องที่แบนเรียบ และเกร็งเป็นระลอก ด้วยอาการ
แหม่วและหายใจสะท้อนสะท้อนของเจ้าตัว

นั่นเป็นสิ่งที่เชิดวุธสำเหนียกได้ เคยเห็นกับตาภายใต้เสื้อ

ผ้าปกคลุมอย่างใด เมื่อไร้อาภรณ์ และแต่จะต้องสำรวจดูบลคลำ
อยู่ในขณะนี้ มันก็เหมือนกับที่เคยคิดไว้ทุกอย่าง

ใช่! รถยนต์มือสอง แนนอน ไม่มีปัญหา แต่จะต้องอยู่
ในระยะ ‘รั้นึง อิน’ คือวิ่งมายังไม่มากนัก บางที...เขาคิด...อาจ
ยังไม่ส่งเข้าเช็ก ถ่ายน้ำมันเครื่องระยะ 1,000 กม. แรกเสียด้วย
ซ้ำ

สะดุดใจคิดขึ้นมาได้ เหมือนมีอะไรมาเตือน เขาผละย่น
กายขึ้นก่อน คริสชะงักสงสัย กระซิบถามมาในความมืดว่า

“ว้าย?”

“เดี๋ยว คริส ขอเวลาผมแค่นาทีเดี๋ยวเท่านั้น”

เขาบอก แล้วก็บรรจงถอดสร้อยสแตนเลสแขวนพระ-
เครื่องออกจากคอ พนมขึ้นเหนือศีรษะ บอกกล่าวในใจว่า

“ครั้งนี้จำเป็นเสียแล้วครับ หลวงพ่อ...ลูกขอนิมนต์หลวง-
พ่อไว้เหนือหัวก่อน ขอให้หลวงพ่ोजำวัดชั่วคราว อย่ามารู้เห็น
อะไรกับพฤติกรรมของลูกเลย”

ภาวนาบอกข้อความนั้นเสร็จ ก็วางสร้อยพระเครื่องไว้
ยังบริเวณเหนือศีรษะห่างออกไปประมาณ 2-3 ศอก

เสร็จสรรพ มีความรู้สึกว่ บัดนี้ปลอดโปร่งได้กลายมา
เป็นตัวของตัวเองโดยบริสุทธิ์แล้ว ไม่มีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใดๆ ที่ลัก-
การะเคารพบูชา เข้ามาร่วมรู้เห็นอยู่ด้วยแล้ว นายทหารหนุ่มก็
หมดสิ้นความเกร็งเกรงตะขิดตะขวงใจใดๆ ทั้งมวลพยายามปรับ
ความรู้สึก เรียกร้องความปรารถนาเดิมกลับคืนมา...ปรารถนา
ที่จะเสพสมภิมิรมย์รักกับแม่อเมริกันผมทอง ผู้แต่ไหนแต่ไร หล่อน
เคยมีแต่ความวางตัวและไม่เคยหันมาให้ความไยดีกับเขาเลย

แม้แต่เพียงแค่ชำเลื่อง...แม่ภูเขาไฟที่ปกคลุมไปด้วยหิมะ ซึ่งบัดนี้หิมะได้ละลายออกแล้ว และธาตุแท้ของหล่อนก็คือเพศตรงข้ามกับเขาแน่นอน ไฟฟ้าในเรือนกายคนละชั่วกัน

ไม่มีความรู้สึกหนาวเย็นใดๆ เหลืออยู่อีก ในเมื่อไฟภายในโหมกระพืออยู่เช่นขณะนี้ เขาปลดแต่เฉพาะช่วงล่าง แต่ฝ่ามือของคริสปิดกระซากอยู่ที่ชิปเสื้อของเขาไปมา แสดงออกถึงอาการขัดใจและรำคาญ จึงต้องยอมลอกคราบออกทั้งหมด ไม่เหลืออะไรติดตัวแม้แต่ชิ้นเดียว

เกิดมายังไง ก็สภาพเช่นนั้น ดุจหล่อนเช่นกัน

เชิดวุธพยายามระงับอารมณ์ให้เยือกเย็น และใช้ความสะกดกลืนสุดขีด โดยไม่บุ่มบ่ามลูกหลง ของมันแน่ใจได้อยู่แล้วว่า...คงไม่มีใครหน้าไหนโผล่เข้ามาแทรก ทำลายบรรยากาศนี้ไปเสียได้ การสำรวจเคลียเคล้าซึ่งกันและกัน ดำเนินไปอย่างเข้มข้น นุ่มนวลที่สุด ธรรมชาตินิสัยของเขาเองก็เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ในเมื่อเขาอยู่กับหญิงคนที่เขาคิดว่าเขารักหาใช่เฉพาะบำบัด บัดเป่าความเครียดทางอารมณ์อย่างเดียวไม่...ไม่มีอะไรจะเร่งด่วนตะกรุมตะกราม

สิ่งประทับใจอีกอย่างหนึ่งของเขาก็คือ แม้คริสจะอยู่ในภาวะที่ถูกแผดเผาเร้าร้อนจนบิดแล้วบิดอีกตัวเป็นเกลียว หล่อนก็ไม่เปล่งเสียงดังหรือใช้วาจาอะไรที่หยาบคายใดๆ ทั้งสิ้น รวมทั้งไม่เร่งเร้าด้วยวาจา ผิดไปจากหญิงอเมริกันหรือยุโรปที่ 'โซก-โซน' มาแล้วทั้งหลาย หากแต่กลับไปละม้ายกุลสตรีไทย

ถ้าจะผิดกันไปบ้างก็เพียงกลิ่นตัวอันแรงกล้าและฉุนฉียว คล้ายๆ พวกเครื่องเทศ ซึ่งเมื่อสัมผัสกับขนานประสาทของเขา

ก็ยิ่งเร้าอารมณ์หนัก เขาชื่นชมกลิ่นกายของหล่อน มีความรู้สึก
ว่าหอมประหลาดจากการขับออกมาจากต่อมบางชนิด และที่
ยิ่งทวีความพอใจขีดสุดก็คือ ไม่ว่าจะมีการคลุกเคล้าสนิทแนบ
กันเช่นไร หล่อนไม่ได้แสดงอาการ หรือแสดงว่ามีความต้องการ
ที่จะให้เขาทำอะไรบางอย่างที่คนไทยผู้มีปากไว้วัดมนต์ภาวนา
อย่างเขาต้องใช้ปากลิ้นสัมผัสในสิ่งที่ถือกันว่าไม่สมควร นอก
เหนือจากสองเต้าและปลายยอดสีทับทิมเหนือทรวง ซึ่งเขาก็ไม่
แน่ใจเหมือนกันว่าในภาวะเช่นนั้น หากหล่อนขอร้องด้วยวาจา
ก็ดี หรือแสดงความต้องการด้วยกิริยา โดยการกดดันศีรษะเขา
ให้ลงไปสู่กลางลำตัวก็ดี เขาจะกระทำหรือไม่ เพราะในสนาม
แห่งความรักแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีข้อยกเว้นนั้น เขาอาจ
เปลื้องตัวกระทำลงไปก็ได้ ถ้าถูกขอให้ทำ สำหรับหล่อนเอง ก็
ไม่ทำอะไรที่พิเรนทร์โลดโผน อันควรจะทำตามเชื้อชาติเผ่าพันธุ์
เดิมของตนเหมือนกัน

เข้าใจว่า แม้ตัวหล่อนเองก็น่าจะรู้สึกได้กับความ
อ่อนโยนสุภาพและปราณีถนอมของเขาเช่นกัน

เนื้อแนบเสียดเนื้อ เคลี้ยเคล้าบดสีกันอยู่เฉพาะผิว
นอกเนิ่นนาน จนกระทั่งตลอดทั้งกายทั้งสองสั่นเทิ้ม บางทีจะ
เป็นเพราะนานเกินไป เชิดวุธรู้สึกว่าจะสะกดกลิ่นอยู่ต่อไปไม่
ไหวแล้ว ถ้าหากว่าปล่อยให้ปลืษ่าอ่อนด้านในของหล่อนทั้ง
สองข้างหนีบ และบดคลึงกับอวัยวะบางส่วนของเขาอีกต่อไป
มันยิ่งกว่าถูกฝ่ามือจับเสียดอีก เพราะต้นขาหน้าท้องและทรวงอก

แนบกันตลอด ในท่าที่พลิกตัวตะแคงกอดรัดลုပ်ไล้กันอยู่นั้น เขาชักไม่แน่ใจเหมือนกัน ไม่ทราบว่าจะเจตนาของคริส ต้องการจะให้ฝนที่ตั้งเค้าตกนอกฟ้าป่าหิมพานต์เสียก่อนหรือไม่ ซึ่งนั้นไม่ใช่ความประสงค์ของเขา ทุกหยาดหยดของพระพิรุณ ถ้าหากว่าจะถั่งพรุ้งพรูเมื่อไหร่ มันจะต้องพุ่งกระเซ็นเข้าท่วมกันแอ่ง และซังเต็มส่วนลึกที่สุดของถ้ำสีทองถูกดูดซึมอยู่ในนั้น

“ผมหิวน้ำเหลือเกิน คริส”

เขาออกอุบายเพื่อประวิงเวลา กลบเกลื่อนปิดบังความจริงในข้อที่ว่า ตัวเองกำลังจะระเบิดทะลักอยู่แล้ว

จะรู้ทันหรือไม่ก็ตาม หล่อนโอนอ่อนผ่อนตาม ใช้ฝ่ามือตบแผ่นหลังเขาเบาๆ เพื่อยอปลืษาที่หนีบรัดไว้เพื่อให้ผละเอนออกไปได้

“กินน้ำเสียก่อน และขอฉันด้วยนะ”

เชิดวุธผละตัวออกมาได้อย่างหวุดหวิด ลูกชิ้นนั่งขบฟัน สะกดอารมณ์อยู่ครู่ แล้วคลำไปพบกระดูกน้ำ เป็ดอกคืบ จากนั้นก็สั่งให้หล่อนในความมืด รู้สึกว่าคริสจะเผยอศีรษะขึ้นมา โดยจับมือที่ถือกระดูกของเขาไว้ ประคองคืบ แล้วผลักคืบ นายทหารหนุ่มปิดฝาวางไว้ที่เก่า

พอควานมือลงไปบนร่างของหล่อนอีกครั้ง ก็พบว่าหล่อนนอนหงาย เพราะฝ่ามือของเขาที่วางลงไปในนั้นกระทบเต็มทีกับสามเหลี่ยมเบอร์มิวด้า ราวกับเจ้าผีหัวขาดที่ยืนตะมืนเป็นท่อนหินอยู่เบื้องหลังนั้นจับมือเขาวางลงถูกที่ ไม่ใหญ่โตมโหฬารหรือกว้างขวางจนเกินไปนัก แต่ก็ลอยเด่นเป็นลอนสูงชันดถ้าลုပ်ผ่านลงจากหน้าท้องเบื้องบนหรือลုပ်ปัดขึ้นจากแนวของลำขา ก็ต้อง

ชนสะดุด ตฤณชาติที่ปกคลุมพื้นที่ละเอียดอ่อนนุ่มเหมือนกลุ่ม
 หญ้ากำมะหยี่ ชุ่มฉ่ำและลื่น เชิดวุธเสียดายเหลือเกิน **เสียดาย**
ที่รอบตัวบัดนี้มีแต่สีดำมืด ทำให้ไม่อาจมองเห็นความงาม
 ของเรือนร่างและส่วนสัดนั้นได้เลย นอกจากลอบคลำสัมผัส
 ได้อย่างเดียวเท่านั้น...

แม้จะมองไม่เห็นอะไรเลยนอกจากการสัมผัส เชิดวุธพบว่า
 คริสติน่า ไขว้ข้อเท้าเกี่ยวกันไว้นั่น จนต้นขาทั้งสองเกร็งเป็น
 มัดกล้าม ส่วนหน้าท้องนั้นแบนราบเป็นระลอกสันพลั่ว หล่อน
 ร้องเซาหงายหงาย

แบบนี้ ต่อให้ ‘นักบิน’ มือแน่นสักขนาดไหน ก็นำเครื่องลง
 ‘รันเวย์’ ไม่ได้ นอกจากแลนดิ่งส่งเดช ผิดที่หมาย ไกลเถลือก
 ไปตามเนินละเมาะไม้และพื้นที่ทุ่งนา ดีไม่ดีชนอะไรระเบิดพินาศ

‘นักบิน’ พยายามส่งสัญญาณขอทางลง

ไร้ผล พนักงานหอบบังคับการบิน หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ
 เจ้าของสนามบิน ไม่ยอมเปิด ‘รันเวย์’ ให้ ช้ำยังเจียบเจย
 เสียงั้น ไม่ยอมบอกเหตุผล

มันก็ถึงเวลาแล้ว ที่เขาจะต้องยืมเอาเนื้อร้องเพลงไทย
 เพลงหนึ่ง กระซิบถามหล่อน อย่างงุนงงสนเท่ห์ใจเหลือที่จะ
 กล่าว

“แล้ว...เรา...จะ...รัก...กัน...ได้...อย่างไร?”

“วุธ...”

เสียงหล่อนสั้นเครือ

“ฉันรู้ว่าคุณไม่มีวันเชื่อในสิ่งที่ฉันเคยบอกคุณไว้ ฉันไม่ได้พูดเล่น หรือเพียงแต่ขู่คุณเลย...มัน...มันอันตรายสำหรับคุณเหลือเกิน!”

“ผมไม่เข้าใจ!”

“ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ เราไม่มีอะไรจะต้องปิดบังกันแล้ว โปรดเชื่อฉัน...ฉันเป็นโรคจิตอย่างแรงชนิดหนึ่ง คุณจะเรียกอะไรก็สุดแล้วแต่เถอะ ถ้าถึงเวลานั้น ฉันจะไร้สติ ควบคุมตัวเองไม่ได้ แล้วฉันอาจฆ่าคุณโดยไม่ตั้งใจได้”

“คริสติน่า!...”

“เนื้อเพลงที่คุณกำลังร้องล้อเลียนฉัน ก่อนที่หินจะถล่มลงมาใส่เรานั้น เป็นความจริง! เพราะฉะนั้นโปรดเถอะ มัดฉันไว้ก่อน มัดทั้งแขนและขาของฉันให้แน่นที่สุด โยงไปติดกับแ่งหินให้เหมือนกับคุณมัดสิงโตตัวเมีย ก่อนที่คุณจะทำอะไรสักอย่างกับมัน ตรึงฉันไว้ มิฉะนั้นอย่างเบาที่คุณก็อาจเลือดออก ฉันอาจคว้าอะไรใกล้มือประเคนใส่คุณ...อาจใช้มีดแทงหรือเขี่ยคุณออกเป็นชิ้นๆ เมื่อถึงตอนนั้น เอาผ้ามัดปากฉันไว้ด้วยอย่าให้ฉันกัดหรือกรีดเสียงร้องเหมือนค่างคาบสูบเลือดในเวลาที่คุณลืมตัวสุดขีด”

หล่อนละล่ำละลัก วิงวอน

เชิดวุธชะงัก อารมณ์เร่าร้อนเกือบจะถึงจุดเดือดอยู่รอมร่อนนั้น แทบสลายไปหมดสิ้น เขารู้สึกว่าหล่อนบิดตัวเร่าและร้องอย่างน่าสงสารว่า “พลีต...พลีต...ฯลฯ”

“คริส ฟังผมนะ ถ้าแม้ว่าคุณจะเป็นโรคจิตชนิดนี้อย่างรุนแรงผิดปกติจริง มันก็ถึงคราวแล้วที่คุณจะต้องใช้อำนาจจิต

ของคุณเองเข้าแก้ไขเยียวยา วิธีที่คุณขอร้องผม มันไม่ช่วยอะไร
คุณได้หรอก และผมก็ทำอย่างนั้นไม่ได้ ผมพร้อมที่จะให้คุณ
ฉีกออกเป็นชิ้นๆ ถ้าคุณสามารถจะทำได้อย่างนั้น ผมยอมเสี่ยง
ยอมเสียสละได้ เพื่อให้คุณทดสอบตัวเองว่า จะแก้ไขหักห้าม
ได้หรือไม่ ถ้ายังแก้ไม่ได้ เชิญทำได้ทุกอย่างที่คุณต้องการ หรือ
มิฉะนั้น เรากียุติกันเพียงแค่นั้น มันไม่สำคัญสำหรับผมนักหรอก”

เขากล่าวอย่างมั่นคงจริงจังที่สุด กอปรไปด้วยความเมตตา
การุณย์ มือทั้งสองประคองใบหน้าหล่อนไว้

ดูเหมือนสัมปชัญญะ จะเริ่มกลับคืนมาสู่หล่อนบ้าง

“หยุดไม่ได้แล้ววธ ถ้าหยุดก็เหมือนกับว่าคุณฆ่าฉันเหมือน
กัน”

“ถ้าอย่างนั้นคุณก็ต้องทำตามที่ผมบอก ใช้อำนาจจิตที่
เหนือกว่ารักษาตัวเอง ผมเชื่อว่าคุณเป็นโรคร้ายกาจอันตราย
เช่นนี้จริง เมื่อเราเห็นหน้ากันอยู่เพียงสองคนภายในสถานที่อัน
ไม่รู้อนาคตเช่นนี้ ถ้าคุณบอกในเวลาอื่น ผมจะไม่มีวันเชื่ออย่าง
เด็ดขาด ผมแน่ใจว่าพอมีทาง เพราะอย่างน้อยคุณก็ยังมีสติพอ
ที่เตือนให้ผมได้รู้ล่วงหน้า”

“คุณต้องช่วยฉัน...คุณเปรียบเสมือนจิตแพทย์สำหรับฉัน
ในขณะนี้...บอกซิ ฉันจะทำยังไง?”

“ทำให้สบาย เลิกคิดถึงความหลังครั้งเก่าๆ ของคุณ
ที่เคยทำอะไรกับใครมาแล้วเช่นไรบ้างให้หมดสิ้น กลับมาเป็น
คนใหม่ เป็นเจ้าสาวที่อ่อนหวานนุ่มนวล-เจ้าสาวของผม แค
คิดสมมุติเอาก็ได้ถ้าคุณไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ในโลกของความ
จริง และจงสมมุติด้วยว่าคุณมีความจงรักภักดีต่อผม คริส...คน

ที่รักกันนั้น ย่อมจะไม่ปล่อยให้คนซึ่งตนรักเป็นอันตราย ไม่ว่าทางกายหรือทางใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากน้ำมือของตนเอง”

ดูเหมือนคริสพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์อะไรบางอย่างบางอย่างที่ซ่อนงำอยู่ลึก

“คุณคิดว่าฉันทำได้หรือ?”

“ผมแน่ใจว่าคุณต้องทำได้ ถ้าคุณพยายาม”

“เคลียร์บริเวณก่อนได้ไหม?”

“หมายความว่ายังไง?”

“ในรัศมีที่มือฉันจะเอื้อมไปถึง อย่าให้มีก้อนหินเม็ดหรือก้อนใดที่ฉันจะหยิบฉวยขึ้นมาได้ ช่วยเอาออกไปให้ห่างๆ ที่สุด”

“ตกลง?”

เชิดวุธคลานไปรอบๆ ไกล่เคียงตัวหล่อน สัมภาระ
เครื่องหลัง ที่บรรจุทั้งมีดเดินป่า ปืนพก เอ็ม 16 ประจำมือหล่อน ตลอดจนสิ่งอื่นๆ ที่จะนำมาใช้แทนอาวุธได้ แม้แต่ก้อนหินสักก้อนหนึ่งรอบด้าน เขาโยนห่างออกไปจนหมดสิ้น ของตัวเองก็ผลักให้ไกลมือหล่อนออกไปด้วย

“ตอนนี้ไม่มีอะไรอยู่ใกล้มือคุณแล้ว นอกจากตัวผมเท่านั้น”

“ฉันมีแรงมากผิดปกติในเวลานั้น คุณต้องระวังเตรียมพร้อมไว้ด้วย และต้องใช้แรงที่มากกว่าฉันกดตริงฉันไว้ เมื่อรู้สึกว่าคุณเริ่มจะมีพิษมีภัยอะไรขึ้นมา มันไม่นานนักหรอกประมาณช่วง 10 ถึง 15 วินาทีเท่านั้น ถ้าวิกฤติการณ์ชนิดนั้นผ่านไปแล้วฉันก็จะปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง”

“อย่าห่วง ต่อให้คุณมีเรียวแรงสักขนาดไหน และแม้ว่า มันจะเพิ่มเป็นสองเท่าในเวลานั้น ผมก็มีแรงมากกว่าคุณอยู่ดี นั้นแหละ”

“อีกอย่างหนึ่ง ถ้าฉันกัด...ไม่ต้องห่วงฉัน จงห่วงตัวคุณ เพราะอาจเนื้อขาดติดพันฉันออกมาทีเดียว ตบฉันให้เต็มที- ตบให้หลุด ไม่ต้องคำนึงถึงว่าฉันจะบาดเจ็บอันตรายแค่ไหน เอา ตัวคุณให้รอดปลอดภัยไว้ก่อนจากคนบ้าที่ขาดสติ”

“เอาละ ผมเข้าใจ แต่คุณก็ต้องพยายามเหนียวรั้งตัวเอง ไว้ด้วย”

หล่อนพยักหน้า รั้งคอเขาไปจูบอย่างดุตันรุนแรงอีกครั้ง พึมพำคล้ายจะกล่าวกับตนเองว่า

“นี่เป็นครั้งแรก...ใช่! ครั้งแรกที่ฉันจะต้องไม่ทำอันตราย ต่อผู้ชายในภาวะเช่นนี้...เชิดวุธ โปรดสั่ง จะให้ทำอะไร ฉัน จะพยายามทำตามคำสั่งคุณทุกอย่าง”

“รีแล็กซ์...”

เขากระชิบอ่อนโยนริมช่องหู

หล่อนค่อย ๆ ผ่อนการเกร็งลง...

ไม่มีใครรู้เห็นว่าได้เกิดอะไรขึ้น ภายในคูหานรก (ซึ่ง
แปรสภาพเป็นคูหาสวรรค์ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง) สำหรับบุคคล
ทั้งสอง นอกจากท่อนหินอันมีลักษณะเหมือนนอสุรหัวขาดที่ยืน
ตะมืนเป็นสักขีพยานอยู่เท่านั้น

บัดนี้ ท่อนแขนข้างหนึ่งของเชิดวุธ ทอดให้เป็นที่หนุน

รองศีรษะของคริส ผู้ซึ่งนอนห่มเสื้อของตนเอง ชีมสงบ ดวงตาทั้งสองปิดสนิท หายใจรวบๆ แต่ยังไม่หลับ ส่วนเชิดวุธนั้น รู้สึกเบาหวิววาบหวามและสุขสม ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตแล้วและอยากจะตายเสียด้วยซ้ำ...ตายกับหล่อนในสภาพเกษมสุขาเยี่ยงนี้แหละ

ทุกสิ่งทุกอย่างกลับความคาดหมายไปโดยสิ้นเชิง คริสติน่าไม่ได้มีอันตรายใดๆ สำหรับเขาเลย อย่างมากที่สุดก็เพียงแต่ขยุ้มแผ่นหลังของเขา มีอาการเหมือนจะหยิกให้ขาดหลุดจากมือในครั้งแรก แต่แล้วก็รีบผ่อนคลาย และคลึงขยี้รอยหยิกข่วนนั้นให้แก่เขา เปลี่ยนมาเป็นโอบรัดลูบไล้แทน ส่วนครึ่งหลังหล่อนก็คือสตรีเพศผู้อ่อนหวานนุ่มนวลเกินคิดเสียด้วยซ้ำ

เดี๋ยวนี้เขาไม่ได้คิดสาปแช่งเทวดาฟ้าดินอีกเลยที่บันดาลให้หินภูเขากล่อมพังลงมา และเขากับคริสหลบเข้ามาในซอกโพรงถ้ำผิດเส้นทางที่บุญคำกำหนดไว้ให้ รวมทั้งนึกขอบคุณไปถึง 'เจ้าผีห่วยขาด' ที่ยืนเป็นหินทะมึนอยู่ใกล้ๆ นั้นด้วย ที่เข้าไปบงการสั่งความอะไรกับแม่ผมทองในความฝันของหล่อน ซึ่งนั่นเป็นอิทธิพลยิ่งใหญ่มีใช้น้อยทีเดียว

หาไม่เช่นนั้นแล้ว ระหว่างเขากับหล่อน ภายในถ้ำที่ปราศจากความหวังนี้ ก็คงมีสภาพเหมือนเพื่อนเพศเดียวกันเท่านั้น หรือต่อให้เขาเกิดบ๊าคลั่งอะไรขึ้นมา ต้องการจะลุล่วงความประสงค์ให้ได้โดยหล่อนไม่ยินยอมพร้อม ก็แปลว่าต้องมีการต่อต้านขัดขืนชนิดตายกันไปข้างหนึ่งทีเดียว สำหรับผู้หญิงอย่างคริสติน่า

อยากจะอดอดอ่อนพลอดพรว้าให้น้ำรัก แต่ก็เห็นหล่อน

สงบนิ่งเฉยไม่เอ่ยคำใดอีกเลย จึงไม่อยากจะกังวลใจ...อยากจะ
 คอยสอบซักประวัติดั้งเดิมแท้จริง ถึงความเป็นมา โดยเฉพาะใน
 เรื่องโรคจิตของหล่อน (ดังเช่นที่เจ้าตัวบอกไว้แต่แรก) ก็เห็นว่า
 อาจไม่สมควรและเจ้าตัวอาจไม่ต้องการเปิดเผย จึงได้แต่นอน
 กกกอดเฉยๆ ภูมิใจแล้ว ที่หล่อนใช้ท่อนแขนของเขาหนุนนอน
 โดยไม่บ้ายเบี่ยงปฏิสเสธ หรือติดดินเล่นองค์ทำเหม็นเฉยแบบคน
 นิสัยแข็งกระด้างเย่อหยิ่งอย่างที่เคยรู้จัก

และแล้วทั้งคู่ก็หลับไปด้วยกันอีกครั้งอย่างระโหยสุข
 ดูเหมือนหล่อนจะหลับก่อนเขาเพราะครั้งล่าสุด จวบที่แก้ม
 หล่อนยังไม่แสดงว่ารู้สึก...

ผ่านเวลานั้นไปนานสักเท่าใดไม่ทราบ เชิดวุธตื่นขึ้น
 ในลักษณะอาการพรวดพรวด เพราะอาการเขย่าปลุกของแม่
 เพื่อนร่วมตาย เขารู้สึกว่าขณะนั้น หล่อนดูเหมือนจะลุกขึ้นนั่ง

“อะไร คริส!”

เขาถามเร็วปรือ่ ดึงกายตามขึ้นมาทันที

“วุธ...”

เสียงของหล่อนตื่นเต้นเร่าร้อง กระหืดกระหอบ

“ฉัน...ฉันได้ยินเสียง”

“ได้ยินเสียง เสียงอะไร?”

“เสียงประหลาดมาก แว่วสะท้อนก้องมาหลายทอดเหลือ
 เกิน เป็นเสียงเหมือนคนตะโกน แต่น่าจะห่างเหลือเกิน”

“คุณฝัน!”

เขาบอกพร้อมกับเอื้อมมือเปิดสวิตช์ไฟฉายเดินทางสว่างขึ้นทันที เห็นสีหน้าอันแสดงความตื่นเต้น งุนงงของคริสได้ชัดเจน ดวงตาเบิกสว่างโพลง

“ไม่! ไม่ได้ฝันแน่ๆ เพราะก่อนจะได้ยินเสียง ฉันตื่นขึ้นมาก่อนแล้ว”

“เป็นเสียงเหมือนคนตะโกน คุณพูดว่าอย่างนั้น?”

“ใช่! เสียงเหมือนคนตะโกน...ตะโกนว่า ไลล่า!...”

“ไลล่า อะไรงันหมายถึงอะไร?”

นายทหารหนุ่มร้องเสียงสูง

“ชื่อฉัน!”

“อะไรนะ ชื่อคุณนะหรือไลล่า?”

“ใช่! เป็นเสียงตะโกนเรียกนามฉันแน่ๆ คุณไม่รู้หรอก ภู ฉันไม่ได้ชื่อคริสติน่า กรูบิล หรอก นั่นเป็นชื่อที่ฉันมาทำงานในครั้งนี้ ชื่อจริงของฉันคือ ไลล่า อาร์มิเตจ เสียงตะโกนแบบกู่เรียกนั้นเรียกชื่อเดิมแท้จริงของฉัน สาบานได้ด้วยว่า หูฉันไม่ผิด ได้ยินชัดที่สุด แม้จะแว่วมาจางๆ เพราะมันสะท้อนซ้ำๆ กันอยู่หลายครั้ง ก่อนที่จะจางหายหมดสิ้นคลื่นเสียงไปในที่สุด”

เชิดวุธนั่งงง คริสยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู เขาก็ถามว่า

“เวลาเท่าไร?”

“05.35 น.แล้ว เกือบสว่างเต็มที่สำหรับโลกภายนอก”

อีกฝ่ายหนึ่งยกฝ่ามือขึ้นขยี้ใบหน้า อย่างน้อยการหลับครึ่งหลังของเขากับคริส ก็คงได้พักผ่อนไม่น้อยกว่าอีก 4-5 ชั่วโมง

“มันจะเป็นเสียงตะโกนเรียกชื่อคุณมาจากไหน และเกิด

ขึ้นจากอะไร ในเมื่อมีเราเพียงสองคนเท่านั้นอยู่ในโลกใต้แผ่นพิภพนี้”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เป็นเสียงตะโกนเรียกนามเดิมฉันแน่ๆ”

กล่าวพลาง หล่อนก็คว้าเสื้อผ้าที่ถอดออก และใช้แค่ห่มกายอยู่ขณะม่อยหลับไป ขึ้นมาสวมอย่างรวดเร็ว เชิดวุธถามว่า

“นั่นคุณกำลังจะทำอะไร แทรกผนังหินติดตามหาที่มาของเสียงที่เรียกคุณงั้นหรือ?”

บัดนี้ หล่อนกลับมาเป็นแม่นักเคมีฟิสิกส์ประจำคณะคั่นหาระเบิดนิวเคลียร์ตามเดิมแล้ว รูดชิปกางเกง และเสื้อชุดเดินป่าอย่างรวดเร็ว ปากก็บอกว่า

“ฉันไม่สามารถจะแทรกผนังหินออกไปติดตามหาที่มาของเสียงได้หรอก แต่คิดว่าเราได้พากันมาเป็นเวลาพอสมควรแล้ว และเสียงที่ตะโกนมานั้น จะเกิดขึ้นจากอะไรก็ตาม มันดูเหมือนจะเป็นสัญลักษณ์เตือนให้ฉันเร่งแสวงหาเส้นทางต่อไป ไม่ใช่มานอนเป็นเจ้าสาวของคุณอยู่ในโลกมืดตื้อแบบนี้ตลอดชั่วนิรันดร์ วุธ ถ้าคุณไม่เพื่อยเกินไปนักจนลุกขึ้นไม่ไหว ก็แต่งตัวเข้าเถอะ ช่วยกันสำรวจทางต่อไป แต่ถ้ายังง่วง หรือเพลียอยากจะนอนต่อ คุณนอนอยู่ตรงนี้ก็ก่อน ฉันจะสำรวจเส้นทางเองตอนนี้ฉันมีกำลังแล้ว ถ้าพบก็จะมาปลุกคุณ”

ลงแม่เพื่อนร่วมตายเกิดความกระตือรือร้นเหมือนมีอะไรมาดลใจเช่นนั้น เขาจะอดอดล่าช้าอยู่ได้อย่างไร จัดการกับเสื้อผ้าตนเองอย่างฉับพลันเหมือนกัน ชั่วไม่กี่นาที ทั้งสองก็อยู่ในสภาพที่พร้อมจะเคลื่อนที่ได้

“คริส คุณบอกว่าคุณได้ยินเสียงเหมือนคนตะโกน เรียกชื่อคุณแว่วมา มันดังขึ้นกี่ครั้ง?”

เขาถาม

“ครั้งเดียว แต่มันเป็นเสียงระบบเอ็คโค แล้วมันก็เงียบหายไปเลย ไม่มีการซ้ำขึ้นอีก ยืนยันอีกครั้งว่าหูฉันไม่ฟัด หรือคิดไปเองอย่างเด็ดขาด เป็นเสียงคล้ายๆ คนตะโกนเรียกจนสุดแก้วเสียงทีเดียว แล้วกระทบกับผนังหินหลืบถ้ำ ก้องกลับไปกลับมา จากจุดเริ่มต้น จนกระทั่งมาถึงสิ้นสุดเอาจุดที่เราอยู่กันตรงนี้”

“อ้อม ประหลาดแฮะ...ประหลาดเอามากๆ และนี่ผมก็เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่าแท้จริง คุณชื่อไลล่า อาร์มิเตจ คริสติน่า กรูบิล นะเป็นเพียงชื่อรหัสที่มาทำงานครั้งนี้เท่านั้น ข้าเจ้าเสียงประหลาดที่ลอยเรียกคุณมา ก็เรียกนามเดิมเสียด้วย”

เซ็ดวุธเอ่ยออกมาดังๆพร้อมกับยืนตามหล่อนขึ้นมาทันที มือขวาคอนไรวีเฟิลคู่ชีพ มือซ้ายถือไฟฉายของหล่อนซึ่งหรีแสงผงเต็มที กราดไปรอบๆ ห้องโถงนั้น และในที่สุดก็สาดไปจับอยู่ที่ก้อนหินลักษณะแปลก อันโผล่ทะมึนเป็นรูปคนหัวขาดนั้นอีกครั้ง

“คริส ดูนั่น”

คราวนี้เขาร้องออกมาดังลั่น

อสูรผู้ปราศจากศีรษะ ซึ่งเมื่อกลางดึกที่ผ่านมาแล้วสำแดงปรากฏการณ์พิสดาร โดยหันกลับมาทางด้าน ซึ่งทั้งสองแทน และยืนกันขึ้นมาในขณะนี้ ราวกับว่ามีใครมาจับหมุน ในครั้งนี้ สำแดงความมหัศจรรย์ซ้ำสอง โดยการหมุนกลับไปสู่ทิศ

ทางเดิมแล้ว ไม่ได้หันมาเผชิญเหมือนตอนที่ตื่นกันขึ้นมาฉายไฟ
เห็นกลางดึก

ประหลาดไปกว่านั้นก็คือ สายน้ำ...ที่ไหลอยู่ริน ๆ แฉ่ว
จางที่สุด เหมือนเลือดที่เกิดจากบาดแผลคอถูกตัด บัดนี้
มันพุ่งสูงขึ้นเป็นแนวตรง ประมาณ 1 ศอกเศษ สายน้ำ
นั้นฉีดเป็นเส้นตรงแบบน้ำพุลำขนาดหัวแม่มือ แล้วก็ร่วงไหลลง
กระทบพื้น ได้ยินเสียงน้ำที่ตกลงมาอย่างถนัด

คริสผงะหลังโดยไม่รู้ตัว จนปะทะกับผนังหิน ส่วนเชิด-
วุธจ้องเขม็ง

“วุธ นั้นมันหมายความว่าอย่างไร!”

แม่ผมทองอุทานในน้ำเสียงแหลมกรีดอย่างตกใจ ยืนตัว
แข็ง...

นายทหารหนุ่มพินิจลักษณะอันประหลาดแผกผิดไปจาก
เดิมนั้นอย่างสำรวจ สติอารมณ์มัน และใคร่ครวญลึกซึ้ง พยา-
ยามขจัดความหวาดหวั่นชวนสยองเกล้าออกไปจนหมด ด้วย
อำนาจแห่งความเชื่อมั่นในพระพุทธรูปและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีคุ้ม
ตัวอยู่

หันดูแม่เพื่อนสาว ผู้บัดนี้ได้ผนึกชีวิตเข้ามาเป็นอันหนึ่ง
อันเดียวกับเขาแล้ว ระยะเวลาที่หล่อนจะไปเบียดตัวลึบชิดผนังหิน
ไม่ห่างเกินกว่าที่เขาจะเอื้อมถึง จึงใช้มือข้างที่กำไฟฉาย ซึ่งบัด
นี้มีแสงอยู่ไม่มากนัก อันเนื่องจากแบตเตอรี่อ่อนกำลังลงเต็มที่
ส่งขึ้นไปที่หล่อน บอกเรียบ ๆ ว่า

“คริส จับมือผมไว้ แล้วเข้ามาใกล้ ๆ นี่”

หล่อนอยู่ในภาวะตกใจก็จริง แต่ก็ยังไม่ถึงกับหมดสติ

มือหนึ่งเอื้อมมาคว้าข้อมือเขาไว้นั่น พอเชิดวุธเหนี่ยวเป็นเชิง
ดิ่ง หล่อนก็เคลื่อนเข้ามาชิดเขา นายทหารหนุ่มโอบแขนกอดไว้

“เก็บไฟฉายของคุณเสียเถอะ แสงมันอ่อนเต็มที ถ่าน
จวนหมด เอาของผมใช้ดีกว่า ช่วยดึงออกมาที อยู่ในเบ้าหลัง
ผม”

เขาสั่งเรียบ ๆ ต่อไป

คริสปฏิบัติตามคำสั่ง ดึงเอาไฟฉายประจำตัวของเขาใน
เครื่องหลังส่งไปให้ เชิดวุธฉายไฟอีกครั้ง ไปยังเป้าหมาย
ตำแหน่งเดิม จากลำไฟเขียววอลสว่างกว่าอันของคริส ยืนยัน
ถึงสภาพเท่าที่เห็นกันอย่างพรวดพราดหลุบหลู่ เมื่อครุ่นนี้เด่นชัดขึ้น
อีก

ถูกแล้ว ไม่ได้เกิดจากการตาฟาดแน่นอน สายน้ำพุพุ่ง
จากบริเวณยอดหินรูปร่างคนศีรษะขาด ตรงตำแหน่งคอที่ดู
เหมือนถูกตัดหายไปนั่น พุ่งเป็นลำดิ่งขึ้นไปยังด้านบน และบัดนี้
ดูมันจะสูงขึ้นทุกขณะ จากที่เห็นเพียงศอกเดียว ก็เริ่มจะสูงขึ้น
ไปทุกทีจนกลายเป็น 1 หลา ส่วนเสียงน้ำที่เมื่อพุ่งสูงขึ้นไปแล้ว
หล่นลงมาปะทะพื้นข้างล่าง ก็ยิ่งปรากฏเสียงดังมากขึ้น จาก
เปาะ ๆ เปาะ ๆ กลายเป็นซู่ซ่าเหมือนเสียงน้ำตกขนาดย่อม ๆ
บริเวณใกล้เคียง กระจายเป่ยกขึ้นไปหมดด้วยละอองน้ำที่มี
อุณหภูมิอุ่น

แม่อเมริกันสาวผมทอง นักเคมีฟิสิกส์ประจำคณะค้นหา
ระเบิดนิวเคลียร์ เกาะแขนเขาแน่นและเขย่าแรง ๆ เมื่อสังเกต
เห็นน้ำพุขนาดเล็กลั่นนั้น ฉีดแรงสูงไปทุกที ตลอดเวลาที่จับมอง
กันอยู่ แต่ก็ไม่มีเสียงใด ที่หลุดรอดลำคอออกมาได้

“ทำใจดี ๆ ไว้ คริส...ผมว่าที่เราเห็นอยู่นี้ น่าจะเป็นนิมิต หรือลางดีสำหรับเรามากกว่าลางร้าย”

เขาพูดขึ้น ด้วยน้ำเสียงและประโยคปลุกปลอบใจ

“ลางดี?...”

คริสพึมพำสะท้อน เสียงไม่เกินกระซิบ

“น้ำที่เคยไหลแผ่วจางริน ๆ จากลำคอที่มองดูเหมือนถูก ตัดขาด พอเราตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ก็พุ่งกระฉูดแรงเป็นฝอย สูงขึ้นไปตั้งร่วมหลา นั้นนะหรือ คุณว่าลางดีสำหรับเรา?”

“ใคร่ครวญให้ลึก คริส...ตามปกติ น้ำที่เราสันนิษฐานว่า เป็นแหล่งตาน้ำซึมมีทางผุดขึ้นจากยอดหินตำแหน่งมองเหมือน คนคอขาดนั้น ไหลซึมออกมาอย่างแผ่วจางจนแทบสังเกตไม่เห็น ข้อแรกที่สุด ตอนที่เรากันพบก่อนจะนอนหลับไปนั้น เราได้ อาศัยน้ำนั้นดื่มกินประทังชีพไปได้ แปลว่าไม่อดน้ำตายแน่ สมมุติ ว่าเราจะถูกติดขังอยู่ในนี้อีกนานวัน แล้วเมื่อคืนที่ผ่านมา ขณะที่คุณหลับไปในช่วงแรก คุณก็ฝันเห็นชายไม่มีศีรษะอันเป็นหน่อ หินนี้ รวมทั้งได้ยินเขาพูดสั่งคุณไว้ด้วยว่า ให้คุณและผมปฏิบัติ อย่างไร เราได้ ‘สั่งเว่ย’ ให้แก่เขาแล้วตามที่เขาต้องการ แล้วก็ หลับกันไปในช่วงหลัง พอตื่นขึ้นอีกทีในครั้งนี้ ร่างหินของเขา หันกลับไปทิศทางเดิม กระแสน้ำพุก็พุ่งสูงเป็นลำขึ้น...สังเกตดู ให้ดีสิ สายน้ำที่พุ่งขึ้นนั้นพุ่งชี้ไปทางไหน?”

คริสมองดูหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจ

“น้ำพุจะพุ่งไปทางไหนได้แล้ว มันก็ตามพุ่งเป็นเส้นตรง ตั้งฉากขึ้นไปนะซิ เหมือนแรงดันของกระแสเลือดคนที่เพิ่งจะถูก บั่นคอขาดมาแล้ว ในกลุ่มประเทศสหภาพอาหรับ พวกนักโทษ

ประหาร เพชฌฆาตเอาดาบใหญ่ฟันคอเขาในทำนองให้ยึดคอตั้ง
ตรง การประหารทำต่อหน้าคนนับพันกลางตลาดย่านชุมชนชุม
ตอนนั้นฉันปลอมเป็นผู้สื่อข่าวยูพีไอ เข้าไปเห็นเหตุการณ์และ
ถ่ายภาพไว้ด้วยกล้อง อยู่ในระยะห่าง แต่ชุมภาพใกล้เข้ามา
ฉันไม่อยากจะดูภาพหวาดเสียวชนิดนั้นเลย แต่หน้าที่จำเป็น
บังคับในขณะนั้น พอเพชฌฆาตฟันคอเขาขาดกระเด็นไปกลิ้ง
กับพื้น เลือดก็พุ่งสูงขึ้นไปรวมเมตร อย่างที่เราเห็นกันอยู่เดีย
วนี้แหละ และไม่ผิดอะไรกันเลย ผิดกันแต่เพียงว่า ในครั้งนั้น
เป็นเลือดจริง ๆ ของคนเคราะห์ร้าย แต่นี้เป็นน้ำเท่านั้น”

แม่ผมทองบอกกับเขาด้วยอาการหวาดเสียวสยดสยอง
เกล้า

“ใช่! คนถูกตัดคอขาดอย่างเฉียบพลัน สดๆ ร้อนๆ เลือดก็จะพุ่งกระฉูดสูงขึ้นไปในลักษณะนี้แหละ แต่สำหรับภาพปรากฏการณ์ของหน่อหินรูปคนหัวขาดที่เราเห็นอยู่นี้ น่าจะเป็นรหัส หรือการบอกใบ้ให้เรารู้อะไรสักอย่างหนึ่ง...กระแสเลือดของเขา ที่เดิมไหลแค่ปรึ่มๆ เพียงแค่ให้เราอาศัยดื่มกิน บัดนี้พุ่งขึ้นสูง พุ่งขึ้นไปยังส่วนบนของเพดานถ้าที่เรามาติดขังอยู่ใต้แผ่นดินนี้ ถ้าจะให้ผมแปลรหัสก็คือ เขาชี้ทางออกให้แก่เราแล้ว...ทางออกไปสู่โลกภายนอกจะต้องอยู่ด้านบนเบื้องสูงขึ้นไปจากตำแหน่งที่ร่างนี้ยืนตระหง่านอยู่นี้แหละ และนี่คือสัจจะ หรือรางวัลตอบแทนที่เราทั้งสองร่วมกันทำอะไรสักอย่างหนึ่ง เป็นการเซ็นสัญญาตามความต้องการของเขา เมื่อเราปฏิบัติตามที่เขาต้องการได้ เขาก็เปิดทางออกให้แก่เรา โดยชี้บอกทิศทางให้”

กล่าวจบ เชิดวูธก็กระดกฝ่าไฟฉายขึ้นสูง ส่องตรวจขึ้น

ไปยังผนังเพดานถ้ำ เหนือตำแหน่งของยอดน้ำพุที่พวยพุ่งขึ้นไป อันเต็มไปด้วยหลืบหินซ้อนกันอยู่ไปมา จริงอยู่ถ้าส่องไฟสูงขึ้นไปในแนวตรงก็จะติดเพดานหินอันดำสนิทขวางกั้นตันที่บออยู่ แต่ตามหลืบที่โผล่ออกมาเป็นชานชั้นสลับซับซ้อนนั้น น่าจะมีหนทางพอที่จะนำเชือกทะลุออกไปถึงที่ใดที่หนึ่งได้ ไม่ใช่แอบตันอยู่เฉพาะภายในซอกถ้ำแคบๆ นี่เท่านั้น ความคิดชนิดนี้ เพิ่งจะบังเกิดขึ้นกับเชิดวุธ ภายหลังจากส่องไฟตรวจดูอย่างถี่ถ้วน พร้อมทั้งขบคิดพิจารณา

คริสยัมออกมาฝึกๆ กระเดือกน้ำลายลงคอ เมื่อเขาหันมามองหล่อนอีกครั้ง

“บอกจริงๆ นะ วุธ เมื่อคืนนี้ฉันไม่ได้เชื่ออะไรในความฝันพิสดารตามที่เล่าให้คุณฟังหรอก และเท่าที่เรามีอะไรต่อกันไปแล้ว ก็เป็นเพราะฉันรู้ว่าคุณปรารถนาฉัน เท่าๆ กับที่ฉันก็ต้องการสนองตอบ เนื่องจากเชื่อแน่ว่าไหนๆ เราก็จะต้องตายด้วยกันแล้ว แต่ฉันก็จะไม่ปฏิเสธในการ ‘อ่านรหัส’ ของคุณ เพราะถึงอย่างไรมันก็ไม่มีวิธีเลือกอย่างไหนจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว ในการตะเกียกตะกายหาทางออกของเรา ว่าแต่เราจะเริ่มต้นกันยังงี้ คุณจะมุ่งค้นหาทางบนหลืบหินเพดานนั้นเป็นจุดแรก หรือว่าจะลองงมไปยังอีกช่องทางหนึ่ง ที่เรายังไม่ได้ทดลองเมื่อก่อนจะพักนอนหลับกันไป มันยังมีเหลืออยู่อีกเส้นทางหนึ่งทางฝั่งโน้น”

เชิดวุธสั่นศีรษะ แหงนมองขึ้นไปด้านบนอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม

“ไม่มีประโยชน์ ที่เราจะค้นหาในระดับพื้นราบโดยไปเสีย

เวลางมอยู่กับช่องทางหนึ่งที่เรายังไม่ได้สำรวจ ผมเชื่อแน่ว่าเราจะเหนื่อยเปล่า อย่างมาก ก็คงไปพบเอาเส้นทางตันขวางหน้าเข้าอีกนั่นแหละ แม้ว่าอาจมีทางลอกให้เราเดินลึกเข้าไปสักแค่ไหนก็ตาม”

“แปลว่า คุณตัดสินใจจะหาทางขึ้น โดยไต่ไปตามหลังหินข้างบนโน้นนั่นนั่น?”

“ลองเชื่อผมดูสักครั้ง แม้ว่าผมจะไม่ใช้คนชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ ก็ตาม”

หล่อนตอบหลังเขาค่อนข้างแรงเกือบค้อน

“ทำไมคุณจะต้องเอ่ยชื่อเขามาพัวพันในขณะนี้ด้วย”

เชิดวุธเพียงแต่ยิ้ม โอบเอวไว้ และจูบที่แก้มเบา ๆ

“ผมไม่ได้มีเจตนาจะเหน็บแนม เสียชื่อเสียงอะไรคุณหรอก คริส แต่ผมพูดอย่างบริสุทธิ์ใจจริง ผมไม่ใช่พราณใหญ่ผู้ชำนาญทางอย่างเขาผู้นั้น ก็ยอมเป็นธรรมดาอยู่เอง ที่คุณมีสิทธิ์จะไม่เชื่อถือหรือไว้วางใจในแนวความคิดของผม ยามเมื่อเรามาจนมุมกันอยู่ในภาวะเช่นนี้ ผมเชื่อเหลือเกินว่า ในการติดอยู่ในถ้ำนรกเช่นนี้ ถ้าเปลี่ยนตัวจากผมเป็นรพินทร์เสียหน่อยเดียวเท่านั้น คุณจะบังเกิดความเชื่อมั่นและอบอุ่นใจที่สุดว่า ถึงอย่างไรก็ต้องแสวงหาทางออกได้แน่ ๆ เพราะตัวเขาเองเปรียบเหมือนเจ้าป่า เจ้าเขา หรือเจ้าถ้ำอยู่แล้ว ถึงผมเองก็เหมือนกัน ถ้ามีรพินทร์อยู่ด้วย ผมก็จะไม่ย่นอะไรเลย นี่เราสองคน ต่างคนต่างก็ไม่ว่าอะไรเลยเท่า ๆ กัน ไร้เดียงสาในเรื่องเอาชีวิตรอด ในภาวะเช่นนี้เหมือนกัน ก็ต้องดิ้นรนช่วยกันคิดค้นเดาสู่ไปตามเรื่อง ดีกว่าจะงอมืองอเท้ารอความตายอยู่เฉย ๆ”

คริสยักไหล่

“ต่อให้รพินทร์เองก็เถอะ ถ้ามาตกอยู่ในภาวะอย่างนี้
ฉันก็ว่าเขาคงมีสภาพเหมือนเราไม่ผิดไปหรอก เว้นไว้เสียแต่
อย่างเดียวว่า เขาจะสามารถละลายตัวเองให้เป็นอากาศธาตุ
ซ้ำแรกแทรกพื้นหินออกไปได้ ซึ่งนั่นก็แปลว่าเขาไม่ใช่คนธรรมดา
แล้ว”

“แล้วคุณคิดว่า รพินทร์เป็นคนธรรมดาหรือในขณะที่เขา
อยู่ในป่าเขาลำเนาไพร อย่างคุณอธิบายอย่างไรก็ไม่มีวันเข้าใจ
ในเรื่องศาสตร์ลึกลับบางชนิด ที่พิสูจน์กันไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์
หรอก ซึ่งคนคนนั้นมีอยู่พร้อมมูลในตัวของเขา ถึงผมไม่บอก
กับคุณเช่นนี้ ผมก็รู้ว่าคุณมีความศรัทธาเชื่อมั่นในตัวเขา
เต็มที่ เพียงแต่เก็บงำซ่อนเร้นไว้เท่านั้น คุณเรียกหาร่ำร้องอยู่
ในใจให้เขามาช่วย ถึงผมก็เหมือนกัน แต่เราทั้งสองคนจะมัว
รอคอยความหวังจากเขาอยู่อย่างเดียวไม่ได้ เราต้องช่วยตัวเรา
เองไปพลางๆ ก่อน”

“อย่ามัวแต่พูดไร้สาระอยู่เลย วุธ จะทำอะไรก็ทำเข้า
เถอะ เอาละ ฉันจะตามคุณทุกอย่าง ตอนนี้ฉันเห็นแต่เฉพาะ
หน้าของคุณคนเดียวเท่านั้น ในโลกแคบๆ นี้ และฝากความหวัง
ไว้กับคุณในฐานะเพื่อนตาย ไม่ได้หวังใครอื่นทั้งสิ้น”

“นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด เห็นหน้ากันอยู่แค่สองคนเท่านั้น
จะรอดหรือจะดับก็ด้วยกันแค่นี้แหละ อยู่กับเชิดวุธ ผ่าไปคิด
รำร้องเรียกรพินทร์ แม้จะในใจก็ตาม มันก็ไม่ถูกหลัก จริง
ไหม?”

หล่อนทุบหลังเขาอีกปึกหนึ่ง พร้อมทั้งบิดเนื้อสีข้างเขา

ด้วยนิ้วแบบปูหนึบ เชิดวุธอุทานออกมาเบาๆ หันมาสวมกอด
ไว้เต็มอ้อมอย่างแน่นหนา เป็นสุขท่ามกลางมหันตภัยที่แวดล้อม
อยู่ จากนั้นก็ส่งไฟฉายไปให้หล่อนถือไว้ ขอเชือกของหล่อน นำ
มาต่ออย่างแข็งแรงมั่นคงเป็นเส้นเดียวกับของเขา

**เมื่อต่อกันเข้าแล้ว ก็ยาวร่วม 20 เมตร จัดการ
มัดเอวตัวเองไว้อย่างแน่นหนาด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่ง
ม้วนเหน็บเอวไว้**

82

**ถึงคู่เดินนาซิดหน่อหินลักษณะประหลาดก่อน
นั้น กระเซ็นน้ำพุที่พุ่งแรงสูง และหล่นกระฉาย
มาถูกกายชิ้นดำ ความอุ่นของสายน้ำช่วยให้
ลดความหนาวเหน็บลง เชิดวุธเอาฝ่ามือรอง
รับน้ำขึ้นลูบหน้าและต้นก้น เรียกความสดชื่นและพละกำลังให้
กลับคืนมาจากสภาพงัวเจียวที่เพิ่งตื่นขึ้น**

“ผมจะขึ้นไปสำรวจถ้ำหลืบหินข้างบนนั่นก่อน...”

เขาบอก เป็นงานเป็นการขึ้น

“ถ้ามันไร้ผล ไม่มีลู่วางที่จะออกไปได้ ก็จะกลับลงมา
แล้วเราก็ค่อยไปสำรวจหนทางสุดท้ายในระดับพื้นราบอีกช่อง
หนึ่งตามที่คุณว่า ตอนนี้อยู่ยืนรออยู่ที่นี่ก่อน คอยส่องไฟฉาย
ให้ผม”

“คุณจะได้ขึ้นไปยังไง หลีบหินชะง่อนแรกนั้นมีระดับสูงมาก ก็เห็นอยู่แล้ว”

หล่อนส่องไฟให้ดูแผ่นหินซ้อน ที่ยื่นเป็นชานออกมาด้านบน

“ผมจะปีนขึ้นไปเหยียบบนไหล่ของไอ้เกลอหั่วชาดนี้ เชื่อว่าเมื่อขึ้นไปยืนบนนั้นแล้วจะย่นระยะขึ้นไปอีก แต่ถ้าเอื้อมไม่ถึงจริงๆ ก็จะใช้เชือก ทำเป็นบ่วง โยนขึ้นไปคล้องกับปลายชะง่อน แล้วเหนี่ยวตัวปีนขึ้นไป”

“ระวังให้มากนะ ฉันว่ามันคงจะลื่นมากทีเดียว และถ้าพลาด คุณจะหล่นลงมาชนิดที่ฉันหมดโอกาสที่จะช่วยได้เลย เพราะคุณไต่ขึ้นสูง ฉันยืนอยู่ในระดับที่ต่ำกว่า ไม่มีอะไรยึดเหนี่ยวช่วยเหลือกันได้”

คริสบอกอย่างเป็นห่วง

เชิดวุธไม่กล่าวอะไรอีก ถอดเครื่องหลัง และไรเฟิลวางกองไว้กับพื้นใกล้ๆ หล่อน เพื่อไม่ให้เกะกะ แล้วหันเข้าหาหน่อหินรูปคนหั่วชาดนั้น พนมมือขึ้นคารวะขอขมาบอกกล่าวอยู่อึดใจใหญ่ ตลอดเวลาที่เขาพนมมือขึ้นนั้นคริสยืนมองดูเงิบๆ ไม่เข้าใจว่าเขาทำอะไร แล้วต่อมาสิ่งแปลกก็เกิดขึ้นอีก น้ำพุที่พุ่งเป็นลำสูงบนยอดหินก้อนนั้นค่อยๆ ลดต่ำลงตามลำดับ...ลดลงมาเรื่อยๆ จนกระทั่งในที่สุดก็เหลือแต่เพียงปรึ่มๆ ไหลรินแผ่วจางเช่นเดิม ซึ่งอาการลดของกระแสน้ำที่ฉีดพุ่งขึ้นไปนั้น จะช่วยให้ขาขึ้นไปยืนอยู่บนไหล่ทั้งสองของร่างหินนั้นได้อย่างถนัดขึ้น

“เออละ ได้การ มิสเตอร์หั่วชาดนี้เปิดทางให้เราแน่นอนแล้ว เชื่อได้ 99 เปอร์เซ็นต์”

เขาร้องออกมาอย่างปีติยินดีที่สุด

ก่อนที่เชิดวุธจะเหินยวกายไต่ขึ้นไป คริสจับไหล่ไว้เมื่อเขาหันมา ก็เห็นหล่อนส่งอะไรรชนิดหนึ่งให้ ลักษณะของมันดูผาด ๆ เหมือนแท่งดินสอ ยาวประมาณ 6 นิ้ว 3 แท่ง ผิวเบื้องนอกคล้ายไฟเบอร์เหนียว ชนิดกันไฟและความร้อน แต่ละแท่งน้ำหนักไม่มากนัก

“ใช้ไอ้นี้ให้เป็นประโยชน์ ในขณะที่คุณขึ้นไปสำรวจหลืบหินด้านบน เพราะไฟฉายอยู่ที่นั่น มันจะช่วยคุณได้ก็เฉพาะส่องให้คุณปีนขึ้นไปเท่านั้น แต่การสำรวจในช่องหลืบ ถ้ามี คุณต้องอาศัยแสงช่วย”

“อะไรนี่?”

เขาถามอย่างงง ๆ

คริสยิ้มชนิดหนึ่ง บอกว่า

“เทียนเคมี หรือคุณจะเรียกว่าพลูแบบมือถือก็ได้ เมื่อจะใช้ เอาไลท์เตอร์ของคุณ จุดเข้ากับด้านทาสีแดงหรือด้านที่ปลายเรียว เปลวไฟเล็กๆ จะพ่นออกมาเหมือนไฟเตาฟู่ ไม่ให้ความร้อนมากนักหรอก แต่จะให้แสงสว่างประมาณ 250 แสงเทียน พอจะส่องทางได้ไกลๆ สำรวจหาอะไรในความมืดได้ แม้แต่ในน้ำ หรือใต้ทะเล หนึ่งแท่งที่จุด จะใช้เวลาประมาณ 15 ถึง 20 นาที ก็จะหมดเชื้อ”

เชิดวุธอ้าปากค้าง จ้องหน้าหล่อน แล้วเป่าลมออกมา

“ให้ตายเถอะ! พวกซีไอเอนี้มีเครื่องมือเครื่องใช้ชนิดที่คนทั่วๆ ไปคิดไปไม่ถึงเสมอทีเดียวนะ ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าพวกคุณจะมีเครื่องมือครบถ้วนเตรียมพร้อมติดตัวไว้เพื่อจะ

ใช้ได้ในทุกสถานการณ์แบบนี้ แล้วก็ปิดเป็นความลับ ไม่เคยเปิดเผยให้รู้กันบ้างเลย”

“เราจำเป็นจะต้องมีอุปกรณ์ครบ เมื่อความจำเป็นมาถึง...”

หล่อนบอกน้ำเสียงพยายามให้เรียบปกติแต่มีแววเจื่อน ๆ ไม่สบายใจนัก เมื่อเขาแสดงความฉงนคลางแคลงใจ

“เมื่อคืนนี้ ที่ฉันยังไม่ได้นำออกมาใช้ ก็เพราะเห็นว่ายังไม่จำเป็น โปรดอย่าตั้งแง่จับผิดอะไรฉันอยู่เลย มันจัดอยู่ในประเภท ‘คิท’ หรือเครื่องมือเครื่องใช้ยังชีพประจำตัว ที่เขาจัดหาไว้ให้พวกเราในการเดินทางครั้งนี้แบบเดียวกับเรชั่น อาหาร กระป๋อง หรืออาหารสำเร็จรูปในลักษณะเม็ดเล็ก ๆ นั้นแหละ”

นายทหารหนุ่ม จากกองทัพบกไทย จูปากลั่น

“นี่ถ้าไม่มาร่วมหัวจมท้าย อับจนใกล้จะตายอยู่ด้วยกันแบบนี้ คุณคงไม่บอกหรอกนะ ว่าคุณมีเครื่องมือเครื่องใช้หรือเครื่องอำนวยความสะดวกอะไรบ้าง ไหน! มีของเล่นอะไรพิสดารมากไปกว่านี้อีก ลองบอกมั่งซิ”

“มีแต่ไซยาไนท์ จะแบ่งเอาไปชิมเล่นบ้างก็ได้ แต่ะลั่นแค่ 2 วินาทีเท่านั้น จะไม่มีความเจ็บปวดทรมานอะไรอีกเลยไปได้สบายมาก แต่ไปไหนไม่มีใครรู้ได้ อาจนรก หรือสวรรค์”

เชิดวุธคอแข็ง คริสหัวเราะแผล้วเบา กล่าวต่อมาว่า

“แล้วก็ เบิร์ธ คอนโทรล พิลล์ ที่แจกเฉพาะฝ่ายที่มาในครั้งนี้ เม็ดเดียวเท่านั้น คุ่มไปได้ 15 วัน ไม่ว่าจะกินก่อนหรือหลัง อินเตอร์คอร์ส จะลองเอาไปกินบ้างไหม แต่บอกก่อน ฮอร์โมนเพศสูงมากนะ ในกรณีที่ผู้ชายเอาไปใช้ เพียงแค่สอง

สามเม็ดเท่านั้น ขนตามแขนขาจะร่วง กล้ามเนื้อจะหด เลี้ยง
อาจบิบบเล็กลง และหน้าอกก็อาจอกเป็นเต้าขึ้นได้”

“แดมน้มีท!”

นายทหารหนุ่มสบถ แล้วสอดเทียนเคมีทั้งสามเล่มที่
หล่อนยื่นให้ลงกระเป่าเสื้อไว้

จากนั้นก็กระโดดขึ้นเกาะหน่อหินรูปคนหัวขาดค่อยๆ
ไต่พยุงกายขึ้นไปอย่างระมัดระวังที่สุด เพราะความลื่นของ
ตะไคร่น้ำ พอทรงตัวยืนบนไหล่ได้อย่างหมิ่นเหม่ ทำท่าจะไถล
ร่วงลงมา เขาก็คว้าแง่หินเหนือศีรษะด้านบน พยุงกายไว้ได้

ตลอดเวลา คริสทำหน้าที่ฉายไฟให้เขาเห็นลักษณะของ
แก่งแก่งโขดหินที่โผล่แซมเป็นช่อชั้นนั้น

เหนือศีรษะขึ้นไป เป็นชันหินที่ยื่นออกมาชั้นแรกมีแง่มุม
หนึ่ง โผล่ออกมาเป็นปลายแหลม ระยะเกินช่วงแขนที่เขาจะ
เอื้อมไปเหนี่ยวถึงได้ เชิดวุธขวดปลายเชือกอีกด้านหนึ่งมาทำ
เป็นบ่วงเงื่อน แล้วโยนขึ้นไปกะให้คล้องตรงแง่หินนั้น เขาเหวี่ยง
บ่วงอยู่สองสามครั้งก็สมเจตนา มันคล้องไว้ได้พอกระตุกให้เลื่อน
เข้าไปตรงโคนของแง่มากที่สุดแล้วออกแรงกระชากจนเงื่อนรัด
แน่น คะเนว่าแข็งแรงพอจะรับน้ำหนักตัวเขาไว้ได้ ก็โหนตัวไต่
ตามเชือกขึ้นไปทันที

เพียงสองสามช่วงเท่านั้นก็เอื้อมมือคว้าไว้ได้ ปีนป่ายนำ
กายขึ้นไปบนชันชาลานั้น รู้สึกว่ามันเป็นชันหินเรียบ แต่มีด
เหลือเกิน เห็นแต่เฉพาจะลำไฟฉายของคริสที่ส่องขึ้นมาจาก

ด้านล่างซึ่งไฟกัสของไฟแคบจำกัด และเหลี่ยมมุมบังไว้ รัศมีไฟไม่สามารถจะแผ่ขึ้นมาเพื่อให้สังเกตยังบริเวณที่เขาขึ้นมาพักตัวอยู่ได้

ในท่าที่นอนพักพบบอยู่นั้นเขาพยายามใช้มือและเท้าแกว่งคว้านหา แต่ก็กระทบกับหินทุกด้าน ไม่มีส่วนใดที่จะเป็นช่องทางให้มุดต่อไปได้เลย ทว่าในส่วนสูงนั้น มันสูงขึ้นไป พอที่เขาจะลุกขึ้นยืนในลักษณะค้อมศีรษะลงเล็กน้อยได้สำหรับคนร่างสูงเช่นเขา

เชิดวุธหลุดตัวลงนั่ง ชะโงกหน้าลงมา ซึ่งก็พบกับแสงไฟฉายของคริส ที่ส่องกราดสำรวจมาเข้าเต็มหน้า จนต้องเอามือป้องไว้ เพราะลำไฟฉายแรงสูงเข้าตาพรวด

“คริส! ผมนี่ก็ออกแล้ว...”

เสียงเขาตะโกนลงมา มันดังก้องไปหมดทั้งคู่หาก้า

“เมื่อคืนนี้ตอนที่คุณขอน้ำผมกินนะ เห็นจะแอบกินเบียร์คอนโทรล พิลล์ เข้าไปสกัดหน้าไว้ก่อนแล้วใช่ไหม?”

“สติวปิด!...”

หล่อนร้องตอบขึ้นไปอย่างฉิว ๆ

“แทนที่จะรายงานให้รู้ว่าขึ้นไปโผล่หน้าอยู่บนนั้นนะ คันพบลู่วางอะไรบ้างหรือเปล่า ดันถามอะไรลงมาบ้าง ๆ ก็ไม่รู้”

“ผมจะไม่ยอมเคลื่อนไหวไปไหนอีกเลย นอกจากจะนอนอยู่บนซานหินตรงนี้แหละ และคุณก็ยืนส่องไฟอยู่ตรงนั้นจนกว่าคุณจะตอบคำถามของผม”

“คำถามบ้าอะไร?”

“ก็คำถามบ้าตะกี้ไงละ กินยาดักเข้าไปก่อนแล้วใช้ไหม บีโฟรี อินโทรมิชชั่น?”

“ขอให้รู้ไว้ด้วย ว่าหลักที่พวกฉันถูกฝึกอบรมมาก็คือ ปลอดภัยไว้ก่อน ดีกว่าจะเสียใจภายหลัง ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น และ ปฏิบัติจนติดเป็นนิสัย เพราะฉะนั้น คุณไม่ต้องกังวลหรอก ว่า ฉันจะขาดความรอบคอบในข้อนี้...ไว้สาระจริง ๆ ฐนั้คุณกำลัง ทำอะไร? เสี่ยงชีวิตแสวงหาช่องทางออก ทำไมถึงมาเสียเวลา พุดจาเหลวไหลอยู่แบบนี้ละ”

“แค่นี้ ก็รู้แล้ว ว่าแท้จริงคุณไม่ได้รักผมหรอก แต่ไม่เป็นไร ผมรักคุณก็แล้วกัน...เอ้า! ส่องไฟสูงขึ้นไปอีก บนชานนี้ เป็น ผนั้ทึบ ไม่มีทางออกหรอก จะไต่สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ จนชนเพดาน ถ้ำด้านบนนั่นเลย”

คริสติน่าแกว่งไฟฉายผ่านหน้าเขาสองวูบ เหมือนอาการ ตบหน้าขวาที่ซ้ายที แล้วกระดกลำไฟส่องสูงให้เขาสังเกตขึ้นไป อีก...

เชิดวูธแกเงื่อนที่โยนขึ้นมาคล่องแก่ชานชาลาหิน ซึ่ง
อาศัยไต่ขึ้นมานอนพังกาบอยู่ในขณะนี้ออก เพื่อนำติดตัวต่อไป
จากนั้นก็ยืนขึ้น พยายามมองหาเส้นทางที่จะปีนสูงต่อไปอีก

ระดับที่เหนือขึ้นไปในช่วงนี้ ไม่ยากนัก เพราะเตี้ยกว่า
ชั้นแรกมาก ไม่ต้องใช้วิธีไต่เชือกใดๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ค่อยๆ
เกาะแก่งหินที่งอกอยู่เป็นชั้นขึ้นไปอย่างระมัดระวัง ครู่เดียวก็ขึ้น
ข้อรังกายหายขึ้นไปยังชานชั้นที่สอง อันวัดจากด้านล่างแล้ว สูง

จากพื้นขึ้นไปราว 7-8 เมตรและอีกไม่เกิน 5 เมตร ก็จะถึงยอดของผนังเพดานตัน (ถ้ามองในแนวตรง) อันเต็มไปด้วยรากหินย่อยโผล่ที่มลงมาราวกับหนาม

คริสผู้ยืนส่องไฟให้อยู่ด้านล่าง เห็นเขาลับหายไปในห้องหินชั้นที่สองนั้น โดยไม่อาจส่องไฟเห็นตัวได้ เนื่องจากบังเหลี่ยมแล้วต่อมาไม่ถึงอืดใจใหญ่ ก็เห็นลำแสงสว่างไสว ราวกับใครเอาหลอดไฟฟ้าขึ้นไปจุดอยู่บนนั้นแลบแฟลชออกมามองเห็นถนัด นั่นแปลว่า เชิดวุธเริ่มใช้พลุแบบมือถือที่หล่อนมอบให้ไปจุดสำรวจบริเวณแล้ว

“ว่ายังงิวุธ พอมีความหวังอะไรบ้างไหม?”

หล่อนร้องถามขึ้นไปเบาๆ แต่ความก้องของมันก็กังวานไปทั่ว

แทนที่จะได้ยินเสียงตอบใด ๆ ลงมา หล่อนกลับได้ยินเสียงเขาร้องเพลงออกมาอย่างซัดถ้อยคำ

“เลิฟ มี เทนเดอร์ เลิฟ มี สวีท เนเวอร์ เลิฟ มี โก...

ยู’ฟ เมด มาย ไลฟ์ คอมพลีทลี

แอนด์ ไอ เลิฟ ยู โซ...”

ต่อไปก็มีเสียงฮัมทำนองอยู่ในลำคอ

“วุธ”

คราวนี้หล่อนตะโกนดังลั่น

อืดใจใหญ่ต่อมา แสงสว่างที่สาดแฟลชอยู่ด้านบนนั้น ก็ส่องจ้าอยู่ตรงบริเวณที่เขาปีนหายขึ้นไป ความสว่างของมันสาด

ไปทั่วโพรงถ้ำบริเวณนั้น ทำให้เห็นอะไรชนิดดีที่สุดใน และใบหน้า เขาก็โผล่มาให้เห็นอีกครั้ง

“สุภาสิตของพวกคุณ กล่าวไว้ว่า ‘จงช่วยตัวของตนเอง ก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยสุภายหลัง’ นี่มันก็พิสูจน์แล้วว่า เป็นความจริง”

น้ำเสียงนั้นกังวาน ร่าเริงแจ่มใสเป็นพิเศษ บอกลงมา พร้อมกับยิ้ม

“มิสเตอร์หัวขาค้นนั้นเขาไม่ได้หลอกคุณเลย คริส เขาเปิดทางให้เราแล้ว”

“แปลว่า คุณพบทางออกบนนั้น!”

คริสตีน่าแทบเต้น ร้องลั่นขึ้นไปอย่างลืมหูลืมตา

“ก็ยังไม่แน่วร้อยเปอร์เซ็นต์นักว่าจะเส้นทางออกหรือเปล่า แต่ผมก็พบเส้นทางแล้ว มันเส้นทางเดินอย่างสบายพอสมควรทีเดียว ขอนขึ้นสูง มีทางลมโกรกผ่านเข้ามา สัมผัสได้ถนัดทีเดียว ที่เรามีอากาศหายใจอยู่ได้โดยไม่ขาดออกซิเจนตายเสียก่อน ก็เพราะช่องทางลับ ที่มันซ่อนอยู่บนหลังนี่เอง”

“โอ้ว! เฮา วันเดอร์ฟูล ยู อาร์!”

เมื่อเมริกัณผมทองตะโกนก้อง เลือดในกายฉีดแรง ตาเป็นประกายแห่งความหวัง

“เห็นแสงสว่างลอดเข้ามาบ้างไหม?”

“ยังไม่เห็นหรอก เพราะเส้นทางมันก็คงไม่สั้นนัก ถ้าเราจะไต่ขึ้นไป แล้วอีกอย่างหนึ่งโลกภายนอกตอนนี้ ผมก็คิดว่า ตะวันยังไม่ขึ้น...นั่นเวลาเท่าไร? ดูซิ”

คริสกัมลงดูนาฬิกาข้อมืออย่างตื่นเต้นยินดี

“เหลืออีก 20 กวานาที่ จะหกโมงเช้าแล้ว”

“ใกล้รุ่งก็จริง แต่เชื่อว่าเบื่องนอกคงหมอกลงจัด ยังไม่มีแสงอรอก อย่าช้า คริส ผมจะหย่อนสายเชือกนี้ลงไปให้คุณ สิ่งที่คุณจะทำก็คือ มัดไรเฟิลของผม เอ็ม16 ของคุณ และ เครื่องหลังของเราทั้งสองไว้ให้แน่น ผมจะสาวขึ้นมาก่อน ดับไฟฉายเดินทางได้แล้ว แสงจากเทียนเคมีของคุณนี้สว่างใช้การได้วิเศษสุด”

ปลายเชือกถูกผ่อนลงมาให้ที่หล่อน คริสคว้าไว้อย่างรวดเร็ว จัดการเอาไรเฟิล .375 แม็กฯ ของเขา และ เอ็ม16 ของหล่อน ผูกมัดรวมกันอย่างแข็งแรง แล้วเงยขึ้น ตะโกนให้เขาสาวชักรอกขึ้นไปก่อนในเที่ยวแรก เชิดวุธฮัมเพลงไปพลางก็ทำงานไปพลางอย่างรวดเร็ว พอปีนขึ้นไปถึงเรียบร้อย ก็ผ่อนเชือกลงมาให้อีก คราวนี้จัดการผูกกับสัมภาระ เครื่องหลังของหล่อนและของเขา แล้วส่งจูบให้พร้อมทั้งโบกมือเป็นสัญญาณให้เขาสาวขึ้นไปอีก

“แน่ใจหรือยัง ว่าเก็บของเราหมดแล้ว โดยไม่มีอะไรเหลือลืมทิ้งไว้”

เขาถามลงมา

“หมดทุกอย่าง ยกเว้นแต่ของที่เราไม่ต้องการแล้วเท่านั้น คือกระป๋องของเครื่องเรชั่นที่ใช้แล้ว”

หล่อนบอกเสียงใส พลละกำลังความเข้มข้นกระปรี้กระเปร่ากลับคืนมาอีกครั้ง

“โอเค คราวนี้ก็ถึงคราวที่คุณจะต้องทำตัวเป็นลูกสาว ทาร์ซานหรือนักไต่เขาละ เข้าใจหรือเปล่า ว่าจะต้องทำยังไง”

คริสไม่ตอบ เพียงแต่หัวเราะเบาๆ ในลำคอ จัดการมัดปลายเชือกที่เขาหย่อนลงมาให้เป็นเทียวกี่สาม ติดกับเอวอย่างแข็งแรง พร้อมทั้งออกแรงกระตุกทดสอบเป็นเชิงเตือนให้เขารู้ว่า หล่อนกำลังจะโหนตัวตามสายเชือกขึ้นไป

“คุณไม่ต้องออกแรงจุดฉันขึ้นไปให้เสียเวลา เพียงแต่ผูกเชือกด้านของคุณติดเข้ากับหลักหิน ที่เห็นว่ามันคงที่สุด พอจะทานน้ำหนักของฉันได้ แล้วฉันจะได้ขึ้นไปเอง”

เรื่องการโหนเชือก เขาเคยเห็นฝีมือคริสตินามาก่อนแล้ว เมื่อคราวที่หล่อนหย่อนกายลงไปช่วยเอารพินทร์ผู้ลงไปนอนสลบอยู่ในเหวขึ้นมารั้งนั้น จึงเลิกหวังได้ จัดการตามที่หล่อนสั่งทันที พอพร้อม ก็บอกลงไปว่า

“เรียบร้อย คริส ผมอยากจะขอร้องอะไรคุณอย่างหนึ่ง ก่อนที่คุณจะได้เชือกขึ้นมา คุณจะทำได้ไหม?”

“จะให้ฉันทำอะไร วุธ”

“คุณไหว้อย่างคนไทยเป็นไม่ใช่หรือ?”

“เป็น แม้ว่าจะไม่สวยงามนัก”

“ดีแล้ว ยกมือขึ้นไหว้ ทำความเคารพต่อหน่อหิน อันเป็นรูปคนหัวขาดนั้นเสียก่อน ขอบคุณเขาที่ชี้ทางให้ และขอโทษเขา ถ้าเผื่อว่าขณะที่คุณไต่ขึ้นมา เท้าของคุณอาจจะเหยียบไปถูกไหล่หรือคอของเขาเข้า ถึงคุณจะไม่เชื่ออะไรเลย ก็จงทำเพื่อความสบายใจของผมก็แล้วกัน ผมต้องการให้คุณขึ้นมาถึงบนนี้ได้อย่างปลอดภัย ไม่ใช่ขณะที่ไต่ขึ้นมาเชือกเกิดขาด หรือมือคุณลื่นหลุดหล่นลงไปคอหักอยู่ข้างล่าง”

คริสหัวเราะอย่างแจ่มใสออกมาได้เป็นครั้งแรก นับตั้งแต่
เข้ามาติดขังอยู่ในถ้ำนรกใต้ดิน

“ตกลง ฉันจะจูบเขาด้วย”

ว่าแล้ว หล่อนก็เดินอ้อมไปทางด้านหน้าของก้อนหิน
ประหลาดรูปคนหัวขาดนั้น สวมกอดเต็มอ้อม แล้วจูบที่ทรวงอก
อันกระด้างนั้น ต่อมาก็พนมมือขึ้นกราบที่อก เชิดวุธชะงัดกลาง
มาเห็นทุกขณะ

แล้วอย่างคล่องแคล่วชำนาญเยี่ยงผู้ที่ได้รับการฝึกมาแล้ว
อย่างดีที่สุด คริส ใช้กำลังทั้งสอง และลำขาเกี่ยวพันกับสาย
เชือกที่หย่อนลงมาให้นั้น โหนตัวไต่ขึ้นสูงขึ้นไปอย่างช้าๆ แต่
มั่นคงทุกระยะ

หล่อนโหนกายขึ้นไป โดยที่เท้าไม่ได้สัมผัสแต่จะต้องกับ
หน่อหิน ที่ยื่นทะมึนอยู่นั้นเลย!

พอถึงซานหินที่เชิดวุธชะงัดตัวรออยู่ก่อนแล้ว เขา
ก็ส่งปลอกแขนไปให้ หล่อนเปลี่ยนมือข้างหนึ่งไปคว้าแขนเขาไว้
ใช้วิธีจับกันแบบ ‘มัดข้าวต้ม’ อันเป็นหลักของการจับที่แน่น
หนาแข็งแรงที่สุด แล้วชั่วอึดใจเดียว ร่างของหล่อนก็ถูกดูดลอย
ขึ้นขอบของซานหิน ขึ้นมานั่งอยู่บนนั้น

เชิดวุธรังตัวแม่สาวผมทองให้ห่างจากซานอันหมิ่นเหม่
นั้นทันที บอกให้หล่อนพักเหนื่อยก่อน ตนเองจัดการกับสาย
เชือกม้วนเก็บเรียบร้อย แยกออกเป็นสองเส้นตามเดิม เส้นหนึ่ง
เขาเก็บไว้ประจำตัว อีกเส้นหนึ่งคืนไปให้หล่อน

คริสหยิบ ‘เทียนเคมี’ ที่ยังพ่นเปลวเป็นไฟพะเนียง แต่แผดรังสีจ้ารากับหลอดไฟฟ้า สว่างนวลเจิดจ้าไปทั่ว ซึ่งเชิดวุธยังวางอยู่ตรงริมชานเพื่อส่องลงไปด้านล่างนั้น หันไปส่องยังอีกด้านหนึ่ง แล้วก็สุดลมหายใจลึก เหมือนคนที่ตายแล้วเกิดใหม่

ภาพที่เห็น ซึ่งหล่อนก็ไม่คาดฝันว่าจะได้พบมาก่อน หลังชานหินเข้าไป เป็นโพรงกว้างขนาด 1 เมตร เกือบจะเป็นรูปกลม ทะลุไปยังเส้นทางอันเป็นพื้นหินดำขลับราวกับนิลเกลี้ยงสะอาด แต่พื้นเป็นลอนสูง ๆ ต่ำ ๆ ไม่เสมอกันนัก นำไปสู่เส้นทางยาวลึก ซึ่งตามลำแสงไฟที่จะส่องไปถึงในระยะไม่เกิน 4-5 วา เมื่อจิส่องตัวพลุไปด้านหน้าเหมือนไฟฉายนั้น ก็รู้สึกได้ว่า มันเห็นทางที่ขอนสูงชันราวกับใครมาเจาะช่องทำทางไว้ ผนังสองด้านราบเรียบเหมือนอุโมงค์ประดิษฐ์

กระแสดมเย็นฉ่ำ สดชื่นของยามเช้า โขยเข้ามาสัมผัสผิวกายแผ่วจาง

ทั้งคู่สบตากันอีกครั้ง ด้วยความรู้สึกภายในอันไม่อาจกล่าวได้ถูก

“คริส คราวนี้คุณเชื่อหรือยัง ในเรื่องสิ่งลึกลับที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ตามหลักของวิทยาศาสตร์”

เขาถามยิ้ม ๆ

“ฉันเชื่อมั่นานแล้ว นับตั้งแต่เผชิญกับโคลงของไอ้งาดำกับไอ้ผีดิบค่านวนอายุไม่ได้เหล่านั่น แต่ไม่เชื่อความฝันของตัวเองเมื่อคืน ฉันคิดว่า อย่างดี คุณก็ป็นขึ้นมาเหนื่อยเปล่า”

“แล้วคราวนี้ล่ะ เชื่อหรือยัง?”

หล่อนหน้าแดง แต่ประสานสายตาเขาไม่หลบ

“ก็คุณจะเชื่อฉันไหมละ ถ้าฉันจะบอกอะไรอีกสักอย่างหนึ่ง”

“อะไร?”

“ตอนที่ฉันเข้าไปจูบลาและขอบคุณเขาก่อนที่จะได้เชือกปีนขึ้นมา ฉันรู้สึกว่แขนทั้งสองข้างอันเป็นหิน ที่เห็นวางอยู่ข้างๆกาย ยกขึ้นมากอดตอบฉัน เป็นความรู้สึกที่แน่นช้ดอย่างนั้น แต่ก็ไม่ได้เห็นด้วยสายตาหรอก”

“ถ้างั้น เมื่อคืนนี้ ก็เขานั้นแหละที่เสพย์สมกับคุณ ไม่ใช่ผมหรอก เพียงแต่เขายืมร่างกายของผมเท่านั้น”

คริสเหนี่ยวคิระษะของเขาเข้าไปใกล้แล้วกระชิบที่ริมหูเบาที่สุด

“ท่าจะจริงนะ มิน่าละ มันถึงได้แข็งเหลือเกิน แข็งราวกับหิน!”

แล้วหล่อนก็พล้กคิระษะเขาออกไป เชิดวุธหัวเราะก้าก

ทั้งสองนั่งพัก สูดอากาศที่เย็นชึ้นบริสุทธิ์ อันไชยลง มาตามปล่องแนวโค้งชอนชึ้นไปนั้นอยู่ครู่ พอรวบรวมกำลังได้ ผึกคร้ง เขาก็พยักหน้าบอกกับหล่อน

“เราจะเดินทางออกจากที่นี่กันแล้ว เอาละ คุณลา ‘สามี’ ของคุณเสีย ขอให้เขาช่วยค้มครองคุณ ตลอดเส้นทางที่เราจะไปนี้ด้วย”

คริสมีอาการเหมือนกับจะค้อนเขา แต่ก็ว่าง่ายดี ทอดกายนอนพ้งพาบ ชะงิกลงไปยังร่างหัวขาดที่ยืนทะมึนประดุจ

อสูรเจ้าถ้ำอยู่ จวบที่ปลายนิ้ว แล้วเปารอยจูบนั้นลงไปให้ พื้มพำ

“บาย! มายเดียร์ มิสเตอร์เฮดเลสส์...”

หล่อนดูเหมือนจะกระชิบพุดอะไรกับร่างนั้นอีกสองสาม ประโยค ที่เขาจับความไม่ถนัด แล้วก็นอนคว่ำเหยียดยาว ชะโงกหน้าลงไปยังความมืดเบื้องล่างนิ่งไปเช่นนั้นนานเท่านั้น จนกระทั่งเชิดวุธ จับไหล่เหนียวให้พลิกหงายขึ้น

“ไปได้แล้ว รู้สึกว่าคุณจะอาลยอวรณ์ ‘สามีหัวขาด’ ตน นั้นของคุณเหลือเกินนะ”

“ใช่! ครั้งแรกฉันเกลียดกลัวเขา แต่เดี๋ยวนี้ฉันรักเขาเหลือ เกิน”

“อย่าบ้านะ ไปกันเถอะ”

“วุธ คุณรู้ไหม ว่าฉันเสี่ยงสัจย์อธิษฐานบอกเขาไว้ว่า ยัง ไง?”

“ผมฟังไม่ได้ยินหรอก”

“ฉันบอกเขาว่า เมื่อคืนนี้ ฉันอุทิศกายและใจเป็นภรรยา เขาแล้ว และฉันจะกลับมาอยู่ร่วมกับเขาอีก ภายหลังเมื่อ วิญญาณฉันออกจากร่างแล้ว”

น้ำเสียงของหล่อนเย็นแผ่ว แต่จริงจัง เล่นเอาเชิดวุธ สะอึก หัวเราะประ่า ๆ

“ก็แปลว่า เมื่อคืนนี้ ระหว่างคุณกับผม ไม่ได้มีอะไรกัน เลย เป็นเรื่องของคุณกับนายหัวขาดนั่น”

“ก็ควรจะเป็นอย่างนั้นไม่ใช่หรือ?”

“เดี๋ยวพัดจับโยนลงไปเสียบตอหินข้างล่างโน้นเลย!...”

เขาสบถอื้ออยู่ในลำคอ ขยี้จมูกอย่างชัดใจ แล้วกระซอก
แขนหล่อนจุดให้ลุกขึ้น บอกห้วนๆ ว่า

“ไป! เวลาไม่คอยท่าแล้ว เอาไว้ตายแล้ว คุณค่อยมา
เป็นเมียนายหัวชาคนั้นใหม่ จะได้ช่วยกันเผ่าถ้ำนี้อยู่สองตัวผัว
เมีย แต่ตอนนี้คุณยังมีภาระหน้าที่ พิศดารพิลึกเหลือ กับคน
ไม่ชอบ ชอบกับผี”

คริสกัมลงคว่ำเป้หลังกับอาวุธคู่มือเชิดวุธหีบเทียนเคมี
ที่ยังเหลือเชื้อสำหรับส่องทางอย่างพอเพียงขึ้นมา เป้สะพายไหล่
คว่ำไรเฟิลไว้ในอีกมือหนึ่ง ออกเดินนำหน้ามุดลอดช่อง อัน
เปรียบเสมือนปากประตูขึ้นออกไปพร้อมกับสั่งต่อมาว่า

“เดินตามหลังผมมา อย่าให้ห่าง”

แม่ผมทองไม่กล่าวอะไรอีก สืบเท้าตามหลังเขามา
เงียบๆ อย่างกระชั้นชิด แสงพลุมือถือมีลักษณะของการให้แสง
สว่างประเภทเดียวกับตะเกียงไฟแก๊ส แต่สว่างจ้ากว่ามาก ช่วย
ให้มองเห็นทางถนัดชัดเจนเลยทีเดียว ในละแวกใกล้เคียง แต่
ไม่อาจส่องไปได้ไกลนัก พอลอดช่องกันออกมาได้ บริเวณทาง
เดินก็มีระดับสูงพอที่จะเดินกันไปอย่างไม่ต้องก้มจนเกินไปนัก
และบางระยะก็ยึดตัวให้เต็มที่ ค่อยๆ ไต่ชันขึ้นทีละน้อย

หนทางเดินนั้น เกือบจะเรียกได้ว่าปลอดภัยไปครึ่งดวง
สบายพอใช้ เมื่อเทียบกับเส้นทางทุรกันดารที่มกันมาแล้วเมื่อ
ตอนอยู่กันถ้ำ ในช่วงแรก เป็นแนวทางตรงค่อยๆ ทำองศาสูง
ขึ้นทีละน้อยก่อน ระยะประมาณ 5-6 นาทีเต็มๆ โดยเป็น

อุโมงค์บังคับ ชนิดที่ไม่มีช่องทางทะเลแยกซอยไปทางด้านอื่นใด ให้สับสนทั้งสิ้น ผนังสองด้านเป็นหินตันทึบ นอกจากรอยแยก แตร้าวประปรายเป็นบางแห่งเท่านั้น ส่วนเพดานด้านบน ก็มี หินงอกปุ่มป่าตามธรรมชาติของผิวภายในของถ้ำ และมีโพรง เล็กๆ ทะลุชอกซอนขึ้นไปด้านบนอยู่ทั่วๆ ไป ตามปล่องโพรง เหล่านั้น เมื่อทดลองเอาคบไฟเคมี ที่ใช้ส่องทางตรวจทดสอบ ก็พบว่าอากาศไซร้วๆ ลอดผ่านเข้ามาได้แทบทุกช่องโพรง

ทั้งสองเดินมุดกันไปอย่างเงิบๆ โดยไม่เอ่ยคำใดกันอีก เลย นอกจากจะใช้สายตา และประสาทสัมผัสตรวจสอบตาม แนวทางที่ผ่านไปทุกระยะ แล้วก็มาสะดุดยืนพิจารณากันอยู่ตาม แ่งหิน เป็นชั้นๆ เหมือนบันได ซึ่งมองเห็นกันอย่างชัดเจนแล้ว ว่า เส้นทางต่อไปจะต้องปีนขึ้นสูงในระดับมุมไม่น้อยกว่า 45 องศา แต่ก็ไม่น่าจะยากเย็นหรือเสี่ยงอันตรายมากนัก เพราะ มีคันทันให้อาศัยไต่ขึ้นไปทุกระยะ เพดานเบื้องบนก็เป็นเว้งสูง ไปรุ่งขึ้นไปทุกที

ณ ตำแหน่งนี้เอง ที่มองเห็นช่องทางเดินแยกไปทั้งด้าน ซ้ายและขวา เป็นช่องทางกว้างขวาง น่าจะเดินเข้าไปได้สะดวก สบายเช่นกัน นอกเหนือจากแนวทางที่จะต้องไต่ขึ้นสูง เชิดวุธ ชูคบเคมีขนาดจิ๋ว ที่แสงเริ่มจะหรี่น้อยลงเหลือเพียงครึ่งเดียวอยู่ เหนือศีรษะ เพื่อจะตรวจบริเวณให้เห็นโดยรอบ

ทั้งเขาและคริสมาหยุดยืนอยู่เคียงคู่กัน เหนือเริ่มซึมด้วย กันทั้งคู่ เพราะการออกกำลังกันมาอย่างหนักตลอดเวลาที่ไม่ได้ หยุดกันเลย

เชิดวุธวางโรเฟิลพิงโชดหินไกล้ๆก้อนหนึ่งไว้ชั่วคราว บ้าย
แขนเสื้อข้างนั้นขึ้นเชิดเหงื่อบนหน้าผาก

“ชะโตงเตง เอ่ยว่าชะต้องแต่ง หนทางสามแพร่ง เรา
จะไปทางไหนดี...”

เขาร้องขึ้นมาเฉยๆ เป็นบทเพลงแบบละครชาตรี

คริสผู้เจียบมาตลอด และยื่นหอบอกกระเพื่อมอยู่ หัน
มองหน้า

“ว๊อท...ว๊อท ดีด ยู เซย์?”

นายทหารหนุ่มหัวเราะเบาๆ

“เปล่าหรอก ผมร้องเพลงอะไรเล่นไปงั้นแหละ คุณคง
งอยู่เหมือนผมขณะนี้ใช่ไหมคริส ซ้ายมือนี้ มีอยู่ทางหนึ่ง ขวา
มือ ก็เป็นปากทวารอยู่อีกทางหนึ่ง ส่วนด้านบนก็ยังมีทางที่จะ
ปีนเข้าไปข้างขึ้นไปได้เรื่อยๆ ปัญหามันก็อยู่ที่ว่า หนทางสามทาง
นี้ เราจะเลือกไปทางไหน”

อเมริกันสาวผมทองเอาหลังของนิ้วชี้ขยี้ปลายจมูกเบาๆ
หรีตาสำรวจไปรอบๆ อย่างตัดสินใจไม่ถูกเหมือนกัน

“ก็ทางใดทางหนึ่ง หรืออาจทุกทางนั้นแหละ ที่จะนำเรา
ไปสู่โลกภายนอกได้ เพียงแต่ว่า ถ้าตัดสินใจผิดบางที่อาจเข้าไป
ข้าง”

“ใช่! ทางออกนะมันมีแน่ๆ อย่างไม่ต้องสงสัยแล้ว เพียง
แต่ทิศทางไหนจะสะดวกและรวดเร็วที่สุดเท่านั้น เอาละ ผมให้
คุณเลือกก่อน ซ้าย ขวา หรือปีนขึ้นบน?”

“เราจับไม้สั้นไม้ยาวกันอีกดีไหม?”

หล่อนเอียงคอนิดหนึ่ง ถามเรียบๆ แต่ประโยคในรูป
สัพยอก นายทหารหนุ่มหัวเราะอีก ลั่นหัว

“อย่าดีกว่า ผมเข็ดแล้ว ก็ไม่เพราะการจับไม้สั้นไม้ยาว
กันหรือหรือ เราถึงทำท่าจะมาตายอยู่ด้วยกันในรกใต้ภูเขานี้
และที่สำคัญที่สุดก็คือตอนนี้เราไม่รู้จะไปหาไม้ที่ไหนมาหักเสียด
ท่าย มีแต่ก้อนหินทั้งนั้น”

หล่อนยิ้มกับเขา

“มันไม่ใช่เพราะไม้สั้นหรือไม้ยาวที่จับเพื่อแยกพวกเสียด
ทายนั่นหรือ ที่ทำให้คุณกับฉันมาติดอยู่ในนี้ ถ้ามันจะเกิดขึ้น
ก็คงเป็นเพราะคุณร้องเพลงเนื้อร้องนั้นเสียมากกว่า ทะลึ่ง โลง
อุบาทว์ แต่ก็...น่ารัก”

เชิดวุธหัวร่อก๊าก

“สาบาน ต่อไปนี้จะไม่ทะลึ่ง จะไม่โลน หรือทำอะไร
อุบาทว์อย่างที่คิดว่าอีกแล้ว เอ้า! เลดี้ เฟิร์สท์! เลือกได้ ซ้าย-
ขวา-หรือบน”

“คุณเป็นผู้นำมาโดยตลอดแล้ว เป็นผู้ตีรหัส ความหมาย
อันลึกลับนี้ได้ถูก จนกระทั่งมาบนเส้นทางอันน่าจะเชื่อว่านำเรา
ไปสู่โลกภายนอกนี้ได้ เพราะฉะนั้น คุณนั่นแหละเลือก”

“ถ้างั้น พักขา สิบบุหรีกันคนละตัวก่อนเป็นยังงี้”

ว่าแล้ว เชิดวุธก็เป่าลมพรูออกจากปาก หย่อนกายลงนั่ง
กับโขดหินก้อนหนึ่ง ตำแหน่งเดียวกับที่เขาเพิ่งไถเฟิลไว้ ดึงแม่
เพื่อนร่วมตายให้นั่งลงด้วย หล่อนไม่ขัดขืน เพราะก็เหน็ดเหนื่อย
อ่อนเปลี้ยอยู่ไม่ใช่บ่อยเหมือนกัน ในการเดินคุ่มตัว ไต่ทางใน
ระดับสูงชันมาเรื่อย ๆ

ทั้งสองเปิดกระตักน้ำใบเดียวกัน แบ่งกันดื่ม แล้วจุด
บุหรี่ยสูบคนละตัวในลักษณะนั่งพัก เชิดวุธเอาคบเค็มเสียบไว้ใน
ซอกหินใกล้ๆ เพื่อให้มันเป็นตะเกียงส่องตามเชื้อที่ยังมีเหลือ
อยู่นั้น ทั้งสองนั่งชิดในลักษณะไหล่พิงไหล่ ตะโปกเบียดตะโปก
เขาเอื้อมแขนไปคล้องกอดเอวหล่อนไว้ พยายามดึงให้แนบชิด
กายเข้ามามาก ส่วนคริสนั่งก้มในลักษณะศอกทั้งสองทำอยู่บน
เข่า อัดบุหรี่ยหนักหน่วงอาการครุ่นคิด

“ไลล่า...”

เขาเอาริมฝีปากแตะที่ใบหูของหล่อน แล้วกระซิบเรียก
โดยไม่หันมามอง หรือมีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น นอกจาก
ก้มลงมองดูบุหรี่ยในมือเฉย หล่อนบอกแผ่วว่า

“เรียกฉันอย่างที่คุณเคยเรียกดีกว่า”

“ทำไม?”

“ฉันอยากจะลืมชื่อเดิม ตลอดจนอดีตเดิมๆ ของฉันเสีย
ให้หมดสิ้น”

“อดีตของคุณมันเป็นยังไง?”

“ฉันลืมมันไปหมดแล้ว”

“ไลล่า อาร์มิเตจ...”

เขาพึมพำ รู้สึกมีความสุขอยู่ในส่วนลึก

“เป็นชื่อที่แปลก ชาวต์มันโรแมนติก ระคนลึกลับน่ากลัว
อย่างไรพิกล ผมไม่เคยได้ยินผู้หญิงอเมริกันคนไหนชื่ออย่างนี้
มาก่อน”

“ก็ใครว่าฉันเป็นอเมริกันแท้ล่ะ”

“แล้วคุณเป็นอะไรกันแน่?”

“อย่ารู้เลย ถึงรู้ก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เดือนอีกครั้งว่าคุณอย่ามาสนใจหรือฝึกฝนทุ่มเทอะไรกับฉันนัก ชีวิตฉันไม่มีค่าอะไรสำหรับใครหรอก แล้วก็กรุณาเถอะ อย่าได้สอบถามอะไรในเรื่องส่วนตัวฉันเลย ฉันขอร้อง”

“ตกลงผมจะไม่ขัดใจคุณ... เมื่อคืนนี้ ผมมีความสุขที่สุด... คุณเป็นสิ่งมหัศจรรย์สำหรับผม”

หล่อนปรายหางตาดูเขา

“เหมือนกับที่คุณมีกับเบลไหม?”

เชิดวุธถอนใจเอือก พุดออกมาจากความรู้สึกแท้จริง

“คริส คราวนี้ผมขอร้องคุณบ้าง กรุณาอย่าเอ่ยถึงเบลกับผมในสภาพเช่นนี้เลย ผมสนุกสนานกับเบลเหมือนเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง แต่ผมหลงคุณ รักคุณ ได้ยินไหม? จะให้ผมต้องย่ำลักก็จริง คุณถึงจะมองเห็นคุณค่าในน้ำใจของผมข้อนี้”

“ฉันก็สนองตอบคุณไปแล้วอย่างเต็มที่ที่สุด... ไม่ใช่หรือ?”

“แต่คุณก็ไม่ได้รักผมเลย”

หล่อนเงยบไปนาน คลึงบุหรีในมือ และมองดูมันอย่างปราศจากความหมายเช่นนั้น

“ฉันพันว้ายที่จะพุด ฟัง หรือคิดถึงคำนี้มานานแล้ว”

คำพูดเนิบเนื่อยของหล่อนชะงักก็กลงเพียงแค่นั้น จับเข้าเขาบีบแน่น ตาจ้องเขม็งเบิกโพลงไปยังพื้นหินตรงหน้า และหยุดนิ่งตัวแข็ง เชิดวุธมองตาม แล้วก็กลั้นลมหายใจลงชั่วขณะ

ห่างออกไปประมาณ 3 วาเท่านั้น บนพื้นหินสีดำสนิท

และจากพลุเคมีที่ส่องสว่างอยู่ อะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ก้อนหิน เคลื่อนเข้ามาเร็วติดพื้นออกมาอย่างเจียบกริบ เกล็ดบนลำตัว อวบน้ำขนาดน้องของผู้หญิงกระทบแสงไฟเป็นมันปลาบ พร้อมกับ ลิ้นสองแฉกสีแดงที่พุ่งออกมาแปลปปลาบ สีขาวรูปเกือกม้า ที่อยู่บนต้นคอ ตัดกับความดำสนิทของสีตัวและสีพื้นหิน มอง เห็นถนัด

จงอาจขนาดเขื่องชนิดกัดข้างลัม!

ลำตัวส่วนหนึ่ง ยังเลี้ยวหลบภัยอยู่ในหมู่หินด้านหน้า แต่ส่วนหัวบัดนี้ชะโงกชูสูงขึ้นทีละน้อยจากคืบเป็นศอกจากศอก กลายเป็นร่วมเมตร และบัดนี้ มันสูงในระดับเดียวกับใบหน้า ของบุคคลทั้งสองที่นั่งตะลึงมองอยู่ หน้าที่ลำคอแผ่นแบนกว้าง ขนาดสองฝ่ามือ

ก็รอเพียงแต่ว่ามันจะฟาดหัวกลงมาเมื่อไหร่เท่านั้น เพราะระยะแค่นั้น ขวับเดียวก็ถึงตัวหมดหนทางที่จะบ่าย- เบียงยับเขยื้อนใดๆ ได้ทั้งสิ้น...

ทั้งสองนั่งราวกับหิน อันเป็นส่วนประกอบแวดล้อมอยู่ รอบด้าน

พญาจงอาจ ก็คงชูคอสูงขึ้นมาจากพื้นประมาณ 1 เมตร อยู่เช่นนั้น การแลบลิ้น ที่พุ่งเร็วออกจากปาก เป็นการสำรวจ กลิ่นหรือตรวจค้นหาสิ่งแปลกปลอมมันเอง ตามหลักธรรมชาติ วิสัยของงู และเริ่มส่ายไปมาเข้ามาเข้ามา อย่างน่าหวาดเสียวขีดสุด ว่าจะพุ่งเข้าใส่ในพริบตาก็ได้ จากระยะใกล้แค่เอื้อมนั้น

แต่มันก็ยังไม่วางหัวชน หรือพุ่งเข้ามา ภาวะเช่นนี้ นาน

ลักเท่าใด ทั้งเชิดวุธ และคริสติน่าคำนวณเวลาไม่ถูก แต่รู้สึกเหมือนถูกกดจมตึงอยู่ในนรกร้อยปีก็ไม่ปาน

ต่อมา เชิดวุธรู้สึกว่าคริสจะค่อยๆ หดมืออย่างเข้มข้น แผ่วเบาที่สุดออกจากกรวางบนเข้าของเขา แล้วพยายามสอดล้วงเข้าไปในอกเสื้อ ที่มีช่องปืนสั้น .357 แม็กฯ สะพายอยู่

เขาก็คว้าข้อมือข้างนั้นของหล่อนหมัดอย่างทันการ ก่อนที่หล่อนจะดึงปืนออกมา ยุคไวแน่นอน แต่ไม่ทำเสียงใดๆ ทั้งสิ้น หล่อนชะงักเพราะการขัดขวางของเขา

แล้วก็ลืมตาโพล่ง ใจตกไปอยู่ที่ปลายเท้า เผลอญหน้ากับพญาอสรพิษร้าย โดยนั่งนิ่งอยู่ตามเดิม

‘เจ้ากับเรา มีเลือดเนื้อและชีวิตเช่นเดียวกัน...’

เชิดวุธนึกภาวนา แผ่เมตตาไปให้อยู่ในใจภายหลังจากคุมสติมัน

‘ขออย่าให้มีเวรภัยเบียดเบียนใดๆ ต่อกันเลย นะโม พุทธายะ นะมะพะทะ จะกะกะสะ’

นึกอะไรได้ก็พรั่ภาวนาออกไปเช่นนั้น แต่ดวงจิตเที่ยงมัน

อึดใจต่อมา จงอาจร้ายที่ซู่หวัร่อนร่า มีอาการเหมือนเตรียมโจมตี ค่อยๆ ลดส่วนศีรษะลงทีละน้อยทีละน้อย ในที่สุดก็เหลือเพียงแค่คืบเดียวเหมือนอย่างที่เราเคยออกมาในครั้งแรก จากนั้นก็เริ่มแว้งลำตัวเลื้อยผละจากบุคคลทั้งสองอย่างไม่สนใจอะไรด้วยอีก เหมือนกับว่ามันจะเห็นเป็นก้อนหินธรรมดา แล้วเคลื่อนลำตัวอันยาวเหยียดม้วนกลับเลื้อยด้วยอาการปกติธรรมดาที่สุด บ่ายหน้าขึ้นไปตามชั้นของหินนำสู่ด้านสูงชันบนที่แลเห็น

เหมือนชั้นบันไดขึ้นไปกระทั่งในที่สุดความยาวประมาณ 3-4 วา
ของมันก็ล้มหายขึ้นไปบนนั้น

คริสตินามีอาการเหมือนจะหัวใจวาย มืออ่อนดิน
อ่อนไปหมด หลับตาทั้งสองลงพลาจกระเดือกน้ำลายลงคอฝืด ๆ
ส่วนเชิดวุธสุดหายใจลึก เต็มเปี่ยมไปด้วยความปราโมทย์และ
มีกำลังใจเชื่อมั่นเต็มที่

“คริส...”

เขาเขย่าตัวหล่อนเบา ๆ เหมือนจะปลุกเตือนสติ แม่สาว
ผมทอง เอาศีรษะวางลงกับไหล่เขา

“พระเจ้า! ฉันคิดว่า เมื่อกี้นี้เราเสร็จแล้ว เสร็จแน่ ๆ!
โอ้ย หัวใจแทบหยุดเต้น”

“ผมบอกคุณแล้วใช้ไหมว่า ไม่ว่าจะเห็นอะไรภายในถ้ำนี้
และไม่ว่าจะดูว่ามีอันตรายสักเพียงใดก็ตาม อย่าได้คิดทำร้าย
เขาก่อนเป็นอันขาด เห็นไหม ในที่สุด เขาก็ไม่เป็นภัยใดๆ กับ
เราเลย มีหน้าซ้ำ ยังเลื้อยขึ้นไปบนชั้นหินนั้นเป็นการบอกใบ้
นำทางให้แก่เราอีกครั้ง ว่าหนทางที่จะออกไปสู่โลกภายนอก ที่
แน่นอนที่สุด ก็คือให้ตามการนำของเขาไป”

มือทั้งสองของแม่นักเคมีฟิสิกส์สาว ยังกุมอยู่ที่ทรวงอก
ด้านหัวใจ ร่างกายส่วนใหญ่แทบจะเป็นเหน็บชาไปหมด เชิดวุธ
ลูบหลังอย่างปลอบใจ และประคองให้ยืนขึ้น บอกต่อไปอย่าง
ยืนยันว่า

“ทางออกเราเห็นอยู่แน่ชัดแล้วคริส ไปเถอะ ตามหลังงู

ตัวนั้นขึ้นไป ผมเชื่อว่านั่นไม่ใช่ภูร่ายธรรมดาหรอก แต่น่าจะเป็นบริวารของ ‘เจ้าถ้ำหัวขาด’ นั้นส่งมาให้ผ่านทางแก่เรา เพราะเห็นว่าเรามัวแต่ลังเลกันอยู่ ตัดสินใจไม่ถูกว่า ทางสามแพร่งจะเลือกออกทางไหน พิจารณาดูให้ดี ภูตัวนั้นไม่น่าจะเลื่อยขึ้นสูงเลย ถ้าเป็นภูธรรมดา แต่ควรจะเลื่อยหายมุดเข้าไปตามซอกโพรงแคบๆ ตามธรรมชาติของภู แต่เนี่ยเลื่อยนำขึ้นไปบนนั้นให้เราเห็นอยู่ชัดๆ เหมือนจะบอกให้ตามไปงั้นแหละ”

“ขอเวลาสงบใจ ให้เลือดลมเป็นปกติอีกสัก 2 นาทีได้ไหม ตอนนี้เข้าอ่อนไปหมด”

หล่อนพูดแทบไม่มีเสียง นายทหารหนุ่มยิ้ม พยักหน้า

“ตกลง พักให้จิตใจเป็นปกติดีเสียก่อนก็ได้ ไม่มีอะไรต้องรีบร้อนแล้วตอนนี้”

“วุธ...ถ้าไม่มีคุณมาด้วย และเปรียบเหมือนผีเลี้ยงฉันอยู่ทุกขณะ ฉันว่าฉันคงตายไปแล้วตั้งแต่เมื่อคืน...”

เสียงของหล่อนแหบเหือด เป็นการกล่าวออกมาจากใจจริง

“ทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นสิ่งมหัศจรรย์เหลือเชื่อทั้งสิ้นที่เราประสบพบเห็นกับตา ถ้าคุณไม่ยึดมือฉันไว้ ฉันก็คงยิง...”

“แล้วคุณเชื่อหรือว่า ระยะห่างแค่แวเดียว พ่อเจ้าประคุณตัวยาว มีรูปเกือกม้าอยู่ที่ลำคอ ชูคออยู่ท่ามศีรษะเราจ้องคอยที่อยู่แล้ว คุณจะดึงปืนออกมาทัน โดยไม่ถูกชนกดันไปเสียก่อน”

คริสกลืนน้ำลายอีกครั้ง พูดไม่ออก

ความเงียบเข้าปกคลุมอีกครั้ง ภายหลังจากงูจงอางใหญ่ตัวนั้นเลื่อยลับตาขึ้นไปแล้ว คบเพลิงเคมี ที่เชิดวุธจุดเสียบไว้

กับรอยแตกของหิน ใช้มาจนเกือบจะหมดเชื้อเพลิงค่อยๆ หรือ
แสงลงตามลำดับ เขาจึงเอาท่อนใหม่ขึ้นมาจุดสว่างจ้ำจี้ตาม
เดิม โดยปล่อยอันเก่าที่เหลือเปลวน้อยเต็มทีให้อยู่ที่เดิม แล้ว
เอามือโอบตะโพกของหล่อน

“เป็นไง พร้อมหรือยัง”

หล่อนพยักหน้า

“ไป ฉันสงบสติอารมณ์ได้แล้ว แต่...หวังว่า...คงไม่ไปพบ
มิสเตอร์ตัวยาว ดักขวางชุกอรรเราอยู่ที่ใดที่หนึ่งข้างหน้าอีกนะ”

“เชื่อเถอะ ไม่พบหรอก แบบเดียวกับเจ้าตัวที่เลื่อยพาด
ผ่านเราไปเมื่อคืนตอนที่นอนกันอยู่นั้นแหละ พอผ่านไปแล้ว ก็
ไม่ปรากฏว่าจะย้อนกลับมาให้เราเห็นอีก ไม่รู้หายไปไหน ตัวนี้
ก็เหมือนกัน ผมเชื่อแน่ว่า ปรากฏตัวขึ้นเพื่อนำทาง หรือชี้ทาง
ให้แก่เราเท่านั้น”

กล่าวจบ เขาก็วิ่งหล่อนเบาๆ ให้ออกเดิน...

หนทางที่จะได้ขึ้นไปตามขั้นที่ดูเหมือนบันไดศิลอัน
บรรพชาตีสว่างไว้ กว้างขวางพอสมควรทีเดียว จึงต่างเดินเคียง
คู่กันเป็นหน้ากระดาน ไต่ขั้นหินขึ้นไปตามลำดับ อย่างเข้มข้น
ระมัดระวัง เชิดวุธยังทำหน้าที่ถือคบเคมีส่องทางอยู่เช่นนั้น
ไรเฟิลสะพายไว้กับไหล่โดยไม่จำเป็นจะต้องเตรียมพร้อม เพื่อ
เผชิญกับอะไรทั้งสิ้น

เป็นภูมิประเทศในถ้ำที่แปลกตาไปกว่าที่ผ่านพบกันมา
แล้ว พอไต่ขึ้นมาได้ระยะหนึ่ง ก็ถึงลานระดับพื้นราบผุดโผล่ไป

ด้วยหน่อหินงอกเหมือนจะเป็นชั้นพัก แล้วก็มีชั้นบันได นำขึ้นสู่ระดับสูงต่อไปอีก เป็นชั้นๆ รวมทั้งมีช่องทางแยกเป็นโพรงให้เห็นอีกด้วย แต่เชิดวุธปักใจแน่วแน่มิติดใจหนทางอื่นใดทั้งสิ้น นอกจากจะบ้ายหน้าป็นสูงชันท่าเดียว คบเคมีครั้งแรกก็จะพุ่งเป็นไฟพะเนียงพ้นจากปลอกของมันออกไปเพียงแค่นี้เศษๆ แต่บัดนี้ยิ่งไต่สูงขึ้นมา มันเริ่มจะพ่นไฟลุกแรงขึ้น ยาวเป็นศอก และเปล่งแสงสว่างจ้าขึ้นทุกขณะ แสดงว่ามีออกซิเจนช่วยในการลุกไหม้เพิ่มขึ้นทุกที อากาศที่หายใจกันอยู่ในขณะนี้ ก็ยิ่งปลอดโปร่งเพิ่มขึ้นตามลำดับ

บนตะพัก ชั้นสาม ที่มายืนส่องไฟตรวจพิจารณากันอยู่ ต่างมองเห็นหินย้อยบนเพดานถ้ำ หักหล่นลงมาเกลื่อนกลาด ลักษณะเป็นรอยหักใหม่ๆ หลุดลงมาจากเพดานและผนัง บางส่วนก็มีรอยร้าวปริ เป็นรอยแตกแยกใหม่ๆ เช่นเดียวกัน

เชิดวุธมีอาการงง ส่องคบตรวจดูอย่างละเอียดที่สุดทั้งก้อนหินระคนเศษสะเก็ด ที่พบหล่นอยู่ทั่วไป ตลอดจนรอยร้าวแยกตามผนัง

“คุณว่ามันเกิดจากอะไรนี้สำหรับหินหักร่วงลงมาลักษณะใหม่ๆ แบบนี้”

เขาถามขึ้นเบาๆ แล้วส่องไฟสูงขึ้นไปตรวจเพดานหารอยตำแหน่งหักที่ยังพอเหลือโคนอยู่ให้เห็น

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวผมทอง กระดกปลายลิ้นออกมาแตะริมฝีปาก ทردادตัวลงนั่งพิจารณาอยู่ที่หินย้อยก้อนหนึ่งที่หล่นอยู่กับพื้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หล่อนตรวจดูตรงรอย

“เป็นไปได้ไหมวูธ ที่หินเหล่านี้ มีการหักร่วงลงมาเกิดจากความสะท้อนของภูเขาที่ถล่ม เมื่อเย็นวานนี้ ความแรงของมันเป็นสะท้อนเข้ามาถึงถ้ำบริเวณนี้ ทำให้หินย่อยภายใน ซึ่งก็ไม่นั่นคงแข็งแรงอะไรนัก พลอยถล่มร่วงลงมาด้วย การถล่มของภูเขาเมื่อเย็นวานรุนแรงมากเหลือเกิน เปรียบไม่ผิดอะไรกับแผ่นดินไหว คุณถูกหินนี้อกสลับไปไม่รู้ตัว แต่ฉันรู้สึกและได้ยินเสียงตลอดเวลาที่ถูกคุณผลักเข้ามาในโพรงถ้ำนั้น เสียงของมันน่ากลัวที่สุด แผ่นดินไหวยังไวกี่ครั้งทีเดียว”

เชิดวูธเอามือลูบคางคิด เข้มปากแน่น ตาเป็นประกาย

“น่าจะใช้อย่างที่คุณว่าแล้ว คริส ไม่เพียงแต่สะท้อนเข้ามาทำให้หินย่อยบนเพดานถ้ำหลุดร่วงเท่านั้น ความรุนแรงของมัน ยังทำให้ผนังบางตอนแตกแยกอยู่นั้น มันเป็นรอยแตกแยกใหม่สด ๆ ร้อน ๆ ไม่ใช่เกิดมานานแล้ว”

เขาบอก พร้อมกับชูคบเคมี ส่องไปให้หล่อนดูผนังแยกจากกันบริเวณหนึ่ง ตลอดจนรอยร้าวที่เห็นอยู่ทั่วไปใหม่ ๆ ทั้งนั้น หลักฐานสังเกตง่ายที่สุดก็คือ แต่เดิมมันมีคราบตะไคร่ติดกันเป็นพืด แต่ตรงบริเวณแยกร้าวใหม่นั้นแบ่งรอยตะไคร่ปรุขาดออกจากกัน และเห็นเนื้อหินที่แตกสั่นผิดไปจากพื้นผนังหินเดิมอย่างถนัด ช้ำยังมีสะเก็ดละอองหล่นอยู่ตามพื้นทั่วไป

“ถ้างั้นก็แปลว่าเราใกล้ทางออกเต็มที่แล้ววูธ บริเวณนี้จะต้องเป็นบริเวณใกล้เคียงกับผิวของภูเขามากที่สุด แรงสะท้อนจากด้านนอกจึงสั่นเข้ามาถึงได้ อย่าช้าเลย รีบไต่ขึ้นไปอีกเถอะ”

หล่อนพูดโดยเร็ว เสียงที่สั่นในครั้งนี้ เจือไปด้วยแว่วปีติเหลือที่จะกล่าวได้

เชิดวุธลุกขึ้นยืน ก้าวนำขึ้นไปตามเงาหินนั้นต่อไป ยิ่งสูงขึ้นไปถึงเห็นร่องรอยของหินพังหล่นอยู่ทั่วไป ถ้ามองขึ้นทุกที จนกระทั่งในที่สุด ก็มาถึงบริเวณหนึ่ง อันดูเหมือนจะเป็นทางสิ้นสุด ใกล้ชิดกับเพดานด้านบน ซึ่งสูงขึ้นประมาณ 10 เมตร เป็นช่องแตกทางยาว

“บราโว เรารอดตายแล้ว คริส!”

นายทหารหนุ่มตะโกนขึ้นสุดเสียงอย่างลืมหื้ม แสบกระโดดตัวลอย

แสงของตะวันเข้าอันสุกใส สาดเป็นลำเข้ามาทางช่องรอยแตกนั้น และมองเห็นท้องฟ้าสีครามเบื้องบน!

คริสติน่ายืนเหงงมอง ตะลึงไปอีกครั่งเหมือนจะไม่เชื่อสายตาจะนั้น ไซ้ หล่อกมองเห็นท้องฟ้าแล้ว เห็นลำแสงของตะวัน!...แสงแดดตอนเช้า ซึ่งไม่คิดหวังว่าจะได้เห็นอีกเลย หลังจากภูเขากล่อมฝึกลบทางออกหมดสิ้นเมื่อเย็นวาน

หล่อนทรุดตัวลงคุกเข่าอย่างสงบที่สุด ประสานมือจรดอก ริมฝีปากขมุกขมิบเหมือนจะสวดขอบคุณพระเจ้าแล้วยกมือขึ้นทำอาเมน จากนั้นก็ลุกขึ้นมายืนมองดูรอยแตกนั้นเคียงข้างเขาอย่างพินิจพิจารณา เชิดวุธนั้น ภายหลังจากตะโกนออกไปเช่นนั้นแล้ว ก็เงยบกริบเช่นกัน มือตะปบกุมหลวงพ่อดุจดีย์ที่ห้อยคอไว้แน่น

ราวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะกำหนดทิศทางไว้ให้เหมาะสม มัน แล้วรอยแตกแยกเหนือศีรษะขึ้นไปนั้น เป็นรอยแตกแยกที่มีระยะห่างมากที่สุด ประมาณถึง 1 เมตรเศษของความกว้าง และอยู่ในระดับตรงกับที่กำลังมาหยุดเหงงมองดูกันอยู่ขณะนี้

เอง ส่วนความยาวของรอยแตกแนวเดียวกันนั้น กินแดนกว้างไกลคดเคี้ยวไปทั้งด้านซ้ายและขวา เพียงแต่ว่าบีบรีวเล็กลงเป็นลำดับ จนเมื่อมองตามห่างออกไปก็เหลือเพียงฟุต และคืบเดียวเท่านั้น

เพราะฉะนั้น หากจะออกไปสู่โลกภายนอก ก็ไม่ต้องลำบากเหนื่อยยากใด ๆ อีกแล้ว เพียงแค่ปีนไต่กันขึ้นไปตามแก่งแก่งหินของผนังทั้งสองด้าน ก็จะไต่ขึ้นตรงตำแหน่งรอยปริแยกซึ่งกว้างที่สุด นำตัวลอยขึ้นไปได้โดยง่าย

รอยแตกที่เห็นอยู่นั้น ความจริงมันก็คือ รอยร้าวแยกของพื้นส่วนใดส่วนหนึ่งของภูเขามรณะ ซึ่งเพิ่งจะเกิดขึ้นเมื่อเกิดการถล่มของหินประจุแผ่นดินไหวนั่นเอง หาไม่เช่นนั้นแล้ว มันก็คงจะเป็นทางปิดทึบตันเช่นกัน ส่วนจะไต่ออกไปตรงส่วนใดของขุนเขาสูงนั้น ก็ยากที่จะทำนายได้ เนื่องจากเส้นทางเดินภายใต้ถ้ำนั้นรก วกเวียนวนไปมาจนสุดที่จะจดจำทิศได้

“เอาละ คริส คุณไต่ขึ้นไปก่อนเลย วางเอ็ม16 และถอดเครื่องหลังเสียก่อน เราจะใช้วิธีเดิม เมื่อคุณขึ้นไปเรียบร้อยแล้ว หย่อนเชือกลงมา ผมจะผูกสัมภาระติดตัวจำเป็นของเราเหล่านี้ให้คุณชักลากขึ้นไป แล้วผมจะไต่ขึ้นไปทีหลัง สบายแล้ว ระวังมันใกล้ ๆ แค่นี้เอง”

ในที่สุดเขาก็หันกลับมาบอกหล่อน ด้วยน้ำเสียงเข้มขึ้น

“ทำไมคุณไม่ขึ้นไปก่อน ในฐานะที่คุณนำมาโดยตลอดแล้ว?”

หล่อนถาม

“ผมจะนำก็ต่อเมื่อไม่แน่ใจว่าอันตรายมันจะรอคอยอยู่

ข้างหน้าหรือเปล่าเท่านั้นแต่ถ้าเห็นทางสะดวกปลอดภัยแน่นอน
แล้วแบบนี้ คุณนั้นแหละควรขึ้นไปก่อน ผมอยากให้คุณขึ้นไป
เห็นตะวันและท้องฟ้าให้เต็มตาก่อนผม แล้วช่วยบอกลงมาด้วย
ว่า ท้องฟ้ามันสวยงามแค่ไหน”

“ถ้าฉันขึ้นไปแล้ว ก็ลงมาตรงนี้ ปรากฏว่ามองไม่เห็น
คุณ หรือว่าเกิดเหตุอันเป็นไปเช่นไรกับคุณ ฉันจะทำอย่างไร?”

คริสพูดแผ่วเบา มองหน้าเขาหนึ่ง เชิดวุธหัวเราะ เอื้อมมือ
มาจับปลายคางหล่อน

“ไม่ต้องห่วง เมื่อคุณไปถึงบนนั้น มองลงมาไม่เห็นผม
หรือมีเหตุอะไรเกิดขึ้น เป็นต้นว่าหินมันเกิดหุบติดกันเข้ามาขยี้
ผมไว้ ูกัด...ธรณีสูบ...ไม่ว่าอะไรก็ตาม คุณทิ้งผมไว้ได้เลย เอา
ชีวิตตัวคุณเองให้รอดไปก่อน”

อเมริกันสาวผมทองยิ้มชนิดหนึ่ง

“ตกลง!”

หล่อนว่า แล้ววาง เอ็ม16 สลัดเป้หลังออก เหลือแต่
เชือกไนลอนและปืนพกติดตัวเพียงกระบอกเดียว ไต่เตี้ยะขึ้น
ไปทันที แค่อึดใจเท่านั้น หล่อนก็คว้าแ่งหินที่แตกแยกกริม
ปากทาง อันเป็นช่องเหวที่เกิดขึ้นใหม่ เพราะภูเขาถล่มนั้นได้
โหนกายหายลับขึ้นไป เชิดวุธแหงนมองอยู่ตลอดเวลา

ต่อมา ก็เห็นใบหน้าของหล่อนโผล่ลงมา บอกว่า

“ฟ้าสวยมาก เป็นสีครามใส ไม่มีเมฆหมอกเลย นกบิน
ร่อนอยู่กลางอากาศ แต่น่าเสียดายที่มันเป็นอีแร้ง”

เขาหัวเราะเสียงลั่นคูหา หรือรูปलोंนั้น

“เห็นอีแรง ก็ยังดีกว่าไม่เห็นอะไรสักอย่างเดียว สำหรับเราสองคนในขณะนี้ หย่อนเชือกลงมา คริส!”

คริสรอยเชือกที่เตรียมไว้แล้วลงมาทันทีที่เขาตะโกนขึ้นไปจบประโยค เชิดวุธผูกมัดของเสร็จสรรพก็ทำสัญญาณโบกมือให้หล่อนสาวขึ้นไป พอสัมภาระที่เกะกะถ่วงน้ำหนัก ล่วงหน้าขึ้นไปก่อนแล้ว เขาก็จับมือที่ถือคบเคมีอันยังมีแสงสว่างจ้าในชอกมิดนั้นขึ้น ไหว้สักการะเจ้าเขาเจ้าถ้ำ และโดยไม่จำเป็นจะต้องดับ เขาเสียบเป็นเทียนแทนเครื่องบูชาไว้ในชอกหินริมพื้นให้มันสว่างจ้าอยู่เช่นนั้น และจะทิ้งไว้จนกระทั่งมันหมดเชื้อลงเอง ตนก็เหนียวแ่งหินไต่ตามขึ้นไปช้าๆ

ครั้นแล้ว บรรยากาศแห่งชีวิตใหม่ หรือสภาพอัน ‘ตายแล้วเกิดใหม่’ ก็กลับคืนมาเป็นของบุคคลทั้งสอง เมื่อเชิดวุธขึ้นพันรอยแตกนั้น มาพบเห็นกับแผ่นฟ้ากว้างเต็มมาอีกครั้ง

ทั้งสอง ยังไม่พูดอะไรกัน แต่ต่างกวาดสายตาส่องดูภูมิประเทศไปรอบๆ ตัวในระหว่างที่ครึ่งนั่ง ครึ่งนอน ตะแคงอยู่กันตรงตำแหน่งนั้น

มันเป็นเวลา 09.30 น. พอดี ความจริงจัดว่าสาย แต่ตะวันของกลางขุนเขารอบด้าน ที่เพิ่งจะขับไล่หมอกไปหมดสิ้น สาดสีทองอร่ามเรืองไปทั่ว รอบด้านปราศจากพืชพันธุ์ใดทั้งสิ้น นอกจากก้อนหินใหญ่ๆ น้อยๆ ซึ่งบางก้อนก็มีรอยขยับเขยื้อนจากตำแหน่งเดิมของมัน พื้นที่นั่งกันอยู่ยังมีรอยเปือกชั้นของน้ำค้างที่ยังระเหยไม่หมด ท้องฟ้าสว่างใส ไม่มีเมฆหมอก ตำแหน่งที่ไต่ล่องกันขึ้นมาจากใต้แผ่นพิภพนี้ เป็นบริเวณใต้ของภูเขาหิน

ยังไม่ทราบได้แต่อยู่ในระดับเกือบจะกึ่งกลาง เมื่อมองลงไปยังเชิงเขาต่ำไปด้านล่าง ซึ่งเขียวสลับเหลืองของดงบริเวณหนึ่ง ส่วนด้านบนนั้น ก็เป็นยอดเขาหินที่สูงขึ้นไปอีก ลมเข้าพัดเส้นผมของคริสพลิวไสว อากาศกำลังสดชื่น

เจียบแสนเจียบ แต่ก็เพื่อความเจียบแห่งความเปล่าเปลี่ยวของสถานที่ ไม่ใช่เจียบแบบมรณกาลอย่างที่พบกันมาแล้วได้ถ้านรก เพราะอย่างน้อยก็ยังได้ยินเสียงลมพัดผ่านโขดหิน

เท่าที่สันนิษฐานกันไว้แล้ว ไม่ผิดไปเลย ช่องแตกของภูเขาส่วนนี้ ที่โผล่กันขึ้นมาได้ เป็นช่องแตกปริ ที่เกิดขึ้นใหม่ ซึ่งแน่ละจะต้องเกิดจากอำนาจความสั่นสะเทือนของภูเขาถล่มเมื่อวานนี้แน่นอน เพราะภายหลังเมื่อขึ้นมาอยู่บนนี้แล้ว จึงมองเห็นรอยแตกแยกปริร้าวนั้นอย่างถนัด แต่มันก็เป็นคนละด้านกันกับฝั่งที่หินถล่มลงกลบทาง เพราะมองลงไปแล้ว ไม่เห็นร่องรอยของเส้นทางเดินเก่า หรือกองหินที่ถล่มเลย ทั้งสองโผล่ออกทางด้านทิศตะวันออกของขุนเขาลูกนั้น

ที่สุด เมื่อต่างฝ่ายต่างมองสำรวจไปรอบๆ อย่างเพ่งพิจแล้ว สายตาก็มาพบกัน จ้องพินิจแน่น เชิดวุธอัศวานออกหล่อนก็โผล่เข้าไปสู่วงแขนเขา ต่างฝ่ายต่างกอดกันแน่น น้ำตาซึมด้วยกันทั้งสองฝ่าย

“คริส .01 เปอร์เซ็นต์ แห่งความหวังในการรอดของเรา เป็นความจริงแล้ว ในที่สุดสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ยังไม่ทอดทิ้งเรา”

“ฉัน...ฉันพูดอะไรไม่ถูก ชีวิตฉันเสี่ยงภัยมามากเกือบตายมาหลายครั้ง แต่นั่นก็ไม่เคยเชื่อเลยว่า ฉันจะต้องตายแน่นอนเหมือนกับขณะที่เรากำลังอยู่ในนรกใต้ถ้ำนั้น และก็ไม่เชื่ออีกด้วยว่า เราจะมีโอกาสออกมาพบเห็นโลกภายนอกอีกแล้ว...ว่าแต่ ขณะนี้เราอยู่ที่ไหน พอเดาถูกไหม?”

“เชื่อว่าเป็นอีกฟากหนึ่งของภูเขาค้างคาวที่ถล่มใส่หัวเราเมื่อเย็นวานนั้นแหละ แต่จะอยู่ที่ไหนผมไม่แน่ใจแล้ว ขอเพียงให้รอดออกมาจากใต้ถ้ำนั้นก่อนเท่านั้น หลงปากก็ยังดีกว่าติดตายอยู่ในใต้ถ้ำแสนเท่า ถ้าเทียบกับเมื่อเย็นวานนี้แล้ว การที่เราจะติดตามหาพวกเรา ถ้าหากเขายังเหลือชีวิตรอดอยู่ มันเป็นเรื่องง่ายที่สุด ขอเพียงให้ออกมาสู่โลกภายนอกได้เสียก่อนเท่านั้น”

คริสยิ้มทั้งน้ำตา ผละออกจากเขา ล้วงวิทยุออกจากย่ามหลัง ดึงเสาอากาศขึ้นจนสุด แล้วเปิดสวิทช์

“จากคริสติน่า และเชิดวุธ เรียกทุกคน!...ใครได้ยินตอบรับด้วย...”

หล่อนพยายามเรียกอยู่ซ้ำๆ 5-6 ครั้ง

ยังไม่มีเสียงตอบรับตามเคย เช่นเดียวกับการเรียกใต้ถ้ำ หล่อนจะพยายามอีก แต่เชิดวุธเอื้อมมือมาคว้าข้อมือไว้ บอกอ่อนโยนว่า

“ไม่มีประโยชน์หรอก อย่าเพิ่งไปสนใจกับวิทยุเครื่องนั้นเลย เรายังอยู่ในตำแหน่งอัปคลีนวิทยุ ถ้าเขาได้ยิน เขาก็คงตอบมาแล้ว”

“เราจะเริ่มต้นกันอย่างไรต่อไป?”

หล่อนถาม แม้จะหลงเหลือรอยกังวลบ้างเล็กน้อย แต่

ความปริวิตกทั้งหมด ปลาสนาการไปหมดสิ้นแล้ว เมื่อพ้นนรก
ใต้แผ่นพิภพขึ้นมาได้

“เราจะลงเขา ตรงไปที่ตีนเชิงด้านล่าง ที่เห็นป่านั้นก่อน
เป็นจุดแรก พักกินอาหารเข้ากันที่นั่น แล้วค่อยหารือกกันอีกที่
ว่าจะแกะรอยติดตามพวกนั้นยังงิ่ต่อไป สบายใจได้แล้ว คริส
พวกนั้นยังไปไม่ไกลนักหรอก ถึงผมจะไม่ชำนาญป่าแถบนี้มา
ก่อน ผมก็เคยเดินป่ามาบ้าง แกะรอยเป็น และลงเกิดเรื่อง
แบบนี้ขึ้น พวกเขาก็คงยังไม่ไปไหนไกลหรอก คงจะอยู่ในละแวก
ใกล้ๆ กับจุดที่เกิดเหตุร้ายแรงขึ้นนี้แหละ”

เชิดวุธบอก ลูกขึ้นยืน แล้วคว้าแขนหล่อนจุดขึ้น

ทั้งสองพากันเดินลงจากภูเขาคินล้วนๆ บ่ายหน้าลงตีน
เชิง อันมองเห็นป่าอยู่ด้านล่างไม่ห่างไกลออกไปนัก ด้วยความ
รู้สึกแห่งชีวิตที่สวรรค์เบื้องบนประทานคืนมาให้อีกครั้ง

ประมาณครึ่งชั่วโมงของการไต่ลงจากจุดกึ่งกลางของ
เขาคินลูกนั้น ซึ่งหนทางก็ไม่ลำบากอะไรนัก ทั้งสองก็มาถึง
บริเวณไหล่ตีนเนิน อันเลียบเลาะวกเวียนไปตามเชิงเขาและต่ำ
ลงไปอีกเล็กน้อย อันเป็นบริเวณป่าค่อนข้างโปร่งมีไม้ใหญ่ยืน
ต้นแผ่กิ่งก้านสาขาอยู่เป็นระยะๆ โดยมีละเมาะเตี้ยๆ สลับเป็น
พุ่มพงอยู่ ต่างก็เห็นลำห้วยขนาดย่อมๆ มีน้ำใสไหลผ่านมา
ตามหมู่โขดหิน

หนุ่มสาวเดินตายต่างเพศพันธุ์ทั้งคู่ ยืนมองดูธารน้ำใส
สะอาดที่เห็นลงไปไม่ห่างนักด้วยความรู้สึกอันชุ่มชื้นไปด้วย

ความหวัง บัดนี้ ทั้งสองเหงื่อออกโชกเต็มกายระหว่างที่ปีนป่าย
เขาลงมา

“นั่นก็คือสัญลักษณ์แห่งชีวิต...”

เชิดวุธชี้มือให้ดูลำธาร และแนวป่ารอบด้านเบื้องล่าง

“ใครก็ตาม ที่หลงป่าอยู่ และมาพบลำห้วยมีน้ำไหลผ่าน
ก็แปลว่ารอดตายแล้ว รวมทั้งป่าที่เห็นใบเขียวสดอยู่นั้นด้วย”

หล่อนมองหน้าเขาไม่เข้าใจนัก

“ฉันรู้แต่เพียงว่าถ้าพบน้ำ ก็แปลว่าเรารอดจากการอด
น้ำ ส่วนป่าเขียวสดที่คุณว่า ฉันไม่แน่ใจว่าเราจะกินใบไม้ใบหญ้า
แทนอาหารได้เหมือนพวกลิงค่างหรือพวกสัตว์กินพืช และอีก
อย่างหนึ่ง ก็ยังมองไม่เห็นทางที่จะตามพบพรรคพวกเราได้ยัง
ไง”

นายทหารหนุ่มแห่งกองทัพบกไทยหัวเราะ โอบเอวแม่
เพื่อนร่วมตายของเขาไว้

“ไหนคุณว่าคุณผ่านหลักสูตรการดำรงชีพในป่ามาแล้ว
ยังงี้ล่ะ”

“ถ้าฉันเคยพูดอย่างนั้นไปแล้ว ก็คงแปลว่าฉันคุยโม้ไป
งั้นเองกระมัง ฉันจะดำรงชีพอยู่ในป่าได้ ก็ต้องแปลว่ามีอุปกรณ์
ช่วยชีวิตพร้อม...ใช่! ฉันเคยฝึกมาบ้างเหมือนกัน แต่มันก็เป็น
เพียงแค่หลักสูตรสั้นๆ แบบเร่งรัดเท่านั้น อาจเคยเดินป่า แต่ก็
เป็นป่าของการฝึกภาค มีที่หมาย มีจุดกำหนดนัดพบที่แน่นอน
โดยแผนที่และเข็มทิศกำกับตายตัว เราจะระวังเฉพาะหลุมขวาก
กับระเบิด และการลอบโจมตีจากฝ่ายตรงข้ามอันเป็นมนุษย์
เท่านั้น ไม่ใช่ป่าลึกกันดารชนิดไม่เคยพบมาก่อนเช่นนี้”

“ป่าเขียวที่เราเห็นนั้น แปลว่าจะต้องมีสัตว์ นั่นคืออาหารประเภทเนื้อสดที่เราจะหาได้ รวมทั้งหน่อหรือหัวพืชบางชนิดที่จะประทังชีพได้ด้วย ถ้าเรารู้จักหา ส่วนลำธารที่เห็นนั้น นอกจากช่วยให้รอดจากการอดน้ำและความชุ่มฉ่ำสดชื่นแล้ว แม้เราจะหลงป่า และโง่อย่างที่สุด โดยไม่รู้จะบ้ายหน้าไปทางไหน ก็ให้เดินเลาะเลียบธารน้ำไปเรื่อยๆ เกิด แล้วเราจะพบหมู่บ้าน หรือที่พักอาศัยของมนุษย์ในป่าเอง เพราะธรรมชาติของมนุษย์จะต้องอยู่ใกล้ธารน้ำเสมอ นี่คือนิเวศวิทยาป่าชั้นอนุบาลที่ผมเคยเรียนรู้อะไรบ้าง”

หล่อนปรายดูเขาด้วยหางตา แล้วยิ้มนิด ๆ

“ก็ไม่เลวนักหรอกที่ฉันมาหลงถ้าหลงป่าอยู่กับคุณเพราะมีความรู้ในเรื่องป่าดงพอสสมควรทีเดียวไม่ถึงกับมืดแปดด้านเกินไปนัก ส่วนฉันสารภาพว่ามีดไปหมด แม้จะออกมาสู่โลกภายนอกได้แล้วก็ตาม”

เขารั้งเอวหล่อนเบา ๆ เชิงเตือนให้คืบหน้า

“ไป! เราไต่ลงไปอีกนิด หาที่เหมาะสม ๆ ริมลำธารนั้น พักทานอาหาร อาบน้ำอาบท่าเสียให้สบายตัวกันก่อน แล้วค่อยคิดอ่านติดตามพรรคพวกต่อไป”

อย่างสุภาพบุรุษ ผู้สำนึกในการที่จะต้องปกป้องหล่อนอย่างเต็มที่ ยามเมื่อเห็นกันอยู่เพียงแค่อันตรธานเช่นนี้ เขิดวูดไต่หน้าล่องหน้าลงไปก่อน แล้วค่อยส่งมือให้คริสจับ

ทั้งคู่นั่งโผล่เขาดินเชิงอันดูเหมือนถนนสายใหญ่ทอดคดเคี้ยวราวกับใครมาตัดไว้ ซึ่งความจริงมันก็คือด้านข้างนั้นลง

ไปยังลำธารที่เห็นอยู่ แม้จะมองเห็นว่าไม่ห่างลงไปนัก แต่กว่าจะค่อย ๆ ไต่กันมาถึงได้ ก็เล่นเอาหอบเหมือนกัน จุดตั้งประทับประคองช่วยเหลือกันอยู่ทุกระยะ เพราะความชันของพื้นที่ลิ่งอันเป็นดินลูกรังร่วน สองสามครั้งที่คริสเกือบจะถลาศีรษะทิ่มหลุน ๆ ลงไป แต่เชิดวุธคว้าแขนไว้ได้

ในถ้ำนรกใต้ภูเขาของคืนที่ผ่านมานั้น ทั้งสองเต็มไปด้วยความหนาวเย็นจับขั้วหัวใจ แต่ยามสายของคืนเขาด้านนอก อันตะวันเริ่มจะร้อนแรงขึ้นทุกขณะนี้ อุณหภูมิเปลี่ยนมาเป็นร้อนอบอ้าว เสื้อผ้าของทั้งสอง ขาดวินกะรุ่งกะริ่งอยู่แล้ว จึงไม่มีอะไรจะขาดได้อีก นอกจากผิวหนังที่ถลอกปอกเป็งเพราะครูดกับหิน ผุนจับเต็มตัวไปหมด

ในที่สุด ทั้งสองก็ลงมาถึงฝั่งธารด้านล่าง ได้ยินเสียงสายน้ำไหลผ่านแก่งโขดหินอยู่ริ ๆ สลับกับเสียงใบไม้พลิกไหวเพราะลมโชย เลือกได้ชัยภูมิเหมาะบริเวณหนึ่ง มีหมู่หินขาวสะอาดเป็นแท่น รมรื่นอยู่ภายใต้เงาของสักใหญ่ขนาด 3 คนโอบ พื้นอุดมไปด้วยกรวดใหญ่ ๆ และเกล็ดธารน้ำไหลมากที่สุด รอบด้านชุ่มไปด้วยบอน ต้นกระดาศ และตะไคร้น้ำ หลังหันเข้าหาก้อนหิน ที่เว้าเข้าไปเหมือนกำแพงบัง หน้าหันออกสู่ลำธาร ซึ่งฝั่งตรงข้าม เต็มไปด้วยสมทุมพุ่มไม้ทึบ อ่อนล้า อิดโรย และหิวโหย

คริสโยนปีนกับเครื่องหลั่งลง ทั้งกายลงนั่ง แทบจะเรียกได้ว่าหงายเหยียดยาวไปกับพื้นกรวดนั้น ต้นคอพิงหิน มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนทรวงอก ปรี๊ดดวงตาลงเหมือนอยากจะหลับสักพัก

เชิดวุธไม่รบกวนอะไรหล่อนเพราะรู้ว่าแม่ผมทองเหนียว
อ่อนเต็มที แม้ว่าจะทรหดเกินหญิงในรายเฉลี่ยทั่ว ๆ ไปสักเพียง
ไรก็ตาม หล่อนคงเปลี่ยนไปหมดทั้งสมองและร่างกาย ตนเอง
จัดการเอาเสบียงสำเร็จรูปขึ้นมาเปิด และอุ่นด้วยไฟในตัวของ
มันเอง พอเสร็จสรรพเรียบร้อย ก็สะกิดหล่อน

“คริส กินอาหารกันก่อนเถอะ”

“ฉันอยากหลับสักงีบ”

หล่อนบอกเบา ๆ โดยไม่ลืมตา

“จะหลับก็ได้ แต่กินอาหารเสียก่อนดีกว่า”

แม่ผมทองยันกายขึ้นนั่งตามคำสั่งของเขา ต่างคนต่างกิน
อาหารกระป๋องที่ยังพอเหลืออยู่กันเจียบ ๆ ไม่มีแรงจะพูดคุย
อะไรกันนัก และต่างฝ่ายต่างก็ซึม ๆ กันไปเพราะอดโรยหน้า
คริสนั้นกินเข้าไปได้เพียงครึ่งเดียว ก็ล้มกายลงนอน

“ขอพักสักเดี๋ยวนะ ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น”

หล่อนอุ้งมือมาแทบพังไม่ได้ศัพท์ ดึงหมวกมาหลุบปิด
ดวงตาไว้ ศีรษะพาดเบ้หลังแล้วก็ผล็อยหลับไปอย่างง่าย ๆ เชิดวุธ
มองดูอย่างสมเพช เขาเองก็ง่วงเต็มทนเหมือนกัน พอกินอาหาร
ดื่มน้ำเสร็จ ก็ลงนอนไถ่ ๆ หล่อน

ลมอุ่นของปาล่างพัดมาเฉื่อยฉิว ระคนไปกับเสียงนกป่า
ร้องกังวานไพเราะกับดนตรีสวรรค์ ตามองจับอยู่บนยอดไม้สูง
ลิบขึ้นไปด้านบน ว่าจะสับสนหรือสักตัว แต่หน้าต่างนั้นก็อึ้ง แล้ว
เขาก็หลับไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ตัว เคียงข้างคริสนั่นเอง

ทั้งสอง จะม่อยกันไปนานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ณ โคน

แท่นหินใต้ร่มเงาสักกิมธารนั้น แล้วก็ต้องสะดุ้งผวาสุดตัวเพราะ
เสียงกึกก้องกัมปนาทราวกับฟ้าผ่า

มันดังตูม! และซ้ำ กังวานไปไกลพร้อมกับความ
ผันผวนของอากาศที่เวดล้อมอยู่รอบตัวด้วยอำนาจคลื่น
เสียงนั้น...

83

**ลึมดา...และพรวดขึ้นมาทั้งพร๋องกันอย่าง
ตกใจเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้าย
แต่มันก็ไม่ใช่ความฝัน...**

**ท่ามกลางแสงสว่างจ้าของทิวากาล จะไรชนิดหนึ่งกำลัง
ชักสั่นซีฟ้า ขนาดของมัน พอ ๆ กับน้ำเกลบ เห็นชั้ววาบแต่
เพียงพื้นเหลืองสีฟางนี้ริ้วดำอยู่จาง ๆ ห่างจากจุดที่เขาและ
หล่อนดึงกายขึ้นมาทั้งออกไปด้านหน้าแค่ 3 วาเท่านั้น!**

"เฮ้ย!"

เชิดวูธร้องออกมาอย่างลึมตัว ส่วนคริสฉวยได้เอ็ม 16
ประจำตัว กระโดดผางขึ้นยืนอย่างอัตโนมัติ และนายทหารหนุ่ม
ก็ตาลีตาเหลือกคว่ำไ้เฟิลข้างตัวตะกายขึ้นมายืนจ้องที่ภาพนั้น
ในลักษณะตะลึง

ประมาณ 4 หรือ 5 วินาทีถัดมาเท่านั้น ร่างมเหสีที่ชา
กระดูกสันหลังอยู่ก็สงบนิ่ง พลิกนอนตะแคงเหยียดยาว เลือด
ทะลักออกมาทั้งทางปากและบาดแผลตรงก้นคอ **แน่ละ นั้ด**
เดียว! ก็ไอ้เสียงตูมสนั่นลั่นโลกที่ปลุกขึ้นมานั้นแหละ...ได้
ตัดกระดูกก้นคออย่างเฉียบขาด!

“ไทเกอร์!”

เสียงคริสตะโกนลั่นสุดเสียงเมื่อมองเห็นถนัด

ต่างคนต่างเจียบ และความเจียบก็ได้เกิดขึ้นอีกครั้งภาย
หลังกังวานเสียงระเบิดของกระสุน และเสียงหล่นตกลงมาดึ้น
อยู่กับที่ของเสือใหญ่ขนาด 8 ศอกตัวนั้น

เหลือที่จะคาดคะเนได้ว่า ไอ้เสือตัวนี้มาจากไหน อยู่ใน
ภาวะใด และกระสุนป็นดังมาจากไหน แต่ที่ประจักษ์ชัดกับตา
ในขณะนี้ก็คือ ถ้าไม่ใช่เพราะกระสุนประกาศิตที่พุ่งเข้าเด็ดกระ-
ดูกก้นคอมันเสียก่อน ไม่หล่อน ก็เชิดวุธ คนใดคนหนึ่ง คง
ชมองเหลวแหลกไปแล้วด้วยกรงเขี้ยวสีเหลืองที่ยังอ้าแสะยะค้าง
อยู่ แต่ละดุ้นของเขี้ยว นั้น ขนาดหัวแม่มือเขื่องๆ ยาวประมาณ
3 นิ้ว!

ระหว่างที่ยืนอ้าปากค้างตัวแข็งกันอยู่นั้น ก็ได้ยิน
เสียงฝีเท้าย่างมาตามพื้นกรวดตรงโหดหินซ้ายมือออกไป ซึ่งก็
ไม่ห่างนัก ฟังดูไม่น้อยกว่า 2 คู่ แล้วอึดใจเดียวร่างของใครคน
หนึ่ง ซึ่งมองเหมือนภาพฝันเช่นกัน ก็โผล่พ้นแนวของหมู่หิน
ออกมา ห่างเพียงแค่นี้ไม่เกิน 20 เมตรพร้อมกับไรเฟิลในมือ

“รพินทร์!”

ทั้งเชิดวุธและคริสติน่าร้องก้องขึ้นพร้อมกัน เมื่อแก้วตา
รับภาพของชายผู้นั้นณันต์ เป็นภาพที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้น
ตะลึงงงเสียยิ่งกว่าตื่นขึ้นมาด้วยความตกใจและมองเห็นเสือใหญ่
ลอยลงมาชักพรวดๆ อยู่ตรงหน้านับร้อยเท่า เพราะมันเปรียบ
เสมือนตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้งเป็นครั้งที่สอง

ชายผู้นั้นไม่ได้กล่าวคำใดทั้งสิ้น แต่โบกมือให้แล้วก้าว
ยาวๆ พรวดๆ ตรงเข้ามาหาอย่างรวดเร็ว ติดตามกระชั้นชิด
มาเบื้องหลังในลักษณะวิ่งเหยาะๆ พร้อมกับกู่ตะโกนโหวกเหวก
ฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด คือตาเต๋าบญาคำและจัน พรานพื้นเมือง
คู่ใจทั้งสองของเขา

เชิดวุธได้สติก่อนคริส ทั้งไรเฟิลในมือลงทันที แล้ววิ่ง
สวนเข้าไปหาด้วยความดีใจขีดสุดจนลืมหูลืมตา พอถึงก็กระโดดเข้า
กอดรัดร่างของจอมพรานไว้นั่น ตะโกนเอ็ดอึงไปหมด

“รพินทร์! ผมไม่ได้ฝันไป คุณจริง ๆ ด้วย คุณตามมาแล้ว!”

สุภาพบุรุษไพร่กอดตอบแน่นกระชับ ใบหน้าของเขายัง
เครียด เต็มไปด้วยริ้วรอย แต่ก็มีแววปรีดาสมหวัง ต่อมาก็จับ
ต้นแขนของเชิดวุธดันออกไปห่างตัว สำนวญตลอดใบหน้าและ
ร่างกาย ถามห้าวลึกว่า

“คุณเรียบร้อยปลอดภัยดีไม่ใช่หรือครับ คุณวุธ”

“ผมปลอดภัย พี่ชาย! เราทั้งสองปลอดภัยดีที่สุด แต่ไม่
นึกว่าจะได้พบเห็นคุณอีก”

เชิดวุธรัวลิ้นแทบไม่เป็นภาษา ดีใจจนพูดอะไรฟังแทบไม่
รู้เรื่อง

ระหว่างที่พราณใหญ่ยังจับแขนเชิดวุธ ต่างคนต่างเขย่า
ทักทายสำรวจกันอยู่นั้น บุญคำกับจัน ก็วิ่งตรงไปยังคริส ผู้
ใบหน้าแดงก่ำ ทั้งสองตะโกนเรียกชื่อหล่อนแล้วตรงเข้าไป
ห้อมล้อมไว้ คริสติน่าโผล่เข้ากอดบุญคำไว้เต็มอ้อมครึ่งหนึ่ง แล้ว
หันมากอดจันไว้อีกครึ่งหนึ่ง หล่อนเองก็พูดอะไรไม่ออกขณะนี้
นอกจากกายอันสั่นเทิ้มด้วยความปลาบปลื้มปีติ น้ำตาคลอ และ
ในที่สุดก็หัวเราะทั้งร้องไห้

รพินทร์ ไพรวลย์ ตบตันแขนเชิดวุธนัก ๆ สูดลมหายใจ
ลึก

“คุณสมารถมาก คุณวุธ ที่ดิ้นรนหาทางออกมาจากไอ้
ถ้ำนรกที่มันเกือบจะฝังคุณกับคริสไว้ทั้งเป็นได้ ผมนึกว่าอย่าง
เก่งที่สุด ผมก็แค่มาตามศพคุณทั้งสองเท่านั้น แต่ที่คุณก็พา
คริสรอดออกมาจนได้อย่างที่ผมคิดไปไม่ถึง คุณแน่จริง ๆ...”

กล่าวเพียงแค่นั้น เขาก็ปัดตัวเชิดวุธที่เกาะตัวเขาแจ ร้อง
อะไรโวยวายไม่เป็นภาษาให้หลบไปก่อน เดินตรงเข้าไปที่คริส-
ติน่าผู้กำลังจ้องมองเขาอยู่ก่อนแล้ว ต่างคนต่างมองตากันนิ่ง...

สุภาพบุรุษไฟร เอานิ้วเสยปีกหมวกขึ้น ร้องทักมาเบา ๆ
ว่า

“คริส! คุณไม่เป็นไรมากไม่ใช่หรือ?”

แล้วก็ส่งมือไปให้จับ

คริสติน่ากล้ำกลืนอะไรชนิดหนึ่งลงลำคอ เอื้อมมือมาจับ
เขากระชับแน่น...แน่นที่สุด! และเมื่อรู้สึกว่าเขาจะหลุดดึงเข้ามา
หล่อนก็คว้าเข้ากอดคอเขาไว้ หลับตาลง

“รพินทร์...รพินทร์...รพินทร์...”

หล่อนพร่ำนามเขาซ้ำๆ

“ในที่สุด คุณก็ตามมาช่วยเราจนได้ เชิดวุธบอกฉันแล้วว่า คุณจะไม่มีวันทอดทิ้งเรา!”

ความปีติยินดี ที่ต่างฝ่ายต่างได้มาพบเห็นหน้ากันอีกครั้ง ทำให้บรรยากาศ ณ ที่นั้นสับสน ชุลมุนไปหมดชั่วขณะ พุด ทักทายกันแซ่ดจนฟังไม่ได้ศัพท์ บุญคำกับจันแทบจะตรงเข้าไป แบกเชิดวุธขึ้นบ่า หว่ร่อว่า ไชโยให้ร้องลั่นไปหมด เชิดวุธนั้น โยนหมวกกลอยขึ้นไปกลางอากาศ เสียงตาเฒ่าบุญคำเอ็ดอึงว่า

“คุณพระคุณเจ้าช่วยไว้แท้ๆ นี่ถ้าพราณใหญ่ บุญคำและ ไอ้จันตามนายทหารกับแหม่มคริสไม่พบ ก็คงจะกลับไปดูหน้า พวกนายห้างใหญ่กับไอ้พวกนั้นไม่ได้อีกแล้ว โชคดีจริงว้าย! ที่ทั้งสองคนยังอยู่รอด ฮ่า! ฮ่า!”

ทุกฝ่ายดีใจตื่นตันไปหมด ไม่ว่าฝ่ายสูญหายไปหรือฝ่ายติดตาม ที่มาพบเห็นอีกครั้ง ทั้งๆ ที่แทบไม่มีความหวังใดๆ เหลืออยู่เลย

รพินทร์ปล่อยให้คริส (ผู้อาจอยู่ในภาวะลึมตัวเพราะตื่นตื่นยินดี) กอดเขานิ่งอยู่อึดใจใหญ่ และตบเบาๆ ที่แผ่นหลัง หล่อนเหมือนจะเป็นการปลอบใจ ต่อมาหล่อนก็เป็นฝ่ายรู้สึกตัว ผละออกจากเขา...จ้องหน้าเหมือนจะให้แน่ชัดที่สุด ว่าตาไม่ฝาด ริมฝีปากสั่น อาการของหล่อนอยากจะพูด แต่ไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไร ยึดทั้งน้ำตาที่ไหลพราก

“สบายใจได้แล้ว คริส-เชิดวุธ...เอาละ เรามา นั่งคุยกัน ให้สบายเถิด ไม่มีอะไรเร่งร้อนรีบด่วนอีกแล้ว”

เขาพูดขึ้นรวมๆ ถอดหมวกออก พร้อมกับเป่าลมพรูออกจากปาก หันไปมองดูซากเสือใหญ่ ที่เพิ่งจะสงบการดิ้นชักไปหยกๆ แล้วก้าวสวบเข้าไปใช้เท้าเขี่ยดู เชิดวุธ คริส บุญคำ และจัน ก็ตรงเข้ามา-rayล้อมที่ซากนั้น

พอเห็นขนาดและสีสันที่ประหลาดไปจากเสือโคร่งธรรมดาของมันถนัด ทั้งเชิดวุธและคริส ก็กลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ

“อะไรกันนี้ มันไปยังไงมายังไง?”

เชิดวุธร้องออกมา พร้อมทั้งสีหน้าเหวอๆ ขณะที่ชี้ไปที่เสือตัวนั้น

“ผมตามหลังคุณทั้งสองมา เข้าใจว่าจะเว้นระยะกันประมาณสักชั่วโมงเศษเท่านั้น...”

จอมพรานบอกต่ำๆ เอาบุหรีไบตองแห้งที่ตัดหูไว้ขึ้นมาแน่นคาบไว้ในฟันหน้า แล้วสับดไลท์เตอร์จุด อดควันอย่างเยือกเย็น

“ตามมาทางเดียวกับเส้นทางในถ้ำ ที่คุณค้นพบทางออกนั้นแหละ เห็นรอยเท้าของคุณทั้งสองละมาที่นี้ ดีใจมาก รีบแกะรอยมาทันที เข้าใจว่าจะมาพักกันอยู่บริเวณนี้ ปราบกว่าพอเข้ามาใกล้ ก็เห็นคุณสองคนนอนหลับกันอยู่ คงอ่อนเพลียมาก ที่สำคัญที่สุด ก็คือเจ้านี้...”

เขานัยปากไปทางเสือใหญ่ที่นอนตายอยู่

“มันฉวยโอกาสตอนที่คุณทั้งสองนอนหลับไม่รู้ตัว ย่องกริบเป็นแมวเข้ามา แต่มันก็ไม่ทันไหวตัวว่าพวกผมตามมาข้างหลังอีกทีหนึ่ง และเห็นอาการของมันเข้าพอดี มันเฝ้ามองคุณทั้งสองอยู่นานพอสมควรทีเดียว ทำให้ผมกับพวกนี้ไม่กล้าขยับ-

เขยื่อน นอกจากชมดูอาการของมันนิ่ง โชคดีที่เราอยู่ใต้ลมมัน
นาที่สุดท้ายที่ผมต้องตัดสินใจยิ่ง ก็เพราะมันไต่ขึ้นไปบนโซดหิน
ก้อนโน้น และตั้งท่าจะกระโจนลงตะครุบ...พอมันแผ่น ผมก็
เหนียวไก ก็แค่นั้นเอง”

คริสติน่าหลับตาลงอีกครั้ง ส่วนเชิดวุธหัวเราะเสียงไม่
สดใสนัก สะกิดแม่เพื่อนสาว

“ดูเอาเถอะ คริส เราอุตส่าห์ตะเกียกตะกายรอดพ้นจาก
ถ้ำรูกนั้นออกมาได้แล้ว แต่ในที่สุด ก็จะมาตายเสียง่ายๆ ตรง
ตำแหน่งที่เราเห็นทางรอดแล้วนี่เอง ถ้าพรานใหญ่ตามมาไม่
ทัน...”

ว่าแล้ว เชิดวุธก็ก้มลงสำรวจดูรอยกระสุนขนาด .458
รูเบือเร่อ ที่ทะลุกำแพงคอด้านหนึ่ง ผ่านออกอีกด้านหนึ่ง พร้อม
กับจู่ปากโคลงหัว

“ยิ่งในขณะที่ยังกระโจน กระสุนตัดกระดูกกำแพงคอดพอดี
เฮ้อ! นัดไหนนัดนั้น เชื่อใจได้เสมอ สำหรับมัจจุเทศก์นำทาง
ของเรา นี่มันเสียอะไรกันนี้ ไม่เคยเห็น ขนาดยังกะเสือเบงกอล
แต่ลายมันพิกล”

“เขาไม่เรียกเสือหрок นายทหาร ไ้หยั่งเงาเรียกสาบ”

บุญคำสอดมาดังๆ

“สาบ! อะไกัน?”

“บุญคำหมายถึงเสือชนิดพาดกลอน ที่อยู่มานานและแก่
เต็มที จนกระทั่งหมดลายริ้วดำ เหลือแต่พื้นสีเหลืองฟาง อย่าง
ไ้ตัวที่เราเห็นอยู่นี้แหละครับ ชาวป่าเรียกกันว่า ‘สาบ’ ความจริง
มันก็คือเสือแก่มาก ๆ นั่นเอง”

รพินทร์บอกเบา ๆ เชิดวุธเพียงจะเข้าใจ ลืมตาโตครางออกมาว่า

“อ้อ! จันทรอกเหรอก แต่เท่าที่เห็นอยู่นี้ ไม่เห็นจะบอกท่าเลยว่ามันเลื้อแก่ ฟันfangเขี้ยวเล็บยังสมบูรณ์ ซ้ายยังใหญ่เหลือขนาดยังกะลูกม้า อีแบบนี้ขยำกร่วมเดียวชมองและเลย นี่ถ้าคุณกับสองคนนี่ตามมาซ้าอีกวินาทีเดียว ผมงกับคริส ทั้ง ๆ ที่รอดออกมาได้แล้ว แต่ก็จบสิ้น เกมกันอยู่ตรงนี่เอง เฮ้อ! เจ้าประคุณเอ๋ย! โชคดีเหลือเกิน”

“จันเห็นมันก่อนอึดใจใหญ่แล้ว แต่พรานใหญ่ห้ามไว้บอกให้ดูท่าที่มันก่อน มันอาจไม่ทำอะไรนายทหารกับนายหม่อมที่กำลังหลับอยู่ก็ได้ ที่ไหนได้ มันจะขมำจริง ๆ แหละ แกตัดสินใจยิงตอนมันกระโจน ถ้านัดนั้นผิด นายทหารหรือหม่อมคริสก็ตายไปแล้ว”

จันบอกปนหัวเราะ เชิดวุธคงโคลงหัวอยู่เช่นนั้น มองดูเขาด้วยสายตาบ้องแบ้ว

“โอ้ รพินทร์นะรพินทร์ ทำไมคุณไม่ซัดมันเสียก่อนเลย ตอนที่เห็นมันป่วนเปี้ยนเข้ามา ต้องรอให้มันโอดใส่เราเสียก่อน”

“ผมไม่อยากทำเสียงอีกทีก็กรีกโครมโดยไม่จำเป็น เพราะคุณทั้งสองกำลังหลับอยู่ สังเกตดูว่า คุณคงอ่อนเพลียมาก จึงอยากจะให้พักผ่อนให้เต็มอิ่มเสียก่อน แม้ผมจะตามมาพบแล้วก็ตาม ถ้าไอ้เสือตัวนี้เลี้ยงไปเสียทางอื่น ผมก็จะไม่ยิง และปล่อยให้คุณทั้งสองนอนจนกว่าจะตื่นเอง และเห็นพวกผมมาร่วมด้วยอยู่แล้ว นี่คือเหตุผลที่ว่า ทำไมผมถึงไม่ยิงเสียแต่แรกเห็น”

เขาตอบเรียบ ๆ

“พวกเราคนอื่นๆ เป็นอย่างไรบ้างคะ รพินทร์?”

คริสตามขึ้นโดยเร็ว ภายหลังพอจะระงับความตื่นเต้นลงได้ และเลิกสนใจกับเสือใหญ่ตัวนั้น เชิดวุธก็เพิ่งนึกได้ จ้องเขาเหม็ง

จอมพรานยิ้มขริ้มๆ

“ทุกคนของพวกเรา ปลอดภัยเรียบร้อยดีครับ โปรดอย่าห่วง มีบาดเจ็บกันบ้างคนละเล็กละน้อย ไม่เท่าไรหรอก ตั้งแต่หिनถล่มเมื่อเย็นวาน ก็มีคุณกับคุณเชิดวุธเท่านั้นที่หายสาบสูญไปไต่ก้อนหินถล่ม ทำให้พวกเราเป็นห่วงกันมาก ผมสังเกตดูคุณสองคน ถึงแม้จะปลอดภัย ก็สะบักสะบอมเหลือเกิน...โปรดนั่งพักผ่อนก่อนเถอะครับ ประเดี๋ยวผมจะเรียนให้ทราบโดยละเอียด ทั้งทางด้านฝ่ายผม และขอทราบถึงทางด้านฝ่ายคุณสองคนบ้าง”

กล่าวจบเขาก็ประคองแขนคริสและเชิดวุธให้กลับไปนั่งพักไ้ร่มเงาสักใหญ่ตามเดิม ทั้งหมดทรุดกายลงนั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นวงกลมรวม 5 คน บรรยากาศอันตึงเครียดสว่างสิ้นไปแล้ว เหลือไว้แต่เฉพาะความพิศวงสงสัยของแต่ละฝ่าย ที่เพิ่งจะมาพบกันเท่านั้น ซึ่งมีเรื่องที่จะต้องซักถาม อธิบายกันมาก

รพินทร์สำรวจดูสีหน้าและสภาพของทางร่างกายบุคคลทั้งสองที่เขาเพิ่งตามพบอย่างละเอียดที่สุด แล้วถอนใจเอือกราวกับยกภูเขาออกจากอก แต่ถึงกระนั้น ก็ยังอดรู้สึกสมเพชไม่ได้ จากสภาพของเสื้อผ้าที่ทั้งสองสวมใส่อยู่ มันขาดวินกะรุ่งกะริ่งแทบไม่มีชิ้นดี

เชิดวุธนั้นเป็นผู้ชาย ก็ไม่เท่าไรนัก แต่คริสติน่า แม้จะ

เหลือให้เห็นว่ามีเสื้อและกางเกงชุดเดินป่าอยู่ แต่ก็แทบจะปิดผิว สีชมพูตำแหน่งอันล่อแหลมไว้ไม่ได้ ใบหน้าก็เต็มไปด้วยริ้วรอย ของหินบาด และกระดูก บางแห่งเลือดซิบเป็นบาดแผลและ บางแห่งก็ชำเียวอยู่ทั่วไป แต่ยามนี้หล่อนไม่กังวลต่อสภาพ ของร่างกายของตนเองใดๆ ทั้งสิ้น แววดาสีฟางามเป็นประ- กายขึ้น ลักษณะท่าทีของหล่อนยามนี้ ไม่มีแววของความ ไว้ตัว หรือว่าซ่อนคมลึกลับใดๆอย่างที่เคยเห็นเหลืออยู่เลย นอกจากประกายแห่งความยินดี ที่ได้พบกับการติดตามของ ฝ่ายเขา

“รพินทร์ คุณอย่าปิดบังเรานะ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล ยังอยู่เรียบร้อยดี?”

หล่อนพยายามถามไปถึงพรรคพวกอย่างห่วงใย

“ผมไม่ปดคุณหรอก พวกคุณทั้งสามคนยังอยู่ และ ปลอดภัยแน่นอน อย่างช้า ก่อนบ่ายสี่โมงเย็นที่จะถึงนี้ คุณจะ ได้พบเห็นพวกเขา ซึ่งไปคอยอยู่ที่ห้วยเสือร้อง รอรับฟังข่าว ของคุณสองคนอยู่แล้ว หรือพอเราเริ่มออกเดินทางให้พ้นจาก บริเวณอับคลื่นวิทยุนี้ออกไปสักนิด เราก็จะใช้วิทยุติดต่อกับพวก เขาล่วงหน้าได้เลย...ว่าแต่เสื้อผ้าของคุณกลายเป็นเศษผ้าไปหมด แล้ว มีชุดสำรองมาด้วยหรือเปล่า?”

ประโยคหลังเขาถาม คริสยิ้มซึมๆ

“ฉันมีสำรองอยู่ชุดหนึ่ง ในเครื่องหลัง แต่ตอนนี้ช่างมัน ก่อนเถอะ เอาไว้อาบน้ำเสียก่อน แล้วฉันจะเปลี่ยนใหม่ ไม่ติด ตายอยู่ในถ้ำนั้นก็นับว่าบุญที่สุดแล้ว และเมื่อทราบจากคุณว่า พวกเราทุกคนปลอดภัย ก็ยิ่งดีใจที่สุด...”

กล่าวจบ หล่อนก็ส่งมือมาให้เขา รพินทร์ยังไม่เข้าใจนัก แต่ยื่นมือส่งให้คริสจับบีบกระชับ และสั่นแรง ๆ พุดซ้ำ ๆ ว่า

“แท็งคิ้ว! แท็งคัส ฟอร์ เอเวอรี ซิง ยู อาร์ เกรท! เรียลลีส เกรท!”

รพินทร์สั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว คริส ไม่จำเป็นที่คุณจะต้องมาขอบอกขอบใจอะไรหรอก ถึงผมเองก็ยังระลึกถึงบุญคุณของคุณอยู่เสมอ ไม่เคยลืม ตอนที่ผมตกเหว คุณได้เชือกลงไปช่วยหิ้วเอาผมขึ้นมา รวมทั้งช่วยเยียวยารักษาพยาบาล คุณเองกับคุณเชิดวุธก็ ‘ยิ่งใหญ่’ เหมือนกัน หาไม่เช่นนั้นก็คงแสวงหาทางรอดจากใต้ถ้ำนรกนั้น ออกมาสู่โลกภายนอกได้หรอก ผมตามพบคุณทั้งสองก็จริง แต่เป็นการตามพบภายหลังจากที่คุณทั้งสอง แสวงหาทางออกได้เองแล้ว และถ้าแม้ว่าผมไม่มาตามหรือผมผิดทางไปทางอื่น คุณสองคนก็จะต้องแกะรอยตามไปจนพบพวกเราส่วนใหญ่ได้เอง เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น”

“ใช่! ใช่!”

เชิดวุธพยักหน้ารับหน้าตาเฉย

“ถ้าหากว่า ทั้งผมและคริสจะไม่ถูกไ้เสียหรือสาบตัวนั้น ขยำเป็นเหยื่อไปเสียก่อน ตอนที่เราหมดแรงนอนหลับกันไปโดยไม่รู้ตัว รอดตายจากใต้ถ้ำหินกลบ แต่โผล่ขึ้นมาเป็นเหยื่อเสีย เพราะชะล่าใจว่ารอดตายออกมาได้แล้ว คุณอาจไม่รู้สึกละอะไรหรอก รพินทร์ เพราะเห็นเป็นเรื่องธรรมดาเสียแล้ว แต่สำหรับผมและคริสยืนยันอีกครั้งว่า การเห็นหน้าคุณเหมือนเห็นพระเจ้า มาโปรดฉันแหละ คุณมีสิทธิ์ที่จะไม่รับคำขอบคุณจากเรา แต่

คุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะห้ามความรู้สึกชอบคุณของเรา ในการตามมาช่วยเหลือได้อย่างทันการ เรียกว่าชั่วเสี้ยวของวินาทีเท่านั้น ขณะที่ไอ้เลิอะระยำตัวนั้น โดดเข้าไปเราโดยที่เราไม่ทันรู้ตัว”

บุญคำกับจัน รุหน่าที่ของตนเองดี เริ่มหาพินก่อไฟ
ต้มกาแฟทันที ความรู้สึกอันหนักอึ้งมาตลอดของสองพราน อาวุโส บัดนี้หมดสิ้นลงแล้ว ความดีใจที่ตามพบเชิดวุธและแห่ม คริสได้ตัวกลับคืนมาอย่างปลอดภัยชนิดเกินคาดฝัน (ทั้งๆ ที่ทั้งสองก็ต่างหมดหวังแล้ว) ทำให้ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อยอะไรเลย แม้ว่าจะกรำหนักมาตลอดทั้งคืน แค่มื้อโอกาสพัก 2-3 ชั่วโมง เมื่อใกล้รุ่งนี้เองก่อนจะมุดถ้ำติดตามกันต่อ

รพินทร์นั้น ความเคยชินต่อเหตุการณ์ ทำให้เขาปรับอารมณ์ได้อย่างรวดเร็วและเป็นปกติเหมือนเดิมทุกอย่าง ส่วนเชิดวุธกับคริส ยังดูเหมือนจะงงๆ เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งว่านี่จะเป็นเหตุการณ์จริง ไม่ใช่ฝันไป ทั้งๆ ที่มานั่งล้อมวง เห็นหน้าคุยกัน อยู่กลางแสงสว่างจ้าของทิวกาลริมโขดหินใต้ร่มเงาป่าแล้วเช่นนี้ พรานใหญ่นั้นเข้าใจดี เขายังไม่ซักถามอะไร ให้คนทั้งสองซึ่งอยู่ในภาวะสับสน ต้องให้เร่งพูดอะไรเกินไปนัก ปล่อยให้สงบจิตสงบใจราบคาบดีที่สุดเสียก่อน

ต่างฝ่ายต่างมองดูหน้ากันเองไปมา โดยยังไม่วางจะพูดกัน ยังไงต่อไป

“เอางี้ครับ ประเดี๋ยวผมจะอธิบายถึงทางด้านฝ่ายผมให้คุณทั้งสองฟัง ทางคุณลองค่อยๆ ลำดับภาพ และเล่าให้ผมฟัง

ก่อนดีกว่า นับตั้งแต่หินมันเริ่มถล่มลงมาเมื่อใกล้ค่ำเย็นวาน จนกระทั่งวินาทีสุดท้าย ที่รอดจากใต้ถ้ำมานอนหลับกันอยู่ตรง
นี้”

จอมพราวนเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

เชิดวุธสะกิดขาคริสติน่า แล้วพยักหน้า

“คุณเป็นฝ่ายเล่าให้รพินทร์ฟังดีกว่า คริส เพราะครั้งแรก
ผมก็น็อกหินสลบ ลืมโลกไปชั่วขณะ ตอนนั้นก่อนที่จะช่วยให้
ผมฟื้นขึ้นมาได้ คุณจะต้องรู้เห็นอะไรดีกว่าผม”

“โอ ก๊อด! ...”

คริสครางเบาๆ เอามือกุมศีรษะอย่างพยายามจะทบทวน
ลำดับภาพ...

แล้วหล่อนก็บรรยายให้พรวนใหญ่ฟัง โดยเริ่มต้นจาก
วินาทีที่หินภูเขาเริ่มจะเกิดการสั่นสะเทือน และร่วงลงมาไปตาม
จริง การชักช้าเสียเวลา ทำให้แผนการที่นัดแนะไว้กับบุญคำกับ
จันต้องพลาดไป ก็เพราะมีข้อขัดแย้งระหว่างหล่อนและเชิดวุธ
ซึ่งเขาเป็นฝ่ายยั่วโทสะทำให้หล่อนฉุนเฉียว มัวแต่ทะเลาะ ด่า
ว่าบริภาษทุบตีกันอยู่...เรื่องนี้หล่อนเล่าไปตามตรง แต่ไม่บอก
ว่าเชิดวุธร้องเพลงยั่วหล่อนด้วยเนื้อร้องหยาบคายเช่นไร และ
นั่นคือสาเหตุที่ล่าช้าเสียเวลาอยู่ ในช่วงวินาทีวิกฤต ทำให้ไม่
ทันสังเกตว่าบุญคำและจัน มุดลอดเข้าไปทางช่องที่กำหนดนัด
หมายให้อยู่ก่อนแล้ว การรอดตายในชั่วขณะของหล่อนเวลานั้น
เกิดขึ้นเพราะเชิดวุธจับหล่อนโยนส่งเดชเข้าไปโพรงถ้ำ ที่เคยได้
รับทราบมาก่อนว่าเป็นทางตัน พร้อมทั้งเขาก็กระโจนตาม

หล่อนเข้ามาด้วย แล้วโลกของหล่อนกับเชิดวุธ ก็ถูกตัดขาดจากโลกของพรรคพวกภายนอกโดยสิ้นเชิง

“ผมนึกแล้ว ว่าคุณกับคุณเชิดวุธ จะต้องมุดเข้าช่องถ้า ผิดแน่ หรือมิฉะนั้น ก็มัวแต่ล่าช้าอยู่ ถูกหินบดทับแหลกละเอียด ผังไปเลย”

รพินทร์บอกมาเบาๆ คำหน้าอันเครียดแลดูกระด้างราวกับหินของเขา บัดนี้ เริ่มมีแววแจ่มใสขึ้น พยักหน้าเตือนให้หล่อนเล่าต่อ...

คริสเล่าถึงโพรงถ้ำอันมืดมิดที่หล่อนเข้าไปนอนกลิ้งอยู่ ซึ่งขณะนั้น ก็ยังไม่รู้ว่าเชิดวุธผู้เหวี่ยงหล่อนเข้ามานั้นอยู่ที่ไหน เล่าถึงเสียงสะท้อนอื้ออึงราวกับแผ่นดินไหว อันเกิดจากหินถล่มทับโถมลงมา จนกระทั่งมันสงบสิ้นลง จากนั้นหล่อนก็ตามมหาเชิดวุธพบ แก้วไขจนกระทั่งเขาได้สติรู้สึกตัวขึ้นมา

- “ครั้งแรกฉันคิดว่าเขาตายแล้ว แต่โชคดีมาก ที่เขาไม่มีอะไรสาหัส นอกจากบาดแผลหินบาดที่ใบหน้านั้น”

พร้อมพูด หล่อนชี้ไปที่หน้าผากของเชิดวุธ ที่ยังมีพลาสติกเตอรียาปิดอยู่ แต่บัดนี้ดำสกปรกบูปี้

“สิ่งแรกที่เราทำ ภายหลังจากเชิดวุธคืนสติขึ้นมาได้ ก็คือพยายามเรียกทางวิทย์ เราเรียกจนเสียงแหบเสียงแห้ง...”

แม่ผมทองพูด พร้อมกับยิ้มว่า ยักไหล่

“ไม่มีสัญญาณใดๆ ตอบรับเรามาเลย เหมือนจะแยกออกจากกันคนละโลกเสียแล้ว”

“ทางด้านฝ่ายผมทุกคนที่อยู่ข้างนอก ก็เรียกคุณทั้งสองตลอดเวลาเหมือนกันครับ แต่ก็ไม่มีเสียงตอบ เรื่องนี้คงไม่มี

ปัญหาอะไรนัก เพราะคลื่นวิทยุของเราทั้งสองฝ่ายไม่อาจส่งถึงกันได้ อันเกิดจากที่อับทึบ ภูเขาหินผิงคุณอยู่ทั้งลูก หรือมิฉะนั้นมันก็เป็นบริเวณที่อับคลื่นวิทยุ อย่างที่เราพบกันมาแล้ว...เอะละครับ ต่อไปซิ”

รพินทร์ว่า แล้วบอกให้หล่อนเล่าต่อ...

คริสเล่าถึงการพยายามงมหาทางออกภายหลังจากนั้น โดยอาศัยหลักเกณฑ์ที่มีความหวังอยู่แค่ว่า เมื่อยังมีอากาศหรือออกซิเจนหายใจกันอยู่ได้ ก็แสดงว่าน่าจะมีทางติดต่อทะเลลุออกไปยังโลกเบื้องนอกได้...เล่าถึงการแสวงหาช่องทางไปทุกด้านเท่าที่จะมีชอกซอนกันไปได้ จนกระทั่งหมดแรง ยังมองไม่เห็นความหวัง ผลที่สุด เวลาประมาณ 4 หุ่่มเศษ ทั้งหล่อนและเชิดวุธก็ต้องมาพักนอนกันอยู่ใจกลางถ้ำอันมีลักษณะเป็นโถงซึ่งมีรูปหน่อหินลักษณะเหมือนคนยืนหัวขาดและมีแอ่งน้ำพุไหลรินลงมาซึ่งเป็นแอ่งเล็ก ๆ กินอาหารประทังชีพจากเรชั้นแล้วก็หลับไปด้วยกัน

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้ **เชิดวุธมองหน้าแม่ผมทองนิ่ง รอฟังอยู่เหมือนกันว่าหล่อนจะบอกความจริงกับรพินทร์หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างหรือไม่**

คริสเว้นระยะไปครู่ รับกาแฟจากบุญคำ ที่ต้มสุกและส่งมาให้ หล่อนจิบวางหน้าปกติ และไม่สบตาเชิดวุธที่มองนิ่งอยู่ก่อนแล้ว

คริสติน่าก็คงเหมือนผู้หญิงธรรมดาทั่ว ๆ ไปนั่นเอง อะไรที่มันเป็นเรื่องส่วนตัวลับเฉพาะ หล่อนก็ไม่เอ่ยอ้างถึงอีกเลย โดยข้ามเหตุการณ์ไปถึงตอนใกล้รุ่ง ที่หล่อนสะดุ้งตื่นขึ้น เพราะ

หูแว่วเสียงเรียกนาม ‘ไลล่า’ อันเป็นนามเดิมของหล่อน กังวานสะท้อนก้องมาอย่างลึกลับหาที่มาไม่ได้ ซึ่งนั่นเท่ากับเป็นการปลุกหล่อนขึ้นมา และก็พลอยปลุกเชิดวุธขึ้นมาด้วย เพื่อแสวงหาเส้นทางออกต่อไป

เมื่อหล่อนเล่ามาถึงตรงนี้ รพินทร์ไพรวัลย์ยิ้มน้อย ๆ
อยู่ในสีหน้า ถามว่า

“คุณบอกว่า คุณได้ยินเสียงเรียกชื่อคุณ แ่วสะท้อนมาว่า ‘ไลล่า’ แล้วคุณก็ตื่นขึ้นมา?”

“ใช่ ฉันสะดุ้งตื่นขึ้นเพราะเสียงประหลาดนั่นแหละ เป็นสิ่งลึกลับมหัศจรรย์ใจฉันอยู่จนกระทั่งเดี๋ยวนี้”

“คุณเชิดวุธได้ยินด้วยหรือเปล่าครับ?”

นายทหารหนุ่มลั่นศีรษะ

“ผมหลับสนิท ไม่ได้ยินอะไรเลยครับ ตื่นขึ้นก็เพราะคริสปลุก และเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟัง ผมแน่ใจว่าเขาฝันไป หรือมิฉะนั้นก็หูฟาด แต่เขาก็ยืนยันว่าได้ยินจริงๆ ผมเลยเพิ่งรู้ตอนนั้นเองว่า นามเดิมของเขาคือ ไลล่า อาร์มิเตจ”

“ตอนที่คุณได้ยินและตื่นขึ้นตอนนั้น เวลาประมาณสักเท่าไร?”

จอมพรานถามเรียบ ๆ จุดบุหรี่อีกตัวหนึ่ง

“ตี 5 กว่า ๆ เห็นจะได้”

หล่อนบอก และเชิดวุธก็เสริมมาว่า

“ครับ ราว ๆ นั้นแหละ เพราะนับจากเวลานั้นมา ก็เป็น

เวลาที่เราเริ่มต้นแสวงหาทางออกกันอีกครั้ง จนกระทั่งสำเร็จ ออกมาถึงที่นี่ได้”

“คริส?...”

เขาเรียกหล่อนเบา ๆ เป้าควันบุหรือลงต่ำ

“ถ้าผมบอกอะไรคุณสักอย่าง คุณจะเชื่อไหม?”

หล่อนทำหน้าตื่น ไม่เข้าใจในคำพูดของเขา

“คุณจะทำอะไร?”

“เสียงที่คุณได้ยิน เป็นเสียงของผมเองแหละ ที่ตะโกน เรียกคุณออกไป!”

“หา! ว่ายังไงนะ?”

ทั้งคริสและเชิดวุธแทบผงะ โดยเฉพาะคริสสะดุ้งจนถ่วง พลาสติกบรรจุกาแฟกระฉอก ต่างจ้องหน้าเขาเขม็ง รพินทร์ อดีตควันบุหรือลี้ก ก้มศีรษะลง

“ครับ! เสียงเรียกของผมเอง! เป็นเสียงที่ผมทดลอง ตะโกนออกไป เพื่อทดลองกับเพดานถ้ำเหนือศีรษะระหว่างที่ ผมงมอยู่อีกด้านหนึ่งว่ามันจะมีเสียงสะท้อนไปในลักษณะไหน ผมนึกไม่ออกเหมือนกัน ว่าเหตุใดตอนนั้นผมจึงตะโกนเรียก นามเดิมของคุณ แล้วก็ฟังเสียงของตัวเองที่ก้องกลับไปกลับมา ใต้สูงขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นเสียงที่คุณได้ยิน ไม่ได้เกิดจาก หูฟาด ความฝัน หรืออุปาทาน แต่เป็นความจริง มันเป็นเสียง ที่สะท้อนมาจากผม ซึ่งขณะนั้นอยู่ยังอีกซอกถ้ำหนึ่ง ห่างจาก คุณทั้งสองออกไป โดยถ้าจะนับตัดเป็นเส้นตรง ผมว่าคงไม่เกิน 50 เมตรเท่านั้น แต่บังเอิญว่าผนังถ้ำอันสลับซับซ้อนมันกัน เป็นฉากเป็นชั้นไว้”

“คุณเรียกชื่อนั้น!”

คริสติน่าร้องลั่นอีกครั้ง เบิกตา

“ใช่ ผมเรียกชื่อคุณ ตะโกนสุดเสียงเลย ใช้วิธีป้องปาก ตะโกนขึ้นไปบนช่องเพดานเหนือศีรษะของผม ไม่เชื่อคุณลองถามบุญคำกับจันคูชิ ทั้งสองคนนี่ยังงั้น ก็ว่าผมร้องอะไรบ้าง ออกไปเพราะกลัวคลั่งเสียสติกระมัง ก็ปรากฏว่าเสียงของผมที่ตะโกนออกไปครั้งเดียว นั้นแหละดังไปปลุกคุณ ซึ่งถ้าคุณใช้วิธีเดียวกัน ตะโกนตอบมาบ้าง ผมคงได้ยินแว่วๆ เหมือนกัน ...เออละ เหตุการณ์มันทำท่าจะมาประสานรอยกันได้แล้ว ประเดี๋ยว ผมจะเล่าทางฝ่ายผมบ้าง ว่าเราติดตามคุณมาอย่างไร ตอนนี้อย่าไปให้จบก่อน”

คริสอิงไปนาน แล้วหน้าแดงช้ำ หล่นตื่นเต็นเป็นพิเศออกไป เมื่อได้ยินเขาเล่าเช่นนั้น ส่วนเชิดวุธยังงั้น หันไปมองหน้าแม่สาวผมทอง

“เอ๊ะ! แล้วรพินทร์ รู้นามเดิมของคุณได้ยังไงคริส?”

“ฉันไม่ได้บอกคุณเอง วุธ...”

หล่นบอกเสียงลั่นเครือไปด้วยความปิติตื่นตัน

“รพินทร์รู้จักนามเดิมของฉันท่อนคุณเสียอีก สาเหตุก็มาจากที่ว่า เบลปากบอนไปบอกเขา บอกทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของฉันท่าที่เบลจะรู้ได้ให้เขาฟังจนหมดสิ้น เพื่อให้เขาทั้งเกลียดและกลัวฉัน”

เชิดวุธกะพริบตาถี่ เปลี่ยนสายตามาที่เขา รพินทร์ก็ก้มหัวรับ

“ครับ เบลเป็นคนบอกผมเอง ว่าคริสนั่น แท้จริงคือใคร

ตอนที่ผมตะโกนเรียก ใจผมนึกถึงคุณวุธ แต่ปากทำไมถึงดันเรียกชื่อไล่ล่าออกไปไม่รู้เหมือนกัน ซึ่งบุญคำกับจันตกใจกันใหญ่นึกว่าผมร้อง ‘ไ้ย่า’ เป็นแจ็กตี้นไฟ เขาไม่รู้เหตุผลว่าผมตะโกนแบบนี้ขึ้นเพราะอะไร”

กล่าวจบ พรานใหญ่ก็หัวเราะเบาๆ หยิบถ้วยกาแฟของเขาขึ้นมาจิบบ้าง เชิดวุธ จึงเพิ่งจะมารู้ความจริงเอาตอนนี้ เพราะเมื่อคืนที่ผ่านมา คริสก็ไม่ได้เล่าอะไรให้เขารู้ทั้งสิ้น ได้แต่นั่งนิ่งอยู่

เมื่อรพินทร์ขอให้เล่าต่อ คริสก็เล่าให้ฟังโดยละเอียด
ถึงการแสวงหาวิธีออกของเชิดวุธ จนกระทั่งพบกับความสำเร็จ และไต่ลงจากเขามาหยุดพัก เพลอนอนหลับกันอยู่ที่นี่

“แล้วคุณตามเราออกมาทางไหนกันนี้?”

สรุปท้ายหล่อนก็เป็นฝ่ายย้อนเขาบ้าง

“ผมก็ตามออกมาโดยเส้นทางเดียวกับคุณนั่นแหละ”

จอมพรานบอก

“กะเวลาเปรียบเทียบกันดูแล้ว เวลาที่ผมตะโกนเรียกชื่อคุณ และคุณทั้งสองตื่นขึ้นมาแล้วจึงเริ่มแสวงหาทางออกทางด้านคุณใช้เวลาไม่น้อยกว่า 3-4 ชั่วโมง ทั้งเส้นทางกันอยู่ในนั้น ส่วนฝ่ายผมนั้น เมื่อตะโกนชื่อคุณทดลองเสียงสะท้อนดูแล้ว ผมกับบุญคำ และจัน ก็ไปนอนพักหลับกันอีก 2-3 ชั่วโมงเหมือนกัน พอตื่นขึ้นสายมากแล้ว ผมก็เริ่มไต่ขึ้นเพดานถ้ำ บริเวณที่สังเกตได้ว่า มีช่องทางเชื่อมสูงขึ้นไปทันที ซึ่งเส้น-

ทางนี้ บุญคำกับจันสำรวจไม่พบมาก่อน พอค้นพบเส้นทางระดับสูงกว่าพื้นถ้ำได้ การเดินทางฝ่ายผมรวดเร็วกว่าฝ่ายคุณสองคนมาก...”

แล้วเขาก็ยิ้มกว้าง ๆ อีกครั้ง

“คุณคงแปลกใจ ว่าเราใช้เส้นทางเหนือระดับพื้นถ้ำนั้นเดินมาจนกระทั่งทะลุลงถึงถ้ำที่คุณทั้งสองเข้ามาติดอยู่ และได้ไต่ลงไปสำรวจ ซึ่งก็พบกับร่องรอยการพักผ่อนของคุณทั้งสอง มีเศษกระป๋องของเครื่องเรชั่นทิ้งอยู่ มันทำให้ผมพบความจริงว่า คุณทั้งสองยังไม่ตาย และมาติดอยู่ในถ้ำตันนั้น โดยหลบก่อนหินที่หล่นลงมาเป็นพายุได้ทัน ครั้งแรกเรานึกว่าทั้งสองคนจะแหลกเหลวไปแล้ว เมื่อมาพบหลักฐานของการมีชีวิตรอดอยู่ และขณะนั้น ได้หายไ้จากที่นั้นแล้ว ผมกับสองคนนี้ก็รีบแกะรอยตามมาทุกกระยะ รู้ด้วยว่าคุณทั้งสองใช้วิธีไต่ขึ้นเพดานเหมือนกัน โดยปีนขึ้นไปทางหน่อหินสูงรูปคนหัวขาดนั้น ยิ่งตามกระชั้นเข้ามา ก็ยิ่งพบร่องรอยถนัดขึ้นทุกที แสดงว่าผ่านล่วงหน้าไปหยก ๆ นี่เอง”

กล่าวจบ รพินทร์ ก็ควักกระเป๋าสลัด หยิบเอาปลอกของพลุเคมี ที่เชิดวุธจุดนำทาง และปักไว้ตามเส้นทางในถ้ำ 2 อันออกมา โยนลงไปให้ดูตรงหน้า ทั้งสองจ้องมองตะลึง ค่อย ๆ หยิบขึ้นมาดู แล้วมองหน้ากันเองอีก

“เป็นยังไง เชื่อหรือยังว่า ผมตามหลังคุณทั้งสองมาในเส้นทางเดียวกันนั้นแหละ โดยเว้นระยะแค่ชั่วโมงเศษเท่านั้น ทั้งยินดีทั้งชมเชยคุณทั้งสองอยู่ในใจตลอดเวลาว่าในที่สุดก็สามารถ

แสวงหาทางออกจนได้ ปโลกพลูอันที่สอง ซึ่งผมพบปักอยู่ใน
ชอกหินตรงบริเวณที่คุณได้รอยแตกขึ้นมากกลางเขา แต่ตอนที่
พบนั้นมันดับสนิทแล้ว และขอให้เชื่อเถอะว่า ถึงแม้คุณจะมี
มหาทางออกยังไม่ได้ รออีกชั่วไม่นาน ผม บุญคำ และจัน ก็
จะต้องไต่ตามเพดานด้านสูง ลงมาพบคุณในถ้ำตันนั้น แล้ว
อย่างเร็วที่สุดก็ต้องเอาคุณสองคนออกมาตามทางเดิมที่ผม
ไต่มาตอนแรก โดยย้อนกลับทางเดิม แต่ปรากฏว่าในการตาม
แกะรอยคุณทั้งสองมานั้น กลับพบทางออกใกล้กว่า และเสี่ยง
น้อยกว่าทางเดิมเสียอีก”

“รพินทร์...ผมคิดว่าคริสพูดถูกแล้ว คุณ ‘ยิ่งใหญ่’ จริง!”

เชิดวุธพูดออกมาจากแก่นแท้ของหัวใจ มองดูเขาอย่าง
ศรัทธาและเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม สุภาพบุรุษไฟรสันศิระะกล่าวตอบ
อย่างสงบว่า

“คุณต่างหาก เชิดวุธ ที่ ‘ยิ่งใหญ่’ ทุกคนของพวกเรา
แม้แต่ผมเอง ก็ยังเชื่อแน่ว่า คุณสองคนตายไปแล้ว ที่ตามมา
นี้ ก็ตามมาเพื่อจะสำรวจให้ได้ว่า ทั้งสองตายอยู่บริเวณไหน
ที่แน่นอนเท่านั้น ไม่นึกเลยว่า แม้คุณจะหลบเข้าช่องโพรงผิ
เส้นทางกับบุญคำและจัน ซึ่งกำหนดไว้ให้ล่วงหน้าก่อนแล้ว แต่
ก็ยังอุตส่าห์หลีกหลบหนีถล่ม สงวนชีวิตไว้ในนาทีวิกฤตได้และ
หลังจากนั้น ทั้งๆ ที่เห็นอยู่แล้วว่าเป็นทางตันที่ไปหมด คุณ
ก็ยังสามารถเอาคริสรอดออกมาจากใต้ถ้ำรกรนั้นจนได้ ด้วย
ไหวพริบ ปฏิภาณ ผมนะมันพรานอาชีพเดินเขาเดินถ้ำอยู่แล้ว
แต่คุณไม่เคยมาก่อน คุณก็ยังอุตส่าห์ช่วยตัวเองได้ โดยไม่ม
มืองอเท้ารอความตายอยู่ นี่เป็นสิ่งที่ผมยกย่องนับถือยิ่ง”

บุตรชายท่านนายพลยิ้มออกมาอย่างแห้งแล้งที่สุด ถอน
ใจยาว

“ผมไม่ได้ภาคภูมิใจ หรือคิดว่าตัวเองมีความสามารถเลย
สองคนกับคริสนี่กว่าไม่มีทางรอดแล้ว คุณพระคุณเจ้า และเจ้า
เขาเจ้าถ้าเมตตาช่วยชีวิตไว้ตะหาก สรุปก็คือคนยังไม่ถึงที่ ความ
ภูมิใจ ดีใจที่สุดของผมกับคริส ไม่ได้อยู่ในข้อที่ว่ายังแสวงหา
ทางออกได้ แต่อยู่ในข้อที่ว่า ในที่สุด คุณก็ตามมาจนพบตะหาก
พบเอานาที่ที่เราสองคนเกือบตายอีกเหมือนกัน...”

แล้วเชิดวุธก็หันขึ้นมองไปบนลูกเขา ที่ไต่กันลงมาแล้วอีก
ครั้ง ถามว่า

“แล้วนี่เราอยู่กันที่ไหนนะ ผมงงไปหมดแล้ว”

“ก็เขาลูกเดียวกันกับที่ถล่มใส่พวกเรานั้นแหละครับ แต่
เป็นซีกทางด้านตะวันออก คืออีกฟากหนึ่ง”

“ถ้างั้นผมกับคริสก็เข้าใจไม่ผิดแล้ว รอยแตก ที่ผมสอง
คนปีนไต่กันขึ้นมา เป็นรอยร้าวที่เพิ่งจะเกิดขึ้น ใช้หรือเปล่า
ก่อนหน้านี้มันคงจะปิดตัน ไม่มีทางออกด้านนั้น?”

“ครับ ใช้ แรงสะเทือนราวกับแผ่นดินไหว อันเกิดจาก
ภูเขาถล่มทั้งลูก ทำให้เกิดรอยร้าวไปทั่วตามบริเวณหินเปราะ
ตรงที่คุณกับคริสไต่ขึ้นมา เพิ่งจะเป็นรอยแตกใหม่ๆ ซึ่งก็ช่วย
ย่นระยะทางออกมาเห็นท้องฟ้าเร็วขึ้นอีก ความจริงช่องทาง
เดินในเขาลูกนี้ มีเชื่อมทะเลบูรโปรงไปทั่วราวกับรังปลวก แต่
มีชั้นต่างระดับของมันเท่านั้น แม้แต่ในปล่องเหวลึกลงไป ก็
จะต้องมีช่องเชื่อมถึงกันได้ เว้นแต่จะยังไม่มีใครสำรวจได้เท่า
นั้น”

ขณะนั้นตาเต๋มาบุญคำ ซึ่งแยกไปนั่งขัดสมาธิถือดาบ สายสิญจน์พนมในอุ้งมือ สวดอะไรเจี๊ยบๆ อยู่ทางด้านหนึ่ง ก็ เดินตรงเข้ามา พอถึง แก่ก็คว้าข้อมือคริสก่อน ผูกด้ายสาย-
สิญจน์ให้ที่ข้อมือ แหม่มสาวมองดูอย่างงงๆ ไม่เข้าใจ พอผูก
เสร็จแกก็หันไปผูกให้กับเชิดวุธบ้าง รพินทร์หัวเราะเบาๆ ถาม
ว่า

“ทำอะไรนะ บุญคำ แต่งงานแหม่มคริสให้นายทหาร
เชิดวุธหรือ?”

คำพูดของเขาสัพยอกเล่น แต่ดูมันจะมีความหมายชอบ
กล คริสหน้าแดง เชิดวุธยิ้มพรวาย แต่ตาเต๋มาบอกว่า

“ถ้าแหม่มคริสจะแต่งงานกับนายทหาร มันก็ไม่เกี่ยวกะ
บุญคำหรอก นาย บุญคำผูกข้อมือรับขวัญแหม่มกับนายทหาร
ตะหาก ที่รอดตายออกมาได้ กันไม่ให้ผีเข้าดำพลอยด้วย นึกว่า
ตายแล้วเชียว ไหงถึงรอดออกมาได้ก็ไม่รู้ โอ้ม! เพิ่ง! ขอให้
เป็นสุข-เป็นสุข มีลูกสัก 2 โหล”

เชิดวุธสะดุ้งโหยง ร้อง

“เฮ้ย! ลุงคำ ผูกข้อมือรับขวัญที่รอดชีวิตมาได้ แล้วไหง
ถึงอวยพรฟังทะแม่งงั้นล่ะ”

คริสจับหางเสียงตอนท้ายของบุญคำไม่ถนัดนัก ได้แต่ทำ
หน้างงๆ ไม่รู้เรื่อง รพินทร์กลั้นหัวเราะวางหน้าเฉย ตาเต๋มาจอม
สับโตกโบกมือ ทำหน้าขริม

“เฉยๆ เอะนะ บุญคำอวยพรให้ยังงี้ก็ดีแล้ว หรือจะไม่
รับพรที่ไอ้คำให้ก็ตามใจ”

ประโยคหลังแกเอียงหน้าเข้ามากระชิบ

“รับซิ ทำไมจะไม่รับ ไธ่ ลุงคำ...”

เชิดวุธกระซิบตอบ

บุญคำคว้าแขนเชิดวุธหมับ จุดให้ลุกขึ้นยืน แล้วพาเดินเลี้ยวห่างออกไปเล็กน้อย โดยไม่สนใจว่าคริสจะจับตามองอยู่เช่นไร เอากันดื้อ ๆ ซึ่ง ๆ หน้างั้นแหละ พอพ้นระยะที่คนอื่น ๆ จะได้ยิน ก็ทำหน้าซึ่งซัง กระซิบเชิงขู่ถามเบาที่สุด

“เมื่อคืนนี้...รีป่าว?”

“อะไรที่ว่า ‘รีป่าว’ น่ะ”

“แหมะ! ทำเป็นไก่อ่ เตียวซัดเลย...”

แกทำมือกำหมัดขึ้น เชิดวุธหัวเราะ

“ไธ่ ลุง คนจะตายกันอยู่แล้ว ใครจะมีแก่จิตใจ...”

“อย่า! อย่าโกหกไธ่คำนะ ถ้าโกหกละก็ ต่อไปนี้ ไม่ต้องมาปรึกษาหารือกันในเรื่องนี้อีกแล้ว”

“เอา-เอา ไม่โกหกก็ไม่โกหก”

เชิดวุธตอบอ่อย ๆ เมื่ออยู่กับบุญคำ เขาก็เหมือนเด็ก ๆ คนหนึ่ง ยอมให้แกปั่นหัวได้เกือบทุกชนิด

“ไม่โกหกก็บอกมาซิ เยด หรือ โน”

“ลุงคำ เขาเรียก เยส หรือ โน ไม่ใช่ เยด...”

“เออ เสียงมันฟังคล้าย ๆ กันนั้นแหละ ไหน บอกให้ชื่นใจหน่อยซิ”

แกทำท่าเหมือน ‘ล้อต๊อก’ ไม่มีผิด

“เยส”

เชิดวุธจำใจต้องสารภาพ บุญคำเอามือสับอากาศทำปาก
 “จ๊ีบ! มันต้องยังงั้น!...แล้วใจ-แล้วใจ สะเด็ด-สะเด้า
 สะเดาลวกไหม กะเหม้มเบล ใครจะฮ้อแรดกว่ากัน?”

ก่อนที่เชิดวุธจะตอบเช่นไร เสียงรพินทร์ ไพรวลย์ ก็ดัง
 มาว่า

“คุณวุธครับ อย่าหลวมตัวให้อีตาเต่าเจ้าเล่ห์จอมลัปโตก
 นั้นหลอกอะไรได้นะ ใครคบกับบุญคำ เสียคนไปหลายรายแล้ว
 กลับมานี่เถอะ!”

เชิดวุธยิ้มเหี้ย ๆ รับผลจากกลับมาร่วมกลุ่มทันที บุญ-
 คำเอากำปั้นทุบกับฝ่ามือดังฉาด สบถอุบอิบว่า

“ฮี้! นายกู รู้ทันกูซะเรื่อย กำลังจะหลอกให้ได้กมันเล่า
 เรื่องตื่นเตลลิให้ฟังซะหน่อย ดันผ่าหมากเข้ามาซะแล้ว จะคบ
 กันไม่ได้ก็อีตอนคอยขวางล่าชัดคอยอยู่เรื่อยนี่แหละ”

แล้วแกก็หันมาค้อนขวับ เดินลงไปอาบน้ำในลำธารคน
 เดียว...

รพินทร์และจัน ถือโอกาสรับประทานอาหารมื้อแรก
 ของวัน ณ ตำแหน่งนั้นด้วย เพราะตั้งแต่ตื่นขึ้นมา ต่างยังไม่ได้
 กินอะไรกันเลยนอกจากน้ำ เพราะมัวแต่บุกบันติดตามค้นหา
 บุคคลทั้งสองโดยทันที ชนิดไม่ยอมล่าช้าเสียเวลา

บุญคำนั้น ขณะนี้แยกตัวไปอาบน้ำในธารเสียแล้ว เสียง
 เชิดวุธและคริสตะโกนเรียกให้ขึ้นมากินอาหาร แกก้ขอผลัดว่า

อยากอาบน้ำอาบทำให้สบายใจเสียก่อน คริสจึงเปิดเนื้อกระป๋อง จากเครื่องเรชั่นที่เหลืออยู่ของหล่อน นำเอาไปให้ตาพรานเต่า ตรงธารน้ำตำแหน่งที่แกนอนแช่อยู่ ซ้ายยังนำบรันที้ที่ยังเหลือติด ย่อมหลังอยู่เล็กน้อยไปให้ด้วย

ที่แท่นหินได้ร่วมเงาสักบัดนี้ จึงมีเพียง 4 คน ที่นั่งรวม กลุ่มสนทนาสอซึกเหตุการณ์กันอยู่ สำหรับเชิดวุธ คริส ค่อม เพียงกาแพ เพราะกินกันก่อนที่จะมอยหลับไปแล้ว

“ถึงคราวที่คุณจะเล่าถึงทางฝ่ายพวกคุณด้านบนบ้างละ ครับ พี่ชาย”

ในบรรยากาศที่ไม่มีอะไรเร้งร้อน เพราะต่างฝ่ายโล่งอก สบายใจกันได้แล้ว เชิดวุธเตือนรพินทร์ขึ้นบ้าง

“เอาให้ละเอียดยิบ นาทิต่อนาที่เลยนะครั้บ นับแต่หิน ถล่มร่วงลงมา โดยพรุเข้าปะทะฝ่ายผม 4 คนที่ไต่ขึ้นไปก่อน แล้ว จึงร่วงเลยลงไปกลบทับพวกคุณที่เดินล่ออยู่ในเส้นทางข้างล่างอีก 4 คนถัดไป ซึ่งเวลามันก็คงจะห่างกันแค่ไม่เกิน 10 วินาทีเท่านั้น ในเหตุการณ์เดียวกัน ที่เราเผชิญหน้าทั้งสองฝ่าย สองด้าน”

รพินทร์พูดซ้ำ ๆ ขณะที่กินอาหารไปพลาง

คริสนั่งกอดเข้า เอาหน้าซุกลงระหว่างแขนทั้งสอง เหลือ แต่ลูกตามองจับมาที่เขานิ่ง เชิดวุธเอื้อมมือมาจับเข้าของเขา บีบ เบา ๆ

“โลกของเราทั้งสองฝ่ายถูกตัดขาดออกจากกัน อย่างน้อย ก็กว่า 12 ชั่วโมง ต่างฝ่ายต่างไม่รู้อะไรของกันและกันเลย ทาง ด้านผมเล่าให้คุณฟังละเอียดหมดแล้ว ถ้าคุณจะบอกถึงทางด้าน คุณ โดยไม่ให้มีอะไรตกหล่นเลยก็จะดีมาก”

“ผมจะพยายามครับ เอาว่าถ้าตอนไหนไม่เคลียร์หรือมีข้อสงสัยอย่างไร ก็ซักถามก็แล้วกัน แต่ก่อนจะถึงทางด้านฝ่ายผม อยากจะให้คุณลองหันไปถามทางด้านจันกับบุญคำดูเสียก่อน เพราะทั้งสองคนร่วมอยู่กับคุณทางด้านล่าง แล้วก็ต่างฝ่ายต่างเผ่นหนีกันไปคนละทางคนละคู่ ตอนนี้ตำคำไปอาบน้ำอยู่โน่นก็ไม่ใช่ไร ผมจะให้จันเล่าเอง ถึงเหตุการณ์ตอนนั้น ตอนที่เขาทั้งสองพยายามจะรั้งคุณกับคริสเข้าไปในช่องทางที่กำหนดหมายตาไว้ก่อนแล้ว แต่คุณทั้งคู่ก็มัวแต่ทะเลาะทุบตีกันอยู่ จนหินมันร่วงพรุลงมา”

ประโยคหลัง เขากล่าวปนหัวเราะเบาๆ อย่างขื่นๆ บัดนี้จากเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความวิตกกังวลซึ่งผ่านพ้นไปแล้ว จึงกลายเป็นเรื่องที่เมื่อย้อนคิด นำมาปะติดปะต่อเหตุการณ์แบบเล่าสู่กันฟังแล้ว มันกลายเป็นเรื่องขบขันสนุกสนานไป

คริสยังมองนิ่งอยู่ที่เขาเช่นเดิม แต่เชิดวุธ เปลี่ยนสายตารำเรงไปยังจัน

“เป็นยังไง จัน เหตุการณ์ตอนนั้นนะ?”

จันยิ้มแห้งๆ

“รอดตายกันหมดทุกคน ก็นับว่าบุญอีกโขแล้ว...”

สมุนซ้ายของรพินทร์พูดอ่อยๆ พลังสั่นหน้าไปมา ถอนใจเหือก

“จันกับพี่คำก็มองเห็นอยู่แล้ว ว่านายทหารกับแหม่มมัวแต่หยอกเล่นกันอยู่ อีตอนที่หินบนหัวของเรานั้นครืนๆ ลงมายังกะฟ้าถล่ม...”

แล้วความจริง ตามลำดับขั้นตอนก็ถูกเปิดเผยออกไปให้ทั้งคริส และเชิดวุธทราบ จันเล่าถึงตอนที่บุญคำตะโกนเรียกสุดเสียง ถลาวิ่งเข้าไปจะจุดทั้งสองให้มาเข้าช่องโพรงถ้ำตามนัดหมาย แล้วบุญคำก็ถูกหินก้อนแรกตกลงมากระทบคว่าหน้าลง ตัวเขาเองเห็นว่ามันคับชั้นเต็มที่แล้ว จึงโดดเข้าคว้าขาลูกพี่ลากเข้าช่องโพรงถ้ำ เอาตัวรอดไว้ก่อน เพราะจะไปมัวพะวงถึงเชิดวุธและคริสอยู่ตอนนั้นก็มีความหวังตายกันหมด

ในที่สุด ทั้งสองพรานก็เข้าไปนั่งตัวสั่น พังหินถล่มใส่ โถมทับลงมายังช่องทางเดินแคบ ๆ นั้น โดยเชื่อว่าทั้งเชิดวุธและคริส คงจะหลบไม่ทัน เหลวและไปด้วยกันทั้งสองคน ความหวังในข้อที่ว่า ทั้งสองจะหลบทัน โดยเข้าไปในโพรงที่เคยสำรวจไว้ก่อนแล้วว่าเป็นช่องทางตันมีอยู่บ้างเหมือนกัน แต่หวังไว้น้อยมาก

“แหม่มคริส กะนายทหารนะ จันกับพี่คำไม่คิดว่าจะรอดอีกแล้ว ถึงหลบหินได้ ถ้าเข้าช่องผิด ก็ต้องไปติดตายอยู่ในช่องตันนั้นแน่ ๆ ถ้าจะให้พนัน ก็ต่อล้านบาทเอาบาทเดียว ทั้ง ๆ ที่จันไม่มีเงินล้าน ก็ยังกล้าพนันได้”

จันบอกจากความรู้สึกแท้จริง เชิดวุธหัวเราะแล้วร้องว่า
“เฮ้ย! แข่งกันนี้หว่า ตาจัน!”

“ไม่ได้แข่ง...นายทหาร...ของมันก็เห็นกันแหง ๆ อยู่แล้ว มีอย่างเรอะ หินกำลังลั่นโครม ๆ ลงมา แล้วยังหยอกกันอยู่ได้ เห็นทุบกันตบตบ...ตบตบ นายทหารร้องเพลงเสียง ‘ฟัก ๆ หมี่ ๆ ๆ’ อะไรก็ไม่รู้ ข้างแหม่มคริสก็ร้องอยู่กรืด ๆ จันฟังไม่ออก แต่ดูท่าว่าจะด่าแม่...”

“เอาเหอะ ๆ ไม่ต้องท้าวความถึงตอนนั้นหรอก ว่าต่อไป
ซี แล้วยังงี้”

นายทหารหนุ่มรีบบอกมา

จันบอกถึงสภาพของตนเองกับบุญคำ ที่เข้าไปนั่งจับเจ้า
ตกใจแทบหมดสติอยู่ในโพรงนั้น รอจนกระทั่งเสียงหินสบลั่น
ลง แล้วก็ลงความเห็นตรงกันว่า ทั้งหม่อมคริสและนายทหาร
ไม่มีทางรอดแน่แล้ว ซึ่งความผิดก็น่าจะตกมาถึงทั้งเขา และ
บุญคำ คำที่มีหน้าที่ดูแลบุคคลทั้งสองอยู่แล้ว แต่ไม่อาจช่วย
เหลือได้ทัน โดยต้องพลัดกันแบบนี้ อันไม่ใช่ความผิดของทั้ง
สองเลย ตัวเองสองคนน่าจะรอดปลอดภัยแล้ว แต่ถ้ากลับไปจะ
รายงานต่อเจ้านาย...คือ รพินทร์ ได้อย่างไร คงถูกด่าป่นปี้ชนิด
ไม่เลี้ยงทีเดียว นั่นเป็นความรู้สึกของจันและบุญคำตอนนั้น ซึ่ง
เป็นความทุกข์หนักไม่น้อยไปกว่าใครเหมือนกัน

“โปรดพิจารณาให้ดีนะครับ ตอนนี้อยู่ กลายเป็น 3 ฝ่าย
แล้ว ที่พลัดจากกันโดยไม่รู้ข่าวกันเลย คือ หนึ่ง พวกผมข้างผม
สอง คุณกับคริสสองคน ที่หลบเข้าไปในช่องทางมืด และสาม
บุญคำกับจันที่เข้าไปหลบอยู่อีกช่องหนึ่ง ทุกฝ่ายล้วนอยู่ในภาวะ
วิตกกังวลด้วยกันทั้งสิ้น และไม่สามารถจะทราบเหตุการณ์ของ
แต่ละฝ่ายได้ โดยถูกตัดแยกขาดจากกันออกเป็นสามด้าน”

จอมพราวนเสริมมา เพื่อเน้นให้คริสกับเชิดวุธเข้าใจ มอง
เห็นภาพอย่างกระจ่างชัด คริสกะพริบตาหลับลงชั่วขณะ เชิดวุธ
หน้าบึ้งแบ้ว ขณะนี้เขาถอดเสื้อออกพาดแกंहิน เหลือแต่เชื
ตหนึ่ง ผิวแท้ ปล่อยให้ลมอันมีไอแดดร้อนโชยพัดผ่าน

“พี่คำมีวิทยุที่นายทหารส่งให้ถือไว้อันหนึ่ง พอเสียงหิน

มันเงียบลง แกก็แหกปากตะโกนเรียกเข้าวิทยุลั่นไปหมด เรียก นายทหาร เรียกหม่อมคริส เรียกนายรพินทร์ แกเรียกไปทุกคนแหละ แต่ไม่เห็นมีใครพูดตอบออกมาซักคนเดียว ช้างบนฝ้ายของนายรพินทร์จะเป็นยังไงมั้งก็ไม่รู้ หม่อมคริสกับนายทหารก็คงจะถูกฝังไปแล้ว ตอนนั้นสองคนคิดยั้งงั้น”

“อ้อ! ยังอุตส่าห์นึกถึงวิทยุ แล้วเรียกเหมือนกันหรือ?”

เชิดวุธถามปนหัวเราะ

“ทำไมจะไม่เรียก...จันก็ช่วยเรียกอีกคน เรียกตั้งร่วมครึ่งชั่วโมง”

“ที่ว่าเรียกวิทยุนะ เปิดสวิตช์ด้วยหรือเปล่า?”

คริสถามมาจากใบหน้าที่ยังซุกอยู่ในซอกแขน ขณะนั้นกอดเข้า เป็นเสียงพูดเฝ้าๆ จันเสียมากกว่าจะเจตนาสอบถามแท้จริง

“เปิดซิ หม่อม ก็เห็นไฟแดงมันยังสว่างเป็นจุดอยู่บนหัวของเครื่องนะ จะว่าพีค่าแกไม่เปิดสวิตช์ได้ยังไง”

จันว่า

“พวกเราทั้งสองฝ่าย ล้วนต่างใช้วิทยุ เรียกหากันทั้งนั้นแหละครับ ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายผมด้านบน ฝ่ายคุณกับคริส และฝ่ายของจันกับบุญคำ แต่ก็อย่างที่ว่าราบกันแล้ว วิทยุของเราทุกฝ่าย มันไร้สมรรถภาพลงชั่วขณะ ในบริเวณนี้ติดต่อกันไม่ได้เลย ทุกสิ่งทุกอย่างจึงดำมืดไปหมด สำหรับทางด้านผมนั้น ตอนนั้นก็ยังไม่รู้ว่า คุณและคริสแยกออกจากบุญคำและจันเพราะผิดจังหวะที่นัดกันไว้ก่อน เข้าใจว่าคงจะปลอดภัยเรียบร้อยดีตามช่องทางที่บุญคำกำหนดไว้ ส่วนเรื่องวิทยุที่เรียกแล้วไม่ได้ยิน

เสียงตอบรับเลย ก็ยังไม่รู้สึกสงสัยอะไรนัก เพราะรู้อยู่แล้วว่า อาจเป็นบริเวณอับคลื่นวิทยุ ผมมานึกอะใจภายหลังอีก 5-6 ชั่วโมงต่อมาเพราะไม่เห็นบุญคำ นำคุณสองคนไปยังจุดนัดพบ บนยอดดสักดำอย่างที่สัญญากันไว้”

รพินทร์เป็นฝ่ายบอก เพื่อให้ทั้งสองลำดับภาพเหตุการณ์ ได้ตามความจริงที่ได้เกิดขึ้น แล้วก็รับหน้าที่ต่อจากฉัน เล่าให้ ทั้งสองฟัง โดยมาเริ่มต้นอีกครั้ง ขณะที่ฝ่ายของตน อันติดตาม ด้วยหัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์ คีธ และอิสซาเบล ไต่หน้าผา ขึ้นไปยังตำแหน่งก้อนหินที่แลดูเป็นที่น่าสงสัยลักษณะประหลาด น่าเกรงอันตรายนั้น

ตลอดเวลา สองคนที่เพิ่งรอดตายออกมาได้ นั่งฟังตา เขม็ง...

เขาเล่าไปตามจริงทั้งหมดที่ตนเองเผชิญร่วมกับผู้ติดตาม ทั้งสาม เล่าถึงสาเหตุที่ทำให้ไมหินอันมีโคนคอดกึ่งก้อนนั้นจึงขาด ตกลงมา เป็นผลให้หินบนหน้าผาแถบนั้นทั้งหมดพลอยถล่มร่วง พูลงทั้งแถบซึ่งมันก็มาจากเจ้าช้างใหญ่ อันครั้งแรกเห็นเป็น เงามืดดำสนิทปานนิล คอยรอจังหวะจัดหินก้อนที่อยู่เหนือขึ้นไป ด้านบน ให้หล่นลงมากระทบตรงรอยกึ่งของหินก้อนสำคัญก้อน นั้นขาดหลุดลง

ขณะนั้น เขาไม่ได้หันมาสนใจพรรคพวกทางด้านล่าง ที่ กำลังเดินเป็นเป่าล้อเข้าไปในช่องทางซอกเขาแคบๆ ด้านล่าง เลย อันเนื่องจากได้ทำความเข้าใจตกลงที่หมายนัดแนะกันไว้ เรียบร้อยแล้ว

เมื่อหินก้อนใหญ่ ล้อมฤดูก่อนนั้นเริ่มหักหลุดจากที่เขาก็ก็นั่นตัวการ และยิ่งทันที มันหลุดคู่เข้าหน้าไกลสิ้นลงมาติดคาอยู่กับโขดหินที่ก้อนใหญ่หักลงไปแล้ว จากนั้นตนเองก็หลีกหลบเข้าหาที่ปลอดภัย เพราะพายุหินที่ร่วงไหลตามกันลงมานับไม่ถ้วน อันเกิดจากอำนาจสิ้นสะเทือน

เบล คีธ และสแตนลีย์ ซึ่งแยกกันอยู่คนละชะง่อน ก็อลเวงปั่นป่วนไปหมด บาดเจ็บไปตามๆ กัน สุดแต่ว่าใครมากน้อยแค่ไหน และคนที่ดูแล้วว่่าน่าวิตกที่สุด (ขณะนั้น) คือหัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์ ซึ่งสลับหมืด กว่าจะแก้ไขกันขึ้นมาได้นอกจากตัวเขาเองแล้ว เบลเจ็บน้อยที่สุด คีธถัดมา หนักสุดคือสแตนลีย์ แต่การที่ไม่มีใครกลิ้งหล่นลงไปแหลกเหลวพร้อมกับพายุหินที่พัดร่วงไปยังชอกทางเดินข้างล่างนั้นย่อมนับว่าโชคดีที่สุดแล้ว

ภายหลังเมื่อแก้ไขหัวหน้าคณะขึ้นมาได้สำเร็จ อันเป็นเวลาทีหินถล่มร่วงสุดสิ้นลงไปหมดแล้ว ตะวันโพล้เพล้เต็มทีมองลงไปเบื้องล่างชอกทางเดินนั้น เห็นหินปรักหักพังโถมไว้เต็มไปหมดเหมือนถนนสายใหม่ ทั้งหมดเริ่มเรียกวิทยุทันทีเหมือนกัน โดยเรียกทั้งเชิดวุธ คริส และบุญคำ ไม่ปรากฏเสียงตอบรับ

ความสงสัยคลางแคลงใจเริ่มเกิดขึ้น แต่ยังไม่มากนัก แล้วทั้งคณะก็ป็นขึ้นไปดูซากของ ‘ไอ้ดำดำ’ ที่รพินทร์ยิงคว่าอยู่กับที่

“คุณเชื่อไหมครับ คริส...เชิดวุธ...”

เขาพูดเสียงต่ำขริมลง ขณะแลตามบุคคลทั้งสองที่ตั้งอกตั้งใจฟังชนิดตาไม่กะพริบ

“ไอ้ช่างตัวที่เราทุกคนเห็นชัด ๆ ว่า งาสีดำสนิททำหน้าที่
จัดหินลงปะทะกับโชดหินก้อนนั้น แบบจุดชนวนระเบิด และ
ผมยังมั่นใจว่าไถลครูดลงมาตามไหล่เขา ติดค้างอยู่ตำแหน่งนั้น
ปรากฏว่า เมื่อเราขึ้นไปดูมันใกล้ ๆ อีกครั้ง งาที่เห็นดำสนิท
ของมันแต่แรก ๆ ค่อย ๆ กลายกลับมาเป็นสีเหลืองขาว เหมือน
งาช้างธรรมดา เป็นการค่อย ๆ เปลี่ยนสีกลับกลายกันซึ่ง ๆ หน้า
ดำตา ในระหว่างที่พวกเราขึ้นไปล้อมดูอยู่ที่เดียว”

คริสติน่า และเชิดวุธ อ้าปากค้าง

“คุณว่ายังไงนะ รพินทร์?”

อเมริกันผมทอง เงยหน้าพรวดขึ้น ร้องเสียงสูง เอียง
หน้าเหมือนจะไม่แน่ใจในหูของตนเอง

“ผมพูดว่า ช้างงาดำตัวนั้น เมื่อถูกยิงตายแล้วงากลับ
กลายมาเป็นสีเหลืองขาวตามธรรมชาติของงาช้างธรรมดา ผม
ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล เห็นกันหมดทุกคน และงงกัน
ไปหมด”

ทั้งสองผู้รับฟังเรื่องราวอยู่ อ้าปากค้าง แล้วหันดูหน้ากัน
เองไปมา

“ผมไม่เข้าใจครับ คุณรพินทร์ มันเป็นไปได้ยังไง และทำไมมันถึงเป็นเช่นนั้น?”

นายทหารหนุ่มเอ่ยขึ้นอย่างตื่นตระหนก

“ผมเอง ตอนนั้นก็ไม่ใช่ใจเหมือนกัน ก็เห็นอยู่ชัดๆ ว่า มันคือได้งาดำแน่ ตัวใหญ่มหึมาทีเดียว สีสันของงาซึ่งดำผิดธรรมชาติไปจากงาช้างทั่วไป ก็ประกาศชัดว่ามันจะเป็นตัวไหน

ไม่ได้ นอกจากจำโหลงของมัน อย่างที่พวกกะเหรี่ยงตะเคียน-ทองบอกเล่าให้เราฟังนั่นแหละ แต่พอถูกป็นคว่าอยู่กับที่ ทั้งซากไว้ งามกลับคืนมาเป็นสีขาว ผมหาคำตอบไม่ได้ ว่าทำไมมันถึงเป็นเช่นนั้น นอกจากใช้วิธีเดาหรือคาดคะเนเอา”

“คุณเดาหรือคาดคะเนยังไง?”

คริสกับเชิดวุธถามโดยเร็วเกือบจะพร้อมกัน

รพินทร์เอามือกุมท้ายทอยที่ประดับไปด้วยเส้นผมหยักเป็นคลื่นยาวของเขา

“ผมว่า ไม่มีช่างตัวไหนที่งาดำหอรอกครับ รูปการณ์ที่ปรากฏชัดเต็มตากันอย่างที่เราให้ฟังแล้ว ทำให้สันนิษฐานว่า ที่งาของมันดำสนิท จะต้องเกิดจากอำนาจลึกลับทางกฤตยาอาคมของเจ้ามันตรัยนั่นเอง คือถ้ามันส่งอำนาจเข้าควบคุมบงการช่างตัวไหน เจ้าช่างตัวนั้น จะเปลี่ยนสีไปเป็นสีดำทันที แต่พอถูกป็นดับชีพลง สีงาก็กลับมาเป็นสีเดิม เพราะฉะนั้นถึงแม้เมื่อเย็นวานนี้ ผมจะยิงไอ้งาดำอยู่หมดไปแล้ว ภายหลังจากมันถล่มภูเขาคินไล่เรา ต่อไปข้างหน้า เราก็อาจพบช่างที่มีงาสีดำอีกเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าหากว่าเรากำจัดไอ้ผีร้ายมันตรัยลงไม่ได้ เพราะถ้ามันใช้อาคมไสยเวทลงช่างตัวไหน เพื่อให้เป็นจำโหลงปฏิบัติตามคำสั่งของมัน ช่างตัวนั้นก็จะเปลี่ยนสีเป็นสีดำไปทันทีอีก ผมเข้าใจเช่นนั้น”

“ตายหะ!...”

เชิดวุธอุทาน

“เรื่องแปลกวิกลวิการที่เราไม่คาดคิดอีกเรื่องหนึ่งแล้ว ซึ่งเพิ่งจะมารู้จากคุณเตี้ยวันนี้เอง แล้วคุณได้บอกแนวความคิด

ของคุณชนิดนี้ให้พวกเรา ฉันหมายถึงเบล คีธ และอาจารย์
ทราบหรือเปล่า?”

คริสตามเบา ๆ

“ผมก็ได้บอกแนวความคิดความเข้าใจของผมชนิดนี้ให้
ทั้งสามคนทราบแล้วเหมือนกัน คือกใหญ่ระหว่างพวกเราทั้งหมด
กับไอ้ผีดิบมนตร์ย และโซลงข้างที่มันจะเรียกมาเป็นบริวารไม่
ได้สุดสิ้นลงเพียงแค่ว่าผมยิงไอ้เงาดำได้หรอก เพราะบอกแล้วว่า
ไอ้เงาดำคงไม่ได้มีอยู่ตัวเดียว มันจะทำให้ตัวไหนมึงเป็นสีดำ
เมื่อไหร่ยอมได้ทั้งสิ้น จนกว่าเราจะจัดการกับมนตร์ยได้สำเร็จ
ขณะที่ผมจ้องระวัง และยิงข้างตัวนั้นคว่ำลง มนตร์ยแวบหนี
หายไปได้ ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกันกับที่พวกเราทุกฝ่าย ชุลมุน
อยู่กับการหลบพายุหิน ขณะนั้น มันซ่อนตัวอยู่ คอยคุมและ
บงการให้ข้างอันเป็นบริวารของมัน งดก้อนหินเหมือนจุดชนวน
ระเบิดใส่เรา พอหินเริ่มถล่ม และเราจัดการข้างตัวนั้นได้สำเร็จ
มันก็แผ่นหนีไปได้ ทั้งเฉพาหลักฐานให้เราเห็นเพียงแค่ซากข้าง
ตัวนั้นเท่านั้น เหตุการณ์ตอนนี้ ฝ่ายคุณสี่คนที่ถูกกลบอยู่ด้วย
ก้อนที่ตกลงไปโถม ไม่ได้มารับรู้รับเห็นด้วยเพราะเราแยกหน้าที่
กันคนละส่วนอยู่แล้ว ด้านคุณก็เผชิญกันไปอย่างหนึ่ง ด้านผม
ก็อลหม่านกันไปอีกอย่างหนึ่ง พวกที่ปลอดภัยดีที่สุดในที่สุด ก็คือพวก
กะเหรี่ยงอพยพ ซึ่งเราต้อนให้ลงไปคอยอยู่ตีนเนินตำแหน่ง
ปลอดภัย ภายใต้การควบคุมของเกิดกับเสย”

ภายหลังจากช่วยกันซักถามเขา เกี่ยวกับเรื่องข้าง ‘ผีลึง’
อันมึงให้เห็นเป็นครั้งแรกว่าเป็นสีดำตัวนั้นอีกครู่ใหญ่และราย

ละเอียดย่างๆ เฉพาะตอนนั้นแล้ว ทั้งสองก็ขอให้เขาเล่าถึง เหตุการณ์ในลำดับต่อไป

จอมพราณเล่าให้ฟังตามจริงต่อไปว่าภายหลังจากทุกสิ่งทุกอย่างจบสิ้นสงบลงตรงภูผามรณะนั้น เขาก็สั่งให้ขบวนทั้งหมด พร้อมทั้งคาราวานอพยพของกะเหรี่ยงตะเคียนทอง เดินทางต่อไปยังยอดของสักดำ เพื่อหยุดพำนักรอคอยฝ่ายที่ (ขณะนั้น) เข้าใจกันว่าจะจะมุดใต้ถ้ำที่หลบกันเข้าไป เดินทางไปสมทบตามที่นัดแนะกันไว้

สแตนลีย์ คีธ และเบล แสดงความห่วงกังวลต่ออีกสี่คนข้างล่างที่ยังไม่รู้ข่าวแน่นอนเป็นอย่างมาก แต่เขาก็เป็นผู้ที่ให้คำมั่นสัญญาปลอบใจไว้ว่า จะอย่างไรเสีย ทั้งจันและบุญคำก็จะต้องนำทางรอดปลอดภัยออกมาได้แน่ๆ

ในแคมป์พักบนยอดสักดำ กาลเวลาของคืนที่ผ่านมานั้นล่วงเลยไปตามลำดับ ผู้ที่นอนไม่หลับและแสดงความวิตกเป็นอย่างมาก คือหมอเบล ส่วนคีธ และหัวหน้าคณะเข้านอนหลับไปก่อนด้วยความอ่อนเพลีย เขาต้องปลอบใจเบลอยู่อีกนาน แล้วหล่อนขอพราณพื้นเมืองของเขาคนหนึ่งคือเส่ย ให้เข้าไปนอนเป็นเพื่อนอยู่ในกระโจมพักด้วย

เมื่อยิ่งดึกเข้า ยังไม่มีวี่แววว่าคนทั้งสี่ อันหมายถึง บุญคำ จัน เชิดวุธ และคริส จะปรากฏตัวมาสมทบกับพรรคพวกตามที่ได้นัดกันไว้ ตัวเขาเองก็เริ่มสังหรณ์ กระสับกระส่ายหนักพยายามใช้วิทยุเรียกอยู่เป็นระยะๆ ในระหว่างที่สแตนลีย์ คีธ

และอิสซาเบลกลับไปแล้ว แต่ก็ยังคงไม่ได้รับสัญญาณตอบรับ
อย่างใดทั้งสิ้น

“ผมรู้สึกว่่า ทำที่มันไม่ค่อยดีเสียแล้ว เมื่อหลังเที่ยงคืน
ไป แต่พวกคุณยังไม่โผล่มาให้เห็น”

เขากล่าวแผ่วเบาเมื่อถึงตอนนั้น

**ปัญหาที่เกิดขึ้นในใจก็คือ ถ้ารอจนถึงเช้า ตะวันขึ้น
แล้วคณะของกลุ่มสี่คนยังมาไม่ถึง เขาจะอย่างไร**

ประมาณ 3 นาฬิกาเศษ บุญคำกับจัน ก็ลอบเข้ามาซุ่ม
อยู่ใกล้ที่พัก และพบกับเกิดก่อน ให้แอบเข้ามากระซิบเรียกเขา
โดยไม่ให้มีใครในแคมป์ทราบ โดยเฉพาะฝ่ายนายจ้างที่ยังนอน
หลับอยู่ เมื่อออกไปพบ เห็นสองคนสะบัดสะบอมและชมชาน
กันเต็มที่ โดยเล่าให้ฟังว่า หลงพลัดกับเชิดวุธและคริส ขณะ
ที่หนีถล่มลงมาใส่ โดยก็ไม่สามารถให้รายละเอียดแน่ชัดออกมา
ได้ว่า ทั้งสองคนหลบเข้าช่องผิวดทาง หรือว่าถูกหินหล่นทับฝัง
ทั้งเป็นไปแล้ว

ที่เสียเวลาชักช้าอยู่ ก็เนื่องจากทั้งสองภายหลังจากหลบ
รอดปลอดภัยเข้าไปในถ้ำได้ ก็พยายามสุดชีวิต ที่จะแสวงหาทาง
ต่อเชื่อมระหว่างถ้ำที่อยู่ไม่ห่างกันนัก เพื่อจะไปทะเลาะออกไปยัง
ถ้ำ ที่หวังไว้ว่าคริส และเชิดวุธอาจหลบเข้าไปติดขัดอยู่ แต่ก็ไม่
พบทางเลย เมื่อสิ้นหวังจึงตะเกียกตะกายกันมายังยอดสักด้า
อันเป็นที่พรรคพวกรอคอยอยู่แล้ว แล้วที่ยังไม่กล้าโผล่เข้าไปให้
ใครอื่นเห็นโดยเฉพาะกลุ่มนายจ้าง ก็เนื่องจากไม่กล้าเผชิญหน้า

และต้องการปรึกษาเล่าความจริงให้เขาผู้เป็นหัวหน้าโดยตรงได้
ทราบเสียก่อน

สำหรับเขาเองนั้น เมื่อเห็นทั้งบุญคำและจัน รอดมาได้
เพียงสองคน รวมทั้งเล่าความให้ฟัง ก็ใจหายหมด

“ผมคิดว่าคุณทั้งสอง เสียชีวิตแน่แล้ว!”

เขาบอกความรู้สึกจริงใจในขณะนั้น พร้อมกับเอื้อมมือ
ไปตบเข้า ทั้งคริส และเชิดวุธ

“แต่มันไม่ใช่ความผิดของคุณเลยนี่นะ ถ้าหากเราสอง
คนจะตายไปแล้วจริงๆ จากเหตุการณ์เมื่อเย็นวาน”

คริสพูดเสียงเย็นๆ

“ใช่! ไม่ใช่ความผิดของผม รวมทั้งไม่ใช่ความผิดของจัน
หรือบุญคำด้วย จากพฤติการณ์เท่าที่รับฟังเรื่องราวในขณะนั้น
แต่ถึงอย่างไร ผมก็พ้นความรับผิดชอบไม่ได้ในฐานะเป็นมัคคุเทศก์
นำทาง ที่จะต้องปกป้องคุ้มครองชีวิตของทุกคนภายในคณะ
ผมบอกไม่ถูกว่า ขณะนั้น จิตใจผมอยู่ในภาวะไหน ทุกข์ร้อน
กลัดกลุ้ม และตกใจ เหลือที่จะบรรยายถูกทีเดียว ถึงบุญคำกับ
จันเอง ก็ยืนยันกับผมว่าคุณสองคนตายแน่แล้ว ถ้าไม่ตายจาก
ถูกหินทับตอนแรก ก็จะต้องตายเพราะเข้าไปติดอยู่ในช่องโพรง
ตันไม่มีทางออก โดยจะไม่มีช่องทางใดเข้าไปช่วยเหลือได้เลย
ซึ่งก็ทำให้น่าจะเชื่อได้เช่นนั้น เพราะทั้งสองคนเคยสำรวจถ้าได้
ภูเขาลูกนี้มาก่อนผม รู้เส้นทางดีอยู่ก่อนแล้ว”

แล้วเขาก็จำต้องตัดสินใจเด็ดขาด จะเป็นตายร้ายดีอย่าง
ไร ก็จะต้องให้สมุนทั้งซ้ายขวาที่รอดตายออกมาได้ นำย่อน
กลับเข้าไปในโพรงถ้ำที่ลอดทะลุกันออกมา โดยมุ่งหวังไว้ว่า...

จะสำรวจใหม่อีกครั้งด้วยตนเอง เพื่อว่าอาจพบเส้นทางใดบ้าง
ที่จะนำไปเชื่อมถึง หนทางที่จันกับบุญคำเคยบอกไว้ว่าเป็นทาง
ตันนั้นให้ได้

“ขณะนั้น ผมตั้งความหวังอันริบหรี่ไว้เป็นสามประการ
ดังนี้ คือ หนึ่ง แสวงหาทางในถ้ำที่สองคนรอดออกมาได้ เพื่อ
นำไปสู่หนทางตันที่คุณทั้งสองอาจเข้าไปหลบพายุหिनอยู่ ซึ่งถ้า
พบว่าคุณเข้าไปหลบติดอยู่ในนั้นจริง ก็จะได้นำออกมา สอง ถ้า
แม้ว่าค้นพบหนทางนำเชื่อมต่อถึงโพรงถ้ำที่ว่าตันนั้นได้แล้ว ไม่
มีร่องรอยของการหลบเข้ามาของคุณทั้งสองเลย ก็จะได้รู้แน่ชัด
ออกไปว่า คุณทั้งสองถูกหिनทับอยู่บริเวณปากถ้ำตายไปแล้วไม่
ต้องสงสัยต่อไปอีก และสาม ถ้าเป็นไปได้ แม้ว่าพบศพ ก็
ต้องนำศพกลับออกมาให้พรรคพวกของคุณเองเห็นให้ได้ เพราะ
ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะนิ่งดูตาย โดยไม่ทำอะไรเลยสักอย่างได้
และต้องรีบลงมือทำก่อนสว่าง ก่อนที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ
หรือเบลจะตื่นขึ้นมาพบ”

เล่าต่อไปว่า เมื่อตัดสินใจดังนั้น เขาเรียกเกิดเข้ามาสั่ง
ความ ไม่ให้ปริปากกระโตกกระตากใดๆ ขึ้นเลยกลางดึกก่อน
ไปทางใกล้รุ่งนั้น ไม่ให้บอกใครด้วยว่า บุญคำกับจันชมซาน
กลับมาแล้ว โดยไม่มีเชิดวุธ และคริสกลับมาพร้อมกันด้วย รีบ
ออกเดินทางย้อนมายังปากทางเข้าถ้ำด้านฝั่งตรงข้ามอันเป็น
ทางออกของพรานทั้งสองทันที โดยเขียนโน้ตสั้นๆ ถึงบุคคล
ทั้งสาม บอกแต่เพียงว่าจะออกติดตามบุคคลที่หายสูญไปโดย
ไม่ได้ข่าว และถ้าฝ่ายนายจ้างทุกคนตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแล้ว ก็
ให้เคลื่อนย้ายเดินทางกันต่อไป โดยให้ไปรออยู่ที่หมู่บ้านห้วย-

เลื้อยร้อง เพื่อรับฟังข่าวอยู่ที่นั่น มอบหมายหน้าที่นำทางไว้ให้
 แก่เกิด และเสีย โดยสัญญาว่าจะตามพบ หรือไม่พบก็ตาม จะ
 รีบกลับไปส่งข่าว

รพินทร์แห่งนขัณมองดูตะวันเกือบเที่ยง กลางฟ้า
 เหนือยอดลักรั้งไป

“ป่านนี้ ผมเข้าใจว่า เกิดและเสีย คงนำพรรคพวกของ
 คุณและพวกกะเหรี่ยงอพยพทั้งหมด ไปถึงหมู่บ้านห้วยเลื้อยร้อง
 แล้ว ภายหลังจากตื่นขึ้นมาพบโน้ตสั่งความของผม”

รพินทร์กล่าวเรียบ ๆ

“แล้วคุณคิดว่าพวกนั้นจะมีความรู้ลึกอย่างไร ในเมื่อตื่น
 ขึ้นมาไม่พบคุณ นอกจากโน้ตที่บอกข้อความอย่างนั้น?”

เชิดวุธถาม จอมพรานยิ้มแค้น ๆ

“ก็คงคิดเหมือนผมเมื่อก่อนหน้าจะตามพบคุณทั้งสอง
 นั้นแหละ คือต้องเชื่อว่าคุณทั้งสอง รวมทั้งบุญคำและจันตายน
 ไปแล้ว เพราะในโน้ต ผมก็ไม่ได้บอกความจริงว่าแท้ที่จริงแล้ว
 ตอนตีสาม บุญคำกับจันได้หลุดรอดออกมาได้ และแอบมาหา
 ผมแล้วโดยเล่าความจริงให้ฟังทั้งหมด”

“ถ้างั้นก็แปลว่า ในบรรดาบุคคลเหล่านั้น มีรู้ความจริง
 อยู่สองคนเท่านั้นซิ คือลูกศิษย์รุ่นหนุ่มของคุณ เกิดกับเสีย?”

“สองคนนั้นจำเป็นจะต้องรู้ความจริงครับ ว่าตอนตีหก
 บุญคำและจันกลับมาได้เพียงสองคน อันเป็นเหตุให้ผมต้องให้
 ทั้งสองนำย่อนกลับมาค้นหาคุณกับคุณเชิดวุธอีกครั้ง ผมมีความ
 จำเป็นที่จะต้องปิดบังไว้ก่อนว่าบุญคำกับจันรอดกลับมาได้เพียง

สองคนเท่านั้น และแอบไปพบผมใกล้แคมป์ ซึ่งถ้าพรรคพวก
คุณ 3 คนในแคมป์รู้ความจริงข้อนี้ เขายิ่งกำลังใจเสีย และ
แน่ใจว่าคุณทั้งสองเสียชีวิตไปแล้วแน่นอน เอาไว้ให้ผมมาเห็น
เองกับตาเสียก่อนดีกว่า”

“คุณฉลาด และรอบคอบเหลือเกิน”

เชิดวุฒพิ่มพำออกมา

“แล้วคุณแน่ใจหรือว่า เมื่อพบโน้ตคุณ ที่สั่งให้เคลื่อนไป
รออยู่ที่ห้วยเสือร้อง อาจารย์ คีธ และเบล จะปฏิบัติตาม?”

คริสถามอย่างไม่แน่ใจ

“คุณเอง ควรจะต้องรู้อุปนิสัยใจคอ และหลักปฏิบัติงาน
ของพวกคุณด้วยกันเองดีอยู่แล้ว โดยเฉพาะด็อกเตอร์สแตนลีย์
ซึ่งนอกจากฉลาดแล้ว ยังเป็นคนเฉียบขาดมาก ผมรับรองได้ว่า
พวกคุณทั้ง 3 ไม่ว่าจะเป็นด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ หรือเบล ห่วง
กังวลถึงคุณมากที่สุด แต่ในภาวะที่ไม่อาจทำอะไรให้ได้ดีไปกว่า
นี้ เขาก็จะต้องทำให้เข้มแข็งมั่นคงที่สุดด้วย ถ้าเขาไม่ทำตาม
ที่ผมขอร้อง คือให้ไปรออยู่กันที่ห้วยเสือร้อง เขาก็จะเป็นคนโง่
และขาดสติ เพราะมันไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องรออยู่บนยอด
สักดាំเพื่อฟังข่าวจากผม ไปรอฟังข่าวที่ห้วยเสือร้องก็ได้ ระยะ
ทางมันก็ไม่ห่างไกลออกไปนัก ผมได้บอกแล้วในโน้ตสั่งความ
ว่าผมจะต้องไปที่นั่น ไม่ว่าตามพวกคุณพบหรือไม่”

แล้วก็เล่าสรุปในตอนท้ายว่า ได้ตามมาสำรวจถ้ำที่พราน
พื้นเมือง ลูกศิษย์กันกุฎีทั้งสองใช้เป็นเส้นทางโผล่กันออกมา
รวมทั้งเข้าไปตรวจสอบลู่วาง โดยเดินย้อนกลับเข้าไปจนถึงปาก
ทางฝั่งโน้น อันมีหินภูเขากล่อมลงมาปิดตันหมดแล้ว

เหตุการณ์ต่อจากนั้น มันก็มาประสานรอยกันได้อย่างสนิท กับเรื่องราวที่ต่างฝ่ายต่างรู้จักกันไว้ก่อนแล้วในการสอบซักถามกัน เมื่อพบกันครั้งแรก หมดสิ้นข้อกลางแคลงสงสัย ทุกเหตุการณ์ ทุกฉากทุกตอนกระจำงชัดออกไปหมด

“จันกับพีคำ เคยสำรวจถ้ำนี้มาหลายครั้งแล้ว...”

สมุนซ้ายขวาเขาเป็นคนบอกในตอนท้าย

“ก็ตรวจหากันแต่เฉพาะระดับพื้นราบของถ้ำเท่านั้น ไม่รู้ว่า บนหลืบเพดานสูงขึ้นไป มันจะมีทางเดินต่อเชื่อมถึงกันได้ พอนายเข้าไปสำรวจ นายก็ค้นพบ แต่กว่าจะพบได้ ก็แทบเลือดตากระเด็นเหมือนกัน พอพบเส้นทางด้านสูง ที่เดินติดต่อไปถึงโพรงถ้ำอื่นๆ ที่เคยนึกว่าค้นได้สำเร็จ พวกผมก็นึกรู้ทันทีว่า นายจะต้องค้นพบเหม่กับนายทหารได้ เพียงแต่ว่าพบยังหายใจ หรือพบศพเท่านั้น แต่พอมาเห็นรอยหุงหา กลับนอนกันตรงหินรูปคนหัวขาดนั้น ก็ดีใจจนบอกไม่ถูก เพราะรู้แน่ว่า นายเหม่กับนายทหารยังไม่ตาย”

ทั้งคริสติน่าและเชิดวุธ นั่งน้ำตาซึมไปอีกครั้งด้วยความตื่นตันใจในความพยายามจนสุดสามารถของพราณนำทาง ผู้ไม่ยอมทอดทิ้ง บุกบันค้นหาจนพบ ทั้งๆ ที่ดูจากเหตุการณ์สิ่งแวดล้อมแล้ว ความหวังมันไม่มีเหลืออยู่เลย

“คนอย่างนี้ ยังอุตสาหกรรมหลงเหลืออยู่ในโลกนี้อีกเหมือนกันนะคริส...”

ในที่สุด พ.ต.เชิดวุธ ก็เอื่อยขึ้นแผ่วเบา บ้วนปากไปทาง
พรานใหญ่ ผู้ซึ่งเขาก็เพิ่งสังเกตเห็นชัดเอาเดี๋ยวนี้เองว่าสะบัก-
สะบอม และชะมุกชะมอมไม่แพ้เข้ากับคริสเช่นกัน

“เขาน่าจะแทงบัญญัติจำหน่ายเราสองคนไปแล้ว แต่ก็ยัง
อุตส่าห์ตามมาจนได้ เหนื่อยหนักตอนขึ้นไปประจันหน้ากับ
ไอ้เงี้ยวคนนั้นเขายังไม่พอ ตกตึก ยังต้องมาเหนื่อยยากติดตาม
งมหาเราสองคนอีก เขาเป็น ‘มิตรแท้’ ที่หายากสำหรับเราทุก
คน และพูดกันเสียเดี๋ยวนี้อีกครั้งเลย ถ้างานเบื้องหน้าของพวกเขา
คุณสำเร็จ แล้วพวกคุณหักหลังเขา พวกคุณก็ไม่ใช่มนุษย์แล้ว
แต่ร้ายกาจชาติชั่วเสียยิ่งกว่าไอ้ผีดิบมันตรัยเสียอีก!”

แม่ภูเขาน้ำแข็งผู้ลึกลับ เมินหน้าไปทางอื่น แต่พูดเบาๆ
เรียบๆ ระบุว่า

“ก็ใครจะให้เขาตามมาล่ะ เราเองสองคนก็สามารถแสวงหา
ทางออกมาได้เองไม่ใช่รึ?”

รพินทร์หันเล่ห์เหลี่ยมถึงกันบึ้งของหัวใจแม่สาวผู้มีนาม
เดิมว่า ไหล่า อาร์มิเตจ มานานแล้ว เขาจึงเพียงแต่ยิ้มไม่
กล่าวเช่นไร แต่เชิดวุธยังอ่อนหัดนัก พอได้ยินถ้อยคำดังนั้นก็
จุกจิก คำรามอะไรออกมาคำหนึ่ง ง้างมือขึ้นกะจะตบให้คว่ำ
คามือ เพราะคาดไม่ถึงว่าหล่อนจะพูดใส่หน้ารพินทร์อย่างนี้

ก่อนฝ่ามือนั้นจะฟาดลงไป มันก็ถูกรวบจับไว้ด้วยอุ้งมือ
อันแข็งแรง เต็มไปด้วยพลัง

“อย่าครับ คุณวุธ คุณไม่มีสิทธิ์ที่จะมาทำร้ายอะไร ‘เพื่อน
ร่วมตาย’ ของคุณคนนี่”

“ก็ฟังพูดออกมาซิ...”

เชิดวุธเอ็ดตะโรลั่นขึ้นมา หน้าแดงก่ำ ตาวาว

“ผมชักเกลียดช้ำหน้าคุณขึ้นมาเสียแล้ว คริสติน่า!”

ประโยคหลังเขากระโชกใส่หล่อน พร้อมทั้งแยกเขี้ยว

“เป็นสิ่งที่ถูกต้อง และดีมากสำหรับคุณ ที่คิดได้เช่นนั้น”

หล่อนพูดเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น พร้อมทั้งลุกขึ้นยืน
ช้า ๆ กล่าวต่อมาว่า

“คุณคุยกับพรานนำทางของเราไปก่อนนะ จะสาปแช่ง
ด่าว่าฉันยังไงก็เชิญตามสบาย ฉันจะลงไปอาบน้ำ และเปลี่ยน
เสื้อผ้าที่ลำธารนั้นหน่อย พรานคุ้มกันประจำตัวของฉันก็อยู่ที่
ธารน้ำนั้นอยู่แล้ว ไม่ต้องมีใครมาเฝ้าฉันอีกหรอก”

กล่าวจบ คริสก็คว้าเอ็ม 16 เป้หลังประจำตัว ลุก
ขึ้นเดินจากที่นั่น ตรงไปยังธารน้ำที่มองเห็นไหลริน ๆ
อยู่ไม่ห่างนักทันที...

**เชิดวุธมองตามหลังแม่อเมริกันผมนทองใบ
ด้วยอาการหุดหิดไม่พอใจอย่างยิ่ง บ่น
อะไรพำอยู่ในลำคอ แต่รพินทร์ไม่มีปฏิกิริยา
ใด ๆ ทั้งสิ้น บอกกับมายทหารรุ่นน้องว่า**

**“คุณวุธไปอาบน้ำอาบกำเสียให้สดชื่นเถอะครับ ประเดี๋ยว
เราจะออกเดินทางจากที่นี่ไปห้วยเสือร้อง เพื่อสนทนากับพวก
นั้น พวกเราทุกคนที่รออยู่ที่นั่นคงจะดีใจจนบอกไม่ถูก ที่เห็น
คุณกับคริสมีชีวิตรอดมาได้”**

“ห่างสักเท่าไรครับ ที่นี่กับเป้าหมายห้วยเสือร้อง และ
ต้องเดินนานสักเท่าไร?”

“ระยะ ผมไม่ทราบแน่ เข้าใจว่าไม่ควรเกิน 20 ถึง 25
ไมล์ เดินเลียบไหล่เขาทางซีกนี้ ตัดดงอีกเล็กน้อยก็ถึง กะว่า

เดินกันตามสบายก็ไม่ควรเกิน 3 ชั่วโมง ไปซิคับ ไปอาบน้ำกับ คริส เดี่ยวผมกับจันก็จะอาบมั่งเหมือนกัน สะบักสะบอมมา ตั้งแต่เย็นวานนี้แล้ว”

นายทหารหนุ่มมองไปทางด้านที่คริสชอบสัมภาระลับ หมู่หินรินลำธารนั้นไปอย่างเขม่น ๆ

“คุณจะทำอะไรก็ไปอาบเสียก่อนเถอะ รพินทร์ ผมยังอารมณ์ ไม่ดีนัก หมั่นไส้แม่นั่นจังเลย หลุดรอดตายออกมาได้ ทำทาง ยโสพิลึก ที่เมื่อคืนนี้หล่อนแทบจะเรียกหาคุณตลอดทั้งคืน ราว กับเรียกหาพระเจ้า ผมไม่เข้าใจกิริยาวาจาของหล่อน ที่แสดง กับคุณเมื่อตะกี้นี้เลย”

พรานใหญ่หัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ตามปกติ ผู้หญิงเป็นเพศลึกลับที่ดูยากอยู่แล้วครับ คุณ วุธ ยิ่งคริสติน่าก็ยิ่งประหลาดเหนือกว่าผู้หญิงในรายเฉลี่ยทั่ว ๆ ไป อย่าถือสาอะไรเลย ผมเองก็ยังไม่ถือ อีกอย่างหนึ่ง หล่อนก็ ถือว่าอยู่ในฐานะนายจ้างของผม มีสิทธิ์จะพูดหรือแสดงอย่างไร กับผมก็ได้ และมันก็เป็นความจริง คือทั้งคุณและหล่อนสามารถ แสวงหาทางออกได้เอง ไม่จำเป็นจะต้องรอคอยการช่วยเหลือ จากผมอยู่ นั่นจัดว่าเป็นความสามารถที่ผมต้องยอมรับ...เป็น ยังไงบ้างละครับ ขณะที่ไปลงติดอยู่ในถ้ำใต้ภูเขาด้วยกัน?”

ประโยคหลังเขาถามเรียบ ๆ ไม่มีเลศนัยกินความหมาย ลึกอะไรมากกว่าข้อความเท่าที่พูด แต่เชิดวุธก็อดไม่ได้ที่จะต้อง เหลือบดูหน้าอย่างคนมีอะไรอยู่ในใจ แล้วรู้สึกปลดปล่อยขึ้น เมื่อ ค้นไม่พบแววใด ๆ จากดวงตาสีเหล็กกร้านเกรียมคู่นั้น

“หมายความว่ายังไง ผมยังไม่เข้าใจคำถามคุณนัก”

“ผมหมายถึงว่าคริสติน่าเป็นอย่างไรบ้าง เมื่ออยู่กับคุณตามลำพังในถ้ำที่ไม่คิดหวังว่าจะรอดออกมาได้อีกแล้ว”

“อ้อ ถ้าหมายถึงข้อนี้ละก็ ผมยอมรับนับถือว่าคริสมีจิตใจที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยวมาก เป็นนักผจญภัยใจถึง และกล้าหาญสุดยอดคนหนึ่ง ผมเสียอีก ยอมรับว่าปอดแหกเอาหลายๆ แต่ในฐานะที่อยู่กันสองคน และผมเป็นผู้ชาย ผมก็ต้องฝืนใจทำให้ดูเหมือนกับว่าไม่แคร์กับอะไรทั้งสิ้น แต่ความจริงแล้วผมกลัวจนบอกไม่ถูก...ไม่ใช่กลัวตายหรอก แต่สภาพที่ถูกฝังอยู่ใต้ภูเขานั้น คุณก็รู้แล้วว่า มันทรมาณความรู้สึกขนาดไหนบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผมไม่ได้เป็นนักบุกป่า บุกถ้ำอาชีพมาก่อน มันไม่ใช่มีดเฉพาจะบรรยากาศที่เผชิญอยู่เท่านั้น สมองความคิดของผมก็มีดไปหมด ภาวนาให้หลวงพ่ช่วยอยู่ตลอดเวลา ซึ่งก็เป็นเพราะบารมีหลวงพ่ทวดแท้ๆ ถึงได้รอดตายออกมาได้...”

แล้วเชิดวุธก็ยิ้มกร่อยๆ บอกเขาต่อมาตามตรงว่า

“ตอนเดินล่อเข้าไปในเส้นทางนั้น ผมมันคะนองเกินไป ลืมคำเตือนของคุณไปเสียชั่วขณะที่ทำให้คอยสวดมนต์ภาวนาไว้ตรงข้าม กลับเดินกระเซ้าเย้าหยอกคริสไปตลอดเส้นทางก่อนที่หินมันจะถล่มใส่หัวนะ ปากผมมันชั่วจริงๆ ดันเลือกร้องเพลงเนื้อร้องอุบาทว์หยาบโลนขึ้น แหย่คริสเล่น แม่นั่นโมโหจนตัวสั่น ถลันเข้ามาทุบตีดำโคตรผมอิงไปหมด ก็อีตอนนั้นเองแหละที่หินมันถล่มใส่กบาล แล้วหลบไม่ทัน แผนการต่างๆ ที่กำหนดกันไว้ก่อนแล้วจึงผิดไปหมด ผลก็คือเกือบถูกฝังเสียทั้งเป็น รายการนี้ยอมรับว่าเป็นความผิดของผมเองที่ทะเลิงโลนเกินไป ท่ามกลางมหาวิบัติภัยที่ครอบคลุมหัวอยู่ คราวหลังเช็ดแล้ว”

“เราทั้งหมดกำลังตกอยู่ภายใต้เงื้อมเงาภัยตลอดเวลา
 ครับ การประมาท หรือการไม่สำรวมให้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 การกระทำอะไรที่วิบัติการผิดกฎของป่า จะทำให้อันตรายนั้นมา
 ถึงตัวเราได้ง่ายขึ้นอีก...”

พรานใหญ่บอกน้ำเสียงเนิบๆ อย่างอบรมสั่งสอนชี้แนะ
 และไม่สอบถามอะไรอีก คว่าไรเฟิลลูกขึ้นยืนกล่าวต่อไปว่า
 “คุณจะนั่งคุยกับฉันก่อนก็ได้ ผมจะขอไปอาบน้ำมั่ง”
 ว่าแล้ว เขาก็เดินตรงเข้าไปที่หมู่หิน อันอุดมไปด้วยเฟิร์น
 และไม้ที่ชอบขึ้นอยู่ริมน้ำ

เสียงฝีเท้าของเขาที่ย่ำมาตามก้อนกรวดทำให้บุญคำ
 ซึ่งกำลังผลัดเสื้อผ้าอยู่ในบริเวณนั้นไพล่ออกมาจากเงาเหลี่ยม
 บังของก้อนหิน พอเห็นก็ร้องออกมาเบาๆ ว่า

“อ้อ! นายมาพอดี ดีแล้ว นายช่วยเป็นเพื่อนแหม่มคริส
 หน่อยเถอะ กำลังเตรียมลงน้ำอยู่หลังก้อนหินโน้น บุญคำจะ
 ขึ้นไปกินข้าวต่อ เมื่อกี้นี้ ไ้จันเอาเนือกระป๋องมาให้ ใส่ปาก
 สองคำหมด ยังไม่หายหิวเลย”

รพินทร์กำลังจะเปลี่ยนทิศทาง เพื่อหาชัยภูมิสำหรับ
 อาบน้ำของตนเองอยู่ พอเห็นตาคำไพล่ออกมาจากบริเวณนั้น
 และผลักรถให้เขาเสียเฉยๆ ก็จู้ปากเบาๆ ยังไม่ทันจะทักท้วง
 อะไร ตาพรานเฒ่าสมุนมือขวาของเขา ก็คว้าปืนกับผ้าขาวม้า
 ที่ยังเปียกน้ำชุ่มของแก โปะบนหัว จ้าอ้าวตรงไปที่โคนไม้ใหญ่

ซึ่งมีจันและเชิดวูธนั่งฝั่งลมคุยกันอยู่ทันทีเสียงน้ำในธารกระฉอก
พร้อมกัน เสียงต่ำ ๆ ของคริสก็ดังเรียกมาเบา ๆ ว่า

“บุญคำ บุญคำ!...”

“ตาคำไปแล้ว โยนหน้าที่คุ้มกันคุณมาให้ผมแทน ผม
ตั้งใจจะมาหาที่อาบน้ำเหมือนกัน แต่ไม่เป็นไร รอให้คุณเสร็จ
เสียก่อนก็ได้ ขณะนี้ ผมอยู่ตรงนี้นะคริส หลังก้อนหินนี้ คุณ
อยู่ในที่มืดซิดดีแล้วหรือยัง เพราะผมจะต้องปีนขึ้นไปนั่งเฝ้าคุณ
บนยอดของก้อนหินนี้”

เงยไปครู่ ไม่มีเสียงตอบ รพินทร์จุดบุหรี่แล้วเรียกเข้าไปอีก

“คริส!...”

“ถ้าคุณอยากอาบน้ำ ก็เชิญอาบได้ ไม่ต้องเสียเวลาคอย
เฝ้าฉันหรอก แถวนี่คงปลอดภัยดี ไม่มีอะไรน่าห่วง”

เสียงตอบมาเรียบ ๆ

“คุณรอดปลอดภัยออกมาจากใต้ถ้ำ...รอดจากเสือที่กำลัง
จะขย้ำศีรษะเมื่อตะกี้นี้มาได้แล้ว ก็อยากจะให้คุณรอดปลอดภัย
กลับไปเห็นหน้าพวกพ่อที่คอยอยู่ในขณะนี้ตลอดรอดฝั่ง ไม่
อยากจะให้คุณต้องมารับอันตรายจากงูหรือสัตว์เลื้อยคลานมีพิษ
ซึ่งแถวนี่ค่อนข้างซุ่ม ขอเตือนว่าคุณจะอาบน้ำอย่างไรก็ได้ แขน้ำ
ให้ชื่นฉ่ำสักขนาดไหนก็เชิญ แต่อย่าพยายามเข้าไปใกล้กอไม้รก ๆ
หรือซอกหินที่มีรูหรือโพรงเป็นอันขาด...เอาละผมจะปีนขึ้นไปบน
ยอดหิน จะได้มองเห็นทิศทางโดยรอบระหว่างที่คุณอาบน้ำ ตาม
หน้าที่ของลูกจ้างที่จะต้องคอยรับใช้ดูแลเจ้านาย และคุณก็ควร
จะอยู่ในมุมที่เป็นส่วนตัวหน่อย หวังว่าคงเข้าใจในสิ่งที่ผมพูด”

“และคุณก็คงจะเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูดเหมือนกัน คือฉันพอจะดูแลตัวเองได้”

จอมพราณไม่สนใจในคำของหล่อน กระโดดเหยียบก้อนหินที่เรียงรายกันอยู่เป็นชั้นเป็นชั้น จนขึ้นไปถึงยอดสูง เพื่อจะตรวจดูภูมิประเทศรอบด้านได้ถนัดตา

คริสนั่งแช่ปล่อยให้สายน้ำอันใสสะอาดไหลผ่านกาย มือทั้งสองลูบไล้ไปตามลำแขน และไหล่ของตนเอง โดยมีแท่นหินเตี้ยๆ แท่นหนึ่ง งอกอยู่กลางธารเป็นฉากบังอันล่อแหลม เอ็ม16 ของหล่อน วางอยู่ใกล้ๆ ตัวบนแท่นหินนั้น ผมเปียกน้ำโชก ระดับน้ำความจริงบริเวณนั้นลึกเหนือเข้าขึ้นมาเล็กน้อย แต่ในสภาพนั่งราบกับพื้นที่ราบเบื้องล่าง ทำให้หล่อนจมอยู่ในน้ำระดับคอ แรกที่รพินทร์โดดขึ้นไปถึงยอดหินบนฝั่ง หล่อนหันหน้ามาทางเขาพอดี เมื่อเห็นพราณใหญ่ปรากฏตัวอยู่บนนั้น หล่อนก็เบี่ยงตัวหันหลังให้ ผิวสีชมพูเกลี้ยงของส่วนหลัง สว่างอยู่กลางแสงตะวัน

ต่ำกว่าระดับหินที่เขาขึ้นมาอยู่นั้น ตรงพื้นกรวดก้อนใหญ่ๆ เครื่องทรงอันขาดกระรุ่งกระริงของคริส ถอดกองอยู่ตรงนั้น รวมทั้งเครื่องหลัง

เขาหย่อนกายลงนั่งชันเข่า วางไรเฟิลไว้ใกล้ๆ มือคืบบุรีตามองสำรวจไปยังฝั่งตรงข้าม อันเป็นพงตะไคร้น้ำและละเมาะไม้โปร่งๆ ในระดับตลิ่งที่สูงขึ้นไป

“ฉันไม่อยากจะทำตัวเองให้เป็นภาระของใครเกินไปนัก”

หล่อนพูดลอยๆ ใช้สบู่อ่อนเล็กๆ ฟอกตามผิว แม้จะมี
แท่นหินบั้งและนั่งแช่อยู่ในน้ำ แต่จากมุมที่สูงกว่าและความใส
ของน้ำ ทำให้มองเห็นผิวกายเกือบทุกส่วนสดด้านหลัง คริสติน่า
มีเรือนร่างเหมือนนางแบบที่สมบูรณ์แบบจริงๆ แต่นั่นไม่มีความ
หมายอะไร สำหรับคนชื้อรพินทร์ ไพรวลย์ และเขาก็ไม่สนใจ
ที่จะพิศโฉมอะไรหล่อน ตอบมาด้วยลุ่มเสียงปกติห้าวๆ ของ
เขาว่า

“นายจ้างผู้หญิงหลายคนมาแล้ว มักจะพูดกับผมแบบ
นี้เสมอ เพื่อแสดงถึงความเข้มแข็งและกล้าหาญ สามารถช่วย
ตัวเองได้เป็นคำพูดที่ราวกับจะนัดกันไว้หรือสูตรสำเร็จนั้นแหละ
ยามเมื่อผมมีความจำเป็นที่จะต้องเข้ามารับภาระ พังอยู่บ่อยๆ
มันก็น่ารำคาญเหมือนกัน ก็รู้หรือกว่าคุณนะแก่ง”

“ถ้างั้นก็ขอโทษ ที่ทำให้คุณรำคาญ หรือหมั่นไส้...วุธ
อยู่ไหน?”

“ใต้ต้นไม้ ที่เก่า คุยกับจัน”

“รู้สึกว่าเขาจะโกรธฉันนะ เมื่อตะกี้”

“เขา ‘หนุ่ม’ เกินไป สำหรับคุณ”

“หมายความว่ายังไง?”

หล่อนชะงักการฟอกสบู่ ถ้ามามาโดยไม่หันหน้า รพินทร์
อดควันลึกลับแล้วเป่าเป็นทางยาว มันถูกกระแสนลมพัดปลิวกระจาย
อย่างรวดเร็ว

“ความหมายมันมีอยู่ในตัวเด่นชัดแล้ว จึงไม่ต้องแปลซ้ำ
และขณะนี้ ผมก็กำลังพูดภาษาของคุณ ไม่ได้พูดไทย อันอาจ
ทำให้คุณสับสนได้”

คริสติน่า วิกน้ำขึ้นมาลูบหน้า

“เขาบออะไรกับคุณมั้ง หลังจากที่ฉันผลະมาแล้ว?”

“แล้วคุณคิดว่าเขาจะบออะไรละ นอกเหนือไปจากภัยอันตรายที่เกือบจะเอาชีวิตไม่รอดของเขาและคุณ ระหว่างที่แยกจากพวกพ้องออกไป”

“เขาบอหรือเปล่าว่า...”

หล่อนชะงักคำพูดไปแค่นั้น รพินทร์รอฟังคำต่อไป แต่เห็นนิ่งไปเสียเฉยๆ ก็ย้อนถามมา

“ว่าอะไร? คุณถามผมไม่จบประโยค ผมก็เลยตอบไม่ถูก”

คริสสะบัดน้ำเบื่องหน้ากระจายออกไป

“ช่างเถอะ ยกเลิกคำถามนี้ อยากถามแต่เพียงว่าเมื่อใกล้รุ่งของเมื่อคืน ระหว่างที่ฝ่ายคุณ และฝ่ายฉันงมกันอยู่ในถ้ำ แต่คนละซอกโพรง ทำไมคุณถึงตะโกนเรียกชื่อเดิมฉันว่าไลล่า?”

“ผมต้องการตะโกนให้ดังที่สุด เพื่อฟังเสียงสะท้อนของโพรงถ้ำด้านบน คำว่า ไลล่า มันจะตะโกนให้ดังได้มากกว่าคริสติน่า”

“ทำไมไม่ตะโกนเรียกนาม เชิดวุธ?”

“คำว่า เชิดวุธ มันจะแหกเสียงได้ดังไม่เท่าไลล่า ทั้งๆ ที่ผมก็เป็นห่วงคุณเชิดวุธ เท่าๆ กับคุณเหมือนกัน ไม่มีใครมากน้อยกว่ากันหรอก”

กล่าวจบ เขาก็ลุกขึ้นยืน ตามองจับไปยังละเมาะฝั่งตรงข้าม เอามือตบขาทางเก่งแรงๆ พร้อมทั้งตะโกนลั่นว่า ‘ไ้่ว่ว!’

เหมือนจะไล่อะไรสักอย่าง เสียงของเขาดังก้องไปทั่ว คริสสะดุ้ง
สุดตัว ส่วนเบื่องบนขึ้นไป บุญคำ จัน และเชิดวุธ ที่นั่งคุยกัน
อยู่ใต้เงาสักใหญ่ หันขวับมา

มีเสียงละเมาะไม้ฟ้งโน้นไหวลู่เป็นทางไป พร้อมเสียงผี-
เท้าหนัก ๆ เสียงหินพลิก

“อะไรนะ คุณรพินทร์?”

เชิดวุธตะโกนถามมา ระวังตัวเตรียมพร้อม จอมพราณ
ยืนมองไปยังฝั่งตรงข้ามอยู่อึดใจ ก็ร้องบอกขึ้นลอย ๆ ว่า

“เรียบร้อยครับ! ไม่มีอะไรมากนักหรอก หมีควายโทน
ตัวหนึ่ง กำลังจะลงมากินน้ำบริเวณธารนี้ บังเอิญพวกเราอยู่ได้
ลมมัน ผมไล่มันเปิดอ่าวไปแล้ว”

จบคำ เขาก็ทรุดตัวลงนั่งตามเดิม คริสนั่งนิ่งอึ้งแล้วก็
หมุนตัวในน้ำหันกลับมาเผชิญหน้าเขาอีกครั้ง **หล่อนไม่ยี่หระ**
ถึงการเปลือยท่อนบน ซึ่งอกทั้งสองเต้าเปรียบไม่ผิดอะไร
กับบัวสีชมพูที่จมปริ่ม ๆ อยู่ในน้ำ เพียงแต่กลางลำตัวเท่านั้น
ที่ยังบังแฉะหินอยู่ สงตาสีฟ้าจับนิ่งมายังเขาผู้ซึ่งก็มองด้วย
สายตาเฉยเมยลงมา

“ในป่าแล้ว ไม่ว่าอะไรต่ออะไร ดูเหมือนฉันจะต้องพึ่ง
พาเป็นหนี้บุญคุณคุณอยู่เสมอนะรพินทร์”

หล่อนพูดต่ำ เบาที่สุด พอขนาดที่เขาได้ยิน สุภาพบุรุษ
ไพร่สันศิระ

“ไม่เสมอไปนักหรอก เราต่างฝ่ายต่างต้องพึ่งพากันทั้ง
นั้น สุดแต่ใครจะถนัดอย่างไรน ผมเองก็เป็นหนี้บุญคุณคุณอยู่

หลายครั้ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ตอนเจ็บป่วยไม่สบาย ป่วยการที่จะมาพูดว่าใครเป็นหนี้ใคร”

“ฉันจะขึ้นละ!”

“ตกลง ผมจะได้ขออาบมั่ง”

พร้อมพูด รพินทร์นั่งหันหลังให้ กล่าวราบเรียบต่อมาว่า

“แต่งตัวเสร็จ บอกผมด้วย”

เสียงเดินลุยน้ำเข้ามายังฝั่งที่เขานั่งอยู่บนยอดหิน เสียงเหยียบกรวด คริส...คงจะตรงมายังเบ้หลังประจำตัวของหล่อน เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ อึดใจใหญ่ ก็ได้ยินเสียงบอกมาใกล้ๆ ว่า

“โอเค เรียบร้อย”

เมื่อหันกลับมา เขาเห็นหล่อนกำลังรูดชิปกางเกงเดินป่าตัวใหม่ สายเข็มขัดยังห้อยอยู่ ใช้เสื้อตัวเก่า ที่ขาดวินเซ็ดผม จึงกระโดดลงมายืนข้างๆ

“ขึ้นไปพักผ่อนให้สบาย บุญคำจะนั่งเป็นเพื่อนคุณบนนั้น แล้วบอกคุณวู้ดกับจันให้ลงมาอาบน้ำด้วยเสร็จแล้วจะมารับออกเดินทางเสียที ป่านนี้พรรคพวกกระสับกระส่ายคอยฟังข่าวแน่แล้ว”

เขาบอกลงนั่งกับโซดหินเบื้องหน้าของหล่อนถอดรองเท้าออก คริสยังยืนเซ็ดผมอยู่เช่นนั้น หลังพังก่อนหิน ที่เขาเพิ่งจะกระโดดลงมา

“สบู่อันยังวางอยู่บนแท่นหินกลางธารนั้น ถ้าคุณไม่รังเกียจ คุณจะใช้มันก็ได้”

“เธอ? ขอขอบคุณมาก ผมไม่ได้เจอสบู่มาหลายวันแล้ว วันนี้จะได้ขัดสีจนวีรกรรมเสียให้สบายใจ...”

รพินทร์บอกอย่างร่าเริงแจ่มใส ถอดเสื้อออกโดยเร็ว เห็นร่างกายท่อนบนที่ค่อนข้างจะผอมเกร็ง แต่แข็งแกร่ง เป็นมันระยับไปด้วยเหงื่อ ราวกับร่างที่หล่อด้วยสัมฤทธิ์ และเคลือบน้ำมันไว้ คริสหมุนตัวกลับ ขยับจะเดินผละขึ้นไป แต่แล้วก็ชะงักเมื่อเขาเรียกเบาๆ ว่า

“เดี๋ยว คริส”

หล่อนปรายหางตาข้ามไหล่ตัวเอง

“ทำไม มีอะไรหรือ?”

จอมพราณลุกขึ้น เดินเข้ามาใกล้ น้ำเสียงของเขาแผ่วเบา แต่จริงจัง

“อยากจะขอร้องคุณนิด เกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนนั้น ผมหมายถึงเชิดวุธ โปรดเห็นใจและเอ็นดูเขาจากใจจริงของคุณด้วย เขาเป็นเด็กดี และรักคุณจริง!”

คริสติน่า กรูบิล จ้องหน้าเขาเขม็ง ด้วยตาที่มีประกายวาวโรจน์ขึ้น ยกมือทั้งสองเท้าเอว

“เอ๊ะ! ฉันไม่เข้าใจเลย นี่คุณเจตนาจะพูดกับฉันเรื่องอะไรกันนี้ พูดมาให้ชัดๆ หน่อยซิ”

“ผมพูดว่า เชิดวุธไม่เพียงแค่ว่ารักเท่านั้น แต่หลงคุณที่เดียว ถ้าคุณพลิกกลับกับเขาเมื่อไหร่ หรือทำอะไรให้เป็นการทำลายน้ำใจของเขาในกาลต่อไปข้างหน้า เขาอาจทำได้ทุกอย่างฆ่าตัวเอง หรือฆ่าคุณ! เขาไม่ได้บอกผมหรอก อย่าเข้าใจผิด แต่ผมอ่านใจเขาถูก เข้าใจเขาได้ดีพอ”

“เอาละ ให้ฉันถามคุณบ้าง ที่คุณมาพูดกับฉันอย่างนี้นะ คุณเข้าใจอย่างไร ฉันรักเขาหรือ ฉันไปให้สัญญาอะไรไว้กับเขา ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

รพินทร์ถอนใจยาว

“คุณอาจไม่ได้รักเขา คุณอาจไม่ได้สัญญาอะไรไว้กับเขาเลย แต่คุณก็ให้อะไรบางอย่างบางอย่างแก่เขาไปแล้ว หรือคุณจะปฏิเสธ?”

“เขาบอกคุณ?”

“สุภาพบุรุษจะไม่บอกเรื่องเช่นนี้กับใคร โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงคนที่รักปักใจ”

“แล้วคุณจะมาลงความเห็นรวบรัดเอาเช่นนั้นได้ยังไง คุณคิดหรือว่า การที่เราไปติดอยู่ใต้ถ้ำด้วยกันเพียงคืนเดียวเมื่อคืนนี้...”

“ถ้างั้นผมก็ขอโทษ ที่อาจเข้าใจผิด...”

จอมพรานบอกขริ้ม ๆ ก้มลงไปที่ซากางเกงเดินป่าของเขาต่ำกว่าระดับที่เขววมืดโบว์ไว้ เป็นกระเป๋าลึก ๆ สำหรับใส่ของกระจุกกระจิก ดึงเอาอะไรชนิดหนึ่งออกมาช้า ๆ แล้วคืบด้วยนิ้วส่งไปให้หล่อนช้า ๆ

“เอ้า! เอาของคุณคืนไป ผมเห็นว่ามันยังใหม่และสวยมาก ไม่อยากจะให้คุณลืมทิ้งไว้ในถ้ำตรงที่นอนนั้นเลยเก็บมาให้ ชักเสียน้อยเท่านั้น คุณก็จะใช้ประโยชน์จากมันไปได้อีกนาน รับรองว่าขณะที่ผมพบและรีบเก็บไว้นั้น จันหรือบุญคำไม่ทันเห็นหรอก เพราะมัวแต่ไปดูกระป๋องเร่ซันกับร่องรอยอื่นๆอยู่”

คริสติน่า กรูบิล หรือ ไลล่า อาร์มิเตจ จ้องสิ่งนั้นด้วย
อาการตะลึง ครั้งแรก หล่อนหน้าซัด แล้วกลับแดงก่ำเป็นตำลึง
สุก ยืนนิ่ง

แพนดิส หรือกางเกงในแบบเบาบางลักษณะบิกินี
สามเหลี่ยมกระจุยหลิวสีดำสนิท คือสิ่งที่รพินทร์ ไพรวลัย
ยื่นส่งคืนให้หล่อนขณะนี้ เนื้อผ้าชั้นดีราคาแพงของมันมี
รอยคราบของสิ่งเหลวข้น ซึ่งบัดนี้แห้งกรังจับเต็มไปหมด!

หล่อนใช้มันเป็นเครื่องขับความเหนอะหนะเมื่อคืนที่
ผ่านมา...

หล่อนลืมหึงไว้ ขณะที่ตื่นขึ้นมาอย่างพรวดพรวด เมื่อ
แว่วเสียงเรียกนาม 'ไลล่า' ก้องมาอย่างลึกลับ แล้วรีบสวมเสื้อ
ผ้าชนิดฉุกฉะหุกรีบด่วนจนลืมหึงชั้นในหลักฐานสำคัญชิ้นนี้ไว้...ฝน
ตกในถ้ำเมื่อคืนนี้หนักมาก มันถะถั่งพรั่งพรูเสียจนล้นเอ่อเปือก
โชกไปหมดทั้งแนวเนินโชดโคล

ตาต่อตา...สบกันนิ่ง ริมฝีปากของหล่อนสั่นริก आयจัด
หรือโกรธจัดก็ยากที่จะอ่านออก ลมหายใจสะท้อนอกกระเพื่อม
เป็นระลอก

แล้วผู้หึง ก็คือผู้หึง...

พริบตานั่นเอง หล่อนสะบัดหลังมือ ตบหน้าเขาเต็มแรง

รพินทร์ก็คือรพินทร์ เพราะอ่านทันใจอยู่ตลอดเวลาแล้ว
เพียงแค่ก้มหัวลงนิดเดียวเท่านั้น หลังมือของแม่ผมทองที่เหวี่ยง
มาก็วิดพื้นศีรษะเขา เมื่อตบผิพหล่อนก็หมุนเสียหลัก เขาล็อก
ตัวไว้ทางด้านหลัง โดยรวบแขนทั้งสองไว้ป้องกันไม่ให้แผลงฤทธิ์

อย่างไรต่อไปได้ ขย่มแพนทีส์ตัวนั้น สอดใส่เข้าไปในอกเสื้อของ
หล่อน แล้วกระชิบที่ริมหูว่า

“อีชีย์! คริส...อย่าทำอะไรให้มันเอิกเกริกไป ผมไม่ได้มี
เจตนาที่จะมาประจานอะไรคุณ และผมยังปรารถนาดีต่อคุณอยู่
เสมอ”

“ปล่อย อย่ามาแตะต้องตัวฉัน...บอกว่าให้ปล่อย!”

หล่อนร้องเบาๆ พยายามสะบัด แต่รพินทร์คงรัดแน่น
อยู่เช่นนั้น ช้อนอยู่เบื้องหลัง

“ผมจะยังไม่ปล่อยคุณ คริส จนกว่าคุณจะสงบสติอารมณ์
ให้เป็นปกติเสียก่อน และต้องเข้าใจผมด้วย”

หล่อนสะบัดอีกครั้ง

แม้ขนาดรูปร่างของคริส จะเพรียวระหง และหล่อนก็
แข็งแรงมาก แต่กำลังของผู้หญิงกับผู้ชายย่อมผิดกันอยู่แล้ว
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่จำเป็นจะต้องใช้กำลังเป็นประจำเช่น
รพินทร์

อาการลือกมัดตัวไว้จากเบื้องหลังมีการเคลื่อนไหวเซ
บ้างเล็กน้อย แต่แล้วก็สงบนิ่งลงตามเดิม ในหลักวิชาศิลปะ
ต่อสู้มือเปล่า หรือแฮนด์ ทุ แฮนด์ คอมแบ๊ท คริสย่อมตระหนัก
ดีว่า หล่อนสะบัดจากเขาไปไม่พ้นแน่ โดยหลักการจับที่ถูกต้อง
ขึ้นต้นแรงเท่าไร เส้นเอ็นหรือกระดูกก็อาจเป็นอันตรายเท่านั้น

“บอกว่าให้ปล่อย”

หล่อนกระซกเสียงออกมาอีก หายใจหอบ ๆ

“ก็บอกแล้วไงว่า ให้สงบสติอารมณ์ให้ราบคาบเสียก่อน”

“นี่คุณ ‘กอด’ ฉันทะ!”

“ไม่ใช่ ผมเพียงแค่จับยึดตัวคุณไว้เท่านั้น”

“แล้วมาจับฉันทไว้ทำไม?”

“ก็คุณเจตนาจะทำร้ายผมนะ”

คริสสะบัดหน้า กัดริมฝีปาก อึดใจต่อมา ก็ข่มทุกสิ่งทุกอย่างลง บอกเรียบ ๆ ว่า

“เอาละ ฉันทเป็นปกติเรียบร้อยแล้ว ปล่อย !”

“เท่านั้นยังไม่พอ ผมต้องการให้คุณ ‘เข้าใจ’ ผมด้วย”

“เข้าใจ...ฮิ! จะให้เข้าใจยังไง นี่นะหรือสุภาพบุรุษ อุต-
สำหรับเก็บเอาพยานหลักฐานมาชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงทำนองว่า ฉันทรู้
พฤติกรรมของหล่อนแล้ว อย่างนี้นะรี?”

“คริส!...”

เขาลากเสียงแหล่ซ่า อ่อนโยนลง ค่อย ๆ คลายวงรัดราว
ปลอกเหล็กออก แต่ก็ยังโอบแขนรอบกายหล่อนอยู่เช่นนั้น เป็น
สัมผัสแห่งความการุณย์ ปราณี่ ผิดไปจากการรวบรัดมัดตัวอย่าง
เมื่อครู่นี้

“ผมบอกแล้วว่า ผมไม่ได้มีเจตนาจะประจาน หรือมา
คาดคั้นอะไรเอาจับคุณ ไม่ได้มาเยาะหยัน หรือว่าแสดงตัวเข้าไป
เลือกสอดรู้เรื่องส่วนตัวของคุณ ผมรู้แต่เพียงว่าคุณร้อน
จนลืมหั้งไว้ และมันก็ยังเป็นสิ่งจำเป็นใช้ประโยชน์ได้ของคุณ
อีกอย่างหนึ่ง ตามธรรมเนียมของพรานอย่างผมนั่น ถือหลักว่า
จะไม่ทิ้งเครื่องมือเครื่องใช้ ที่ยังอยู่ในภาวะใช้การได้ดีให้หลง
เหลืออยู่ในถ้ำในป่า ถึงได้เก็บติดตัวมาให้คุณด้วย และก็มีมอบ

ส่งให้แก่คุณสองต่อสองตามลำพัง ไม่ได้ให้สายตาอื่นรู้เห็น ผม
ต้องการให้คุณเข้าใจในข้อนี้ต่างหาก คุณต้องไม่โกรธผม เราจะ
ไม่พูดกันถึงเรื่องนี้อีกเลย”

“ตกลง ฉันจะเข้าใจ อย่างที่คุณต้องการให้เข้าใจ”

รพินทร์ปล่อยตัวหล่อนให้เป็นอิสระจากปลอกแขน
แม่นักเคมีพิสิกส์สาวโฉมบาดใจ หันกลับมาเผชิญหน้าเขาอีกครั้ง
เชิดล่ำคอขึ้น ประสานตากับเขาอย่างอาจหาญ

“ใช่! เขาเข้าไปอยู่ในตัวฉัน เต็มเหยียด จมสนิทเลย ด้วยความยินยอมพร้อมใจของฉันด้วย เมื่อคุณคิดว่า คุณรู้แล้ว ก็ควรรู้เสียให้ตลอด ฉันเป็นฝ่ายขอร้องเขาเองแหละ...!”

ริมฝีปากบางงามนั้นยิ้มหยันๆ

“ซีเมนของเขามากมายเหลือเกิน ช่างในของฉันท่วมล้น
ช่างนอกก็เปียกชุ่มไปหมดราวกับถูกสาดน้ำครึ่งตัว เขาแข็งแรง
ราวกับม้าหนุ่ม แต่เป็นม้าประเภทฝีตีนตันเท่านั้น!”

ด้วยสีหน้าสงบ จอมพรานถามว่า

“แล้วคุณมาบอกผมเพื่ออะไรไม่ทราบ”

“ก็คุณคงอยากรู้ไม่ใช่หรือ?”

เขาสันศิระ

“เปล่า...ผมไม่อยากสอดรู้ธุรกิจส่วนตัวของใครหรอก”

“แต่ฉันอยากจะให้คุณรู้ อยากจะให้คุณเห็นในเหตุการณ์
ตอนนั้นด้วย!”

รพินทร์เข้าใจอารมณ์ และน้ำเสียงอันสื่อถึงแววประชด

ประชันนั้นได้อย่างดีที่สุด ไซ้! หิมะที่ปกคลุมภูเขาไฟเริ่มละลายแล้ว และกำลังจะพ่นเถ้าลาวาออกมาให้เห็นชัด

จอมพรวนไม่กล่าวอะไรอีก หมุนตัวกลับ เดินผละจากหล่นมาดื้อ ๆ ตั้งใจจะผลัดผ้าขาวม้าลงอาบน้ำ แต่เขาเดินมาได้เพียงไม่เกิน 4-5 ก้าวเท่านั้นก็ต้องหยุดชะงัก ตัวแข็ง สะกดกลิ่นลมหายใจ

เสียงกระสุน 5.56 มม. จากเอ็ม 16 ระเบิด แหลมเปรี้ยงสนั่นหวั่นไหว และลมร้อนวูบหนึ่ง โอบผ่านใบหูซ้ายเขาไปเพียงแค่นิ้วเดียว!

จากสภาพของร่างกายที่ชาตึกไปหมดนั้น เขาเดาไม่ถูกว่ากระสุนมันจะลั่นมาอีกหรือไม่ กังวานเสียงของมันดังซ่าไปไกลจากนั้น ความเงียบก็เข้ามาปกคลุม พวกที่นั่นอยู่บนฝั่งตลิ่งสูงขึ้นไป ก็คงจะตกตะลึงเช่นกัน รวมทั้งนั่นไปชั่วเสี้ยววินาทีต่อจากนั้นก็มียิงตะโกนโหวกเหวก บ้างก็เรียกชื่อเขา บ้างก็เรียกชื่อคริส

และบ้างก็ร้องถามว่า “เกิดอะไรขึ้น!”

รพินทร์นับ หนึ่ง-สอง-สาม ในใจซ้ำ ๆ แล้วค่อย ๆ หันกลับมา ห่างไม่เกิน 7-8 เมตร คริสติน่ายืนประทับ เอ็ม 16 แบบคอมมานโด อันเป็นอาวุธประจำมือของหล่อน จ้องปากกระบอกปืนหนึ่งมาที่เขา ควันจาง ๆ ส่วนน้อย ยังกรุ่นอยู่ตรงปากกระบอก และรังเพลิง

“หัวใจของผมอยู่ตรงนี้ คริส...”

เขาชี้ไปที่อกเบื้องซ้ายของตนเอง เอ๋ยต่ำๆ ได้ยินตาม
ลำพังสองต่อสอง

“เอาเลย ระเบิดมันให้แหลกไปเสียรู้แล้วรู้รอด ผมเบื่อก
จะเป็นนายรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้มีหัวใจรักทั้งหมดมอบให้แก่ผู้
หญิงคนหนึ่งอย่างสุดที่จะถอนได้ แต่ดันเลือกมาใช้อีกหัวใจหนึ่ง
กังวลถึงผู้หญิงอีกคนโดยไม่รู้สีกตัว แม้จะน้อยนิดก็ตาม รวมทั้ง
เบื่อในวาสนาชะตาชีวิตที่ลุ่มๆ ดอนๆ ของตัวเองเต็มที่แล้ว”

คริสริมฝีปากสั้น โยนปิ่นทิ้ง ปิดหน้า ไหล่เขย่าด้วย
อาการสะอื้น

เชิดวุธ บุญคำ และจัน ห่อแน่นบลงมาถึงพร้อมกับ
ไรเฟิลประจำมืออย่างตกใจ พร้อมกันเสียงที่ตะโกนแซ่ซ่าฟังไม่
ได้ศัพท์ เมื่อพ้นเนินหินลงมา ทุกคนเห็นคริสแต่งกายเรียบร้อย
แล้ว ยืนอยู่ในตำแหน่งที่สูง กำลังปิดหน้า ปืนตกอยู่ข้างๆ ตัว
ส่วนรพินทร์ยืนห่าง ต่ำลงไป ถอดเสื้อมีแต่กางเกง ลักษณะ
เตรียมจะอาบน้ำ

บุญคำกับจัน โจนลงไปที่เจ้านาย ส่วนเชิดวุธรวบเอา
คริสเข้าไปกอดไว้ ละล่ำละลักถาม

“อะไรกันนี่คริส ยิงอะไร?”

ส่วนสมุนซ้ายขวาของรพินทร์ ก็ร้องถามเจ้านายสั้นไป
หมด ความหมายคงจะเหมือนๆ กัน

จอมพรานกระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ สีหน้าตายด้าน
อยู่ตามเดิม บอกขึ้นลอยๆ กับทุกคนว่า

“คริสทำปิ่นลั่นครับ กระสุนเฉียดผมไปนิดเดียว”

“ปิ่นลั่นหรือ คริส...อ้าว! แล้วทำไมร้องให้?”

เชิดวุธกอดไว้แน่นมือหนึ่ง อีกมือหนึ่งพยายามแกะฝ่ามือที่ปิดหน้าออก

“คงจะตกใจกระมังครับ คุณวุธช่วยพาขึ้นไปพักข้างบนก่อนเถอะ แล้วคุณเองก็ลงไปอาบน้ำเสียที”

เขาบอกมาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย

คริสหมุนตัวออกจากวงแขนเชิดวุธ ทั้งปิ่นที่หล่นโยนไว้อย่างไม่แยแส ก้มหน้าเดินขึ้นไปโดยเร็ว นายทหารหนุ่มก้มลงเก็บปิ่นขึ้นมา แล้ววิ่งตามขึ้นไปติดๆ

บุญคำกับจันจ้องหน้าเขา กะพริบตาอยู่ปริบๆ พรานใหญ่เอาผ้าขาวม้ามานุ่ง แล้วถอดกางเกงออก สมนุ้ยชายขวาของเขาเคลื่อนเข้ามาชิด เหมือนจะค้นหาความจริงอะไรบางอย่างตามประกาศนฉลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตาเต๋าบุญคำ

“แหม่มจะฆ่านายหรือ?”

แกกระชิบเบาที่สุด

“บ้า! เขาจะฆ่าฉันเรื่องอะไร?”

“ก็เขาจะเอานาย นายไม่เอาเขาละซี แม่เลยบ้าดีเดือดขึ้นมา”

รพินทร์ผลักหน้าบุญคำออกไป

“ไปให้พ้นๆ เสียทีไป บุญคำ อย่าพูดอะไรเหลวไหลไม่เป็นเรื่อง...ขึ้นไปนั่งเป็นเพื่อนแหม่มบนนั้นดีกว่า แล้วให้นายทหารลงมารีบๆ อาบน้ำเสีย ถ้าเขาคิดจะอาบ”

บุญคำเกาหัวยิก ๆ หันไปทางลูกน้อง ที่ยืนอึ้งอยู่

“ให้ตายโหงตายท่า กูตายไม่ผิดหรอกวะ ไอ้จัน รีมึงว่า
ไง?”

“เฉยๆ เอะะ พี่คำ ท่าทางนายอารมณ์ไม่ดีนัก เตี้ยวถูก
ถีบเปล่าๆ พี่คำขึ้นไปเป็นเพื่อนแหม่มดีกว่า คอยดูให้ดีด้วย
ประเดี๋ยวเกิดบ้ายิงเอานายทหารเข้าอีกคน ผู้หญิงซ่อนความรู้สึก
หึงๆ แบบนี้ บทแม่จะระเบิดออกมาละก็ ฟาดล้มโลกทลาย
ทีเดียวนะ แหม่มคริสไม่เหมือนแหม่มเบลอรอก รายนั้นเปิดอ้าซ่า
มีทางออกได้ แต่รายนี้มัวแต่ปิดอยู่ ทางออกมันไม่มีก็เลยแตก
โพละ”

“เฮ้ย! ไอ้เวรจัน กูว่าแตกโพละไปตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้ว
กะนายทหารนะ”

“อ้าว! ก็ไม่ได้แตกกะนายรพินทร์นี่หว่า แล้วนายก็คง
ไม่ยอมให้แตกด้วย แม่เลยเอาลูกปืนแตกตูมขึ้นมาแทน โชคดี
เหลือเกิน นายไม่เป็นไร นึกว่าหัวขมอมกระจายไปแล้ว...ใจหาย
โหม้ด ผะผ่า!”

จอมพรานไม่สนใจอะไรกับลูกน้องของเขา ที่ไปยืนซุบซิบ
อะไรอยู่ พอผลัดผ้าขาวม้าเสร็จ ก็ลงไปอาบน้ำอยู่ตรงตำแหน่ง
ที่คริสอาบน้ำเมื่อครู่ บุญคำกับจันจึงมั่งอะไรกันอีกครู่ ตาเผ่าก็
เดินผละขึ้นไปข้างบนพร้อมกับสั่นหัวตึกๆ ส่วนจันลงอาบน้ำใน
ธารกับเขา

พักใหญ่ เชิดวุธจึงเดินลงมา ลอกคราบออก แก้วผ้า
โหงๆ เข้ามานั่งอาบน้ำอยู่ข้างๆ เขา สีนํ้ามืดกึ่งวณิดๆ

“เมื่อก็คริสทำป็นล้นจริง ๆ หรือครับ?”

บุตรชายท่านนายพลถามเขา รพินทร์ยิ้มให้

“แล้วเขาบอกคุณว่ายังไงล่ะ?”

“เขาก็บอกว่าป็นล้น...”

“ก็ป็นล้นนะซิครับ”

เชิดวุธยกไหล่ วกน้ำขึ้นลูบหน้า ถอนใจเอือก

“แต่ทำไมถึงต้องตัดจิริร่องให้กระซิกๆ ด้วยก็ 모르 ทำ
ทำเป็นคนขวัญอ่อนไม่เข้าเรื่อง”

“ผมกำลังจะผลิตผ้าอาบน้ำ คริสยืนอยู่ข้างบนเตรียมจะ
ขึ้นไปสมทบกับพวกคุณ อยู่ไม่อยู่ป็นมันก็ล้นเปรี้ยงขึ้นมา เข้า
ใจว่าตัวเองคงจะเพลอ ไม่ได้เข้าห้ามโกไว้ หรือมิฉะนั้นก็มีอะไร
มาปลกคั่นห้ามโก ไปอยู่ในจังหวะยิงแบบเซมิ แล้วอาจวางป็น
พังก่อนหินไว้ แต่ป็นมันล้น ปากกระบอกหันมาทางด้านที่ผม
ยืนอยู่พอดี เลยตกใจ”

เขาไม่มีเจตนาที่จะโกหกเชิดวุธ แต่บางทีมันก็จำเป็น
เหมือนกัน เพื่อให้เกิดความตึงามขึ้นสำหรับทุกๆ ฝ่าย

“ผมรู้สึกไม่สบายใจยังไงพิกล”

“ในข้อไหน?”

เชิดวุธยิ้มเจื่อนๆ แล้วนั่งไป รพินทร์บอกเสียงอ่อนโยน
มาว่า

“สบายใจได้ครับ ไม่มีอะไรหรอก ต่อให้เข้มแข็งสักขนาด
ไหน การไปติดขังอยู่ในถ้ำชนิดที่น่ากลัวที่สุด มองไม่เห็นทาง
รอดแบบนั้น อาจทำให้ประสาทของคริสไม่ดีนัก ว่าแต่ตอนนี้
เขากำลังทำอะไรอยู่?”

“หนึ่ง ตาลอย ถามอะไรก็ไม่พูด บุญคำไปนั่งเป็นเพื่อน อยู่...พี่พี่ชาย ผมขอปรึกษาอะไรกับคุณสักนิดเถอะ”

“ปรึกษาอะไรครับ?”

“ในสายตาของคุณ คริสเป็นผู้หญิงประเภทไหน?”

“โดยทั่วๆ ไปก็ดีนี่ครับ สวย...สั่วรวม...ฉลาด...มีความสามารถในด้านผจญภัยสูง”

“ลึกลงไปกว่านั้นล่ะ?”

“โอ้! ผมรู้จักคริสทีหลังคุณเชิดวุธนะครับ”

“คุณว่า...เขามีอะไรกับเจ้าคิธ หรือหัวหน้าคณะบ้างหรือเปล่า ผมหมายถึงว่าการเล่นสนุกกันในด้านเซ็กซ์ ถ้ามีโอกาส”

พรวนใหญ่ซอญยิ้ม

“ความจริง เรื่องประเภทนี้ มันก็เป็นธรรมดาของฝรั่งไม่ใช่หรือครับ พวกนี้ไม่ถือหรอก แต่ในสายตาของผมแล้ว รู้สึกว่า คริสจะไม่มีอะไรกับผู้ชายสองคนที่ร่วมคณะมาด้วยกัน เพราะถ้ามีก็ต้องแสดงให้เห็นออกมาบ้างแล้ว อย่างเบลเป็นต้น คริสนั้น ด็อกเตอร์สแตนลีย์เกรงใจ ส่วนคิธ อาจจะกำลังมองหาโอกาสอยู่เหมือนกัน แต่ผมรู้สึกว่า คริสจะไม่เล่นด้วยเลย”

รู้สึกว่า คำตอบของเขาจะช่วยให้เชิดวุธปลดปล่อยสบายใจขึ้นมาก

ทั้งสามอาบน้ำกันอย่างรวดเร็ว สะสางคราบโคลความหมักหมมออก เรียกความสดชื่นกลับคืนมา แล้วขึ้นทันที เมื่อแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย ก็กลับมายังร่วมเงาสักใหญ่บนเชิงตลิ่งสูง ซึ่งบุญคำและคริสติน่านั่งอยู่ด้วยกัน

“ไปกันเถิดครับ เราควรจะต้องห้วยเสียร้องในเวลาไม่เย็นเกินไปนัก”

จอมมัคคุเทศก์บอกขึ้นง่าย ๆ

ทุกคนพร้อม เป็นคณะ 5 คน และเริ่มเคลื่อนที่ใน
บัดนี้ บุญคำนำหน้า รพินทร์เดินปิดท้ายขบวน ไต่ขึ้นต้นเขา และอาศัยเดินไปตามเส้นทางที่เวียนอ้อมไปตามทิวเขาเทือกนั้น

เชิดวุธ เดินประจบเคียงข้างคริสไปโดยตลอด นาน ๆ จะหันกลับมาทางเบื้องหลังดูเขาสักที ซึ่งพอหันมาที่ไร พรานใหญ่ผู้รังท้าย ก็โบกมือเป็นสัญญาณให้เดินหน้าไปเรื่อย ๆ โดยที่ตัวเขาเอง ไม่ได้เข้ามารวมกลุ่มสมทบอยู่ด้วย ส่วนคริส ไม่ได้หันมาดูด้านหลังเลย หล่อนเดินรุดหน้าไปอย่างปกติ

หนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ ของการเดินทางอย่างเร่งรุด เลียบไปตามไหล่และเชิงเขา ซึ่งเป็นป่าโปร่งและโชดหินเสียเป็นส่วนมาก พอขึ้นชั่วโมงที่สอง ก็เริ่มไต่ทางลงหุบอันเป็นป่าทึบ เขียวมืด ทะมึนไปหมด มองเห็นยอดไม้เป็นพริตสีเข้มลิบ ๆ ลงไปเบื้องล่าง โดยผละแยกจากเทือกเขาที่มีลักษณะเหมือนเขาหัวโล้นมาโดยตลอดนั้น ยามนี้เองที่รพินทร์เร่งฝีเท้าเดินติดหลังเชิดวุธและคริสเข้ามา

“เราจะเลียบขอบแอ่ง อันมีลักษณะเหมือนปากกระทะนี้ไป...” เขาบอก “เส้นทางจะลำบากขึ้นเล็กน้อย เพราะมันเป็นหุบลึกของป่าดงดิบ แต่จะช่วยให้ตัดลงเป้าหมายได้เร็วขึ้น หุบที่เห็นอยู่ข้างหน้า นั่นคือ หุบหมาหอน”

“ทืบน่ากลัวเหลือเกิน...”

เชิดวุธพื้มพำขึ้น เมื่อมองดูสภาพป่ารอบตัว และต่ำลง
 ไปเบื้องล่าง ทุกคนเริ่มเหวี่ยงช้อนโซกอีกครั้ง บรรยากาศอ้าวระอุ
 ท้องฟ้าข้างบน มีเค้าของเมฆดำ และมีเสียงฟ้าคำรนแว่วมาแต่
 ไกล

“หวังว่า เราคงจะถึงที่หมายก่อนฝนชั้ดนะ”

“ก็ยังไม่แน่ครับ ถ้าลมไม่แรง เราก็อาจไม่เจอฝน แต่ยัง
 เชื่ออะไรไม่ได้ทั้งนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างในป่า มันเกิดขึ้นเกินความ
 คาดคะเนของเราได้เสมอ”

แล้วเขาก็มองไปที่คริสติน่า ผู้ตลอดเวลา นับตั้งแต่เริ่ม
 ออกเดินทางมา หล่อนไม่พูดหรือมองมาทางเขาเลย ถ้ามองอย่าง
 เอาใจว่า

“เป็นไงบ้าง คริส?”

“แอม ออลไรท์ แท้คส์!”

หล่อนบอกสั้นๆ คงไม่ดูหน้าเขาอยู่เช่นนั้น ใบหน้าแดง
 ก่ำด้วยความเหนื่อย มันเป็นการเดินอย่างชนิดทำเวลาที่สูด อัน
 เนื่องมาจากบุญคำไม่ฟังเสียง นำนุกบั่นลี้วๆ ไปเบื้องหน้าชนิด
 ไม่มีการรอเลย และนี่ดูเหมือนจะเป็นการเดินทางในอัตราเร่งเป็น
 พิเศษ ผิดไปกว่าการเดินทางทุกครั้ง ที่ไปกันเป็นขบวนใหญ่

ประเดี๋ยวดั้ปากหัวลงต่ำ ประเดี๋ยวยืนขึ้นสูง เกาะเหนียว
 รากไม้แ่งหินขึ้นไป ตามขอบของหุบเหวดำทะมึนข้างล่าง ต้นไม้
 แต่ละต้นเริ่มจะเห็นขนาดใหญ่ของสามคนโอบขึ้นไป รวมทั้ง
 เถาวัลย์เส้นเชื่องๆ กับพุ่มพงรก ลั้ตัวที่มองไม่เห็นตัว ได้ยิน
 เสียงเลื้อยแสกสาก หรือวิ่งพงไม้ไหวลู่ ให้ได้ยินอยู่เป็นระยะๆ

บุญคำผู้เดินนำอยู่เบื้องหน้าติดหลังโดยจัน เริ่มปลดไโรเฟิลจากการสะพายบ่าลงมาถึงไว้ในมือ เสียงรพินทร์ตะโกนบอกตาพรานเต่าให้ผ่อนฝีเท้ารอกๆ บ้าง เพราะสังเกตเห็นแก่นำเร็วเกินไป และเชิดวุธกับคริสเริ่มจะอ่อนล้า บุญคำจึงได้หยุดรออยู่ที่เนินปลวกลูกหนึ่ง ตามแนวเทลาดของพื้นที่ ซึ่งมีใบไม้หล่นลงมาทับถมพื้นหนาขนาดย่ำลงไปแล้วจมลึกเกือบถึงข้อเท้า พื้นดินใบไม้ปกคลุมลงไปนั้นชื้นแฉะ ป่าบริเวณนี้ เริ่มมองเห็นวิวแนวของชะนีและลิงค่าง กระโจนกันโครมครามอยู่บนยอดไม้สูงเหนือศีรษะ ตลอดจนเสียงร้องดังของนกใหญ่บางชนิด

เชิดวุธ คริส และรพินทร์ ไต่ตามขึ้นไปจนถึงตำแหน่งหยุดรอของตาพรานเต่า และพักเหนื่อยกันอยู่ตรงนั้นชั่วขณะ พรานใหญ่จับตาสังเกตที่แม่ผมทองผู้อดโรยกะปลกกะเป๋ลี่ยเห็นได้ชัดอยู่ตลอดเวลาแล้ว พอขึ้นมาถึงตำแหน่งที่บุญคำกับจันหยุดรออยู่ หล่อนก็จะหย่อนกายลงไปนั่งบนขอนไม้ใหญ่ๆ ที่ล้มอยู่ เขาควาแขนไว้แล้วดึงห้างออกมาโดยเร็ว

“อย่า! ถ้าอยากพักขา มานั่งที่แก่งหินเกลี้ยงนี้ดีกว่า”

เขาบอก หล่อนเพิ่งมองหน้าเป็นครั้งแรก

“ทำไม?”

“ตามปกติแล้ว กิ่งก่าทั่วๆ ไปไม่มีพิษสงอะไรหรอกและมักจะหนีคน แต่กิ่งก่าในหุบนี้พิษพอๆ กับงูเห่า สีมันกลืนกับเปลือกไม้ แล้วไม่กลัวอะไรด้วย ถ้าเข้าใกล้ หรือทำให้มันตกใจ มันอาจโหดเข้าจับ”

เขาเอापลายไโรเฟิลชี้ให้ดู แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวหั่นขยับตาม ก็อุทานอะไรออกมาคำหนึ่ง

ใหญ่ขนาดท่อนแขน ยาวโดยไม่นับหางประมาณ 1 ฟุต จากแนวศีรษะตลอดไปจนบนสันหลังเต็มไปด้วยหนามแหลม เป็นปึก ลักษณะเหมือนกิ่งก่า สีของมันกลืนสนิทกับเปลือกของไม้ล้มต้นนั้น ขณะนั้น กำลังเกาะจังก้าจ้องตาโปนเขม็งมา ยังคณะของมนุษย์ผู้เฉียดใกล้เข้ามาเกือบจะสังเกตไม่เห็น ถ้ามันไม่ทำหัวผงกขึ้นลงอยู่เป็นจังหวะ ตำแหน่งที่หล่อนเจตนาจะหย่อนตะโพกลงไปพิงพัก เป็นตำแหน่งที่มันเกาะอยู่พอดี พืชมันจะมีอยู่แค่ไหน หล่อนไม่ทราบ แต่ลักษณะรูปร่างของมันเห็นแล้วชวนขนลุกขนพอง รีบถอยกรูดออกมาทันที

“หน้าตามันผู้ร้ายชัดๆ อย่าเอาไว้อย่าง ชัดเสียเถอะ!”

เชิดวุธร้องขึ้น ขยับจะชักปืนสั้นประจำตัว แต่รพินทร์ห้ามไว้อีก

“อย่าไปยุ่งกับมันเลยครับ คุณวุธ เปลืองกระสุนเปล่าๆ เราไม่เข้าใกล้มันเกินไปนัก มันก็อยู่ตามประสาของมัน ไม่ทำอะไรหรอก”

จากคำทักท้วงนั่นเอง เชิดวุธจึงเลิกล้มความตั้งใจที่จะไปต่อแยกับเจ้ากิ่งก่ามีพืชตัวนั้น เลี่ยงถอยห่างออกมาอย่างไม่ไว้วางใจ...

บุญคำซึ่งมือข้ามยอดเขาที่ต่ำกว่าระดับที่ยืนกันอยู่ใน
ขณะนี้ลงไปยังเนินหญ้ากว้าง ลักษณะหลังเต่าเนินหนึ่ง ดูว่าไม่น่าจะห่างไกลออกไปสักเท่าใดนัก แล้วบอกว่า

“โน่น! นายทหาร ตัดผานี้ลงไปถึงเนินที่เห็นแล้วอ้อม

เนินเลาะไปตามธารน้ำอีกประเดี้ยวเดียวกั้ถึงหมู่บ้านห้วยเสือร้อง
แล้ว”

เชิดวุธ และคริส มองลงไปยังจุดหมายนั้นทันที แหม่ม
สาวงามเบา ๆ

“ความจริงก็เห็นอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง แต่ลักษณะภาพมันจะ
ลวงตามาก เราจะเดินกันอีกนานสักเท่าไรหรื บุญคำ”

ก่อนที่ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์จะอ้าปากบอก เชิดวุธก็ดักคออย่าง
รู้ทันว่า

“โ้ย! แค่นี้ก็ถึง...ใช่ไหม ลุงคำ”

บุญคำหัวเราะหะ ๆ เอามือเกาหัวอันขอดไปด้วยเส้นผม
สั้น ๆ ของแก

“วะ! นายทหารนี่ รู้ทันไอ้คำซะจริง...ขอพักดูดยาลักกะ
เดี้ยว นะนาย”

เสียงพูดซ้ำ ๆ ชัดเจนของพรานใหญ่ กรอกลงไปในวิหยุ
มือถือ

“จากรพินทร์ เรียกค็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ และเบล ใคร
ได้ยิน โปรดตอบรับมาด้วย!”

“คุณแน่ใจหรือ ว่าระบบวิหยุใช้ได้แล้ว?”

คริสร้องออกมาเร็วปรือ เบิกตากว้าง ถามมาเป็นประ-
โยคแรกของการที่ไม่ได้พูดกับเขามาตลอดเส้นทางที่เดินมาด้วย
กัน”

“ก็เพียงแค่ทดลองดูเท่านั้น ว่าขณะนี้เราพอจะใช้วิหยุได้
หรือยัง เพราะออกห่างบริเวณภูเขากลับมาใกล้มาไกลมาก
แล้ว”

ไม่ถึงอึดใจ...ของการสงบรอคอยนั่นเอง ทุกคนก็แทบจะกระโดดตัวลอยขึ้น เมื่อได้ยินเสียงดังอ้าวก้อง ออกมาจากวิทยุในมือของรพินทร์ที่ถือชูอยู่ เป็นเสียงแสดงความยินดี และตื่นเต้นกระหืดกระหอบ จำได้กันทุกคนว่า ควรจะเป็นเสียง ดร.สแตนลีย์

“เฮ้! รพินทร์ เราได้ยินเสียงของคุณแล้ว ชัดเจนดีมาก ขณะนี้คุณอยู่ที่ไหน?”

จอมพรานยิ้มสว่างออกมาได้ หันมองหน้าเชิดวุธ และคริส ซึ่งบัดนี้หน้าแดงด้วยความดีใจเหลือที่จะกล่าวได้ ความปีติใจ ทำให้เชิดวุธโผล่เข้ามากอดเขาไว้นั่น ตะโกนเอ็ดอย่างลืมหูลืมปากว่า

“ไชโย พวกเราทั้งหมดมีทางพบกันได้แล้ว คริสคุณไม่ ดีใจหรือหรือ”

ข้อความตอนหลังเขาหันไปพูดกับคริส แล้วโดดเข้าไปกอดคริสหน้าอีกคนด้วยความดีใจสุดขีด หัวเราะร่าร่าเริงเริงเริง ลอยขึ้นสูง แล้วหมุนแกว่งไปรอบๆ รพินทร์เพียงแต่ยิ้มอยู่เช่นนั้น เพราะเขานิ่งไป และเสียงของเชิดวุธที่ดังลั่น ได้แว่วเข้าไปในไมค์ฯของเครื่องรับส่ง ออกอากาศไปยังฝ่ายที่รับฟังอยู่ยังที่หนึ่ง ฝ่ายตรงข้ามจึงดังลั่นมาอีก เพราะรพินทร์เปิดตุ่มวอลลุ่มไว้เต็มที่

“นั่นเสียงของเชิดวุธใช่ไหม มีใครอยู่ไหนกันบ้างนั้น? ตอบด่วน พวกเราทางนี้กำลังร้อนใจอย่างที่สุดแล้ว”

เป็นเสียงของด็อกเตอร์สแตนลีย์ตามเดิม แล้วก็ติดตามมาด้วยเสียงเอ็ดอึงของคีย์และเบล ซึ่งประสานแทรกกันมาแทบ

จะฟังไม่ได้ศัพท์ เอ่ยเรียกชื่อของรพินทร์...เชิดวุธ...คริส... และ
บุญคำ ซึ่งทางฝ่ายโน้นพอจะรู้แน่ว่ามีผู้ใดบ้างที่ถือวิทยุอยู่ใน
ขณะนี้

รพินทร์ยังไม่ตอบ เพียงแต่พยักหน้าไปทางคริส ผู้บัดนี้
ดึงวิทยุประจำตัวของหล่อนออกมาแล้ว และเปิดสวิตช์พูดด้วย
เสียงที่พยายามบังคับไม่ให้ตื่นเต้นเกินไปนัก

“คริส เรียกอาจารย์ เรียกเบล และเรียกคิธ! ขณะนี้ พวก
เราทุกคน ภายใต้การนำของรพินทร์ อยู่บนไหล่เขาของป่าดงดิบ
ตอนหนึ่ง เข้าใจว่าคงไม่ห่างจากห้วยเสือร้องมากนัก ได้ยินเสียง
ฉันทัดเจนหรือไม่เพียงไรตอบด้วย”

“คริส...เสียงของเธอชัดเจนไม่น้อยกว่ารพินทร์ ก่อนอื่น
ให้รายงานด่วน ที่บอกว่า ‘พวกเรา’ นั้น หมายถึงใครบ้าง เร็ว!”

เสียงนายคิธโวยวายออกมาจากเลาต์สปีกเกอร์

“ครบหมดทุกคน พรานนำทางกับคนของเขาสองคนที่
ติดตามมา คือบุญคำ และจัน รวมทั้งจัน และเชิดวุธ 5 คน”

“เธอกับเชิดวุธ ปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

เสียงกระหืดกระหอบคราวนี้ เป็นเสียงของเบล

“ปลอดภัย เรียบร้อยพอสมควร ฝ่ายพวกเธอเป็นอย่าง
ไรบ้างที่รัก”

คริสตื่น้าย้อนถามกลับไป แวตาปลั่งไปด้วยความหวัง
อันสดชื่น แทบจะลืมเรื่องอื่นใด ที่ ‘ติดช่อง’ อยู่ในใจมาตลอด
เส้นทางเดินเสียจนหมดสิ้น

“ขณะนี้ เรากำลังรอพักฟังข่าวพวกเธอ และพรานใหญ่
อยู่ที่ห้วยเสือร้องอย่างร้อนใจที่สุด ทางด้านนี้ไม่มีอะไร เรียบร้อย

ดีทุกอย่าง ภาวนาอยู่แต่ว่า เมื่อไหร่เราจะได้รับข่าวจากเธอกับ เชิดวุธ หรือข่าวจากกรพินทร์เท่านั้น”

หัวหน้าคณะผู้อาวุโสที่สุดดังตอบมาและตอนนี้ดูเหมือน ทั้งสองฝ่ายจะระงับความตึงต้านไว้ได้แล้ว ไม่แย่งกันพูดแซ่ดไปหมด จนแทบจับกระแสความไม่ได้ เพราะต่างฝ่ายต่างก็ล้วนมี วิทยุอยู่ในมือ และใช้คลื่นสวนทางกันโดยไม่จำกัดว่าจะต้องผลัด กันพูด อันผิดกับระบบของวิทยุมือถือธรรมดาทั่วๆ ไป

“วิทยุทางฝ่ายเรา เพิ่งจะมีโอกาสใช้งานได้เดี๋ยวนี้เองโดย การทดลองของกรพินทร์ จึงเพิ่งจะติดต่อดี...”

คริสพูดด้วยเสียงเครือไปด้วยความปิติตื่นเต้น ที่จะได้พบ เห็นหน้าพรรคพวกของหล่อนอีกครั้ง

“ขอให้ติดต่อกับพรานนำทางของเราก็มแล้วกัน ขณะนี้ฉัน พูดอะไรไม่ออก นอกจากบอกได้อย่างเดียวว่า ทุกคนโปรดอย่า ห่วง ฉันกับเชิดวุธรอดที่คืบขันออกมาได้แล้ว และกำลังจะบ่าย หน้าเข้าหาเป้าหมายนัดพบ ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นผลงานของคน ชื่อกรพินทร์ ไพรวลย์ ที่ติดตามจนพบ และกู้ชีวิตฉันกับเชิดวุธ ให้รอดมาได้”

แล้วหล่อนก็หันมาสบตาเขา...

“ดีอกเตอร์ครับ...”

จอมพรานยกวิทยุขึ้น ห่างจากปากประมาณ 6 นิ้ว เอ่ย เป็นงานเป็นการขึ้น

“ผมขอรายงานสั้นๆ ก่อนในขณะนี้ว่า เราทั้งหมด หมายถึง

ถึงผม เชิดวุธ คริส บุญคำ และจัน ทั้ง 5 คน จะเข้าถึง ห้วยเสือร้องทางด้านใต้ ภายในเวลาอีกไม่เกิน 30 หรือ 45 นาทีเป็นอย่างช้า ส่งข่าวล่วงหน้าเข้ามาก่อนเพื่อให้สบายใจได้ แล้ว รายละเอียดจะเรียนให้ทราบ เมื่อเราเข้าไปถึง บอกหมอ เบลให้เตรียมอาหารและการปฐมพยาบาลไว้ให้พร้อมด้วย ถึง แม้อาการโดยทั่วๆ ไป ทั้งคริสและเชิดวุธจะปลอดภัย แต่คุณ เชิดวุธจะต้องเย็บบาดแผลแตกที่หน้าผาก และคนทั้งสองจะต้อง ได้รับการตรวจสุขภาพทุกด้านในทันทีที่ไปถึง”

“เราเข้าใจที่คุณพูด! และจะปฏิบัติตามนั้น...เพื่อความ สบายใจของพวกเราทางด้านนี้ ก่อนเลิกติดต่อ ผมขอให้ได้ยิน เสียงของแต่ละบุคคลที่อยู่กับคุณในขณะนี้ เป็นรายตัวไปก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุญคำ จัน และเชิดวุธ ซึ่งผมยังจับเสียงเขา ไม่ถนัดนัก รับฟังได้ชัดเจนเฉพาะสองคนเท่านั้น คือคุณกับ คริสติน่า เมื่อผมเรียกนามแต่ละคน ขอให้เขาตอบรับมาด้วย... เอาละ บุญคำ !”

บุญคำทำหน้าที่ตื่นเล็กน้อย ได้ยินเสียงเรียกชื่อตนถนัดแต่ ไม่เข้าใจ เพราะการติดต่อใช้ภาษาอังกฤษ รพินทร์จึงยื่นวิทยุ เข้าไปใกล้แก พยักหน้าบอก

“นายห้างบ๊อบเขาอยากฟังเสียงบุญคำ ตอบเขาไปหน่อย ธิ”

ตาเฒ่าทำตาปริบๆ แล้วยิงฟันกับวิทยุ ร้องออกไปว่า

“เสียงบุญคำไม่เพราะหรอก นายห้างบ๊อบ จะให้บุญคำ ร้องเพลงเรอะ...ยังด้าย...อนิจจา...แม่ยากาเร็ด...”

รพินทร์ผลักหน้าแกออกไป แล้วยื่นวิทยุไปที่จันอีก สมุน

ซ้ายของเขา ผู้มีความคะนองทะเลิ่งน้อยกว่าบุญคำก็ยื่นปากเข้า
มาทักทายว่า

“สวัสดีคะรับ นายห้างบ๊อบ นี่จ้ะนพุด”

คนสุดท้าย คือเชิดวุธ เขาใช้วิทยุของคริส เต็มชัดเจน
ออกไปว่า

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ นี่ผมเชิดวุธพูด ผมไม่เป็นอะไรมาก
ขอบคุณ!”

“เฮอะละ ดีมาก แปลว่าเรารวมกลุ่ม อยู่กันพร้อมหน้าทั้ง 5 คน ครบถ้วน ไม่มีใครขาดหายไปเลย โชคดีอะไรอย่างนี้... รพินทร์”

“ครับ ดีอกเตอร์!”

“นำพวกนั้น เดินทางเข้าเป้าหมายได้แล้ว เรากำลังรอ
รับอยู่ และปลดปล่อยใจแล้ว เหมือนนกภูเขาออกจากอก ช้าๆ
ก็ได้ไม่ต้องรีบร้อน มากันตามสบายก็แล้วกัน เชื่อว่าระยะทาง
ของเราทั้งสองด้านคงไม่ห่างมากนัก เพราะรับฟังได้ชัดเจนดีที่สุด
สุด”

“เราจะออกจากที่หยุดพักเดี๋ยวนี้ เลิกการติดต่อชั่วคราว
ครับ”

กล่าวจบ รพินทร์ก็ปิดสวิทช์เครื่องของเขา แต่มีเสียงว่า

“เดี๋ยวก่อน!”

ตั้งออกมาจากเครื่องที่คริสถืออยู่ในมือ เพราะหล่อนยังไม่
ไม่ได้ปิด เป็นเสียงของเบล

“มีอะไรหรือ เบล?”

คริสตามไป

“ขอทราบอาการของเชิดวุธ และเธอ?”

“สำหรับฉันไม่เป็นอะไร เชิดวุธหน้าผากแตก เป็นแผลยาวประมาณเกือบสี่นิ้ว ถูกฝุ่นละอองสกปรก และถูกน้ำ เป็นแผลที่เกิดขึ้นกว่า 10 ชั่วโมงมาแล้ว ตอนหिनถล่มเมื่อเย็นวาน เตรียมยาป้องกันบาดทะยัก และยาชาก่อนการเย็บแผลไว้ด้วย”

“โอเค! ดีใจจนบอกไม่ถูก ที่เธอทั้งสองรอดตายเหมือนปาฏิหาริย์...”

“ขอบใจมากเบล เดียวเจอกัน”

“คริส! ถ้าวุธปวดแผลมาก ให้ยาระงับปวดไปก่อน ฉันรู้ว่าเธอมีติดตัวอยู่ด้วย ส่วนบาดแผลยังไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ปล่อยไว้อย่างนั้นก่อน...ขอบคุณพระเจ้า...ขอบคุณรพินทร์ และขอบคุณต่อทุกสิ่งทุกอย่าง ที่ทำให้เธอทั้งสองรอดตายมาได้ในครั้งนี้”

คริสตื่น่ายิ้มกับเครื่องรับส่งวิทยุจิ๋ว จูบริมฝีปากส่งให้แม่ เพื่อนสาวผมแดง

“บ้าย บาย ชี ยู เลเตอร์...โอเวอร์!”

คริสปิดเครื่อง สอดลงในช่องหนังข้างเอว แล้วหันมาทางรพินทร์

“รีบไปเถอะ ฉันอยากจะพบพวกนั้นใจจะขาดแล้ว เขาเป็นห่วงเรา และเราก็เป็นห่วงเขา ส่วนคุณเป็นสื่อกลางที่จะนำเราทั้งสองฝ่ายให้ได้กลับไปพบกันอีก”

“แต่เสียดยอย่างเดียว...”

รพินทร์ตอบสวนมาอย่างรวดเร็ว แต่หน้ายังยิ้ม ๆ

“เสียดายอะไร?”

“คุณห่วงเขา-เขาห่วงคุณ แต่สื่อกลางที่จะนำให้ผู้ต่างฝ่ายต่างห่วงได้พบกันนั้น ไม่เคยมีใครห่วงเลย”

ถ้อยคำนั้น เป็นแต่เพียงสัพยอกพูดเล่นเท่านั้น และเขาก็นึกไม่ทันว่าคริสจะย้อนมาอย่างเยียบเย็น มีความหมายลึกซึ้งที่สุดว่า

“มีชิ สุภาพสตรีคนหนึ่ง ที่อยู่เบื้องหลังยังงใจละ”

รพินทร์ ไพรวลย์หน้าซีด คอดก จ้อยไปในพริบตา นั้น ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น เริ่มเคลื่อนที่ นำทางลงจากเนินของดงทึบบริเวณนั้นไปเจียบ ๆ ทุกคนก็เคลื่อนตาม

เชิดวุธสังเกตเห็นได้ถนัด เดินเข้ามาชิดแม่ผมทอง กระชิบเบาที่สุด

“คุณไม่น่าจะพูดอะไรให้เป็นการสะกิด ทรมานจิตใจเขาแบบนั้นเลย คริส”

“ฉันไม่จำเป็นจะต้องขอโทษเขาหรอก เพราะเจตนาโดยตรง!”

หล่อนกระชิบเช่นกัน

“ทำไมคุณจะต้องทำอย่างนั้นด้วย?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“ถามอะไรจริง ๆ สักอย่างหนึ่งได้ไหม?”

“อะไร?”

“เกิดอะไรขึ้นริมธารน้ำนั้น คุณถึงยิงปืน?”

“เขาพยายามจะลวนลามฉัน”

“คุณก็เลยยิงชู้!”

“ฮือ”

“ผมรักคุณคริส แต่ตอนนี้ขอด่าสักนิด...อึดอแหล”

คริสยกไหล่

“ไม่เป็นไร ด่าอะไรอีกก็ได้ ที่คุณคิดอยากจะด่า จะเกลียดฉันก็ไม่ขัดข้อง”

“คุณชอบผู้ชายคนนั้น แอบชอบอยู่เงิบๆ แล้วก็ปฏิเสธตนเอง ปฏิเสธคนอื่น พร้อมกันก็เคียดแค้นจิตใจที่คุณเอาชนะเขาไม่ได้”

“ออกจากทหารแล้ว ไปเป็นนักวิเคราะห์จิตไซโคทริสท์ คงจะเหมาะสมกับคุณนะ”

“แปลว่ายอมสารภาพ?”

“ฉันอาจทำปิ่นลั่นขึ้นอีกครั้ง เชิดวุธ แต่ครั้งนี้มันอาจถูกคุณ เพราะฉะนั้น กรุณาหุบปากเสียที!”

คริสตีน่าพูดแฉ่มซ้ำ แต่ชัดเจน

เชิดวุธสะอึก และนั่งไปในทันทีเหมือนกัน

แค่ 35 นาทีต่อนั้นเท่านั้น รพินทร์ก็นำคณะทั้งหมดลงถึงเนินหญ้าอันกว้างใหญ่ แลเห็นกระทิงทั้งฝูง คบโขยกผละหนึ่ไปตามทุ่งหญ้าเขียวสดไม่ต่ำกว่า 30 ตัว เป็นขบวนสีดำห่างออกไปข้างหน้าแค่ 200 เมตร เท่านั้น เป็นภาพที่น่าดูมาก แล้วก็เลาะลงลำธาร อันเป็นต้นสายของธารเดียวกันกับที่ลง

อาบเมื่อเที่ยงที่แล้ว ตัดป่าละเมาะเล็กเข้าสู่เส้นทางด้าน มองเห็นริ้วรอยของหมู่บ้านมนุษย์อยู่เบื้องหน้าไม่ไกลออกไป เพราะสองฝั่งมีรอยตัดไม้และพืชไร่บางชนิด ตลอดจนรอยเท้าคนที่ย่ำอยู่เป็นประจำ จนกลายเป็นเส้นทางเดิน

เขาใช้วิทยุเรียกล่วงหน้าเข้าไปก่อน

“เรากำลังจะเข้าถึงเดี๋ยวนี้แล้วครับ ด็อกเตอร์!”

“ห่างเท่าไรตอนนี้?”

“ไม่เกิน 300 เมตรเท่านั้น ไม่ต้องออกมาคอยดักรับ เราจะเข้าไปเอง รอคอยอยู่ที่นั่นแหละ ขอทราบพวกคุณวางแคมป์อยู่บริเวณไหนของหมู่บ้านห้วยเสือร้อง”

“ด้านใต้ของหมู่บ้าน ทิศทางเดียวกับที่คุณกำลังจะเข้ามา และอยู่ในเขตหมู่บ้านนี้แหละ ไม่ได้แยกตัวห่างออกไปนัก ...เราเตรียมอาหารไว้ต้อนรับพวกคุณแล้วอย่างเต็มที่ เสียหายที่ไม่มีแซมเปญติดมาด้วยเท่านั้น มิฉะนั้น เราจะเปิดแซมเปญฉลอง”

“ขอบคุณ ไม่จำเป็น”

อีกอีตใจใหญ่ ตามแนวทางเดินเข้าหมู่บ้านนั้น ฝ่ายรอคอยอยู่ กับฝ่ายที่เดินเข้าหา ก็สามารถมองเห็นกันอย่างถนัดในระยะห่างแค่ 30 เมตรเท่านั้น เพียงแค่เลี้ยวมุมกอไผ่บัง

ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คีธ เบล รวมทั้งพรานหนุ่มทั้งสองของรพินทร์ พวกลูกหาบทุกคนกับกะเหรี่ยงหมู่บ้านห้วยเสือร้อง มาชุมนุมยืนดักรอคอยอยู่แล้ว

ทุกคนของฝ่ายนั้น ส่งเสียงโห่ร้องก้องอย่างยินดี โดย เฉพาะสแตนลีย์ คีธ และเบล วีนำน่านาสวนตรงเข้ามายัง ขบวน 5 คนที่กำลังเดินเข้าไปทันที พร้อมกับเสียงทักทายลั่น ฟังไม่ได้ศัพท์...

ภารกิจเฉพาะหน้าอันหนักหน่วงยิ่งของรพินทร์สุดสิ้นลง ชั่วขณะแล้ว เมื่อเขานำเชิดวุธและคริสติน่า กลับมาให้พบกับ พวกพ้องที่รอคอยอยู่ในขณะนี้ได้สำเร็จผลจากความหวังอันแทบ จะไม่มีเหลืออยู่เลยนับตั้งแต่ภูเขาคินดลุ่ม และบุคคลทั้งสองพลัด แยกจากบุญคำและจัน สูญหายไปอย่างปราศจากร่องรอย

ทั้งสองฝ่ายที่เพิ่งจะมาพบหน้ากัน ภายหลังพลัดกัน
ไปร่วม 24 ชั่วโมง ทักทาย กอดรัดกันแน่น ท่ามกลางเสียงโห่ ร้องต้อนรับของพวกลูกหาบที่กระโดดโลดเต้นอยู่รอบๆ และ สำเสียงพูดจาซักถาม ซึ่งขณะนี้แยกศัพท์สำเนียงไม่ได้

บุญคำและจัน ตกอยู่ในสภาพเดียวกัน เพราะเป็นบุคคล ที่อยู่ในคณะของการถูกพรรคพวกเบี่ยงหลังเข้าใจว่าตายไปแล้ว เช่นนี้ โดยเฉพาะ ตาคำ เสียงโหม่งโถมเฉงอยู่ท่ามกลางพวก กะเหรี่ยงทั้งหลาย คนนั้นถามคนนี้ และคนนี้ก็ถามไปยังคน ไนั้น วุ่นวายไปหมด

ทั้งคริส และเชิดวุธถูกรุมกอดจากสแตนลีย์ คีธ และเบล แล้วชั่วพริบตาต่อมา ทั้งสองก็ถูกพวกลูกหาบ กับกะเหรี่ยง อุตะและพะไต เอาขึ้นบ่า นำแบกไปรอบๆ บริเวณแคมป์ที่วาง กระโจมพักของฝ่ายอเมริกัน

ทุกคนดีใจแสดงออกให้เห็นชัด ถึงการรอดชีวิตของคนทั้งสอง

สุภาพบุรุษไฟรเลี้ยงแยกออกจากกลุ่มอันกำลังต้อนรับกันอย่างวุ่นวายโกลาหลนั้น โดยที่ใครยังไม่ทันสังเกต เดินหลบไปยังกองสัมภาระและที่พักรของพวกลูกหาบใต้ร่มตะแบกใหญ่ พอถึงก็ทั้งกายนอนหงายเหยียดยาว ศีรษะหนุนถึงข้าวสาร หุบปีกหมวกลงมาครอบหน้าแล้วก็ดับเครื่องไปทันทีอย่างอ่อนเพลีย ซีดสุด ปล่อยหน้าที่ชักถามอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ ให้เชิดวุธ คริส บุญคำ และจัน จะบอกเล่าแก่พวกนั้นเอาเอง

ฝ่ายรอกอย และฝ่ายที่เพิ่งจะเดินทางมาถึง ได้พากันเข้าไปนั่งสนทนาสอบถามความเป็นไปอย่างละเอียดของแต่ละฝ่าย ภายหลังจากความตื่นเต้นได้สร้างซาไปแล้ว เชิดวุธได้รับการตรวจดูบาดแผลจากหมอเบล และดำเนินการชำระล้างฆ่าเชื้อฉีดยาซาพร้อมทั้งลงมือเย็บให้อย่างรีบด่วน พุดคุยสนทนากันไปพลาง บรรยากาศเต็มไปด้วยความเข้มข้น ความทุกข์เศร้ากังวลใจของทั้งสองฝ่ายหายไปเป็นปลิดทิ้ง

ขณะนั้น แม้จะบ่าย แต่ตะวันก็ยังเจิดจ้า แดดฝนถูกลมบนพัดเปลี่ยนทิศไปตกในหุบลึก

“เอ๊ะ! พรานใหญ่ของเราไปไหน?”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ดูเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ พุดขึ้นดั่งๆ พร้อมทั้งกวาดสายตาไปรอบๆ ทั้งหมดในกลุ่มนั้น รวมทั้งจันและบุญคำ ที่ถูกเรียกให้เข้ามานั่งรวมเพื่อสอบถามความอยู่ด้วย ต่างก็เพิ่งจะรู้สึกว่ารปินทร์ไม่ได้รวมกลุ่มอยู่ด้วย ช่วยกันชะเง้อมองไปรอบๆ

“โน่น! นายห้าง พรานใหญ่ไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ใต้ต้นไม้
โน่นไง”

จันซึ่งบอก ทุกสายตาพุ่งไปยังจุดนั้น

“อ้าว! นี่เขาแยกตัวไปตอนไหน ตั้งแต่เมื่อไหร่ นี่ก็ว่า
อยู่ที่นี้ด้วยเสียอีก”

สแตนลีย์อุทานออกมาอย่างงง ๆ ประหลาดใจ

“ก็คงตอนที่พวกนายห้างมัวแต่ดีใจ ได้พบเห็นหน้ากัน
ละมัง”

บุญคำตอบปนหัวเราะ น้ำเสียงของแกปกติธรรมดา แต่
ฝ่ายอเมริกันทั้งหมดรวมทั้งเชิดวุธ ผู้นั่งให้เบลเย็บแผลอยู่เต็ม
ไปด้วยความกังขา

“เกิดอะไรขึ้นกับไอ้เสือนั้นหรือเปล่านั้น แอบไปนอนงีบ
อยู่ตรงนั้นคนเดียว”

คิธเอ่ยขึ้นโดยเร็ว เบลเองก็ชะงักการเย็บแผลเชิดวุธ คริส
กับหัวหน้าคณะจ้องเขม็ง ระยะมันห่างออกไปแค่ไม่เกิน 20 เมตร
เท่านั้น

สแตนลีย์หันมามองหน้าจันและบุญคำเอ่ยถามเป็นภาษา
ไทยว่า

“พรานใหญ่เป็นอะไร?”

“ไม่เป็นไรหรอก นายห้าง คงเพลียมาก แกแทบไม่ได้พัก
เลยตลอดทั้งคืนที่แล้ว ติดต่อมาจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ พอได้ตัวนาย
ทหารกับหม่อมคริสเอามาส่งคืนให้ได้ แกก็คงวังงวดหมดแรงเต็ม
ที เลยแอบหนีไปนอนพักอยู่นั่น”

ทั้ง 5 คน รวมทั้งเชิดวุธชัยบัตว์ แต่คริสติน่าลุกขึ้น
อย่างรวดเร็ว บอกเรียบ ๆ ว่า

“ทุกคนอยู่ที่นี้แหละ เบลจัดการแผลเชิดวุธให้เรียบร้อย
ฉันจะเข้าไปดูเขาเอง”

กล่าวจบ หล่อนก็สาวเท้าตรงเข้าไปที่ร่างของรพินทร์ผู้
นอนหงายสงบนิ่งอยู่ทันที ทรวดตัวลงคุกเข้าใกล้ ๆ วางฝ่ามือแผ่ว
เบาลงบนทรวงอก ที่สะท้อนขึ้นลงเป็นจังหวะหายใจสม่ำเสมอ
แผ่วเบาของเขา อีกมือหนึ่งค่อย ๆ แตะปีกหมวกที่หุบลงมาปิด
หน้า เพื่อมองเห็นหน้าถนัด

แสงตะวันบ่ายที่ลอดกิ่งไม้ลงมา ส่องแทงจับเปลือกตา
ปิดสนิทของเขา จอมพรานย่นเปลือกตาหลบแสงจ้านั้น เอื้อม
มือมาจะเอาหมวกคลุมหน้าไว้อีก แต่แขนของเขาที่ยกขึ้นกระทบ
กับทรวงอกของหล่อนเข้าพอดี และหล่อนก็จับมือข้างนั้นไว้

“รพินทร์...”

เสียงเรียกแผ่วเบา

จอมพรานขมวดคิ้ว ลืมตาขึ้น ก็พบตาสีฟ้าของแม่ผม
ทองจับนิ่งไว้มาก่อนแล้วในระยะใกล้

“คริส”

“ถ้าคุณเหนื่อย เพลีย และอยากจะนอนพัก ฉันก็ไม่ได้
มารบกวนหรอกนะ แต่คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันหมายถึง...
ไม่สบาย?”

เขาปิดปากหายใจหอบ ยิ้มให้นิดหนึ่ง สั้นหน้า

“ผมไม่เป็นไรหรอกคริส สบายดีทุกอย่าง แต่ง่วงเหลือ
เกิน ฝากบอกพรรคพวกคุณด้วยว่าไม่ต้องห่วง ขอนอนพักสัก

ชั่วโมงเดียวแล้วผมจะไปร่วมด้วย ตอนนี้ไม่มีอะไรจะต้องกังวลแล้วไม่ใช่หรือ เรื่องราวทั้งหลายที่เกิดขึ้น ก็ขอให้คุณกับคุณเชิดวุธอธิบายให้พรรคพวกทราบเองก็แล้วกัน ตอนนี้ผมไม่ไหวแล้ว ลืมตาไม่ขึ้นเลย”

หล่อนตบเบาๆ ลงที่ทรวงอกเขา แล้วหุบปีกหมวกปิดบังแสงให้ตามเดิม

“ถ้างั้นก็แล้วไป นอนตามสบายนะ ไม่ต้องห่วงหรอกว่า จะต้องตื่นขึ้นมาตอนไหน ฉันทกับเชิดวุธ จะทำหน้าที่อธิบายทุกสิ่งทุกอย่างให้สามคนนั้นฟังเอง”

โดยหมวกที่ปิดอยู่ครึ่งหน้า ริมฝีปากภายใต้เคราเขียวนั้น ยิ้มรอยๆ

“อะไรที่จะเล่าให้เขาฟังได้ก็เล่า อะไรที่ควรจะเก็บไว้ ก็เก็บ ไม่จำเป็นต้องบอกทุกอย่างหรอก”

“อย่า ‘เชือด’ ฉันด้วยคำพูดอย่างนี้ซิ โปรดเถอะ”

“ผมปรารถนาดีต่อคุณเสมอ คริส ไม่ได้คิดจะเชือดเฉือนอะไรคุณหรอก”

“ฉันจะสบายใจกว่านี้ ถ้าหากว่าคุณจะยกโทษให้ฉัน”

“คุณไม่เห็นมีโทษอะไร ที่ผมจะต้องยกให้”

“อย่างน้อยที่สุด ตรงริมฝั่งธารนั้น ทั้งวาจาและการกระทำอันไม่สมควรของฉันที่ปฏิบัติต่อคุณไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีที่ฉันยิงปืนใส่คุณ”

“ผมรู้ ว่าคุณไม่ต้องการจะยิงให้ถูกผมหรอก มันเป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบของผู้หญิงเท่านั้น เอาละ ลืมเสียเถอะ พบกันใหม่เมื่อผมตื่นขึ้นอีกครั้ง แล้วเราจะแจ่มใสเข้าหากัน”

คริสถอนใจ จับปลายกางเขรเข้าเบา ๆ กระซิบว่า

“หลับ และฝันดีนะ ฉันไปละ”

กล่าวจบ หล่อนก็ลุกขึ้น ร้องตะโกนสั่งพวกลูกหาบที่
เกร่ออยู่บริเวณใกล้เคียงนั้น ให้จัดการชิงผ้าบังแดดที่ส่องตัวเขา
แล้วเดินกลับมายังคณะ...

“เขาไม่ใช่ไรรอกเพียงแค่เพรียมาก อย่างที่บุญคำ
ว่า และขอนอนหลับสักครู่เท่านั้น ตอนนี้อย่าเพิ่งรบกวนเขาก่อน
เลย เขาทำหน้าที่ของเขาเสร็จสิ้นอย่างดีที่สุดแล้ว” คริสกล่าว

ทุกคนถอนใจออกมาได้อย่างหมดห่วง เบลถามมาว่า

“แน่ใจนะ ว่าเขาไม่ต้องการยาหรือหมอในขณะนี้?”

“แน่ใจ”

คริสบอกเรียบ ๆ

“ถ้าฉันปล่อยเขาตามสบายเถอะ เราจะปลุกเขาอีกครั้ง
เมื่อถึงเวลาอาหารเย็น คริส นั่งลง เรามีเรื่องที่จะคุยกันมากที่
เดียว เธอคงไม่รู้หรอกว่า พวกเราทางด้านนี้ ทำพิธีส่งวิญญาณ
ของเธอกับเชิดวุธแล้ว นี่ไม่ถึงว่า มัคคุเทศก์กระดุกเหล็กของ
เราคนนั้น จะดันดันไปตามเอาเธอสองคนกลับมาได้ ในสภาพ
ที่เรียกว่าเรียบร้อยที่สุด แต่พอทำงานได้สำเร็จผล ตัวเองก็ลง
นอนแผ่เลย”

หัวหน้าคณะกล่าวขึ้นปนหัวเราะอย่างอารมณ์ดี จุดมือ
แม่นักเคมีฟิสิกส์สาว อันเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาให้นั่งรวมกลุ่มอีก
ครั้ง จันก็บอกอ่อย ๆ กับทุกคนว่า

“นายรพินทร์ลำบากตรากตรำเหนื่อยยากกว่าทุกคนสายตัวแทบขาด หาให้ตายในโลกนี้ก็หาคนจริงอย่างนายไม่ได้อีกแล้ว แกรักนายจ้างทุกคนยิ่งกว่าตัวแกเองเสียอีก ยอมตายแทนได้เสมอ”

เป็นคำพูดฟังดูเรียบ ๆ ง่าย ๆ แต่ฝ่ายอเมริกันทุกคนที่ได้ยินอึ้งงันกันไปหมด

“เขาไม่จำเป็นที่จะต้อง ‘รัก’ นายจ้างทุกคนหรอก จันแต่เขารักเกียรติ และชื่อเสียงต่องานในหน้าที่ของเขาต่างหาก พวกเธอที่เป็นลูกน้องของเขาโดยตรง ภูมิใจในตัวเขาได้อย่างเต็มที่ และทางด้านเราทุกคน ก็ยอมรับว่าคนอย่างนี้หายาก”

คริสติน่าตอบเบาเหมือนจะรำพึงกันตนเอง

เชิดวุธได้รับการเยียวยาบาดแผลที่หน้าผากจากเบลเสร็จเรียบร้อยแล้วในระยะเวลาอันไม่นานนัก แล้วเรื่องราวระหว่างฝ่ายต่างๆ จึงถูกนำมาเล่าสู่ให้กันฟังให้แต่ละฝ่ายเข้าใจอย่างละเอียดถี่ถ้วนหมดว่า ภายหลังจากหินภูเขาถล่มลงมาแล้ว ฝ่ายใด ด้านใดเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ชนิดใดบ้าง

คณะนายจ้างทั้งหมด อันรวมทั้งเชิดวุธ และคริสจึงเพิ่งจะมาทราบความจริงเอาบัดนี้เองว่า ประมาณ 3 นาฬิกา ของเมื่อคืนที่ผ่านมา ก่อนที่รพินทร์จะออกติดตามไปนั้น บุญคำกับจันได้ย่องกลับมาถึงแคมป์พักนอนบนยอดสักดำนั่นก่อนแล้ว โดยเข้าใจว่าคริสกับเชิดวุธต้องเสียชีวิตแน่ และไม่สามารถจะหาทางเชื่อมต่อกายในโพรงถ้ำได้ภูเขาเพื่อแสวงหาบุคคลทั้ง

สองได้ จึงต้องย่องกันเข้ามารายงานรพินทร์โดยไม่ให้ใครทราบ
ทั้งสิ้น ยกเว้นเกิดเพียงคนเดียว

และเมื่อพรานใหญ่ทราบเรื่องเข้า จึงสั่งให้ทั้งสองนำย่อน
กลับไปสำรวจใต้ถ้ำนั้นอีกครั้ง จนกระทั่งตรวจพบเส้นทางใน
ระดับหลืบเพดานด้านบนได้

บุญคำกับจันบอกความจริงดังนั้น ทุกคนก็เข้าใจได้ดีหมด
โดยไม่ต้องอธิบายอะไรกันอีกทั้งสิ้นว่า ที่รพินทร์ยังไม่ยอมบอก
ความจริงอะไรก่อน รีบเล็ดลอดชิงออกติดตามด้วยตนเองโดย
ให้พรานคู่ใจทั้งสองนำย่อนกลับไปยังที่เดิม นั้น ก็เพราะไม่ต้อง
การให้สแตนลีย์ คีธและเบล ตระหนกตกใจหรือเกิดปริวิตก
มากเกินไปนั่นเอง

และยังต้องการปิดเป็นความลับว่า ความจริงนั้น คริสกับ
เชิดวุธผัดแผน ซึ่งตกลงกันไว้แต่แรกกับฝ่ายบุญคำ โดยมุดเข้า
ช่องตันใต้ภูเขาสูงนั้น มันหมายถึงหมดโอกาสที่จะรอดออกมา
ได้อีกแล้ว แต่ทางด้านตัวของเขาเองนั้นไม่ยอมละความพยายาม
ที่จะค้นหาให้ได้ จัดว่าเป็นวิริยะบากบั่นจนสุดชีวิตเพื่อจะช่วย
บุคคลสาบสูญทั้งสอง โดยไม่มีการย่อท้อทอดอาลัยงอมืองอเท้า
อยู่

“คนคนนี้ ถ้าเป็นมิตร ก็มิตรชนิดประเสริฐสุด แต่ถ้าเป็น
ศัตรู ก็จะเป็นศัตรูที่น่ากลัวที่สุดเหมือนกัน”

อเมริกันอาวุธโสของคณะครางออกมาอย่างย่าเกรงและ
การวะต่อน้ำใจ

“ผมอยากรู้ว่า เขาคนนั้น...”

เชิดวุธบ้วนปากไปยังร่างที่นอนสงบนิ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“ชนะจิตใจพวกคุณบ้างหรือยัง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านความจริงใจของเขา”

“พูดบ้าง วุธ มีอะไรที่จะต้องพูดแบบนี้ พวกเราไม่จริงใจกับเขานั้นหรือ?”

คือโพล่งออกมาอย่างฉุนๆ

“หุบปากทั้งสองคน!”

เบลร้องออกมาเสียงขุ่นๆ

“เพิ่งรอดตายมาพบหน้ากันหยกๆ จะมากินเหลื้อมกินคู่อะไรกันอีก โดยเฉพาะ วุธ!...”

หล่อนหันไปตบไหล่ดังพลั่วด้วยกำปั้น แล้วชี้หน้า

“คุณมากับพวกเราแท้ๆ เลิกมองเราในแง่ร้ายเสียทีเหอะ คุณเองยังคอยระแวงฝ่ายเราอยู่เช่นนี้ จะไม่ให้เขาระแวงเราได้ยังไง เลิกคิดเสียที ว่าพวกเราจะหักหลังอะไรเขา”

นายทหารหนุ่มแห่งกองทัพบกไทยหัวเราะกร้อยๆ

“ก็อยากจะเน้นไว้ให้เข้าใจกันให้ท่องแท้เสียที เพราะรูปการณ์ครั้งแรกมันไม่สู้จะตึงนัก ออกเดินทางมาได้แค่วันเดียว นายคือ ก็มีเรื่องตะบันหน้ากับบริพินทร์เสียแล้ว และสายตาพวกคุณในครั้งแรก ก็มองเขาในเชิงดูหมิ่นตลอดเวลา ไม่ว่าจะกิริยาหรือคำพูด แต่ตอนนี้ก็หวังว่าคงจะซึ่มซาบกันดีแล้วสินะ ว่าคนคนนั้นเป็นคนอย่างไร”

คือโบกมือ บ่นอุ้อว่า

“นายอย่าเอาเรื่องเก่ามาพูดเลยวะ วุธ เรื่องมันแล้วมาแล้ว คนเราไม่คุ้นเคยกันมาก่อน ไม่รู้นิสัยใจคอกัน ก็อาจผิดเส้น

กันบ้าง ตอนนี้ฉันไว้วางใจพินทร์มากกว่านายเสียอีก ให้ตาย
ห้า!”

แล้วจีไอยศพັນเอกก็หันมาโอบกอดไหล่คริสติน่า ตาม
ตามนิสัยโผงผางค่อนข้างทะลึ่งว่า

“ติดขังอยู่ใต้ภูเขาสองคนกับบัวร์เมื่อคืนนี้ เป็นยังไงบ้าง
คริส”

แม่ผมทองใช้ท่อนแขนกันแขนของนายคีธออกซ้ำ ๆ อย่าง
คนที่ไม่ถึงกับรักนวลสงวนตัว แต่ทว่าเท่าทันในการเล่นชนิดหมา
หยอกไก่

“อย่าปากหมา...”

ถ้าแปลเป็นไทย ประโยคนั้นได้ความหมายดังนี้

“ถ้าเป็นเธอ ตกอยู่ในภาวะอย่างฉันเมื่อคืนนี้ คงเอา
หัวชนกำแพงถ้าตายไปแล้ว”

คีธหัวเราะโห่ ๆ ชอบอกชอบใจ ส่วนเชิดวุธมองมาที่
คริสติน่าอย่างน่ารักขึ้นอีกเป็นอึกโข เขาพยายามมองสบตา
หล่อน แต่แม่ผมทองไม่มองตอบ

ก่อนตะวันตกดิน ทั้งชุดอยู่ในภาวะพักผ่อน โดย
เฉพาะคริสกับเชิดวุธก็ลงนอนเช่นกัน ส่วนจันและบุญคำแยก
ไปอาศัยนอนพักเอาแรงใกล้ ๆ เจ้านายของตน ภายหลังได้รับ
รางวัลบริบูรณ์ดีจากสแตนลีย์เต็มกระติก ปริมาณเท่ากับ 1 ขวด

คีธใช้เวลาว่างระหว่างนั้นจัดการกับวิทยุรับส่งเครื่องใหญ่
ซึ่งก็ปรากฏว่ามันสามารถติดต่อกับหอบังคับการลอยได้ดีพอ

สมควร รายงานข่าวให้ทราบ แต่จะรายงานว่าอย่างไร ทางฝ่ายเชิดวุธอันเป็นตัวแทนของฝ่ายไทยที่อยู่ใกล้ชิดเพียงคนเดียวไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะใช้รหัสที่แปลไม่ออก

เพียงแต่รู้สึกว่าการพูดติดต่อกันครู่ใหญ่ โดยมีหัวหน้าคณะ คือ ดร.สแตนลีย์ เป็นผู้ติดต่อด้วย หลังจากนั้นก็นิ่ง แต่ก็เครื่องยังตั้งเตรียมพร้อมไว้เพื่อจะติดต่ออีกได้ตลอดเวลา...